

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Stunningly heartfelt
and sexy beyond words."

—*New York Times*
bestselling author
Rachel Lynn Solomon

You, with a View

JESSICA
JOYCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

You, with a View

B e r l l e y R a m a n c e
Yeni YDfk

Contents

Kapak

Size Övgü, Manzaralı

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü

Bölüm On Beşinci

Bölüm On Altıncı

Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci
Bölüm On
Dokuzuncu
Bölüm Yirminci
Bölüm
Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi
Üç Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu Bölüm
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki
Bölüm Otuz Üç

Teşekkür Okuyucu

Rehberi

Tartışma Soruları

Jessica Joy ce'nin Sıradaki Romanı'ndan alıntı

Yazar Hakkında

Büyükanne, bunu yazarken yanımda olduğuna dair tüm
işaretlerini aldım. Seni sonsuza kadar seviyorum.

One

WAKE UP TO TWO MILLION VIEWS.

Başta fark etmedim. Gözlerim kapalıyken, elim telefonumu bulmak için komodinin üzerindeki bardak, yiyecek ambalajı ve ChapStick tüplerinden oluşan engelleri aşıyor. Tek istediğim saati öğrenmek.

Belki de bilmiyorum. Vidalanmış göz kapaklarımı delen güneş ışığına bakılırsa, utanç verici derecede geç olmuş.

Parmaklarım şarj aletinin kablosuna dolanıyor ve telefonu komodinin üzerinde sürükleyerek dudak bantlarını bowling lobutları gibi yere düşürüyorum.

Her neyse. Gelecekteki Noelle bu karmaşayla başa çıkabilir.

Sonunda ödülümü elime alıyorum ve ekranı aydınlatıyorum. Ancak saat yerine, bulanık gözlerim TikTok bildirimlerinden oluşan bir çığa takılıyor. Astronomik sayıya gözlerimi kırptırsam bile, saat ilerlemeye devam ediyor, beş, on yedi, kırk iki artıyor.

"Ne olacak ki?" diye mırıldandım.

Sonra hatırladım: videom.

Zaten uykudan zayıflamış olan tutuşum beni yarı yolda bırakıyor ve telefon yüzüme düşüyor.

Acı dolu feryadıyla kapı uçarak açıldı. Sulu gözlerin arasından annemin genel şeklini seçebiliyorum. "Noelle, neler oluyor?"

Eğer bu bir sitcom olsaydı, işte burada donardı: Yirmi sekiz yaşında, çocukluk yatağında yuvarlanırken, gençler için tasarlanmış bir sosyal medya uygulamasında viral olduktan sonra garip bir iPhone kazasında kör olan ben.

İçimde ölme isteği uyandırmayan tek şey bu videoyu kaç kişinin izlediği. Kalbim küt küt atıyor. Hatta belki de *sağ*

kişi.

Oturur pozisyona geçiyorum, telefonumu ararken parmaklarım ağrıyan göz çukuru kemiğime bastırıyor. Annem kapı aralığından şaşkınlıkla beni izliyor, üzerinde güç kıyafeti yerine Peloton giysileri var. Cumartesi olmalı.

"İyi misin?" Benimkine benzeyen kahverengi gözler odanın köşesindeki bisiklete kayıyor. Duvarda neon bir tabela "HARİKA OL" diye bağıyor.

Açmak için can attığını söyleyebilirim. Keşke yıkabilseydim. Sevmediğiniz bir işten çıkarıldıktan sonra ailenizin evine geri taşınmak zorunda kalan bir yetişkin olduğunuzda her sabah agresif bir pozitiflikle uyanmak gibisi yok.

"Evet anne, harikayım." İç çekiyorum, başım ağrıyor. "Sadece telefonumu yüzüme düşürdüm."

"Üzgünüm, tatlım. Hey! Madem uyandın, ben de hızlıca bir tur atayım."

Tüm bunları bir nefeste söylüyor, çoktan özel bisikletine binmiş, elinde ekstra yüksek sesli ayakkabılar. Geçtiğimiz dört ay boyunca beni kaç kez parke üzerinde takırdayarak uyandırdığını tüm uzuvlarımla sayamam. Çocukluk odamı iki bin dolarlık bisikleti için bir mabede dönüştürmesi onun suçu değil. Hiçbirimiz tekrar burada olacağımı tahmin etmemiştik.

"İşini yap." Tekrar yorganımın altına giriyorum ve TikTok'taki hesabımı açıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Tam şurada, bir hafta önce yayınladığım son videomun izlenme sayısı var: 2.3 milyon. Dört yüz binin üzerinde beğeni ve bin altı yüz yorum var.

Vay anasını.

Ne oldu böyle? Dün gece dokuzda uyuduğumda, seksen beğenide sabit kalmıştım. Ve en ezici olanı, hiç yorum yok.

Beklentilerim düşüktü ama daha da düşük olmalıydı. Hesabı geçen Eylül ayında sıkılmış bir hevesle oluşturdum, ardından diğer fotoğraf hesaplarının yükselişe geçtiğini gördükten sonra fotoğraflarımı paylaşmaya başladım, ancak kimse benimkini umursamadı.

Ama umut bir tohumla başlar, değil mi? En azından büyükannem bana göz kırparak böyle söylerdi.

Bana verdiği tüm tavsiyeleri ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere cebimde saklıyorum; bu tavsiyeler ölümünden önce de sık sık oluyordu, şimdi ise neredeyse hiç değişmiyor. Başından beri hayatımın demirbaşığıydı, iyi ya da kötü bir şey olduğunda başvurduğum kişiydi. Bir büyükanneye ya da büyükbabaya en iyi arkadaş demek alışılmadık bir durum ama büyükannem en iyi arkadaşın ne olduğunu bildiğimden beri benim arkadaşımdı.

Ölümünden iki ay sonra onun fotoğraflarına anında ağlamadan bakabildim. "İyi ki doğdun" şarkısını söylediği bir sesli mesajım var, altı ay sonra bile dinleyemiyorum.

Ancak şu anda milyonlarca kez izlenen bu video, evrene yöneltilmiş bir soru olduğu kadar ona yazılmış bir aşk mektubu. Ya da bir yakarış.

Büyükannenizin yirmi yaşındayken gizli bir sevgilisi olduğunu öğrendiğinizde, daha fazlasını bilmek istersiniz. Peki ya garajındaki tozlu bir köşeden taşınan bir kutunun içindeki eskimiş bir zarftan o fotoğrafları çıkardığınız anda ortaya çıkan soru kasırgasına cevap vermek için etrafta olmadığı anda? Alternatif yollar bulmak zorundasınız.

İlk durağım babamdı. Büyükannemin romantik geçmişi hakkında bir şey bilip bilmediğini sordum, belirsiz tuttum. Dikkatli davranmalıydım; eğer ilişkiden haberi yoksa bu onu üzebilirdi. Onun acısı da en az benimki kadar tazeydi. "Onun için sadece babam, onun için de annem vardı. Annem her zaman

onun en büyük aşkı olduğunu anlattı" dedi.

Anne ve babasının ilişkisi her zaman bir gurur kaynağı olmuştur. Onların aşk hikayesi kendi beklentilerini çok yükseltti, onu umutsuz bir romantiğe dönüştürdü ve bu beklentiler aşağıya doğru aktı. Bu, ailemizde uzun süredir devam eden bir şakaydı: *Büyükanne ve Büyükbaba Joe gibi değilse, istemiyoruz.*

Sessizliğimin ardından babamın gözleri merakla, belki de şüpheyle kısılmıştı. "Bu soru da nereden çıktı?"

"Ah, hiçbir yerde," dedim onun ve başka bir adamın fotoğrafı kotumun arka cebinde bir delik açarken.

Yani, babam dışarıdaydı. Ve o dışarıdaysa, ailemdeki diğer herkes de dışarıdaydı. Arkalarını dönüp ona söylerlerdi.

TikTok'ta yeterince zaman geçirmiştim ve bunun eşit derecede faydasız ve dönüştürücü olduğunu biliyordum - tatsız dans rutinleri, gecenin ikisinde yastığıma hıçkıra hıçkıra ağlamama neden olan birleşme videolarıyla karışıktı. Bulduğum bilgiyi paylaşırsam ve yeterince ilgi çekici hale getirirsem, birilerinin görme şansı vardı. Birilerinin *bilme* ihtimali vardı.

Belki de Gram'ın altmış yılı aşkın süredir sakladığı fotoğraf koleksiyonu ve tek mektup hakkında bir şeyler biliyorlardır. Belki de fotoğraflardaki dalgalı siyah saçlı ve derin gamzeli yakışıklı adamın adının Paul olduğunu bilirlerdi - fotoğrafların arkasında, yıllarla birlikte, Gram'ın mutlu el yazısının daha sabit bir versiyonuyla yazılmıştı: 1956 ve 1957.

Fırtınalı bir aşktan sonra 1959'da Büyükbaba Joe ile evlendi. Hikayelerini ezbere biliyorum-Gram bana anlatmayı çok severdi. Ama Paul'ün adını bir kez bile ağzına almadı ve bu çok garip. Sevgiyle sürekli Bana Bir Sır Söyle dediğimiz bir oyun oynardık. Ben ona hep kendi sırrımı söylerdim, o da bana kendi sırrını söylerdi.

Ben de öyle düşündüm.

Cesaretimi toplayıp yorumlara bakmadan ve cevabımın orada olup olmadığını teyit etmeden önce videoyu tekrar izlemeye karar veriyorum.

Başparmağımı ekrana bastırıyorum ve ekran açılıyor, maksimum kalp çarpıntısı için seçtiğim Lord Huron şarkısını çalıyor. Eklediğim metin çerçevede tuttuğum her bir resmin üzerinde yer alıyor, başparmağımdaki yontulmuş nane cilasası siyah-beyaz baskılarla keskin bir kontrast oluşturuyor.

Gençliğinde benimkine çok benzeyen yüzüne bakarken bir keder ısırığı var. Yüz hatlarımızın mimarisi aynı; insanlar bize hep bunu söyledi. Elli ya da daha fazla yıl arayla ayrılmış ikizler. Farklı yıllarda doğmuş ruh eşleri.

İlk resimde Gram ve Paul tanımadığım bir evin önünde duruyorlar. Ekrandaki metinde şöyle yazıyor: My grandmother passed away recently. I found these pictures of her and a man I never knew.

Sonra sahildeleler, kadın yüzünde flörtöz bir sırıtışla Paul'e bakıyor: The only info I have is his name is Paul and they knew each other in Glenlake, CA, sometime around 1956.

Ardından, kucaklaştıkları bir fotoğraf, yanağı adamın göğsüne bastırılmış, gözleri kapalı: Herisakathleen, and I believe she was twenty in these photos.

Sonuncusunda Paul bir piknik masasında oturmuş, çenesini eline dayamış, kameranın arkasında kimin olduğunu ortaya çıkaracak şekilde kameraya bakıyor: This is a long shot, but if you recognize him, please reach out. Gram never mentioned him, but he looks important. I really need to hear their story.

Her resimde ortak bir nokta var: Her zaman birbirlerine bakıyor ve gülümsüyorlardı. Genellikle birbirlerinin kollarındaydılar. Fotoğrafların çoğunda büyükannem gözlerinde kalplerle Paul'e bakıyordu.

Ve kalbi açıkça ona aitti. Ona bakışından anlamasam bile, yazdığı mektup bunu yüksek sesle söylüyordu.

Annemin hâlâ meşgul olduğundan emin olmak için yorganı sıyrıyorum. Yüzünden ter damlıyor, dikkati lazer ışığıyla önündeki ekrana odaklanmış. Burada olmasam da olur.

Mükemmel. Yedek yastığımın altına sakladığım mektubu çıkarıp başparmağımla bir kırıksıklığı düzeltiyorum.

1 Temmuz 1957

Sevgili Kat,

Neden kaçamayacağımızı anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Sadece senin iyi olmanı istiyorum.

İlişkimizin sona ermesi, hayatımın geri kalanında seni sevmeme engel olmayacak. Bunun faydası mı yoksa zararı mı olur bilmiyorum. Senden istediğim tek şey birbirimize verdiğimiz sözü hatırlaman: Birlikte geçirdiğimiz zamanı asla unutma ve mutlulukla hatırla.

Sana her şeyin yoluna gireceğine söz vermiştim, hatırlıyor musun? Ve olacak.

*Her zamanki gibi,
Paul*

Kesin olarak söyleyebilirim ki hiç kimse beni böyle sevmemişti. Peki neden veda etti?

Yüklediğim hiçbir şeye yüzümü ya da sesimi koymadım. Kullanıcı adım bile anonim, sadece *kullanıcı* ve rastgele bir sayı karışımı. Ama şimdi Gram ve Paul'un yüzleri orada ve 2,3 milyon insan bunu gördü ve kendimi kötü hissetmiyorum. Büyükanнем bu adamı severdi ama ona hiçbir şey soramıyorum. Bana bu sırrı söyleyemez.

Paul hâlâ hayattaysa, umarım onun yerine bana söyler.

Mektubu sakladığım yere geri koyuyorum, sonra sırt üstü dönüyorum ve yorum dalışı yapmak için telefonumu elime alıyorum.

Ama oraya varamadan yorgan kafamdan kabaca yırtılıyor. Bugün ikinci kez telefonumu yüzüme düşürüyorum.

"Siktir!" Ellerimle yüzümü kapatarak bağıyorum. Çırpınan bacaklarım bir bedenle birleşti.

"Siktir git!" Tanıdık bir ses inliyor. "Beni taşaklarımdan vurdun!"

"Cody'nin talimatlarını duyamıyorum!" Annem eğitmenin bağırışları ve Lamaze'ye bitişik nefes alış veriş arasında pufluyor.

Yüzümü açtığımda küçük kardeşim Thomas'ı iki büküm olmuş, alnını yatağıma dayamış, ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmış halde buluyorum. Nefes alış veriş de Lamaze'ye benziyordu.

Tüm bu kargaşanın ortasında, babam sarışın kafasını kapımın aralığından içeri sokuyor, yüzünde parlak bir gülümseme. "Yumurta isteyen var mı Benny? Thomas burada olduğuna göre brunch yapabiliriz diye düşündüm."

Buruşmuş yorganımı Thomas'ın başının altından söküp bacaklarımın üzerine çekiyorum. "Herkesin odamdan çıkmasını çok isterim. Pantolonum yokken burada bulunmama kuralımı hatırlıyor musunuz?"

"Neredeyse bitirdim," dedi annem. "PR yapmak üzereyim." Thomas inliyor.

Tanrım, aynı. Ekranda bir sürü bildirim belirince gözüm tekrar telefonuma kayıyor. Kontrol etmek için yanıp tutuşuyorum ama bunların hiçbirinden haberi olmayan Shepard'larla dolu bir odada buna cesaret edemiyorum.

Thomas toparlanıyor, deniz yeşili gözleri aydınlanan ekranımı görünce merakla keskinleşiyor. Ona bakmak bir aynaya bakmak gibi, eksi

Aramızda on bir ay var; aynı bal sarısı saçlarımız ve koyu renk kaşlarımız var, ama benim gözlerim kahve tortusu rengine.

Çenesini telefonuma doğru sallıyor. "Neler oluyor?"

Yüzünü çeviriyorum. "Hiçbir şey."

"Tinder'ın mı patlıyor, Beans?" Sırıttıyor. "Ne yakalayış ama."

Babam Benedict usulü yumurtaya başlamak için ortadan kayboldu ve annem de PR'ıyla birlikte sürüşünün bitişini kutlamakla meşgul. Risk alarak iki orta parmağımı da Thomas'ın yüzüne doğru uzattım.

"Kesin şunu, siz ikiniz," diyor annem nefes nefese.

Thomas kıkırdayarak kapıdan çıktı. Kronik sırt ağrılarım olmasaydı, yeniden on beş yaşında olduğuma yemin edebilirdim. Bu evde olmak ikimizi de geriletıyor.

Annem bisikletten atlar, yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardır. Arkasındaki BE AWESOME tabelasına dönüyor ve ipi çekiyor. Sadece hak ettiğini hissettiğinde ışık yanıyor. Pembe ışık annemin yüzünü daha da kızartıyor.

Koyu renk saçları at kuyruğunun kenarlarında nemli ve gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor. Son zamanlarda hep olduğu gibi.

"İyi misin?" diye soruyor ve tam olarak yapmacık değil, ama ikimiz de iyi olmadığımızı biliyoruz.

Yine de sözümü rahatlıkla söylüyorum. "Evet."

Sessiz iç çekişi bana inanmadığını gösteriyor. Doğru. Ben de inanmıyorum. "Saat on bir oldu, belki yataktan çıkmak istersin?"

Gerçekten harika olacak.

THE UNREAD COMMENTS WHISPER URGENTLY ALL THROUGH BRUNCH. Babamın Benedict usulü yumurtasını kürekle ağzıma atıyorum, neredeyse boğuluyorum.

Tam da ihtiyacım olan şey, Kanada pastırmasıyla ölüm.

En az bir milyon kez telefonumu çıkarasım geliyor ama bu cevaplamaya hazır olmadığım soruları davet edecek. Ailem her gün meraklıdır. Eve taşınmak zorunda kaldığımdan beri, helikopterlere dönüştüler,

bir iş reddi e-postasıyla kendimi kaybedeceğimden endişeliyim.

Kahvaltımı rekor bir sürede bitiriyorum, sanki kimsenin katılmadığı bir Benny yeme yarışmasının galibiymişim gibi çatalımı yere vuruyorum.

"Bitti, görüşürüz."

"Neden, planın mı var?" Thomas sandalyemin gıcırtısı ve bir ağız dolusu yemek arasında soruyor.

"Neden, fark eder mi?" Ben de karşılık verdim.

Bir kaşını kaldırıyor. "Buraya daha yeni geldim ve sen şimdiden beni ekiyor musun?" "Mas, ne zaman Sadie'nin seninle ilgili olmayan planları olsa şehirden

Seni de dahil ediyorum. Eminim birkaç gün içinde görüşeceğiz."

"Ben *kaymam*," diye homurdanıyor ama uzun zamandır birlikte olduğu kız arkadaşından -ve benim en iyi arkadaşımdan- bahsedince ifadesi yumuşuyor. Kucağından bir dergi çekip belirli bir sayfaya doğru kıvrarak açtığında yumuşaklık yerini muzipliğe bırakıyor. "Bunu tartışacak vaktimiz olmadı."

"Ne, *Maxim*'in hala var olduğunu mu yoksa senin hala abone olduğunu mu-"

Baktığım şey kafama dank etti ve bir solukta dergiyi Thomas'ın elinden kaptım.

Sırıtarak koltuğunda geriye yaslanıyor. "Oğlunuz Theo Spencer *Forbes* 30 Yaş Altı 30."

Homurdanıyorum. "*Benim* oğlum mu? Lise boyunca ona aşık olan sendin. Tam bir baş belasıydı. Bilerek."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Onu ve fotoğrafta Theo'yu çevreleyen iki adamı görmezden geliyorum, bunun yerine yıllardır beni rahatsız eden yüze bakıyorum. Dalgalı siyah saçları, sırtıttığında ortaya çıkan, zar zor görünen gamzesi. Çileden çıkarıcı bir düzenlilikle ukalalığa doğru kıvrılan sert kaşların gölgelediği o derin mavi gözler. En azından yıllar önce onu son gördüğümde öyleydi.

Lisede Başarılı Olma İhtimali En Yüksek kişiler olarak seçilmiş olabiliriz, ancak üniversiteye gittiğimizde yollarımız dramatik bir şekilde ayrıldı.

Belli oluyor. Adam *Forbes*'da ve ben Sünger Bob uyku şortundayım. Hangisinin daha sinir bozucu olduğundan emin değilim - son övgüsü mü yoksa hala çok seksi olması mı?

"Aferin ona," diyorum, eğer annemin kaşlarının kalkıklığı bir gösterge ise, açıkça *o adamı siktiğimi* ifade eden bir tonda. Dergiyi Thomas'a fırlatıyorum ve yüzüne çarptığında zaferle gülümsüyorum.

Yemek için teşekkür etmek üzere babamın zımpara yanağına bir öpücük kondurduğumda Thomas'ın homurtusu yankılanıyor.

Rahatsızlığımın dumanını arka bahçeye çıkmak için kullanarak oradan hızla çıkıyorum. Özellikle de yorumlara kesintisiz dalabileceğim uzak köşedeki hamağa.

Theo'yu, onun mükemmel yüzünü ve Midas'ın varlığını unutarak uygulamayı açıyorum.

Her şeyin büyük planında, bunların hiçbirisi önemli değil. Mükemmel bir çocukluk geçirdim. Beni seven, milyonlarca ders dışı etkinliğime katılan, kuzenlerimizle birlikte benim ve Thomas'ın varlığında güneşin doğup battığını düşünen ebeveynlerim ve büyükanne ve büyükbabam vardı. Büyükbaba Joe, somurttuğumda sırf tekrar gülümsememi sağlamak için alt dudağımı çekiştiren, gür kahkahalı tatlı bir adamdı. Büyükanneimin gençken başka bir adama aşık olması hayatımla ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Ama şimdi o öldüğüne göre, bu hikâyeyi öğrenmek için yanıp tutuşuyorum. Mutluluğa giden yolu bulduğu çok açık. Nasıl bulmuş?

Nihai mutluluğumun neye benzediğini ya da onu nasıl elde edeceğimi bilmiyorum. Eğer varsa bile. Gram burada bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeden ve beni Başarılı Olma İhtimali En Yüksek yolumdan uzaklaştıran yanlış adımlardan sonra, onu bulacağımdan emin değilim. Keşke bana *bir şeyler* söyleyebilseydi.

Yaklaşık iki bin yorum var ama en popüler olanlar en üstte. Gözlerim ilk beşini tarıyor, neredeyse umutsuzca, sanki ölüm kalım testi sonucu arıyormuşum gibi.

İki şey olur.

Birincisi: Üç kelime uzunluğunda bir yorum gördüğümde nefesim kesiliyor. Ve ikincisi: Thomas bir anda ortaya çıkıp "GOTCHA!" diye bağırıyor.

Hamak sallanıp beni aşağıdaki çimlerin üzerine atarken şiddetle sarsılıyorum ve çığlık atıyorum.

Ama yorumu devrilmeden önce gördüm ve midemin düşmekten daha sert düşmesine neden oldu.

O benim büyükbabam.

Two

YOU REALLY MADE THIS?"

Thomas'ın yanına, yatağımın kenarına yerleştim. Dışarıdaki arbedemizden sonra neler olduğunu öğrenmek istedi. Partiyi üst kata taşıdık, böylece ona her şeyi özel olarak anlatabilecektim. Şimdi elimde bir yığın fotoğraf var ve Paul'ün mektubu yorganımın üzerinde duruyor.

"Evet, beşinci kez söyledim."

Thomas telefonumdan başını kaldırıp kaşlarını kaldırıyor. "Her şeyden önce, üretim değeri inanılmaz."

İç çekiyorum.

Başıma dayadığım donmuş bezelyeleri düzeltmek için uzanıyor. "Cidden, bu harika, Beans. O şirket seni işten çıkararak sana bir iyilik yaptı." Başını eğip telefon ekranına dokunuyor. "Ama gerçek yeteneklerini kullanmadığını zaten biliyoruz."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım, iyi niyetli iğnelemesini görmezden geldim. Fotoğrafçılık süresiz olarak geri planda kaldı. "Çok az insanın gerçek yeteneği basit veri girişinde yatar. Ve eğer yeteneklerim orada yatıyor *olsaydı*, senden zamanda geriye gidip beni neredeyse büyükannemin havuzunda boğduğun zamana dönmeni ve işi bitirmeni isterdim."

"Yedi yaşındaydım," diye savunmaya geçer. "O bir kazaydı." "Yeterince uğraşırsan her şey kasıtlı olabilir."

"Tamam, buraya odaklanalım." Dalgınca burnundaki ince altın halkayla oynuyor. "Büyükannemin gerçekten bir yan adamı var mıydı?"

"O yan adam değildi. Büyükbabamdan önce onunla çıkmış olmalı ve belli ki onun için çok önemliydi. Tanrı aşkına, kaçarak evleneceklerdi."

Hatırına. O mektupta sanki hayatının aşkıymış gibi görünüyor!"

Thomas mektubu elimden alıp tarıyor, sonra da resimlere göz gezdiriyor. İfadesinin meraktan şaşkınlığa ve daha ağır bir şeye doğru nasıl değiştiğini dikkatle izliyorum. Başparmağı Büyükanne'nin gülümseyen yüzünün üzerinde geziniyor ve mektubu yere bırakıp tekrar eline alırken yutkunuyor. "Bütün bunları nereden buldun?"

"Büyükanne'nin garajındaki kutulardan birindeydi. Babam onlardan bir demet getirmişti, hatırladın mı?"

"Ah, doğru, içinden geçip durduğun kutular."

Ona sertçe dirsek attım. O da bana daha sert dirsek atıyor ve bezelyeler elimden uçup gidiyor.

Yine de çok uzakta değil. Geçtiğimiz birkaç ayı, babam üç amcamla birlikte büyükanne'nin evini temizlerken eve getirdiği kutuları karıştırarak geçirdim. Görevden kırmızı gözlü ve sessiz bir şekilde döndü, kutuları garaja koydu ve o zamandan beri onlara dokunmadı.

Büyükbaba Joe'nun büyükanne'nin biricigi olduğunu iddia etmesinin yanı sıra, bunların hiçbirini görmediğini de bu sayede biliyorum. Mektup ve fotoğraflar büyük bir zarfın içinde bir kutunun dibine tıklılmıştı. *Mühürlü* bir zarf. Yani, merhaba, şüpheli. Doymak bilmeyen merakımı ondan alıyorum.

Ya da belki ikimiz de büyükanne'den almışızdır. Bana bir sır söyle oyunumuz ben sır tutabilecek yaşa geldiğimde başladı. Sırları para gibi takas ederdik, her zaman eşit bir anlaşma olurdu. Benimki küçük ve önemsiz başladı, ben büyüdükçe o da büyüdü. Onunla ilişkiler, anksiyete, okul sorunları ve daha sonra yetişkinliğin kafa karıştırıcı hayal kırıklığına uyum sağlama mücadelem hakkında konuştum. Sonunda her şeyi bilir oldu; o benim sır tutucum, yaşayan günlüğümdü.

Bir yetişkin olduğumda oyunumuzun nasıl derinleştiği göz önüne alındığında, Paul'ün sohbette gündeme gelmesi gerekirdi. Seksenli yıllarda Joe Dede'yle zor bir dönemden geçtiklerini, bazen gizlice yaptıkları "ayak işlerinin" aslında arabada sevişmek için bir bahane olduğunu bilen tek kişi hâlâ benim. İlişkilerimle ilgili *her* ayrıntıyı biliyordu. Neden bu adamın varlığından haberim yoktu? Bana özellikle söylemek istemedi mi, yoksa hikâyenin kendisiyle ilgili bir şey mi onu sessiz tuttu? Her iki durumda da, bu acıtıyor. Oyunumuzun kurallarına küçük bir ihanet.

Eğer kendini tutmasının bir sebebi varsa, bilmem gerek.
Telefonumu Thomas'ın elinden alıp kalbimin hâlâ bir sinek kuşunun kanatları gibi çarpmasına neden olan yoruma doğru ilerliyorum.

that's my grandfather.

Altında düzinelerce yanıt, *OMG'ler* ve *Y'ALL IT'S HAPPENING*'lerden oluşan bir şelale akıyor.

Milyon dolarlık soru ise tam olarak ne olduğu? Bu kişi yalan söylüyor olabilir. Doğruyu söylüyor olabilirler ama Paul benimle konuşmayı reddedebilir. Hiçbir şey hatırlamayabilir. Kullanıcı34035872 geçmiş ve şimdiki zamanı ayırt etmekte zorlanıyor olabilir ve Paul aslında ölmüş olabilir.

Thomas çenesini omzuma yaslıyor. "Ne yapacaksın?"

Sesi bilgili, çünkü beni tanıyor. O da böyle yapardı. Sinir bozucu güzellikteki gözleri ve bok kafalılık eğilimi dışında neredeyse tıpatıp aynınız. Bir mil genişliğinde dürtüsel bir çizgimiz, cinayet sınırında bir rekabetçi ruhumuz ve aceleci kararlar güneye gittiğinde bizi kurtaran adanmış bir iyimserliğimiz var!

Kullanıcı adına dokunuyorum, bu da beni boş bir profile getiriyor. Gönderi yok, takipçi yok.

"Biraz sus," diye mırıldanıyor Thomas.

Yine de mesaj gönderme işlevini açıyorum ve aylardır ilk kez bir amaç duygusu hissediyorum.

Ben de Paul'un sözde torununa bir mesaj yazdım.

SADIE SLIPS INTO THE SEAT ACROSS FROM ME, SLIDING ME THE
Ben restoranın dışında bir masa kaparken o salata sipariş etti. Tepede, öğle güneşi zengin bahar gökyüzünde soluk.

Mutlu bir iç çekişle kabın üstünü çıkarıyorum. "Sen bir meleksin, Sadie Choi. Sana Venmo gönderdim."

Ona sevgiyle tam isim vermek umduğum dikkat dağınıklığını sağlamıyor. Kaşları çatıldı. "Sana sinsi Venmo taktiklerin hakkında ne demiştin? Ödemesini yapmak istediğim şeyler için bana geri ödeme yapmayı bırak."

Marul ve tavuktan bir ısırık aldım, yanaklarım kızardı. "Yirmi dolarlık bir acıma salatası vicdanımı rahatsız edemez, tamam mı?"

Kalp şeklinde beyaz bir güneş gözlüğü takmış olsa da, kahverengi gözlerinin camların ardında yumuşak olduğunu biliyorum. "En iyi arkadaşlar arasında acıma diye bir şey yoktur. Seni tedavi etmeyi seviyorum ve bugün seni mülakatından iyi haberler bekleyerek davet eden bendim. Bu yüzden, bilmeni isterim ki, ödemeni reddedeceğim."

"Bil diye söylüyorum, görüşme fiyaskoyla sonuçlandı." Ona paniğimi gizleyen rahat bir sırıtış attım. O havasız konferans odasında otururken, işe alım müdürü ruhumu buruşturacak kadar sıkıcı görevleri sıralarken, neden başarılı bir şekilde nasıl yetişkin olamayacağımı dört yüzüncü kez merak ettim.

Sadie, çene hizasındaki düz siyah saçlarından bir tutamı, ağır bir şekilde süslenmiş kulağının arkasına itiyor. "Seni tedavi etmek için bir neden daha."

"Eğer beni tedavi etmek istiyorsanız, bana bol miktarda bedava alkol verin."

Cevabı telefonumun zil sesiyle kesiliyor. Yere bakıyorum, keskin bir nefes alıyorum ve beklenti damarlarıma hücum ediyor. Bu bir TikTok mesaj bildirimi.

"Zil mi kurtardı?"

"Tam anlamıyla."

Paul'ün torunu olduğunu teyit ettiğim kişiyle birkaç gün ileri geri konuştuktan sonra, her bildirim bir savaş ya da kaç kovalayıcısıyla birlikte geliyor. Mesajlaşmanın yanı sıra, Gram'ın fotoğraflarındaki Paul'e benzeyen bir adamın birkaç resmini de gönderdi.

Dün Paul'e benimle konuşmak isteyip istemeyeceğini sordum. Neredeyse korkup vazgeçiyordum ve karşılığında aldığım sessizlik yüzüzlüğümü sorgulamama neden oldu. Paul'ün torununa üretken bir mektup arkadaşı diyemesem de -yanıtları kısa, kişilikten arınmış, bot gibi- geri dönüş süresi hızlı oldu.

Şu ana kadar. Yirmi altı saattir isteğimi bekletiyor. Neredeyse cevabını açmaya korkuyorum.

"Kendine gel Noelle," diye mırıldanıyorum Thomas bize katıldığında, parmaklarının ucunda plastik bir torba sallanıyor. O ve Sadie San Francisco şehir merkezinde çalışıyorlar ama Thomas haftada iki gün evden çalışıyor. Şehirde yaşadığım ve çalıştığım zamanlarda sık sık öğle yemeği ve happy hour'larda buluşurduk.

Thomas bir koltuğa kayarak saçlarını alnından itiyor. Boşuna uğraşıyor; saçları kalın ve sörfçü çocuğu uzunluğunda, bu yüzden yerçekimi her zaman geri çekiyor. "Selam çocuklar. Sayenizde bu öğle yemeği resmen günümün en güzel kısmı oldu." Sadie'ye parlak bir gülümseme fırlatıyor, sonra bana dönüyor. "Ve sen de buradasın."

Gözlerimi deviriyorum. Sadie teknik olarak önce Thomas'a aitti; üniversitede tanıştılar ve hemen birbirlerine aşık oldular. Ama o ve ben tanışır tanışmaz, birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu anladık. Thomas ve ben son beş yılımızı Sadie'nin nihai sevgisi için yarışarak geçirdik. Kaybettiğime eminim, ama bu beni denemekten alıkoymuyor, sadece kardeşimi kızdırmak için bile olsa.

Thomas'ın öpücüğünü kabul etmek için eğildikten sonra dikkati bana döndü.

Çatalını telefonuma doğru salladı. "Mesajı aç!"

Thomas plastik çantasını karıştırıyor, bir sandviç ve bir paket cips çıkarıyor. "Ne mesajı?"

"Paul'un torunu ona cevap yazdı."

"Teddy?" Her nasılsa ağzı cipsle dolmuş ve cipsler iğrenç bir yay çizerek dışarı fişkırıyor.

Sadie'nin kaşları kalkıyor. "Teddy mi?"

Sadie'ye tüm hikayeyi anlattım, gelişmeler oldukça mesaj attım ama onun adını daha dün öğrendim. Bunu öğrenmekle ilgili bir şey, Gram hakkında yeni bir sırrı ortaya çıkarmaya çok daha yakın olduğumu bilmek, beni duygusal bir bükücüye gönderdi.

Ben de bir yürüyüşe çıktım, kelimenin tam anlamıyla. Keder elini boynuma dolayıp beni boğmakla tehdit ettiğinde yaptığım şey bu. Bana onu en çok düşündüren patıkaya giderim -birlikte yürüdüğümüz patikalar- ve kendi kendime yürürüm

Yorgunluğa. Sonra da babamın görme ihtimali olmasın diye en tepede ağlıyorum. Onun gözlerinin kendi üzüntüsüyle dolmasını ve benimkiyle empati kurmasını izlemek kısa sürede dayanılmaz hale geldi. Saatler süren yürüyüşler benim kaçışım ve akıl sağlığım.

Tam Dağı'ndaki altı kilometre koşumdan döndükten sonra, sayılamayacak kadar çok şekilde yorulmuş bir halde yatağa düştüm ve Sadie'yi bilgilendirmeyi unuttum.

Yine de her detayı öğrenmek onun için önemli. Ona anlattığımdan beri bu hikayeye kafayı takmış durumda.

Ben uygun bir şekilde yalvaramadan Thomas söze giriyor. "İddiaya göre adı bu. Sahte olabilir. Noelle sahte bir isim verdi."

"Ben yapmadım!" Bunları kardeşime anlattığım için pişmanım. "Adımın Elle olduğunu söyledim. Yarı gerçek bir isim."

"Teddy tumbul bebekler ve küçük yaşlı adamlar içindir," diyor Thomas. "Eğer bu adam Paul'ün torunuysa, muhtemelen bizim yaşımızdadır. Sana tamamen sahte bir isim vermiş."

Sadie onu sakinleştirmek için elini Thomas'ın koluna koyar. "Mesajı aç."

Alaycı bir ses çıkardığında Thomas'a gözlerimi kısıyorum, sonra uygulamayı açıyorum.

Dünkü mesajım orada:

I'm glad Paul saw the video and liked it. That means a lot. You said he was open to speaking with me? I'd love to talk to him ASAP. I'm in the Bay Area, not sure where you're located. We could speak on the phone or video chat, or whatever he's up for.

Ve altında, Teddy'nin cevabı:

We're in the Bay too. My granddad wants to meet with you in person. Are you willing/available to meet in the city? Send times that work for you if so.

"Aman Tanrım."

Komşu masalardaki herkes bize bakana kadar bağırdığımı fark etmiyorum.

"Ne?" Sadie bağırarak karşılık verir.

"Burada yaşıyorlar. Yani Paul yaşıyor, torunuyla kim ilgilenir ki?" Telefonumu yüzüstü masaya bıraktım, bunalmıştım. "Benimle görüşmek istiyor."

"Bunu yapmak zorundasın." Sadie öne doğru eğiliyor. Thomas'ın yüzücü omuzlarının yanında bir ısırık büyüklüğünde görünüyor ama heyecanı 1.80'lik boyuna 5 santim daha ekliyor.

"Bu bir cinayet komplosu," diyor Thomas eşit derecede iddialı ve ilgisiz bir şekilde.

"Kontrpuan." Sadie parmağını onun yüzüne doğru kaldırıyor. "Hayatının aşkıyla tanışabilir."

"Paul?"

"Onun torunu." Kızgın bir şekilde arkasına yaslanır. "Dostum, hadi ama. Şimdiye kadar izlediğimiz romantik komedilerin hiçbirine dikkat etmedin mi?"

Thomas ona anlamlı bir bakış atıyor, gözlerini bana çevirip tekrar bana dönüyor. "Bunu bana ciddi soruyor musun?"

Sadie'nin yüzü kızarıyor ve ben de elimdeki peçeteyi kardeşimin kafasına fırlatıyorum. "İğrenç. Hadi ama."

Sevgiyle didişmeye başladılar, ben de dikkatimi başka yöne çevirdim.

Mesajlaşmayı tekrar okurken midem sıkışıyor. Paul benimle buluşmak istiyor. Bu tam olarak istediğim sonuçtu, ancak bunun gerçekleşeceğini hiç tahmin etmemiştim. Bir kez piyango oynayıp büyük ikramiyeyi tutturmak gibi; imkânsız gibi geliyor ama yine de oynuyorsunuz çünkü bir şansınız olduğunu biliyorsunuz, değil mi?

"Evet diyeceğim. Paul ile buluşacağım."

Kimse cevap vermeyince telefonumdan başımı kaldırıyorum. Sadie'nin yüzük dolu eli ağzının üzerinde, kendinden geçmiş gülümsemesi elinin arkasından görünüyor. Thomas kuşkuyla beni izliyor.

Cevap verirken başparmaklarım telefonumun ekranında geziniyor:

What a small world! I'd love to meet with Paul. I'm available—

Dudağımı çiğneyerek duraklıyorum. Her zaman müsaitim, ama bu kulağa acınası geliyor, bu yüzden hiç yoktan üç kez çekiyorum.

**—This Friday at 10am, Sunday at 2pm, or Monday at 10am.
Please let me know the best place to meet.**

Sonraki yirmi dakika boyunca bir gözüm telefonumda. Sadie ve Thomas konuşmayı sürdürüyor ama başka bir uyarı aldığımda sessizleşiyorlar.

Friday at 10. We'll meet you at Reveille Coffee on Columbus at one of the tables outside.

"O gün Cuma." Derin bir nefes aldım, kalbim hızla çarpıyordu. "Ve görünüşe göre Teddy de orada olacak."

Sadie koltuğuna yığılır. "Tanrım, keşke ben de seninle gelebilseydim."

"Çalışmak zorunda olmasaydım gelirdim." Hayal kırıklığına uğradığı her halinden belli olan Thomas elini kirli çenesinde gezdirdi. "S ü r e k l i insanların arasında kalmaya dikkat et, tamam mı?"

Gözlerim Teddy'nin mesajına geri dönmeden önce ona keskin bir selam veriyorum.

Bana bir sır ver, Gram'ın bana fısıldadığını duyuyorum ve kalbim anılarla geriliyor.

Nerede olduğunu merak ederek gökyüzüne göz kırpyorum.

Biri bana seninkilerden birini söyleyecek.

THE WEEK MOVES AT A GLACIAL PACE. MOM TALKS ME INTO TRYING Peloton'da otuz dakikalık bir dersin tamamını tamamladıktan sonra sonraki üç saatimi hastaneye gitmem gerekip gerekmediğine karar vererek geçiriyorum.

İş aramak için de gönülsüz bir girişimde bulunuyorum. Nitelikli olduğum işler kışımın altında bir ateş yakmıyor ve fotoğrafçılıkla ilgili hiçbir işe on metrelik bir sopayla dokunmayacağım. Kira ödemiyorum ama

Ev masraflarına katkıda bulunuyorum ve gelirim olmadığı için az miktardaki birikimim hızla eriyor. Tasarruf hesabımda büyükannemden kalan bir miras var, ancak vasiyetinde parayı sadece bana ilham veren bir şey için kullanmamı şart koşmuştu. Söylememe gerek yok, o paraya dokunulmadı.

Ayrıca fotoğraf makineme de dokunulmamış. Şifonyerimden bana bakıyor. Altı aydır elime almadım.

Bir şeyler *yapmam* gerekiyor ama kararsızlığım ve korkum yüzünden donmuş durumdayım ve bu beni yiyip bitirmeye başladı.

Perşembe gecesi Thomas akşam yemeğine geliyor ve ailelerimiz içeri girdikten sonra arka bahçedeki masada uzun süre oyalanarak ertesi gün için senaryolar üzerine konuşuyoruz. Sohbet azalınca inleyerek ayağa kalkıyorum, kaşınan gözlerim yatma vaktinin geldiğini haber veriyor.

"Hey, dinle," diyor Thomas. "Fazla umutlanma, tamam mı?"

Gerinmenin ortasında durakladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Büyükannemi özlediğini biliyorum." Ses tonu dikkatli. Büyükannem öldüğünde onun da kalbi kırılmıştı ama bizim acımız aynı değil ve o da bunu biliyor. "Sadece bunun onu ortadan kaldırmasını bekleme."

"İstemiyorum." Savunmacı ses tonum beni ele veriyor, ama o beni o.

İç çekerek bir elini saçlarında gezdiriyor. "Nasıl gittiğini söyle bana Yarın, tamam mı? Bizi arayın."

"Peki," diyorum, şahin bakışlı gözleminden hâlâ rahatsız olmuş bir halde. "İyi geceler."

Konuşmamızın ciddiyeti onu iğrendirmiş olmalı ki Cuma sabahı uyandığımda Theo'nun *Forbes* fotoğrafı yastığımın yanında bana bakıyordu.

Hay Allah. İğrenç, diyor mantıklı beynim. *Beni de yaz,* kertenkele beynim karşı çıkıyor.

Bu sinir bozucu düşünceyle giyiniyorum. Sessiz evi kilitleyip şehre doğru yola çıkıyorum, iç monoloğum o kadar hızlı ve gürültülü hareket ediyor ki, son ses çalınan cızırtı gibi geliyor.

Park edip North Beach'in kalbindeki Columbus Caddesi'nde yürüyene kadar zihnim sessizleşmiyor. Bir güç düğmesi çevrildi

Reveille görüldüğünde, siyah tuğlalı bina giderek yaklaşıyor.

Muhtemelen önce kahve sipariş etmeliyim, kendimi toparlamak için bir dakika vermeliyim ama ellerim kot ceketimin ceplerinde titriyor. Kafein beni stratosfere fırlatacak. Belki Paul'ü gördüğümde, beklenti endişesi azalır.

Kafeye gittiğimde, Paul'le tanıştığında ya da ona aşık olduğunu anladığında büyükannemin ellerinin titreyip titremediğini merak ediyorum. Vedalaşırken. Boğulacağını düşünecek kadar yoğun bir beklenti hissedip hissetmediğini.

Dışarıdaki oturma yerlerine doğru köşeyi dönerken zihnim düşünceden düşünceye o kadar hızlı atlıyor ki neredeyse onları kaçırıyorum. Ama en uzak masada oturan şüphesiz Paul, saçları bembeyaz, yaşlılık lekeli elleri bir kahve fincanına sarılmış. Gözleri masanın karşısında konuştuğu kişinin yanından kayıyor - geniş sırtı ve siyah saçlı başı benden uzağa bakıyor -ve benimkini geç, sonra geri dön. Genişle.

Kalbim bacaklarımla birlikte duracak gibi oluyor. Elimi kaldırıyorum, kararsızım, onun şokuyla sarsılıyorum, ama karşısında oturan adam dikkatimi dağıtıyor.

O geniş sırt boyunca uzanan omuzlar düzeliyor ve Paul'ün torunu oturduğu yerde dönüyor, eli turkuaz metal sandalyenin arkalığını kavırıyor.

Ve sonra kalbim gerçekten durdu. *Forbes* dergisinin güzel ve sinir bozucu orta sayfa güzeli Theo Spencer bana bakıyor.

Three

| S THIS A JOKE?"

Aynı anda söylüyoruz. Bu da bir şaka olmalı.

Theo ayağa kalkıyor ve nasıl hissettiğimi anlayamadan onunla ilgili her şeyi katalogluyorum: düğmeli, yıpranmış Levi's, lanet olsun ona; esintide şiirsel bir şekilde hışırdayan dalgalı saçlar; pahalı görünümlü lacivert kazağı, kolları ön kollarına kadar itilmiş. Kumaşı o kadar yumuşak görünüyor ki yanağımı sürtmek istiyorum.

Hayır, *istemiyorum*. Neyse ne.

"Burada ne yapıyorsun?" İfadesi ilk şoktan sonra sakinleşirken talep ediyorum.

Theo'nun gözleri vücudumda geziniyor ama seksi bir şekilde değil. Sanki Wagyu bifteği sipariş etmiş de yerine McDonald's almış gibi. Giydiğim kısa kadife etekten ve özellikle Doc Martens'ten pişmanım. Onlar liseden kalma.

Bakışları U dönüşü yaparak tekrar ayaklarıma indiğinde, ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor ve o lanet çizimleri hatırladığını *anlıyorum*.

"Hâlâ o boktan ayakkabıları mı giyiyorsun Shep?"

O ses. Nefret ediyorum. Yanlış yöne sürülmüş kadife gibi. Omurgamda gezinen bir dokusu ve ensemden tüylerimi diken diken eden bir derinliği var. Mezuniyet töreninde sahnede oturup, benim yerime *onun* sesi veda konuşmasını yaparken arkasından hançer gibi baktığımı hala hatırlıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ediyorum.

Tek kaşını kaldırıyor, her zamanki gibi sert. "Bence bu çok açık, değil mi?"

Doğru olmasını istemiyorum ama gerçek hiç de etkilenmemiş bir şekilde bana bakıyor: Lisedeki rakibim Paul'ün torunu ve bütün hafta boyunca farkında olmadan konuşmuşuz.

Hangi güç onu hayatıma geri getirdi? Şeytan mı? Hayır, bu mantıklı değil - aynı güç Paul'u da hayatıma soktu.

Bakışlarım gökyüzüne doğru kayıyor. *Orada ne yapıyorsun, Gram?*

Bir gırtlak sesi duyuldu ve Theo ile ben sesin geldiği yöne döndük. Paul masayı iterek ayağa kalktı, Theo'nunki gibi derin mavi gözleri aramızda gidip geliyordu.

"Sanırım siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz?" diye soruyor.

"Maalesef." Ellerimi kaldırdım, dehşete kapılmışım. Doğru olsa bile, az önce hakaret ettiğim kişi onun torunuydu. "Çok özür dilerim, öyle demek istemedim."

"Evet, öyle yaptı," diyor Theo.

Ona bir bakış fırlatıyorum ve sanki zamanda geri gitmişiz gibi etkili oluyor. Sınıfta, ikimizin de birinci ligde oynadığı tenis kortunda, partilerde bitmek bilmeyen atışmalar yapardık. Şanssızlık eseri aynı insanlardan hoşlandığımız için yollarımız sürekli kesişirdi. Onu gözlerimle öldürmek kas hafızamda yer etti. Onun geri dönen sırtışı da öyle. Beni kızdırmaya bayılırdı.

Ona bu zevki tattırmayacağım. İçinde bulunduğum koşullar aksini kanıtlasa da ben bir yetişkinim ve o bana ulaşamayacak. Her ne kadar yanağında beliren gamze ve benimkinde çiçek açan sıcaklık aksini söylese de.

"Bu gülümsemeyi uzun zamandır görmemiştin Teddy," diyor Paul, Theo'nunkiyle aynı şekilde bir sırtışla, gamzesi ve her şeyiyle.

Böylece Theo'nun yüzündeki tüm ifade kaybolur. "Ben gidip bir kahve daha alacağım." Çenesini bana doğru kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey." İhtiyacım olan son şey kafein. Ya da Theo Spencer'a bir şey borçlu olmak.

Omuz silkerek omzunu kaldırıyor, sonra da yürüyüp gidiyor. Paul ve ben birbirimize dönmeden önce onun gidişini izliyoruz.

"Bunun için üzgünüm. Bizim bir geçmişimiz var."

"Ben de gördüm," diyor, sesi eğlenerek ve düşünceli bir şekilde.

Elimi uzattım. Şimdi sabit. "Ben Noelle, Kathleen'in torunuyum."

Elimi tutuyor. Teni kırılğan ama tutuşu güçlü. "Biliyorum tatlım. Tıpkı ona benziyorsun."

Boğazım anında düğümleniyor. "Teşekkür ederim." "Öldüğünü duyduğuma çok üzüldüm."

Son kelimeyi kekeleyerek söylüyor, sanki bilmediği bir dildeymiş gibi. Benim ağzımda da hâlâ yabancı bir his var ve böylece aramızdaki bağ kurulmuş oluyor. Onun kalbinden benimkine uzanan pamuk ipliği gibi bir bağ.

Gözlerimin dolduğunu fark edene kadar uzattığı elinde bir mendil vardı. Mendili alıp yüzüme bastırıyorum. Mendil eskimiş ve yumuşatıcı gibi kokuyor. Bir şey beni göğüs kafesime yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Gram'ı o kadar özlüyorum ki nefes alamıyorum.

Dirseğime dokunan nazık bir el beni bir sandalyeye yönlendiriyor ve beceriksizce oturuyorum.

Kanvas çantamı kucağıma çekerek yanaklarımı okşuyorum. "Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum."

Paul elini kareli gömleğinin üzerinde gezdiriyor. Yüzük parmağında altın bir bant var. Görünüşe göre o da mutluluğu bulmuş.

"Ne bilmek istiyorsunuz?" Bir nefes verdim. "Her şeyi."

Bir elini yanağında gezdirerek beni değerlendiriyor. "Bu uzun bir emir, Noelle."

"Öyle mi? Hiçbir şey bilmiyorum. Ne kadar zamandır çıktığınızı bilmiyorum. Ya da nasıl tanıştığınızı. Ya da *nerede* tanıştığınızı."

Çantama uzanıp Gram'ın sakladığı resimleri ve mektubu çıkarıyorum. Mektubu masanın üzerinden ona doğru kaydırduğımda, avucunu mektubun üzerine bastırıyor. Mektubu eline alıp dikkatle açtığında neredeyse o zamana geri döndüğünü görebiliyorum.

Bana bakıyor, kaşları kalkık. "Bunu saklamış mı?"

"Evet, kapalı bir zarfın içinde buldum. Resimler de yanındaydı."

"Başkalarını da buldun mu?"

Başımı sallıyorum, sonra o mektubu yere bırakırken öne doğru eğiliyorum. "Başka var mıydı?"

Eline aldığı bir fotoğrafa bakarak iç geçiriyor. "Ah evet. Birlikte olduğumuz süre boyunca birbirimize mektup yazmayı çok severdik. Eve döndüğünde ona birkaç tane gönderdim, ama onları saklamamasına hiç şaşırmadım. Bunu saklamasına daha çok şaşırdım."

"Eve mi gittin?"

Kıkırdayarak başka bir fotoğrafı bana doğru çeviriyor. Taş bir duvarın kenarına tünemişler, Gram geniş bir gülümsemeyle ona yaslanmış, gözleri utangaç bir şekilde yere indirilmiş. "Okulda tanıştık. Bu fotoğraf orada, UCLA'de çekildi."

Kaşlarımı çattım. "Büyükannem UCLA'ya gitmedi. Çocukları büyüyene kadar üniversiteye gitmedi."

Paul'ün yüz ifadesi eski hüznüne geri döner. "Gitti. Sadece bitiremedi."

Paul fotoğrafları karıştırmaya devam ederken ben de koltuğumda arkama yaslanıp bunları dinliyorum. Bir sır daha açığa çıktı, beklediğimden çok daha büyük bir bulmacanın küçük bir parçası.

Bir şişe süslü maden suyu, düşüncelerimi bölerek masanın üzerine hoyratça bırakılıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra Theo'ya dönüyorum, o da koltuğuna kayıyor. Aramıza daha fazla mesafe koymak için pozisyonunu ayarlamadan önce jean giymiş dizi çıplak dizime çarpıyor.

"Bu da ne?"

Komplocu bir şekilde yaklaşıyor. O kadar güzel kokuyor ki bağırarak istiyorum, yakacak odun ve biraz da tatlı bir şey gibi. "Bana suyun ne olduğunu açıklamam gerektiğini söyleme, Shepard."

Bakışlarım, gözlerinde neşeye bizi izleyen Paul'e kayıyor. Dudaklarımı birbirine bastırarak ağzımdan çıkmayı bekleyen on dört kaba sözü yutuyorum.

"Teşekkürler," diyorum. "Sana geri ödememe izin ver." "Hayatta kalacağım," diyor Theo, ağzı titreyerek.

Doğru. Kendisi, alakarttan tam hizmet seyahat paketlerine kadar her şey için bir konsiyerj görevi gören bir seyahat uygulaması olan Where To Next'in CFO'su.

Uçuşlar, kalınacak yerler, deneyimler, aklınıza ne gelirse. Tanrı biliyor ya, uygulamayı çılgık atan sezon dışı fırsatlarından birini rezerve etmek için kullandım. Bir keresinde Sadie, Thomas ve ben Tahoe'da devasa bir kulübede neredeyse bedavaya kalmıştık. Theo aynı zamanda kurucu ortaklardan biri - iki üniversite arkadaşıyla birlikte kurmuşlar - ve bir yığın paranın üzerinde oturuyor olmalı. Bir keresinde onu LinkedIn'de aramak gibi bir hata yaptım, profilini görüntülediğimi görebileceğini fark etmedim ve etiketlendiği bir ton abartılı makaleyi okudum. Ertesi gün bana gönderdiği özel mesajı hala hatırlıyorum:

Looking for something specific, or is this just run-of-the-mill stalking?

Profilimi silmemek için kendimi zor tuttum. Hala haberlerde ondan bahsedildiğinde bildirim almam benimle birlikte mezara gidecek.

Çantamdan bir beşlik çıkarıp ona doğru uzatıyorum. Sonra su şişesini kenara itip dikkatimi tekrar Paul'e veriyorum. "UCLA'ya gittiğinden haberim yoktu. Yani Glenlake'de tanışmadınız mı?"

Başını sallıyor ve masanın üzerindeki anılara göz gezdiriyor. "İkinci yılımızda sanat tarihi dersimiz vardı. Başından beri benden nefret ederdi. Ukala bir herif olduğumu düşünürdü. Öyleydim de." Bunun üzerine göz kırptı ve ben de büyülenmiş bir şekilde sııttım. "Başta onu pek beğenmemiştim ama gördüğüm en güzel kızdı. Çok zekiydi ve bunu göstermekten çekinmiyordu. Ondan korkuyordum, bu yüzden onu çok iğneledim."

"İğneli mi?"

Paul sırtarak, "Onu kızdırmaya çalıştım," diyor. "Bundan pek hoşlanmadı."

Hayal ederek gülüyorum. "Alınan biriydi."

"Kulağa tanıdık geliyor," diyor Theo kapuçinosunu yudumlarken.

Etkilenmemiş bir kaşımı kaldırarak koltuğumda iki büküm oluyorum.

"Beni tanımlamak için kullanacağın kelime alınan mı?"

Masumca göz kırptıyor ve uzun, kıvrık kirpiklerine, sol kaşının altındaki minik çile bir anlığına dikkatim dağılıyor. "Bunu doğrulayabilirim

"F ile başlar."

Sabırsız bir nefes bırakarak Paul'e dönüyorum. "Üzgünüm, devam et."

"En iyi kız arkadaşlarından biri benim kardeşlik kardeşimle çıkmaya başlayana kadar inişli çıkışlı bir başlangıç yaptık. Benimle sosyalleşmek zorunda kaldığında, ikimizin de Bay Area'dan olduğumuzu keşfettik. Ben burada, şehirde büyüdüm." Parmağını fotoğraflardan birinin üzerinde gezdiriyor. "Bağlantı kurmanın basit bir yoluydu, ama çok hızlı bir şekilde sevgiye dönüşen bir arkadaşlık kurmamıza yol açtı. Kısa bir süre sonra da çıkmaya başladık."

Saçları esintide hareket ediyor ve elleri başka bir fotoğrafın üzerinde gezinirken çizgili ve benekli. Yaşının bariz belirtilerine rağmen güçlü görünüyor, olduğundan en az on yaş daha genç.

Büyükannem de güçlü görünüyordu. Güçlüydü, Tennessee Vadisi'nde yürüyüşe çıktığımız ölümünden bir gün öncesine kadar şeytan gibi araba kullanırdı. Benimle düzenli olarak tenis oynardı ve liseden sonra da bu hobiyi sürdürmeme rağmen beni de yenerdi.

Yine de Şükran Günü'nden üç gün önce uykusunda öldü. Meşhur balkabağı turtasının malzemeleri tezgâhta yığılıydı. Hazır değildi. Ben de hazır değildim.

İçimde elektrik gibi bir kıskançlık akıyor. Zehir gibi. Gram'ı bir daha asla göremeyecekken Theo'nun büyükbabasıyla bir fincan kahve içebilmesini kıskanıyorum. Paul'ün elini tutup, hikâyelerinin her ayrıntısını anlatana kadar onu rehin almak istiyorum. Onunla ilgili her anekdotu - o alınganlığı, bir şey onu gerçekten mutlu ettiğinde ellerini çırpması. Küçük bir odada yapsa kulaklarınızı çınlatabilecek gürültülü, şamatalı kahkahası. Görünüşe göre bilmediğim diğer şeyler.

Ellerimi bir havluyu sıkarak gibi onun anılarına dolamak istiyorum ki hepsini bir çırpıda alabileyim.

"Ne oldu?" diye sordum. Kendime engel olamıyorum. "Demek istediğim, resimler - o mektup - açıkça aşıktınız. Neden ayrıldınız? Okulu bıraktığını söylemiştin. Neden?"

Paul çenesini eğip sert ve nazik bir bakışla beni kısıtıyor. "Şu anda her şeyi bilmek için sabırsızlanıyorsun."

"Hayır, hiç de değil." Hayatım buna bağılıymış gibi geri çekiliyorum. Çok ileri gittiğim için konuşmayı kesmesini istemiyorum.

Ancak Theo parmağını dizime bastırduğunda zıpladığını fark ediyorum. "Titriyorsun."

Elini itiyorum, dokunduğu teni ovuyorum, sonra tüylerim diken diken olmasın diye avucumla kapatıyorum.

Paul, "Sana hikâyeyi anlatmak isterdim Noelle, ama hepsi bir günde olmayacak," diyor.

"Büyükbaba-" Theo dik oturarak başlar.

Paul'ün bakışları önce Theo'ya, sonra tekrar bana kayıyor. Dudaklarında bir gülümseme fısıltısı beliriyor, gizli bir gülümseme. "Her şeyi bilmek istiyorsunuz ve ben de sorularınızı yanıtlayacağım. Ama bunu yapmak için daha fazla zamanınızı rica ediyorum."

"Tabii ki. Zamandan *başka bir* şeyim yok." Kahretsin. Bu, başarılı bir insanın söyleyeceği bir şey gibi gelmiyor. "Yani, evet, kesinlikle zaman bulacağım. Sadece bana ne zaman ve nerede olacağını söyleyin."

Paul, "Eve gittiğimde randevu defterime bakayım," dedi. "Önümüzdeki hafta için planladığım birkaç şey var ve sana çifte randevu vermek istemiyorum."

Theo, "Tanrı korusun, arkadaşlarıyla poker öğleden sonrasını kaçırırsın," diye mırıldanıyor ama sesi sevecen. Bu, sesinin dokusuna daha yumuşak bir his veriyor.

"Yakında hepsi ölmüş olacak. Yapabiliyorken onlarla vakit geçirmeliyim," diye neşeyle yanıtlıyor Paul. Bana döndü. "Neden numaralarımızı değişmiyoruz ve sohbet edebiliriz."

"Kulağa harika geliyor." Paul'ün söylediği numarayı telefonuma giriyorum, sonra arıyorum, böylece benim numaram da onda oluyor.

Theo göz göze gelmek için öne doğru eğiliyor. "Lojistik işleri için sana mesaj atsam daha kolay olmaz mı?"

Ona bir bakış attım. "Hayır. Bundan sonrasını Paul ve ben halledebiliriz."

"Tamam." Theo'nun telefonu gelen bir aramayla titremeye başlıyor. Çenesi gergin bir şekilde telefonu ters çevirmeden önce kişi adını -Babayakalıyorum. Paul'ün kaşları birbirine kenetlenmiş, bakışları torununun telefonunda

Theo keskin bir nefes verir. "Bugünlük işimiz bitti mi? İşe dönmem gerekiyor ve önce bu beleşçiye eve bırakmam lazım."

Hayal kırıklığımla bastırıyorum ve bunun bir başlangıç olduğunu, son olmadığını kendime hatırlatıyorum. "Bugün yapılacak bir sürü *Forbes* 30 Yaş Altı 30 şey var, ha?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, kendimi kesinlikle yok etmek istiyorum. LinkedIn olayının on katı.

Ama Theo'nun tepkisi hiç de beklediğim gibi olmadı. Sırıtmıyor ya da ukala bir şey söylemiyor. Bunun yerine, birinin güç düğmesinin kapatılmasını izlemek gibi. O sadece ... kapanıyor.

"Hoşça kal Shepard," diyor boş boş, telefonunu masanın üzerinden kaydırarak. Ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaşırken sandalyesi betona çarparak gıcırıyor.

Bundan nasıl sıyrıldığımı ya da Theo'nun kışına tam olarak neyin girdiğini merak etmek için çok az zamanım var. Paul bana fotoğrafları ve mektubu uzatıyor, sonra da hazinelerimizi çantama yerleştirdikten sonra elimi iki elinin arasına alıyor.

"Beni bulmana çok sevindim, Noelle," diyor, yüz ifadesi ciddi, zevk ve melankolinin bir karışımı. "Umarım bu yeni arkadaşlıktan ihtiyacın olanı alırsın."

Duygularım boğazımı sıkıyor. "Ben de öyle. Yakında konuşuruz."

Paul, elleri mükemmel ütülenmiş haki pantolonunun ceplerinde, Theo'ya doğru yürüyor. Theo'nun gözleri büyükbabasının yanından bana kayıyor ve uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Teması ilk o kesiyor, eli Paul'ün sırtına kayıyor ve kaldırımıdaki ince eğimden aşağı inmesine yardım ediyor.

Nefesimi bıraktım, aniden bitkin düştüm. Heyecanlandım. Neler öğrenebileceğimden ve bunun Gram hakkında çizdiğim resmi nasıl yeniden şekillendirebileceğinden korktum.

Bu son duyguyu da bir kenara itip çantamı omzuma atıyorum ve arabama doğru yola çıkmaya hazırlanıyorum.

Ama gitmeden önce masadaki süslü köpüklü suyu silip süpürüyorum.

Four

DECIDE I'LL LET PAUL MAKE THE FIRST MOVE WITH OUR NEXT DATE. Yine de bekleme konusunda berbatım, bu yüzden hafta sonu bittiğinde derimden sürünerek çıkıyorum.

Glenlake Lisesi son sınıf yıllığımlı çıkarmak için kendime izin vereceğim tek bahane bu: can sıkıntısı. Huzursuzluk. Telefonuma bakmamak için bir bahane. Bunun Theo'yu görmekle bir ilgisi yok, ki hala aklımı toparlamaya çalışıyorum.

Dünyadaki onca insan arasında Paul'un torunu mu olmalıydı? Yıllar boyunca birkaç tesadüfi karşılaşmanın ötesinde, onu uzun zamandır görmemiştim ve hayatıma yeniden böyle mi giriyor? Kader gibi geliyor ama iyi türden değil. *Final Destination* türünden.

İç çekerek yatağıma uzandım ve yıllığı açtım.

Genelde lise anılarımı bastırırım. Korkunç oldukları için değil, son kez kendimi toparladığım zamanlar olduğu için.

Theo ve ben kitap boyunca yoğun bir şekilde serpiştirilmişiz. Hiç şaşırmadım. Sadece sınıfımızın en iyisi olmakla kalmadık, aynı zamanda dört yıl boyunca tenis oynadık ve o da futbol oynadı. Ben ders dışı etkinliklerin kraliçesiydim ama en sevdiğim şey fotoğrafçılıktı.

Kıçımı yırttım ve UC Santa Barbara'ya girdim, ancak oraya vardığımda, büyük bir gölette küçük bir balık olduğum açıldı. Öğretmenler adımı bilmiyordu, umurlarında da değildi. Zeki olmam kimsenin umurunda değildi; onlar da öyleydi ve bunu kanıtlamak için sınıfta benim üzerimden konuşuyorlardı. Bektan bir okulum vardı.

Oda arkadaşım yoktu, yalnızdım ve birinci sınıf not ortalamam kendime olan güvenimi azaltmıştı.

Okuldaki yolumu kazırken, yerimi bulmak için mücadele ettim. Her zaman içine kaçabileceğim bir şey olan fotoğrafçılık bile bana ağır bir iş gibi geliyordu. Fotoğrafçılık seçmeli derslerimde benden daha iyi olan en az on kişi vardı. Bu durum vücudumdaki her mükemmeliyetçi kemiği sızlattıyordu. Mezuniyette bitiş çizgisini sürünerek geçtim ama hırpalanmış, yaralanmış ve inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramıştım. Kendime verdiğim her etiket artık bir yalan gibi geliyordu. Üniversite ve sonrasında anlamlı bir kariyer yolu çizmek için verdiğim mücadele de bunu doğruluyordu.

Bu arada Theo, ailesinin de mezun olduğu UC Berkeley'de çok başarılı olmuştu. Ortak arkadaşlarımız bana onun hakkında bilgi vermeye bayılırdı - stajları, Hong Kong'da geçirdiği sömestr, Goldman Sachs'ta bulduğu rahat iş. Muhtemelen avuç dolusu para kazanıyordu. Ben de üniversiteden yeni mezun olmuş, fotoğrafçılığı ana gelir kaynağım haline getirmenin bir yolunu bulmaya kararlıydım. Sonunda masa başı işimden kurtulma umuduyla zeki ama tam bir piç olan bir portre fotoğrafçısına asistanlık yapmaya başladım. Hafta sonlarını ılık övgüler ve erimiş uyarılar arasında gidip gelen Enzo'ya feda ettiğim bir yılın ardından, bir düğünde belirli bir kareyi yakalayamayınca kovuldum. Hiç şüphe yok ki o gece çalışan catering personeli hala uykularında onun "asla bir şey olamayacaksın" diye bağırıldığını duyabiliyor. Tanrı biliyor ki ben duyuyorum.

İçten içe haklı olmasından korkuyordum. Bunu destekleyen pek çok kanıt vardı. Ailemin denemeye devam etmem konusundaki ısrarlarına rağmen fotoğrafçılık hevesim bundan sonra söndü. Fotoğraf çektim ama sadece kendim için. Kafamın içinde kendi sesimi duymayı bıraktım, hatta büyükannemin sesini bile. Sadece Enzo'nun sesi bana özel olmadığımı, asla başaramayacağımı söylüyordu. Ona inanmıştım. Belki hâlâ inanıyorumdur.

Bazı insanlar gerçekten tırmanmaya devam ediyor. Bazıları da benim gibi lisede zirveye ulaşır.

Benim ve Theo'nun yan yana olan son sınıf portrelerine geçiyorum. Shepard ve Spencer: Alfabetik cehennemde yaratılmış bir eşleşme.

Son derece ciddi, sabıka fotoğrafı gibi. Babasını her gördüğümde aynı ifadeyi takınıyordu. Adamın hiç mutlu göründüğünü sanmıyorum ve şimdi gamzenin bir nesil atlayıp atlamadığını merak ediyorum. Ne büyük kayıp. Birlikte geldiği rahatsız edici pakete rağmen, Theo'nun güzel bir gülümsemesi var.

Ben daha bastıramadan aklıma bir düşünce geliyor: *Keşke onun fotoğrafını çekebilseydim.* Kafamda cuma gününden bir kare canlandırıyorum: Theo büyükbabasını izliyor, kaşları şefkatle yumuşamış. Ellerimdeki fotoğraf makinesinin hayali ağırlığı ağır geliyor ve parmaklarımı kayıp uzuv hissinin etrafında sıkıyorum.

Telefonum çalıyor ve beni rahatsız edici gündüz rüyamdan koparıyor, kimin aradığını görünce daha da rahatsız edici oluyor.

"Paul!" diye cıvıldayarak cevap veriyorum.

"Merhaba tatlım," diyor neşeyle. "Umarım kötü bir zamanlama değildir."

Evin geri kalanı gibi hareketsiz olan odamın etrafına bakıyorum. Annemle babamın eve gelmesine daha üç saat var. "Hiç de değil. Şu anda biraz iş durgunluğu içindeyim, o yüzden bu mükemmel." Bu yetersiz ifadeyi hemen geçiyorum. "Aradığına sevindim. Cuma günü seninle tanışmak gerçekten hoşuma gitti."

"Benim hoşuma gittiği kadar değil. Teddy'mi tanımana çok sevindim. Dünya ne kadar küçük."

Çok küçük. "Uzun zaman oldu ama onu tekrar görmek ilginçti. Lisedeyken hep çok hırslıydı. Şimdi iyi işler yaptığını görmek beni şaşırtmadı."

"Evet, şey," diyor Paul, ses tonundaki neşe biraz azalıyor. "Bazen kendi iyiliği için biraz fazla hırslı olabiliyor ama bunun üzerinde birlikte çalışıyoruz."

Kulağa garip geliyor. "Doğru."

"Her neyse, öğle yemeği ve sohbet için evime gelmek isteyebileceğinizi umuyordum."

Ayağa kalkıyorum, sırtımdaki ağrıya karşı irkiliyorum. Hiç değilse bir an önce taşınmalıyım ki bu yataktan kurtulabileyim. "Kulağa harika geliyor. Ne zaman düşünüyorsun?"

"Sakıncası yoksa yarın en iyisi olur. Öğlen gelebilir misin?"

"Orada olacağım." Yürüyüşe çıkacaktım ama bunu her zaman yapabilirim. "Bize öğle yemeği getireyim mi? İstersen yakınınımdaki harika bir Tayland restoranına uğrayabilirim."

"Hayır, öğle yemeğini hazırlayacağım. Sen kendin getir."

"Tamamdır." Annemin odada tuttuğu masada bir kalem bulmaya çalışıyorum. "Adresiniz nedir?"

Bir şeyler sayıyor ve etrafımda kağıt olmadığı için bacağıma yazıyorum. Novato'da, Glenlake'in on beş dakika kadar kuzeyinde.

"Mükemmel." Tüylerim diken diken olmuş tenimdeki adrese bakıyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapattıktan sonra aklımda sorular dönüp duruyor. Bunca zamandır burada mıydı? Eğer öyleyse, Gram biliyor muydu? Paul o mektubu gönderdikten sonra hiç konuştular mı, yoksa altmış yılı aşkın bir sessizlik mi oldu?

Sorular bitmiyor. İlk kez değil, cevaplardan tatmin olana kadar ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Cevaplar yeterli olmazsa ne olacağını ben de merak ediyorum.

PAUL LIVES IN A SMALL RANCH-STYLE HOUSE ON A QUIET STREET meşe ağaçlarıyla gölgelenmiş. Kaldırıma yanaşıp bir dakika oturuyorum, arabanın motoru sessizlikte tıkırdıyor.

Nisan ayı için mevsim normallerinin dışında sıcak olduğu için bir elbise seçtim ama şimdi kendimi aşırı giyinik ve garip hissediyorum. Paul gelmiş geçmiş en iyi adam olduğunu kanıtlamış olsa da onu göreceğim için gerginim.

Başka bir his daha var ve göğsüm Prius'umun soğuyan motoru gibi titriyor. Büyükannemin gidişiyle birlikte hiç büyükanne ve büyükbabam kalmadı. Büyükbaba Joe beş yıl önce bizi terk etti ve annemin ailesi de ben çocukken öldü. Gelecekteki tüm anılarıma tanık olamayacak koca bir nesil. Hepsini kaybetmek için çok gencim ama olan oldu. Ve işte Paul, kendisi de bir büyükanne ve büyükbaba, beni hayatına davet ediyor, sanki ben onun için acı verici olabilecek soruların cevaplarını talep etmiyormuşum gibi. Beni son altı aydır boş olan bir alana davet ediyor.

Belki de bir şeye yarım yamalak sahip olmak ve onun gerçekten sizin olmadığını bilmek budur.

Umarım Theo ne kadar şanslı olduğunu biliyordur.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve yolcu koltuğundan çantamı alıp omzuma atarak garaj yoluna doğru ilerliyorum. Orada park etmiş bir Hyundai SUV ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel üstü açık Ford Bronco var.

"Git, Paul." İçeri bakmak için sürücü tarafındaki kapıda duruyorum. Arabanın dışı seksi bir kiraz kırmızısı, koltuklar ise tereyağlı kahverengi deri. Bardaklıktaki bir su şişesi ve arka koltuğun zeminindeki bir torba toprak dışında içerisi tertemiz.

Gözlerimi kısarak önce ona, sonra da üzerinde minik çiçekler olan elbiseme bakıyorum. Bahçeden ilham aldığı kesin ama umarım Paul beni çalıştırmaz. Bende yeşil başparmağın tam tersi bir şey var.

Hayallerimin arabasına son bir kez daha baktıktan sonra ön kapıya doğru ilerliyorum. Önünde jenerik görünümlü bir karşılama paspası duruyor ama onun dışında sundurma boş. Kaşlarımı çatarak etrafa bakıyorum. Arka koltuğundaki toprağa bakınca Paul'ü bitki yetiştiren biri sanırdım ama sanki yeni taşınmış gibi görünüyor.

Kapıyı çaldıktan birkaç dakika sonra, üzerinde sevimli bir hırka, bembeyaz Converse'ler ve geniş bir gülümseme olan Paul kapıyı açıyor.

Bana yer açmak için geri adım attı. "Merhaba, Noelle, canım! Tam zamanında geldin, içeri gel."

Hissettiğim tüm gerginlikler onun tatlı sıcaklığıyla yok oldu. "Teşekkürler, seni tekrar görmek harika. Ben de Bronco'na hayranlıkla bakıyordum."

Beyaz kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor, sonra düzeliyor. Cevabı biraz gecikir ama daha az dostça değildir. Hatta bir çentik daha atıyor. "Ah, evet. Aç mısın? Önce bir şeyler yeriz diye düşünmüştüm, sonra sana göstereceğim bazı şeyler var."

"Kulağa harika geliyor," diyorum çantamı antredeki portmantoya asarken.

Beni aydınlık ve muhteşem bir şekilde orta yüzyıl tarzında döşenmiş oturma odasına götürüyor. Mimar olan babamın ağzının suyunu akıtacak türden bir iç tasarım. Bu adam kim diye merak ederek Paul'e bir göz atıyorum ama bakışlarım tamamen çerçeveli resimlerden oluşan bir duvara takılıyor.

Tökezleyerek durdum. Paul kargaşayı duydu ve gözleri büyüyerek döndü. "Sen iyi misin?"

"Sadece bu fotoğraflar dikkatimi dağıttı." Daha iyi bakmak için yaklaşıyorum ve her birini yutuyorum. Kompozisyon çarpıcı; doku, renk kullanımı ya da bunların eksikliği - her fotoğraf göğsümü ağrıtıyor ve işaret parmağımı kaşındırıyor.

Fotoğrafçının kim olduğunu ancak genç bir Theo'nun siyah-beyaz portresine geldiğimde anlıyorum. Theo, Manhattan'a benzeyen bir yerde bir bakkalın önünde durmuş, avucunda tuttuğu bir avuç şekere bakıp sırtıyor. Dizleri yumru yumru ve derisinin geri kalanından daha koyu, sanki üzerlerinde kir varmış gibi. Saçları şimdikinden daha kıvrırcık, başının üstünde dağınık. Kendi küçük dünyasında, tüm o şekerin tadını çıkarmak üzere.

Bu portre bir aşk ilanıdır. Güzel, karmaşık olmayan ve küçük bir çocuğun avucunun içinde oturan bir sevinç gösterisi.

Paul'e dönüyorum. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, başını eğmiş beni izliyor.

"Sen bir fotoğrafçısın." Onaylamak için çenesini eğiyor ve kalbim kaburgalarımın baskı yapıyor, fotoğrafların güzelliğine geri dönmek için çaresizim. "İnanılmazsın."

"Teşekkür ederim," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Bu konuda kariyer yapabilecek kadar şanslıydım. Bunlar favorilerimden bazıları, ama hepsi değil."

Küçük Theo'yu gösteriyorum. "Bunun neden böyle olduğunu anlayabiliyorum." Bir adım daha yaklaşıyor. "Nasıl?"

"Yapının yanı sıra, bu gülümsemenin özel olduğunu düşündüğünüz çok açık. Arka plan onun odak noktası olması için gölgelendirilmiş ve tam başının üzerinde aydınlatılmış "Açık" işareti buradaki ifadesine bir göz kırpmaya gibi." Paul yanımda sessizleşiyor ve ben kendimi mahcup hissetmeye başlıyorum. "Yani, biliyorum-biliyorum"

-Theo'nun ne kadar ciddi biri olduğunu bildiğim için bunu anlamak benim için muhtemelen daha kolay ama bir yabancı için bunun sevdiğin biri olduğu çok açık."

Başını sallıyor, yıpranmış yüz hatlarında tanımlayamadığım bir ifade belirliyor. "Siz de fotoğrafçı mısınız?"

"Hayır," diye geveledim. "Pek sayılmaz. Eskiden bu işlerle uğraşırdım. Lisede ve üniversitede dersler aldım ama ciddi bir şey değildi."

Paul bana tam olarak inanmıyor gibi görünüyor, ki bu adil. Ona yarı gelişmiş bir resim veriyorum.

Bana hayattaki önemli şeyleri hatırlatmak için her zaman burada olan midem tehditkâr bir hırıltı çıkarıyor.

"Neden öğle yemeği için dışarı çıkmıyoruz?" Paul diyor ki. "Karnınızı doyurduktan sonra bunlara istediğiniz kadar bakabilirsiniz. Size her birinin hikayesini anlatmaktan mutluluk duyarım."

İkimiz de gerçekten duymak istediğim hikâyeyi biliyoruz ama yine de başımı sallıyorum.

Arka bahçeye açılan sürgülü cam kapıya yaklaşmıştık ki, yüzünde masum bir ifade belirdi. "Söylemeyi unuttum, günlerimi karıştırmışım, o yüzden öğle yemeğinde bir kişi fazlayız."

Paul kapıyı açıp güverteye çıkınca içime bir korku çöküyor. Bir tepki veremeden, bahçede büyük bir saksının üzerine kıvrılmış çıplak bir sırt görüyorum.

"Teddy!" Paul sesleniyor. "Bakın kim gelmiş."

Sırtını dikleştirirken Theo'daki farkındalığı hissediyorum. Kürek kemiklerinin arasından spor şortunun bel bandına kadar uzanan çukur, hareketle birlikte derinleşiyor, omzunun üzerinden bakarken kasları geriliyor ve kasılıyor. Bana bakıyor, Oakland A's şapkasının altında ifadesi okunmuyor. Omuzları duyamadığım bir iç çekişle kalkıyor ve elindeki malayı kesinlikle gerekenden daha büyük bir güçle toprağa saplıyor.

Sadece "Büyükbaba" diyor.

"Günlerimi karıştırmışım," diye tekrarlıyor Paul. "Noelle'i öğle yemeği ve sohbet için davet ettim. Neden biraz ara vermiyorsun, biz de yemek yeriz?" Bana döndü. "Theo benim için biraz sebze ekliyor."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyorum Theo ayağa kalkıp eldivenlerini çıkarıp yere bırakırken. Döndüğünde o kadar keskin bir şekilde nefes alıyorum ki boğuluyorum.

Paul sırtımı sıvazladı. "İyi misin?"

"Böcek," diye boğuldum.

Daha çok *vücut* gibi. Theo'nun doğduğunda ne tür bir şeytani anlaşma yaptığını bilmek istiyorum. Şüpheli kişiliğinin yanı sıra, bu işlerden kim sorumluydu onun tarafından sevgiyle ve büyük bir özenle inşa edildi.

Göğsü geniş, teni öğle güneşinin altında bal renginde. Vücudunu nasıl kullanacağını bildiğini, o pürüzsüz derinin altındaki kasların ve tendonların onun için istediği gibi çalıştığını gösteren temel bir şekilde şekillendirilmiş. O kadar yoğun bir sıcaklık var ki, kendimi daldırabileceğim soğuk bir su bulana kadar kaçmak istiyorum.

Bu kadar yakışıklı olması çok kaba. Bu beni rahatsız ediyor.

O bize doğru gelirken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Gözlerim, *göğsünden, karın kaslarından ya da göbek deliğinden başka bir yere bakmak için çılgılık atan mantıklı beynimden tamamen kopmuş* durumda. *Ne tür bir pisliğin çekici bir göbek deliği olur ki?!* Hayır, bakışlarım onu yiyip bitiriyor ve kertenkele beynim onun fark etmesini umursamıyor bile. Ağzı küçük bir sırtışı dönüşüyor.

"Sana da aynı hikâyeyi anlattı mı?" diye soruyor bana, merdivenlerden güverteye çıkarken.

"Mm-hmm." Boğazımı temizliyorum. Bu aslında sadece bir homurdanmaydı. "Pusuya düşürüldük."

Paul, "Bu eski beyin," diye ısrar ediyor ama kendini tutamadığı gülümsemesini görüyorum.

Korkunç bir düşünce tüm azgınlıkların ötesine geçiyor: Paul beni ve Theo'yu *eşleştirmeye* mi çalışıyor?

İsteksizleri eşleştiremezsin, ama Tanrım. Ben görsel bir yaratığım. Bir şekilde kırılmadan önce ne kadar üstsüz uyarılmaya dayanabilirim bilmiyorum. Bu felaket olur.

Theo bir elini Paul'ün omzuna koyarak onu kendine yaklaştırır. "Ne yaptığını biliyorum" diye mırıldanıyor.

Paul onu görmezden gelerek sol tarafımızda duran yemek masasını işaret ediyor. Bir kavanozun içinden neşeli bir demet sarı lale uzanıyor. "Ben hemen yemeklerle döneceğim. Siz yerleşin çocuklar."

"Yardım ister misin?" Biraz çaresiz bir şekilde sordum.

"Hayır, hayır!" Elini omzunun üzerinden sallayarak çoktan içeri koşturmaya başladı. Derin ve temiz bir nefes alarak Theo'ya dönüyorum. Hala gömleksiz.

Hala etkileniyorum.

"Artık ağzını kapatabilirsin Shep," diyor tembel bir sırıtışla.

Gözlerimi deviriyorum ve bir elimi açlıktan guruldayan midemde gezdiriyorum. "Çünkü omuzların zaten kırmızı, Spencer. Güneş kremi kullanmaman beni dehşete düşürüyor. UV ışınlarının cildine ne yaptığını biliyor musun? Otuz yaşına geldiğinde yetmiş yaşında görüneceksin."

Omzuna bakmak için dönüyor ve dehşet içinde mırıldanıyor. "Birkaç saat önce biraz sürdüm."

"Her seksen dakikada bir yeniden uygulaman gerekiyor." Bana kuru bir bakış attığında tatlı tatlı gülümsüyorum.

Benimle göz teması kurarak masadan bir şişe güneş kremi alıyor ve sürmeye başlıyor.

Bu bir sınav gibi geliyor. Bakışlarımı onun yüzünde sabit tutuyorum ama Theo'nun güneş kremi sürerken avucunun derisine hafifçe vuruşunun sesi en hayvani hislerimi harekete geçiriyor.

"Burada ne işin var?" Ben soruyorum.

"Sebze dikmek." *Sana dahi* demiyor, ama ses tonu söyleme.

"Yani," diyorum sesime aynı enerjiyi katarak, "Salı günü gün ortası. Neden işte değilsin?"

Çevremde eli durdu. "Neden işte *değilsin*?"

"Bugün evden çalışıyorum." Yalan dilimden ipek gibi kayıyor. Theo'nun ifadesi farkındalıkla keskinleşiyor, sırıtışı da onunla birlikte keskinleşiyor.

"Sen ne bilirsin ki? Ben de biliyorum."

Buna en az onun bana inandığı kadar inanıyorum ama zorlayacak zamanım yok. Paul elinde bir tepsi yemekle dışarı çıktı.

"Öğle yemeği hazır!"

"Bir tişört giymelisin," diyorum Theo'nun yanından geçip yerime otururken. Elini karnında gezdirip sırıtıyor. "Yok, böyle iyiyim."

Bu da bizden biri yapar.

Five

THEO KEEPS HIS SHIRT OFF THE ENTIRE MEAL. IT'S OBSCENE. MY Bakmamanın verdiği gerginlikten gözbebeklerim acıyor.

Paul, Marin County'deki en iyi yerlerden birinden sandviç aldı. Ev yapımı ekmek kabuklu bir mükemmellikte ve en azından yarısı kucağımda bitiyor, her ısırık aldığımda ağzımdan küçük ekşi mayalı kar taneleri süzülüyor. Sandviçimi mideye indirdikten sonra her bir parçayı parmağımla toplamamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Paul işimi (yalana devam edip harika olduğunu söylüyorum), boş zamanlarımda ne yaptığımı (*yürüyüş* ve *doomscroll* meşru cevaplar olmadığı için kanat çırpıyorum) ve fotoğrafçılığa nasıl başladığımı sorduğu için sohbetimiz akıcı bir şekilde ilerliyor.

Burada dürüst olabilirim ve ona on iki yaşındayken büyükannemin kitaplığında tozlanan eski bir fotoğraf makinesini nasıl aldığımı anlatabilirim.

Thomas bunun için benimle dövüşmeye çalıştı ama şeftali gibi morarmış olsam da güreşimizden galip çıktım. Thomas erişemesin diye sürekli kullanmaya başladım ama bu gerçek bir aşka dönüştü. Saplantılı bir sevgiye.

Paul buna gülümser. "Bu duyguya aşınayım. Yemeğinizi bitirdiğinize göre, bugün size göstermek istediğim şeyi getireyim mi?"

"Evet," diyorum heyecanla. Theo yumuşak bir of çekti. Kahkaha değil. Daha paslı bir şey.

Paul evin içinde kayboluyor ve aramızda sessizlik uzayıp gidiyor.

"Peki neden fotoğrafçılık işini tam zamanlı yapmıyorsun?" Theo sonunda soruyor.

Ona ve göğüs kıllarına takılan ekmek parçasına bakıyorum. İğrenç. En çok onu parmağımla almak istiyorum.

"Çünkü bir *şeyleri* öylece *yapamazsın*," diyorum. "O kadar kolay değil."

Tek kaşını yavaşça kaldırır, tıpkı bir geminin köprüsünü kaldırır gibi. "Bir *şeyler yapabilen* biri varsa, o da sensin Shepard. Seni tanıdığımdan beri hep bir *şeyler yapıyorsun*."

"Aklını kaçırmış bir Nike reklamı gibi konuşuyorsun." Koltuğumda arkama yaslanıyorum, güneşin sıcaklığını içime çekmek için yüzümü eğiyorum. "Sevdiğin bir şey için paran varsa ona zaman ayırmak kolaydır."

"Şaşıracaksın." Ona bakıyorum, sesindeki sertlik beni gerçekten şaşırtıyor. Elini göğsünde gezdiriyor, bu sırada kırıntıyı yerinden çıkarıyor (RIP) ve koltuğunda kayıyor. "Sen özellikle aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin, demek istediğim bu. Lisedeyken hep böyleydin. Özellikle fotoğrafçılığa odaklanmıştın. Denediğin her şeyde iyiydin. *Benim* kadar iyi değilsin ama-"

Homurdanıyorum, göğsüm sıkışıyor. Noelle'in o versiyonu olmak istiyorum ama ondan o kadar uzaktayım ki, sanki başka biri gibi hissediyorum.

"Onu hala sevdiğini söyleyebilirim, hepsi bu," diye bitiriyor.

Merakımı bastırmaya çalışıyorum ama bu benden nefes almamamı istemek gibi bir şey. "Bu nasıl?"

"Bundan bahsederken gözlerindeki o dengesiz bakış." "Bu sadece bana göre değil. Bu dersi bir süre önce öğrendim."

Theo'nun bakışları keskinleşiyor. Gözlerimi onun dikkatinden kaçırıyorum, o yüz, o omuzlar, daha yakından incelediğimde sessizce çillenmiş olan ten. Onun yerine arka bahçeye bakıyorum, sözsüz araştırmasından uzaklaşmaya ihtiyacım var. Küçük, tertemiz. Çam çitin çevresi boyunca birkaç yükseltilmiş yatak var, birkaç torba toprak açık ve onlara doğru sarkıyor.

"Büyükbabanın evi çok güzelmiş." Boru şeklinde kırmızı çiçekleri olan uzun bir bitkinin etrafında uçuşan bir sinek kuşuna odaklanıyorum. Keşke adını bilseydim. "Ne zamandır burada?"

Theo şapkasını çıkarıp masaya atıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Şakakları nemli. Bu kadar sıcak olmamalıydı. "Şubat'tan beri. Los Angeles'taydı ama büyükannem geçen sonbaharda öldü. Yalnız kalmaya başlamıştı, ben de onu buraya taşıdım."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, dünya başıma yıkılıyor. Paul'un altın yüzüğü gözümün önüne geliyor. "Özür dilerim. Büyükannen için."

Theo rahatsız bir şekilde kayar. "Teşekkür ederim. Senin yaşadıklarınla aynı şey değil. Çok üzücü bir olaydı tabii ki ama ben çocukken, babamla annem boşandıktan çok sonra büyükbabamla evlenmiş. Biyolojik büyükannelerimin ikisi de hala hayatta ama onlara yakın değilim. En azından büyükbabamla olduğum kadar değil."

"Keder kederdir. Onu nitelendirmek zorunda değilsiniz."

"Yine de bazı kederler farklıdır," diyor bahçeye bakarak. "Üzülebilirsin ama iyi olabilirsin. Eğer büyükbabam ölürse, bilirsin-"

Duruyor, sanki düşünmesi çok acı vericiymiş gibi. Bu, yüksek sesle söyleyemediği diğer kelimenin yerine geçiyor: *ne zaman*. Onunla Paul arasında, benim büyükannemle aramdaki bağın aynısını hissediyorum. Şu ruh eşi olayı, iki insanı birbirine bağlayan ip, ölümden daha uzun, sonsuzluktan daha uzak.

Theo'nun benim için soy ağacını çizmesini istiyorum. Hâlâ kucağında duran pullar gibi pek çok farklı şeyden kırıntılar alıyorum ve bu beni daha da acıktırıyor. Theo'nun tek çocuk olduğunu, babasının katıldığı her tenis ve futbol maçından sonra onu bir kenara çektiğini, annesi izlerken onunla alçak ve yoğun tonlarda konuştuğunu biliyorum. Ne oğluyla ne de araya girdiğinde karısıyla hiç mutlu görünmediğini. Bunları hatırlayınca Paul'den geldiğine inanmak zorlaşıyor. Theo'nun büyükannesinin etkisi, Theo'nun da miras almış gibi görüldüğü sertlik mi?

Onu merak etmekten nefret ediyorum. Başından beri buna karşı savaştım. Ama ben benim ve bir şeyler *bilmeye* ihtiyacım var, bu yüzden daha fazla soru sormak için ağzımı açıyorum. Başını salladığında zar zor nefes alıyorum, ifadesi melankoliden alaycılığa kayıyor.

"Bunu ciddi ve rahatsız edici hale getirmeyin."

"Hayır, kesinlikle. Duygular, değil mi?" Öğürüyormuş gibi yapıyorum. "İğrenç."

Cevap vermiyor ve küçük, mikroskobik, çok küçük bir parçam hayal kırıklığına uğruyor. Konuştuğumuzda kanım damarlarımda daha hızlı akıyor. Ama eminim ki bu sadece kızgınlıktır.

Theo ayağa kalkıyor ve masanın başındaki sandalyeden bir tişört aşırıyor. Başının üzerinden geçiriyor ve bir şekilde porno gibi görünmesini sağlıyor. Vücudum geriliyor.

Kesin olan bir şey var: Onu asla çözemeyeceğim. İstemiyorum ve zaten o da bana asla izin vermez. Bu yüzden kucağımdaki kırıntıları fırçalayıp yere düşmelerine izin vermekle meşgulüm. Kuşlar onları alabilir.

PAUL EMERGES A FEW MINUTES LATER, A BANKER'S BOX IN HIS
Silahlar.

"*Vay canına.*" Kutuyu masanın üzerine indirirken ağzım açık kaldı. "Bir süre burada kalacağız, ha?"

Sağımda Theo iç çekiyor. Korkuluklara yaslandığı omzumun üzerinden ona alaycı bir bakış atıyorum ama bakmıyor. İnsani duygularla burun buruna geldiğimizden beri beni görmezden geliyor, telefonundaki mesajları acımasızca tuşluyor.

Paul, Theo'nun koltuğuna yanıma oturdu. "Bunların bir kısmı büyükannene ait. Ayrıldıktan sonra bir kez görüştük -bulduğun mektubu göndermeden önce- ve bana saklamam için bir şeyler verdi."

"Ne demek saklamak için?"

Mırıldanarak koltuğuna geri oturuyor. Etrafımızda ağaçların arasına sıkışmış kuşlar ötüyor. Yakınlarda bir yerde çim biçme makinesi vızıldıyor.

Sonunda şöyle dedi: "Bu kadar çok sorunuz olması ya da büyükannenizin büyükbabanızla evlenmeden önceki hayatı hakkında fazla bir şey bilmemeniz şaşırtıcı değil. İlişkimiz ailesi tarafından iyi karşılanmadı ve okulu bıraktığında, birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlatan pek bir şey bırakmadı."

"Yani tüm bunları onun için mi sakladın?"

"Bizim için," diye düzeltiyor nazikçe. "İlişkımız sona erdiğinde acımasızca olmadı. Bunun her zaman güzel bir anı olarak kalmasını istedik."

"Ama bunu bir sır olarak sakladı," diyorum ve kutunun içinden bir şeyler çıkarmaya başlamasını izliyorum.

"Hayır." Yine beni düzeltiyor. Hâlâ yumuşak ama arkasında çelik var. "Onun ve benim istediğimiz, planladığımız ya da konuştuğumuz hayat hiçbir zaman olmayacaktı. Kathleen'in ailesine nasıl karşı geldiğini hatırlatan bir kutu tutması acısını daha da uzatacaktı. Her şey bittiğinde ailesi ve kardeşi tüm hikayeyi biliyordu. Sanırım başlangıçta daha fazla anlatmak onun için çok acı vericiydi ve siz dünyaya geldiğinizde, şey ..." Gülümsüyor. "Hayat devam ediyor."

Paul'un yüzünde acı ya da öfke arıyorum ama tek gördüğüm sevgiyle karışık, zamanla yumuşamış bir nostalji.

"Ona yazdığınız mektupta kaçmaktan söz etmişsiniz,"

diye araya girdim. "Evet, kaçmak için planlar yaptık."

"Ama hiç olmadı. Ailesi yüzünden mi?"

"Öyleydi ..." Düşünceli bir şekilde duraklıyor, bakışları gökyüzüne yöneliyor. "Sadece bu mesele değil, ailesi de kesinlikle aşılması gereken en büyük engeldi."

"Ailesi seni neden sevmedi?"

Gülüyor. "Nereden başlasam? Ailelerimizle öyle bir akşam yemeği yedik ki herkes Kat'le birlikte olup olmamamız da dahil olmak üzere çeşitli konularda nerede durduğunu açıkça belirtti."

"Diğer konular neydi?" Theo soruyor.

"Aperatifler üzerine annem kadınların iş gücünde daha önemli bir yer edinmesinden bahsetti, Kat'in ev hanımı annesi de bunun şok edici olduğunu düşündü. Kızının üniversiteye gitmesi onu zaten heyecanlandırmıyordu. Onun MRS diploması almasını istiyordu." Paul bize bakıyor. "Bu deyimini biliyor musunuz?"

Başımı salladım. "Onun bir koca bulmasını istediler."

"Haklısın. Sadece bulması gereken kişi ben değildim," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Yine de en aşılmaz şey, babam ve benim ABD ordusunun uluslararası alanda harekete geçmesi konusunda açık sözlü olmamızdı. Hatta o kadar ileri gittim ki, eğer

Vietnam'da işler kızıışmıştı. Bu, kariyer sahibi asker babasının ya da Kore'de Purple Heart madalyası almış erkek kardeşinin duymak istediğı bir şey değildi." Başını iki yana sallıyor. "Geriye dönüp baktığımda, konu açıldığında dilimi ısırmalıydım. Kat beni siyasi bir konuyu açmamam için hazırlamıştı ama öfkem beni alt etti. O gece felakete giden yolu açmak için yeterliydi, yine de Kat ve ben daha sonra pes etmedik."

"Anlıyorum."

Ben de biliyorum. Büyük büyükannem ve büyükbabamla ilgili anılarım bulanık. Onlar öldüğünde ben çok küçüktüm. Ama büyük büyükbabamın eski kafalı, ağırbaşlı bir adam olduğunu, Şükran Günü yemeğinde üzerinde gezinmemize izin verirken bile benim dağınık saçlarıma ve Thomas'ın pembe tişörtlerine şaşkın bakışlar fırlattığını hatırlıyorum. Yufka yürekli, ilerici fikirli babamın büyükbabasıyla karmaşık bir ilişkisi vardı. Büyükannemin de öyleydi. Ama onu çok severdi ve babam da ona düşküncü, her ne kadar sevgisinin yıkıcı olabileceğini şimdi daha iyi anlıyor olsam da. En canlı çocukluk anılarımdan biri, dedemin cenazesinde ben elini tutarken büyükannemin ağlamasıydı.

Düşüncelerim Pavlus'un mektubuna, kalıcı ayrılıklarını kabul etmesine gidiyor. Bu yeni bağlamla birlikte, her ikisi için de kalbim daha da kırılıyor. "O mektupta onu hayatın boyunca seveceğini söylemiştin."

Başını salladı. "Yaptım ve yapacağım." Önüne bir yığın fotoğraf koyuyor ama ben henüz onları elime almıyorum. "O benim ilk büyük aşkımdı. Ben de onunkiydim. Ama büyükbaban onun son aşkıydı."

"Son büyük aşkın kimdi?"

"Eşim Vera. Geçen sonbaharda vefat etti ama birlikte yirmi üç harika yıl geçirdik."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Kaybınız için çok üzgünüm."

Elimi okşuyor, mavi gözleri sulanıyor. "Bunun için minnettarım."

Theo'nun diğer büyükannesi - biyolojik olanı - hakkındaki merakım içimi kemiriyor. Ama Paul ile boşandıklarını düşünürsek, bunun sormaya hakkım olmayan bir hikaye olduğunu varsayacağım.

Theo karşımızdaki koltuğa oturdu. Şapkasını tekrar kafasına geçirmiş, gözlerini ve orada gizlenen her türlü duyguyu gölgeliyor. Ama belirgin bir şaşkınlık eksikliği fark ediyorum.

"Bunların hepsini biliyor musun?"

diye soruyorum. "Çoğunu," diyor.

"Evlilik meselesi de mi?"

Theo yine metanetle, "Sanırım çoğu" diyor. "Nasıl?"

Gözlerini kısarak uzaklara bakmadan önce bakışlarını Paul'e dikiyor.

"Kathleen ailemde hiçbir zaman bir sır olmadı."

Dudağımı çiğniyorum, daha fazlasını sormak istiyorum ama bir şekilde Theo'nun bir çürüğüne bastırdığımı hissediyorum. Omuzları gergin, sanki bir sonraki sorumu bekliyormuş gibi. Sanki bunu duymak canını yakacakmış gibi.

Bana cevap verene ya da siktirip gitmemi söyleyene kadar zorlayabilirim. Tanrı biliyor ya, her şeyi bilmek istiyorum. Ama çok yakından incelemek istemediğim nedenlerden dolayı, bunun yerine bırakıyorum. "Bakalım bu kutuda ne varmış, ha?"

"Yumulun çocuklar," diyor Paul, sanki girdiğimi bile bilmediğim bir sınavı geçmişim gibi sıcak bir gülümsemeyle.

Theo bir tane daha çekerken ben de Paul'ün bana uzattığı fotoğraf yığınının karıştırmaya başlıyorum. Dikkatim elimdeki resimlerle Theo'nun gözlerinin her bir resmi dikkatle masaya koyup devam etmeden önce nasıl taradığı arasında bölünüyor. Ara sıra ağzı yarım bir gülümsemeyle açılıyor ve Paul ile benim görebilmemiz için resmi çeviriyor. Çoğu Paul'ün aptal fotoğrafları, ama bazıları Los Angeles'ın, UCLA kampüsünün ya da yığınınnda ilerledikçe tanıdık gelmeye başlayan arkadaş grubunun muhteşem kareleri.

Paul, Büyükanne'nin bir dernek evinin önünde durduğu fotoğrafın üzerinde oyalandığımı fark ediyor. Bir bacağını ayak bileğinden diğerinin önüne geçirmiş ve muzip bir gülümseme takınmış. Fotoğraftaki ben olabiliyordim; bacaklarımız uzun ve zayıf, gülümsemelerimiz eşit genişlikte, biraz çarpık. Hatta alt dudağı benimki gibi sol köpek dişine biraz takılmış. Bu resimde, *benim* en iyi günümdeki gülümsememi takınmış. İliklerime kadar biliyorum ki bu fotoğraf çekildiğinde o mutluydu.

Bu fotoğrafın gücüdür. Onu yakalamak ve öznenin yaşamının ötesinde yaşamasına izin vermek. Birinin yıllar sonra ona bakmasına ve onunla birlikte gülümsemesine izin vermek.

Başparmağımı parlak kağıda bastırıyorum, gözlerimdeki neme ve boğazımdaki yumruya karşı koymaya çalışıyorum.

"Kat'e çok benziyorsun," diyor Paul. Kendi anılarımdan ve onunkilerden sıyrılıp ona göz kırpıyorum. Resme bakarak çenesini sallıyor. "Neredeyse tekinsiz."

Masanın karşısında, Theo'nun gözleri yüzümü izliyor.

"Sen ve Theo da öyle," diyorum. "Aslında resimleri bulduğumda benzerliği fark etmediğime inanamıyorum. O videoyu hazırlarken onlara bakarak o kadar çok zaman geçirdim ki."

Bunun üzerine Theo'nun kaşları havaya kalkıyor. Aradan yıllar geçmesine rağmen, *bir pislik gibi konuşmak üzere olduğumu* biliyorum. "Yüzüm hafızanda taze miydi Shep? Her gece LinkedIn profil fotoğrafıma mı bakıyordun?"

"Lütfen fantezilerinizi bana yansıtmayın."

Paul kıkırdıyor ve hatta Theo sırtıyor, lanet gamzesi patlıyor.

Ugh. Kazanmadığımda bile kazanıyor.

Dikkatimi dağıtmak için yarı ayakta durup kutuya bakıyorum. Daha fazla fotoğraf, bilet koçanları ve yaşlılıktan sararmış zarflar var. Ama bakışlarım daha da ilginç bir şeye takılıyor. Dikkatlice katlanmış ve bir yıllığın üzerine tünemiş bir harita.

Değerli bir esermiş gibi çıkarıyorum. Aslında bunların hepsi öyle. "Bu da ne?"

"Shepard her soru sorduğunda bir tek at," diye mırıldanıyor Theo masanın öbür ucundan.

Ona en masum gülümsememi fırlatıyorum. "Bu oyunu oynadığını görmeyi *çok* isterdim. İkimiz de toleransının gülünç olduğunu biliyoruz."

Yanaklarının pembeleşmesi beni son derece memnun ediyor. Bir gece bir partideydik -birlikte değil ama ... aynı anda aynı yerdeydik- ve Mike'ın Sert Limonatası'nı sevgilisinin ayakkabılarının üzerine kustu. Duş almasına yardım etmek zorunda kaldım çünkü ikisi de işi bitiremeyecek kadar sarhoştı.

Çabucak toparlanıyor, sesi alçalıyor. "Dayanıklılığım liseden beri önemli ölçüde arttı."

Bağlayıcı olmayan bir ses çıkarıyorum. Şu an onun dayanıklılığını düşünmek istemiyorum.

Tanrı biliyor ya Theo'yla günlerce böyle devam edebilirdik ama dikkatim dağıldı. Haritayı açtığımda, Washington, Idaho ve Montana'nın üzerindeilmekilmek işlenmiş yazılar beni durduruyor.

Paul and Kat's Honeymoon Road Trip

Six

WHAT IS THIS?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor Theo, ama bakışlarının yazıya takılıp kaldığını ya da yazıyı okuyunca gözlerinin nasıl açıldığını kaçırmıyorum. Gözleri Paul'e kayıyor.

"Demek her şeyi bilmiyorsun," diyorum muzaffer bir edayla.

Theo beni görmezden geliyor, dikkati büyükbabasının üzerinde. "İkiniz bir balayı mı planladınız?"

Paul başını sallıyor. "Her şey bitmeden önce yaz için bir yolculuk planlamıştık. Okul biter bitmez kaçıp evlenecek ve sonra da yolumuza devam edecektik. Bu Kat'in planıydı ama benim kafamda tüm ülkeyi baştan başa dolaşıp geri dönmek vardı. Los Angeles'a yerleşmeden önce bütün yazı geçirecektik."

Bunu anlayamadığım bir düşkünlükle söylüyor. Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor, hiç yaşanmamış olduğunu bilmek.

"Bu, bana anlattığın 'boş ver, hadi yapalım' diyen çılgın aşık çocuklardık hikayesinden biraz daha önceden planlanmış."

"Zaman çizelgesi hızlıydı Teddy," diyor Paul. "Ayrılmak zorunda kalmadan önce bunu planlamak için yaklaşık bir ayımız vardı -gelinlik, balayı, sonraki hayatımız-. Yorumun yanlış değil."

Theo ve ben karşılıklı bakışıyoruz. Şu anda yüzünü aydınlatan meraktan zevk bile alamıyorum; ben de hissediyorum. O benden daha çok şey biliyor olabilir ama ikimiz de her şeyi bilmek istiyoruz.

Eğilerek gözlerini haritaya dikeyor. Daireler batı kısmını işaretleyor: Yosemite, Zion Ulusal Parkı, Büyük Kanyon ve Sedona, diğerkleri arasında. Parmağımla rotayı çiziyorum, büyükannemin kalemiyle rotayı çizdiği kâğıttaki izleri hissediyorum.

Bir esinti başlıyor, saçlarımlın altından dolanyor ve gözlerimi kapatıyorum, onun parmaklarının boynuma fısıldadığını hayal ediyorum, uykuya dalmama yardımcı olmak için yaptığı gibi. İnsanlar öldüklerinde nereye giderler hiçbir fikrim yok ama bazen onu hissettiğime yemin edebilirim. Şu anda hissediyorum.

Bu düşünce sanki biri bağırıyormuş gibi aklıma geliyor: *Bu yolculuğa çık.*

Bakışlarıml gökyüzüne kayıyor ve koltuğumda kayarak gözlerimi indirip rotayı tekrar izliyorum. Merak ve huzursuzluk kalbimi sarmaşıklar gibi sarıyor. Onun aslında hiç atmadığı adımları takip etmek nasıl bir şey olurdu? Bir hayaleti mi kovalayacaktım? Yoksa her zamankinden daha mı yakın hissederdı?

"Sana milyonlarca soru daha sormak istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ben yaşlı bir adamım ve artık uzun hikâye anlatacak takatim kalmadı..." Bunun üzerine Paul Theo'ya bir bakış atıyor, onun da gözleri isteksiz bir eğlenceyle dönüyor. Paul'ün sırtışı sinsileşiyor ve bakışları bana odaklanmadan önce ikimiz arasında gidip geliyor. "Ama sana cevap vermekten mutluluk duyarım. Korkarım bu biraz zaman alacak, eğer zamanınız varsa."

"Gerçekten, gerçekten istiyorum." Theo hüzünlü ses tonumu fark edip kaşlarını kaldırıyor ama o kendi sorularını sormadan ben devam ediyorum. "Geçen sefer söylediğin bir şeyi merak ediyorum - ilk başta anlaşımadığınızı. Büyükannemin ailesinin onayı olmadan evleneceğinize göre birbirinizi derinden sevmeye başladığınız açık. Ne değişti?"

Paul gülüyor. "*Biz.* İlk izlenimlerin son izlenimin ne olacağını belirleyemeyeceğini fark ettik. Birbirimizi gerçekten tanımak için kendimizi açtığımızda, aşık olmak kolaydı."

Yine bakışlarını Theo ve benim aramda bölüştürdü. Nadir bir anlaşma eylemiyle, onu görmezden geliyoruz.

"Başka mektuplar olduğundan da bahsetmiştiniz?"

"Evet, dediğim gibi, birbirimize yazmaktan hoşlanıyorduk. Çıkmaya başlamadan önce de bana sınıfta küstah notlar yazmıştı."

Sevinçle canlandım. "Sende bunlardan hiç yok, değil mi? Görmeyi çok isterim."

"Neden, not almak için mi?" Theo mırıldanıyor.

"Gerek yok. Yüzüne karşı söylerdim," diye mırıldanıyorum, ağzını hınzır bir ekle sokan keskin bir sırtıla.

Paul konuulanları duysa da tepki vermez. Mırıldanarak kutuyu kendisine doğru çeker. "Bir bakayım."

Paul kutunun içindekileri karıştırırken ben de haritayı katlıyorum. Masanın karşısındaki Theo tüm bu olanları esrarengiz bir ifadeyle izliyor. Ben yerimde kıpırdanmaya başlayana kadar bakışları üzerimde kalıyor. Yüzümü silip kırıntı var mı diye baktığımda sırtıyor.

"Ne?" Ağzımı açtım.

Başını sallıyor ve ben de büyülenmiş bir şekilde dudaklarını bükerek verdiği yanıtı izliyorum: "Sen."

Tek bir alevden patlayan bir maytap gibi, zihnim tek bir kelime için sayısız anlamla patlıyor. *Ne dedin?*

Ona ne demek istediğini sorma dürtüsü, beni döndürdüğünü bilmenin tatminini ona vermeyi reddetmekle savaşıyor. Ama o bunu yüzümden okuyor, sanki kendi yarattığı bir dilde yazılmış gibi ve o sırtış tam bir sırtışa dönüşüyor.

Zaman ve mesafe unutturur ama Theo Spencer'ın ağzının bir hareketiyle vücudumdaki tüm sinirleri nasıl tahrik ettiğini unutmak için ikisinden de yeterince yaşamadım.

Çenemi sallıyorum, vücudumda ateşlediği sıcaklığı zorla bastırıyorum. "Günün geri kalanı için ajandanda ne var? Daha fazla sebze ekimi mi? Sen dirseklerini domates ve salatalıklara gömerken uzaktan CFO'luk mu yapacaksın?"

Cevap vermiyor, ama vermesini de beklemiyorum. Gülümsemesinin nasıl düştüğünü, bakışlarının beni nasıl geçtiğini tahmin ediyorum ve bir pişmanlık mı hissediyorum? Hayır. İşin onun için bir yara olduğunu görmeye başlasam bile onun için zlmeyeceğim. Eminim *Forbes*'daki özelliği acısını dindiriyordur.

Paul neşeyle, "Biraz da kabak var," diyor ve bir yığın kâğıt çıkartıyor.

Sırf Theo'yu kızdırmak için onun ses tonuna uyuyorum. "Kulağa çok lezzetli geliyor!" dediğimde homurdandı.

"Birkaç ay içinde her şey gelmeye başladığında, bizim için bir salata hazırlayacağım."

"Kulağa gerçekten hoş geliyor."

Gram'ı bana yeni gelen bir şekilde tanıyan ve bana tatlım diyen, s'lerinde hafif bir ıslık olan, yaşla fırçalanmış bir sese sahip birine sahip olmak kulağa ne kadar hoş geliyorsa boğazım aniden sıkılıyor. Ona benim diyemesem de bir büyükbaba.

Paul bir kâğıt parçasını muzaffer bir edayla havaya kaldırır, sonra da uzatır. "Bir tane buldum."

Theo oturduğu yerden kalkıyor ve masanın etrafında dönerek yanıma oturuyor. Ona yan gözle bakıyorum. "Bunu gerçekten okumak istiyor musun?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bu benim de ailem, değil mi? Olabilir."

Benim düşünce sürecim kadar saplantılı değil ama haklı olduğu bir nokta var. Bu, iyi ya da kötü bizi birbirimize bağlayan bir bağ.

İç çekerek dikkatimi kâğıda geri veriyorum. Ama el yazısı beni durduruyor.

Büyükannemin yazısını tekrar görmenin ne kadar duygusal olacağını fark etmemiştim. İlerleyen yıllarda örümceklendi ama bu hala her yıl doğum günü kartlarına bana olan sevgisini yazan el, yedinci sınıfta ilk dersimi aldığım da (bana bir de pasta almıştı, kırmızı kremalı çikolatalı), tenis takımım üçüncü yılımda bölge şampiyonu olduğunda. Bunu yüksek sesle de söylerdi, o kadar sık söylerdi ki bazen çok sessiz ve çok geç olduğunda hala duyarım.

O kartların çoğunu saklamadım. Öldükten sonra, ona verdiğimiz her kartı bir dizi saklama kutusunda zulalanmış olarak bulduk. Hızla şehirdeki daireme döndüm, odamı karıştırdım, oda arkadaşım kapımda beklerken ben de yıllar boyunca bana verdiği kartları bulmaya çalıştım. Sonunda birkaç tane buldum ve şimdi komodininin üzerinde duruyorlar. Ama sonsuz sayıda kartım olduğunu düşünerek attığım her bir kart için pişmanım.

Bu not pek çok nedenden ötürü bir hediye ve bulanık bakışlarım Paul'e kayıyor. "Bugün olmak zorunda değil, ama yazdığı başka bir şeyi okuyabilir miyim?"

Sen mi? El yazısı ..." Sertçe yutkunuyorum. "Onu özlüyorum ve bu bana onu farklı bir şekilde tanıdığımı hissettiriyor."

Bu çok açıklayıcı, özellikle de Theo yanımda otururken ve bakışları yüzümdeyken. Ama şu anda bunu umursayamam. Hepsini istiyorum.

"Elbette," diyor Paul nazıkçe. "Bir dahaki sefere kronolojik sırayla okuyabilmen için onları düzenleyeceğim. Size hikâyeyi onlarla birlikte anlatmaktan mutluluk duyarım."

Ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Bu mükemmel olur."

Theo'nun dizi benimkine bastırıyor. "Hadi, okumaya başla, Shep. Ben senden çok öndeyim."

Gözyaşlarımı kırıştırarak nefes alıyorum. "Bu bir yarışma değil, Spencer." "Bizim için her zaman öyle değil mi?"

Ona baktığımda yüz ifadesi tanımlanamaz bir şeyden meydan okuyan bir sırıtışa dönüşüyor.

"Çünkü sen öyle yapıyorsun," diye mırıldanıyorum içimden, sonra tekrar mektuba odaklanıyorum.

Paul.

İnanılmaz. Gram, ölümcül küçümsemenin tek bir kelimeye nasıl sığdırılacağı konusunda bir ustalık dersi verebilirdi.

İki haftadır bu sınıftayız ve şimdiden baş belası oldun. Senin sınıflandırmana rağmen dışarıda hiçkırarak ağlamıyordum. Gözlerim buğuluydu ama yazdan sonra okula döndüğümde böyle olur. Buraya dönmek için sabırsızlanıyorum, sonra gidiyorum ve

-

Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Ailemi özlüyorum ama iyiyim. İki hafta sonra babam beni telefonla rahatsız edecek ve ben de aradaki mesafeden memnun olacağım, böylece bunu bir daha asla görmeyeceksin.

Bir tavsiye: Gerçekten ağlayan bir kadın görürseniz, ona şaşkınlıkla bakmak, daha iyi hissetmesini sağlamak için korkunç bir stratejidir.

"İlk başta senden hoşlanmadığı konusunda şaka yapmıyormuşsun," diyorum gülerek.

Paul sırtıyor, gamzesi patlıyor. "Yine de haftalar sonra çıkmaya başladık." "Senin cazibene kim karşı koyabilir ki?"

Gülüyor, omzumu sıkıyor. "Şimdi biraz dinleneceğim ama benim yüzümden gitme. Teddy'nin yapması gereken saatler süren işleri var."

"Bunu duymak harika," diyor Theo kuru bir sesle.

Bakışlarım ona kayıyor ve sonra uzaklaşıyor. "Muhtemelen evdeki işime geri dönmeliyim. Evdeki işime." Az önce söylediğim cümlenin yarattığı karmaşa yüzünden gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bugün benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Paul nazik bir gülümsemeyle elimi sıkıyor. Duyguları tamamen farklı olsa da onda hâlâ Theo'dan çok şey görüyorum. "Bu hafta sonu uğramaktan çekinme. O mektuplara dalarız."

"Bunu kabul edeceğim."

Theo oturduğu yerden kalkıyor. "Ne yani, bu düzenli bir şey mi olacak?" "Merak etme, eminim bu program karışıklığı bir kereliktir. Artık yok

beklenmedik karşılaşmalar." Paul'e göz kırpıyorum. "Değil mi?"

Şaşkın bir ifade takınır. "Hâlâ ne olduğundan emin değilim." "Mm-hmm." Theo'nun şüpheciliği açıktı ama daha fazlasını söylemedi. Yine de,

Paul ve benim yaptığımız planlardan pek memnun görünmüyor.

Theo'nun paylaşmak istemesi umurumda değil. Paul'un bana vereceği her dakikayı alacağım. Büyükannemle geçireceğim bir dakika daha.

DESPITE HIS APPARENT ALLERGY TO SPENDING TIME WITH ME (WHICH iade edildi), Theo beni dışarı çıkarmakta ısrar ediyor. Ön kapıdan çıkana kadar Bronco'yu hatırlamıyorum.

Önünde durdum. "Oh lanet olsun. Bu senin araban mı?"

Tanrım, beynimden ağzıma giden filtreyi düzenlemeyi gerçekten öğrenmem gerekiyor.

Theo başını sallar. "Bu Betty."

"Muhteşem," diye iç geçiriyorum, parmağımı boyanın üzerinde gezdiriyorum, onu 1. Otoyol'dan aşağıya, saçlarım uçuşurken, tüm endişelerim ve üzüntüm vücudumdan tuzlu havaya savrulurken su boyunca sürdüğümü hayal ediyorum.

"Evet." Sesi alçak ve yakın. Başımı çeviriyorum, tam karşımda, bakışları arabasına dokunduğum yere sıcıyor.

Ama yemin ederim yüzümden sekti.

Theo'nun hâlâ konuşmakta olduğunu geç de olsa fark ederek nefesimi bırakıyorum.

". . . Where To Next'ten para kazanmaya başladığımızda satın aldığım ilk şey. Anton ve Matias -diğer kurucular-" Sanki aptal şirketiyle ilgili her şeyi bilmiyormuşum gibi konuşuyor. "Şehirdeki evlerinin peşinatlarını yatırdılar ama benim tek istediğim bu arabaydı." Umursamaz bir omuz silkmeyle omzunu kaldırıyor, bir kadının kalçasında gezdirdiğini hayal ettiğim gibi bir avucunu arabanın yan tarafında gezdiriyor. Tatmin olmanın ortasında bir özlem. "Doğru arabayı bulmak birkaç ayımı aldı."

"Bu benim hayalimdeki araba, biliyorsun." Ses tonum istediğimden daha suçlayıcı çıkıyor ama Theo kaşını kaldırıncı ben de kaşımı kaldırıyorum. Onda ne var bilmiyorum; kavga etmek istiyorum. Kanımdaki o ani yükselişin bana ağır ve düz olmayan duygulara sahip olabileceğimi hatırlatmasını istiyorum.

"O zaman bundan kaçınmam mı gerekiyordu?"

"Porsche ya da Maserati gibi klişe bir şey seçebilirdiniz.

A 1970 . . ." Beklentiyle sözümü

kesiyorum. "77," diyor,
eğlenerek.

"*Kiraz kırmızısı* renginde mükemmel restore edilmiş 1977 model bir Ford Bronco mu? Hadi canım. Bu *çok* özel." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, sadece yarı şaka yapıyorum. "Lisedeyken sana bundan bahsetmiş miydin? Bu bir tür sapkınlık mı?"

"Satın aldığımda seni bir daha göreceğimi hiç düşünmediğimi düşünürsek, bu uzun bir dolandırıcılık olurdu."

"Mm-hmm."

"Aşkın özel değil Shep. Bir sürü insan Bronco'lardan hoşlanıyor."

"Bahse girerim Bronco'lar için Boners adında bir araba kulübün vardır, seni koca inek," diyorum.

Şapkasını alnına doğru itiyor ve güneş yüzüne vurarak gözlerini aydınlatıyor. Gözbebeğinin etrafında açık mavi bir yıldız patlaması var ve irisinin geri kalanının derinliğine karşı neredeyse gümüş gibi görünüyor, okyanusa dokunan ay ışığı gibi. "İstediğin bir şeyi aldım diye bana kızma."

Nefes almamak için tüm irademi kullanıyorum. Hedefini vurdu ama bunun doğru olduğunu bilmesini istemiyorum. İstediğim *her şeye* sahip: başarı, övgüler, yönü olan bir hayat. Bu araba bile.

Çantamı omzuma atıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Bu tavrını nereden aldığını bilmek isterdim. Melek gibi büyükbabandan olmadığı kesin."

Gülüyor ama esprili değil. "Bu babamdan bir hediye." Düşünmeye ya da cevap vermeye fırsatım olmuyor. Dönüyor, içeri girerken iki parmağını omzunun üzerinden kaldırıyor. "Güle güle, Shepard."

"Evet, hoşça kal," diye mırıldanıyorum, sinir bozucu güzellikteki kışına son bir kez bakarak. "Umarım bu sefer sonsuza dek."

Seven

DUDE, YOU HAVE TO GIVE THE PEOPLE WHAT THEY WANT."

Thomas'ın başının arkasında parlayan güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Diğer tarafta Sadie, "TikTok'un hâlâ çalışıyor. Thomas saplantılı bir şekilde izliyor."

İç çekerek bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdim. Thomas ve Sadie akşam yemeği için Glenlake'e geldiler ve annemle babam yemek pişirip mutfakta aylak gençler gibi dans ederken biz de yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Mahalledeki parkta durduk, şimdi çimlerin üzerinde yan yana uzanmış durumdayız. Thomas yüzüstü yatmış, başını kollarına dayamış, Sadie ise yanımda sırt üstü yatmış, parmakları gevşek bir şekilde benimkilere dolanmış.

Bana eşlik ettikleri için minnettarım. Paul ile ziyaretimin üzerinden iki gün geçti ve öğrendiğim her şey hakkında onları bilgilendirdikten sonra bile zihnim hala dönüyor.

"Bildirimlerimi kapatmak zorunda kaldım," diye itiraf ediyorum. "Telefonum aşırı ısınmaya devam etti."

Thomas yanağını kolunun üzerine koyarak, "İnsanlar bir güncelleme istiyor," diyor, bakışları keskin bir şekilde üzerimde. "Onlara adamı bulduğunuzu ve torununu tanıdığınızı söylemeniz gerekiyor. Birisi 'eğer bize bir haber vermezsen gerçekten öleceğim' dedi. *Ölecekler*, Beans. Hadi ama."

"Bu benim suçum değil!" Sadie elimi sıkıp omzunu benimkine yaslariken gülüyorum.

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor. "Bir altın madeninin üzerinde oturuyorsun. İnsanlar torununun eski düşmanın olduğunu öğrendiklerinde çılgına dönecekler. Kaç tane on beş yaşındaki çocuk bu nüfuza sahip olmak ister biliyor musun? Bunu boşa harcayamazsın."

"TikTok tek seferlik bir anlaşmaydı. İhtiyacım olanı aldım. Birisi meraktan ölümle tehdit etse bile devam etmek için bir neden yok." Duraksıyorum. "Yine de ilişkilendirilebilir."

Üç saniye boyunca sessiz kaldı. "TikTok'u fotoğraflarını göstermek için kullanmıyor muydun?"

Hemen, bir araya getirdiğim videoları hayal ediyorum, rastgele hafta sonlarında çektiğim fotoğraflardan oluşan küçük montajlar, bir indie şarkısına ayarlanmış. "Sayılır, sanırım. Yani, ciddi bir şekilde değil."

Thomas homurdanıyor. "Evet, tema bu, değil mi?"

"Mas," diye usulca uyarıyor Sadie.

Başımı ona doğru salladım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, yapmayı gerçekten sevdiğiniz bir şeyde başarısız olmaktan korktuğunuz, bu yüzden de neredeyse hiç çaba sarf etmediğiniz anlamına gelir."

"Bunu hatırlıyor musunuz bilmiyorum ama aslında yapmayı çok sevdiğim bir şeyde başarısız oldum."

"Hayır," diye ısrar ediyor. "Enzo senin hakkında yanılan bir pislikti ve sen de onun saçmalıklarına inandın. Sana söylüyorum, bu hayatta bir kez karşına çıkacak bir fırsat. Belki devam edersen, fotoğrafçılığınla daha fazla dikkat çekmene yardımcı olur."

Dudağımı kemiriyorum, kalbim kaburgalarım karşı umutla atıyor. Beynimin sahip olduğu sağduyuya sahip değil ve parmaklarımla onu itmek onu yavaşlatmıyor.

"Onları görmeye devam edeceksen, bunu yapmalısın Noelle," diyor Sadie sessizce. "Tüm bu olanları videoya kaydetmek çok hoş olabilir. Her şey böyle başladığı için, biliyorsun değil mi?"

"Kesinlikle," diyor Thomas. "Ve dinleyin, eğer bu size fotoğrafçılığınız konusunda güven verecekse -ki bu arada harika bir şey- o zaman daha da iyi."

"Tüm iltifatlarınız beni korkutuyor, lütfen durun."

Sırıttıyor, orada gömülü olan *teşekkürü* duyuyor.

İnsanlar ilgisini çeker mi? İlk videodan bu yana olanları önemserler mi, bu beni hangi yola götürürse götürsün beni takip ederler mi?

"Ayrıca, başka neyin var ki? İşsizsin. Bunu yapmak için dünya kadar vaktin var."

"Tanıdık bir yere döndük," diye mırıldandım.

Devam ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, yapman gereken şey Gram'ın balayı gezisine gitmek ve *bunu* belgelemek. İnsanlar bunu kaybeder; sen de bedava tanıtım alırsın. Bu viral dalgayı sür."

Ona göz kırpıyorum. Haritayı gördüğümde bana fısıldayan ses susmuyor ve şimdi Thomas'ın da onu duyup duymadığını merak ediyorum.

Paul's'te öğrendiğim her şeyden çok -Gram'ın UCLA'ya gitmesi, planladıkları kaçış- bu harita derimin altını kazıyor. Dün online başvuruları doldururken rota zihnimde çizildi ve kendimi bir Google tavşan deliğinde buldum, Gram'ın daire içine aldığı her hedefi araştırdım ve neler görüp yapacağımı hayal ettim. Hatta dün gece rüyamda bile gördüm. Zion'un zengin kırmızı kayalıklarının dibinde duruyordum ve Gram'ı göremiyordum ama onu orada *hissediyordum*. Tam yanımda duruyordu, elime dokunuşu rüzgâr kadar yumuşak ve geçiciydi. Arkamızda bir dere akıyordu, etrafımızda adaçayı renkli çalılar hışırdıyordu ve huzur gibiydi.

Uyandığımda bu rüyayı hamster çarkı hayatımdan kaçmak için çaresiz olduğum için mi gördüğümü yoksa bunun bir işaret mi olduğunu merak ettim. Thomas'ın konuyu açması ikincisi gibi geldi.

Ben bir yanıt oluşturmamadan telefonu çalıyor.

"Yemek hazır." Ayağa fırladı ve Sadie ile bana elini uzattı.

Sadie kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Her şeyi çözeceksin."

Bunu duyup duruyorum ama hiçbir şeyi çözmeye bir yıl öncesine göre daha yakın değilim. Ya da ondan önceki beş yıldan.

THOMAS ZEROES IN ON DAD'S FAMOUS CHEESY GARLIC BREAD AS
Yemek odasına girer girmez. "Evet."

O koltuğuna kayarken, Sadie de yanındaki sandalyeye otururken, "Bu kadar zaman alma," diyorum.

"Geçen sefer dört parçam vardı."

"*Sekiz* tane yedin." Bir elinde bir yığın tabakla yemek odasına giren babama bakıyorum. Beni tek koluyla kucaklamak için altı beşlik gövdesini eğiyor. "Onu neden bu hale getirdin? Karnında bir delik var."

Tatlı bir kahkahayla şakağımı öpüyor ve tabakları masaya koyuyor. Thomas ve ben birbirimiz hakkında her türlü saçmalığı konuşabiliriz, ama babam asla tam olarak katılmaz. "DNA bir saçmalıktır, tatlım. Mas, dostum, biraz da kitleler için sakla, tamam mı? Senin için fazladan makarna yaptım."

"Gelmiş geçmiş en iyi baba." Ben annemden çatal bıçak takımını alıp dağıtırken Thomas uzanıp sırtını sıvazlıyor.

İşim bittiğinde saçlarımı karıştırıyor ve bir kolunu belime doluyor. Santimetresine kadar aynı boydayız, beş dokuzun biraz üzerindeyiz. Beni kucaklayabildiği, yanağımı göğsüne bastırıp kalp atışlarını dinleyebildiğim günleri özleyorum.

"İkiniz de mükemmel yaratılmışsınız," diyor inançla. "Ve sen de, Sades, neredeyse kızımız."

Thomas bir parça peynirli ekmek alırken, "Bu evlilikle ilgili bir alt tweet," diye mırıldanıyor. Ama Sadie'ye göz kırpmıyor, o da gülüyor. Bu teklif kaçınılmazdır ve muhtemelen Thomas'ın paylaştığından daha yakındır.

Akşam yemeği her zamanki kaotik olayımızdı. İkinci içkimi bitirdiğimde midem fena halde dolmuş ve savunmam düşmüş oluyor.

Annem de bu yüzden fırsattan istifade saldırıyor olmalı. "Hey, Zıplayan Fasulye, bu sabahki konuşmamızı bitirme şansımız olmadı."

"Bu sabah," diye yankılanıyorum yemek komamdan. Karşımda Thomas çatalıyla dişlerini karıştırıyor. Babam masanın başındaki birasını bitiriyor, ama birasını indirip annemle bana meraklı bir bakış fırlatıyor.

"İş arama süreci nasıl gidiyor?" diye soruyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor.

Doğru. Annem iş öncesi Peloton sürüşünü bitirdiğinde, BE AWESOME tabelasının önünde durdu ve umutla "İş cephesinde bir gelişme var mı?" diye sordu. Annem kadar ben de bu evden çıkmak istiyorum, ancak bunun onun alanını geri almaktan çok benim iyiliğimle ilgili olduğu açık. Babam bu konunun etrafında dolanıyor, benim duygusal sıcaklığımı en az onunki kadar hissediyor, ama eğer bir şey ayarlamış olsaydım, çok heyecanlanırdı. Kesinlikle ağlardı.

Ne yazık ki elim boş kaldı. "Hayır, bitirdik. "Daha iyi olabilirdi" dedim. "

Kara bir kaşını kaldırıyor. "Bir iş çağrısı aldım ve ondan sonra uzaklaşmak zorunda kaldım."

"Bu her şeyi açıklıyor." Oturduğum yerde kayıyorum, yanaklarım kızarıyor, oysa bu odadaki herkes mücadelem her ayrıntısını biliyor. Masanın karşısındaki Sadie bana en destekleyici en iyi arkadaş gülümsemesini atıyor. Tamamen kötü haber veren kişi olmak istemediğimden, "Birkaç şey üzerinde çalışıyorum. İnan bana, senin benden kurtulmak istediğin kadar ben de senin yakandan düşmek istiyorum."

"Sorun bu değil," diyor babam. "Burada olman çok hoşuma gitti, özellikle de geçen yılki sonumuz düşünüldüğünde." İç çekip gülümsemeye zorlamadan önce gözleri kararıyor. "Ama annem ve ben de buranın bir süreliğine senin güvenli iniş noktan olduğunun farkındayız. Hazır olduğunda tekrar uçacaksın."

Boğazım düğümleniyor. Birinin size inanması bir armağandır, özellikle de kendinize güveniniz azaldığında. "Teşekkür ederim. Düşündüğümünden daha zor. Bir ya da en fazla iki ay burada kalıp sonra gideceğimi sanıyordum."

"Düşünüyordum da," diyor annem peçetesini yere bırakarak. "Şirketimde uygun olabileceğin bir pozisyon var ve işe alım müdürünü tanıyorum. Eğer bana özgeçmişini vermek istersen, senin için iyi şeyler söyleyebilirim."

Thomas çatalını yavaşça bırakıyor ve gözlerini dehşetle kısarak ona bakıyor. "Anne, hayır." "Ne?" diye sorar, babasının ona baktığını fark edince iki kez aynı şekilde.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Utanç yayılıyor, yavaş ve sıcak. Yüce Tanrım, hayatımı toparlamam gerek. Burası dibe vurduğum yer

olabilir.

"Neden olmasın? Harika bir şirket. Sosyal hakları harika. Şehirde ve eminim ki bir oda arkadaşıyla birlikte bir daireye çabucak geri dönmenizi sağlayacak bir maaş alırsınız."

"Seni çok seviyorum ve bu çok cömert bir teklif," diye girizgâh yapıyorum ellerimi havaya kaldırarak. "Ama annem bana bir iş bulursa kendimi en yakın lav çukuruna atmak zorunda kalacağım gibi, *asla* aynı şirkette çalışamayız."

Hakarete uğramış bir şekilde arkasına yaslanır. "Neden olmasın?"

"Çünkü benim unvanım Marnie Shepard'ın Kızı olacak, rol ne olursa olsun. Sen orada bir efsanesin. Kaynak bulmanın Oprah'sı." Bunun üzerine neşelendi. Aslında ben annemin kızıyım; insanların başarılarımızdan övgüyle bahsetmesine bayılırız. Giyilebilir bir teknoloji şirketinde kıdemli başkan yardımcısı ve *herkes* onu tanıyor. "Teklifiniz için minnettarım ama kendim yaparsam daha anlamlı olur."

Çalışma sesi tam olarak devreye giriyor. "Ee, ne yapıyorsun?"

"Marnie. . ." Babam söylüyor.

"Grant," diye karşılık veriyor ve ardından uzun bir sessizlik cümlesi geliyor.

Thomas tenis maçı tarzında aramıza bakıyor. Onun yanında Sadie bir kelime söylüyor: *trip*.

Harita zihnimde yanıp sönüyor. Gram'ın eliyle daire içine alınmış yerler. Kelimeler ağzımdan uçup gidiyor. "Bir şeyim olabilir."

Annem kaşını kaldırdı. "Bir şey."

"Bir şey mi?" Babam tekrarlıyor, sesinde umut var.

Suçluluk gibi bir şey göğsümü kemiriyor ama onu bir kenara itiyorum. Masanın öbür ucunda Thomas durumu anlıyor. Gülümsemesini bastırıyor. "Birkaç şey üzerinde çalıştığımı söylediğimde, bu onlardan biri. Fotoğrafçılık gibi bir şey." Biri bana *şey* olmayan kelimeler söyleme yeteneği bahşetsin. "Bir gezi. Batı Birleşik Devletler'de iki haftalık bir gezi."

"Bir fotoğraf gezisi!" Babam yüzünün aydınlandığını söylüyor. "Ne kadar harika, Beans."

"Ödeme yapıldı mı?" Annem soruyor.

Beynim bir cevap bulmaya çalışıyor. "Hayır, ama ücretli fırsatlara yol açabilir."

TikTok'umun viral olmasının üzerinden neredeyse iki hafta geçti. Belki de Thomas haklıydı. Eğer hikayeyi yolda anlatmaya devam edersem, insanlar bu hikayeye tutunmaya devam edebilir. Yol boyunca fotoğraflar çekebilir, bunları müzik ve titreşimlerle cazip klipler yapmak için kullanabilir, ziyaret ettiğim yerler hakkında konuşabilirim. İyi yapıldığında, bu tür videolar sağlam rakamlara ulaşıyor ve zaten beni bekleyen insanlar var. Gram ölmeden önce kurmakta olduğum çevrimiçi mağazayla nihayet bir şeyler yapabilir, TikTok hesabıma bağlayabilirim.

Tekrar deneyebilirim.

Bunu yapmanın çok zor bir yolu ama fotoğraf makinemin tozunu almak için bundan daha iyi bir neden düşünemiyorum. Paul ve Gram'in bu geziyi hiç gerçekleştirememiş olmalarının verdiği huzursuzluğu üzerinden atabilmiş değilim. Belki hikayenin geri kalanını Paul'den dinlemek ve sonra gitmek bu huzursuzluğu yatıştırır. Belki altmış yıldan daha uzun bir süre sonra büyükannemin planladığı yolda yürümek ona tutunmama yardımcı olur. Bu kederin bir kısmını yumuşatabilir, bu süreçte gerçekten bir şeyler *yaptığımı* hissetmemi sağlayabilir.

O rüyayı, Zion'u düşünüyorum. Gram yanımda duruyordu, eli neredeyse elimdeydi.

Devam ediyorum, artık kararlıyım. "Çektiğim fotoğraflar kalite açısından değerlendirilecek" -şu anda tam anlamıyla TikTok yorumcularını düşünüyorum- "ve buna dayanarak, gerçekten harika seçeneklerim olabilir."

Babamın gözleri buğulanıyor ve suçluluk duygusu yoğunlaşıyor. Yine de artık geri dönüş yok.

"Bu bir grup gezisi mi?" Annem soruyor.

"Evet." Kulağa soru gibi geliyor.

"Bana yalan mı söylüyorsun?" Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, koyu renk atkuyruğu hareketle birlikte sallanıyor. Kolları bronzlaşmış ve mükemmel Pelo tonlarında. Eğer öyle olsaydı, gerçeği benden söküp alabilecek kadar güçlü.

"Hayır! Ve anne, yalnız bir yolculuk olsa bile sorun olmaz. Ben yirmi sekiz yaşındayım." Ondan yorgun bir gülümsemeyle beni izleyen, sarı saçları ve iş kıyafetleri dağılmış babama bakıyorum. "Her yerde Benjamin Button'laştığımı biliyorum ama ben aslında dört ay öncesine kadar tek başına yaşayan yetişkin bir insanım."

"Biliyorum." Ona bir bakış attım ve o da ellerini kaldırdı. "Biliyorum! Sadece bir kadının yalnız seyahat etmesi fikrini sevmiyorum - özellikle de kalbimi vücudunda taşıyan bir kadının."

Dünyadan bıkmış bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz. "Bunu düşünmek zorunda olmamızdan nefret ediyorum." "Siktir, ben de" diyor ve bizi kahkahalara boğuyor. O kadar da ama söylediği zaman, gerçekten önemli hale getiriyor.

"Bu inanılmaz, Noelle." Babam masanın üzerinden elini uzatıyor. Elini tutuyorum, parmakları benimkileri sıkarken boğazım da sıkılıyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum, kendimi hem umutlu hem de birinin ayakkabısının altındaki bok gibi hissederek.

"Bu ne zaman olacak?" Annem soruyor.

"Birkaç hafta içinde." Tamamen kıcımdan uydurdum. Umarım kendimi toparlayıp gitmek için yeterli bir zaman olur.

"Peki ücretli bir şey değilse bunun parasını nasıl ödeyeceksiniz?"

"Büyükanneimin mirasının bir kısmını kullanacağım." Bunu saklıyordum, onun layık göreceği bir şeyi bekliyordum. İşte bu, biliyorum.

Babam başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Buna bayılırdı."

Başımı masaya koyup ağlamak istiyorum. Paul'ü öğrense ne yapardı? Umurunda olur muydu? Bu onu kırar mı? Bunu ona söylemeyerek ona ihanet mi ediyorum, tıpkı bana söylemediği için Gram tarafından ihanete uğramış hissettiğim gibi?

Ne karmaşa ama. Tam bir karmaşa. Yine de kararımı verdim, bunu sonuna kadar götürmeliyim.

"Tamam," diyor annem, ifadesi şüpheden temkinli bir iyimserliğe dönüşüyor. "Evet, bu senin için gerçekten iyi olabilir, Noelle."

Olabilir. Ve boktan ya da değil, bunu yapacağım.

Eight

WHEN I SHOW UP AT PAUL'S HOUSE ON SATURDAY, I BRING misafirler. Thomas ve Sadie haritayı ve Paul'ün göstermeye hazırlandığı diğer her şeyi görmek için peşlerine takılmak istediler ve Paul hepimizi erken bir öğle yemeğine kabul edecek kadar nazikti.

Kendine özgü güneşli gülümsemesiyle kapıyı açıyor ve kenara çekiliyor. "İçeri gelin çocuklar. Bizi yine güverteye yerleştirdim."

Thomas ve Sadie kendilerini tanıtırken ona bakıyorum ama midem takla atıyor. Bugün planımı açıklayacağım ve onun ne diyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Arkaya kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Büyükanneimin mektuplarını incelemek istiyorum ve haritaya bir kez daha bakmam gerekiyor. Belki bir fotoğrafını çekerim ya da en iyi ihtimalle yanımda götürebilmek için ödünç alırım. Ayrıca Paul'den başlangıçta planladığım seyahatin ayrıntılarını almak istiyorum, böylece günlerimi planlayabilirim. Saat resmen işliyor.

Yapılacaklar listeme o kadar dalmışım ki Paul ve Thomas biz içeri girerken en önde yer alıyorlar. Oturma odasına geldiğimizde Thomas galeri duvarını işaret ederek durdu. "Noelle ziyaretinizden sonra bunun hakkında konuşmayı bırakmadı. Bunların hepsinin senin fotoğrafların olduğunu söyledi."

"Gerçekten de öyle. Serbest çalıştım, *National Geographic* ve muhtemelen bilmeyeceğiniz diğer yayınlarla çalıştım. Bir dönem beni dünyanın dört bir yanına götürdüler."

"Ne zaman yavaşladın?" diye sordum.

Paul duvara bakar. "Theo doğduğunda. O benim tek torunum, bu yüzden ona karşı biraz yakınlık duyuyorum." Paul devam ederken yüzündeki şefkat ifadesi kalbimi yumuşatıyor: "Üniversiteden itibaren Los Angeles'ta yaşadım. Oğlum Sam -Theo'nun babası- Theo ortaokuldayken buraya taşındı ve Theo'nun amcası Mark ve kocası yaklaşık on yıl önce Arizona'ya gitti, yani bir süre sadece Vera ve ben kaldık."

Thomas bana gülümsüyor, hem arsız hem de gururlu. "Noelle de bir fotoğrafçı."

Paul bana bakarken bunu küçümseme ya da tamamen inkâr etme dürtüsüne direniyorum. "İçimde bir his vardı. Bana olmadığını söyledi."

"Sana yakın bir yerde değilim," diyorum, önümüzdeki sergiyi işaret ederek. Her nasılsa elim tam da Theo'nun çocukluk portresini gösteriyor ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum.

Sadie kolunu benimkinin içinden geçirerek beni hafifçe sarsıyor. "İnanılmazsın."

Paul sempatik bir gülümsemeye, "O zaman yeteneklerini küçümsüyor," diyor. Sanki ağrıyan bir yer olduğunu biliyormuş gibi. Yutkunuyorum ve Sadie'nin uzun gökkuşağı tırnaklarına bakıyorum, güneşe hasret tenime karşı parlak ve neşeli.

"Kulağa doğru geliyor." Thomas ellerini ceplerine sokmuş, topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyor. "Komik olan şu ki, lisedeyken iyi olduğu şeyler hakkında çenesini hiç kapatmazdı."

"Asıl komik olan," diyor Paul, "Teddy'nin lisede çok başarılı bir kızdan epeyce bahsetmiş olması. Şimdi, geçen hafta seninle tanıştıktan sonra tüm bunları çözmem biraz zaman aldı, ama her zaman *Steph* olarak duyduğum ismin aslında Teddy'nin senden bahsettiğini ve sana *Shep* dediğini fark ettim."

Kalbim mideme iniyor. "Özür dilerim, ne? Lisede benim hakkımda mı konuştu?"

Yanımda, Sadie güçlükle gizlediği bir zevkle nefes alıyor, parmakları koluma gömülüyor. Bunun kaderin bana hayatımın aşkını getirme şekli olduğu fikrinden vazgeçmiyor.

Belki başka türlü olsa kabul ederdim ama Theo'nun hayatımın aşkı, hatta hayatımdaki tek bir ayın aşkı olması fikri, buzdan parmakların omurgamda dans etmesine neden oluyor.

"Evet, gerçekten. Theo her yazı Vera ve benimle geçirdi-"

"Vay canına, bütün yazı mı?" Thomas araya girdi.

Paul başını sallar. "Altı yaşından beri. Ailesiyle yaptığım bir anlaşmaydı. Okul bittikten sonraki hafta bize geldi ve okul başlamadan önceki hafta ayrıldı."

"Bu çok yoğun. Ailesinin gitmesine izin vermesine şaşırdım." Ellerimi kaldırıyorum. "Yani, eminim harikaydı. Sadece gitmek için uzun bir süre."

Paul, bakışları Theo'nun resmine geri dönerken, "Herkes için iyi bir kurguydu," diyor.

Umursamıyormuş gibi yapsam da nereye gittiğini hep merak etmişimdir. Okul yılının ivmesi ve en iyisi -Theo'dan daha iyisi- olmak için harcadığım tüm enerji, yaz boyunca melankolik bir yönsüzlüğe dönüştü. Bazen hırslarımı yönlendirecek bir şey (ya da biri) olmadan kendimi kaybolmuş hissediyordum.

Paul konuşmanın devamını getirerek beni hafızamdan çekip çıkarıyor. "Her neyse, okul yılıyla ilgili konuşmalar sırasında senin adın da geçirdi. Sen de mi tenis oynuyordun?"

"Evet, kızlar takımında teklerde bir numara oynadım. Theo da erkek takımında aynısını yapıyordu ama siz bunu biliyorsunuzdur."

Paul başını sallar. "Onun bir numaralı hayranıydım. Her zaman öyleydim, kırk yılda bir maçlarını izlemek için kuzeye gelemesem de."

"Bazı insanlar son sınıfta Theo ve Noelle arasında hayır işleri için para toplamak amacıyla teke tek bir maç düzenlemeye çalıştı," diye söze girdi Thomas, "ama müdür bunu engelledi. Bunun kan dökülmesiyle sonuçlanacağını biliyordu."

Ona ters ters bakıyorum. "Resmi hikâye buydu. Sanırım Theo benim kazanacağımdan korktu ve Müdür Reyes'e rüşvet verdi. Bana hâlâ kafa kafaya bir maç borcu var."

"Aslında bunu izlemek için para verirdim," diyor Thomas. "Kan dökülmesi garanti olduğu sürece."

Sadie sadakatle, "Noelle onunla sahayı silip süpürürdü," diyor. "Saygıyla. Sahada tam bir canavar."

Paul gülerek başını sallar. "Eğlenceli olacağından hiç şüphem yok." Bir kolunu sürgülü kapıya doğru uzatır. "Şu anki maceramıza devam edelim mi? Sen ve Teddy bir dahaki görüşmenizde maçınızı tartışabilirsiniz."

Paul artık "karışıklık" olmayacağına dair söz vermiş olsa da, şu anda burada olmamasına şaşırdım.

Böyle güzel bir Cumartesi sabahında ne yaptığına dair merakımı bastırmak için beynimi yumruk gibi sıkmam gerekiyor. Hâlâ uyuyor mu? Yalnız mı, yoksa yatağının diğer tarafını ısıtan biri mi var?

Gah. Kapat şunu, Noelle.

Sadie'yi yanıma çekerek Paul'e kaygısız bir gülümseme veriyorum. "Macera zamanı geldi."

THOMAS AND SADIE TAKE THE SEATS CLOSEST TO THE DOOR, THEIR sırtları eve dönük. Birbirlerine doğru eğilmişler, başları daha önce gördüğüm fotoğrafların üzerine eğilmiş. Bu arada Paul kutuyu karıştırıyor, muhtemelen okuyacağımıza söz verdiği mektupları almak için.

Bir yığın fotoğrafla oynayıp haritayı nasıl açacağımı bulmaya çalışıyorum. Benim planım. Paul'den istediğim şey. Umursamayıp "al bakalım, iyi şanslar" demesi mümkün. Ama tuhaf bulması ya da onaylamaması da mümkün. Bu durumda, gidecek miyim? Bana hikayenin geri kalanını anlatacak mı? Onun onayı olmadan iptal edilen balayı gezilerine gitmeyi nasıl hissederdim bilmiyorum. Zaten yeterince garip bir fikir.

Sadie bana bakıp duruyor, sonra gözlerini kasıtlı olarak Paul'e diyor. Gözlerimi ona diyorum, sakinleşmesi için açık bir davet.

Nemli parmaklarım hatıralarla dolu yıpranmış bir zarfın etrafını sarıyor - bilet koçanları, okuldan eski el ilanları, Paul ve Gram'ın gidip geldiği bir not. Ona gösteriyorum ve usulca gülüyorum.

"Çıkmaya başladıktan sonra bile bana sınıfta notlar yazdı." Başparmakları buruşuk kâğıdı düzeltiyor. "Muhtemelen beni başarısızlığa uğratmak için dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu."

"Seçkin bir taktik." Keşke bunu lisedeyken düşünseydim, gerçi Theo'nun dikkatini neyle dağıtırdım hiç bilmiyorum. Cassidy Bowman'ın kıcıyla belki? Tanrı bilir yeterince bakmıştır.

Masanın altında bir ayak bileğime değiyor. "F-" Küfrümü bir öksürükle kestim.

"İyi misin?" Paul bir elini sırtıma koyarak soruyor.

"Peki," diye mırıldanıyorum ve hiç beklemediği bir anda Thomas'ı öldüreceğimi bir bakışla bildiriyorum. Ağzından *bunu yapıyor* ama haritadan bahsediyor.

Paul'ün ağzının bir köşesi yukarı kalkarak gamzesini ortaya çıkarıyor. "Başka bir böcek mi?"

Gömleksiz bir Theo'ya nasıl tepki verdiğimi hatırladıkça yanaklarım alev alev yanıyor. Gömleksiz Theo'yu hatırladığım gibi. "Evet, sanırım beni seviyorlar."

Paul güvertenin köşesine doğru yürür, burada bir mini buzdolabı kuruludur. Theo bu hafta çok meşguldü. Güvertenin çevresini kaplayan korkuluk saksıları çiçek ve bitkilerle dolu ve Theo'nun bu haftanın başlarında üzerinde çalıştığı yükseltilmiş saksılar şimdi yeşilliklerle dolu, toprak taze nemle siyah.

Tüm bunlar bir günden fazla sürmüş olmalı.
Esnek mi? Bir CFO için biraz sıra dışı görünüyor.

Paul her birimizin önüne bir şişe su koydu. Hepimiz teşekkürlerimizi mırıldandıktan sonra sessizliğe gömülüyoruz. Tam bir dakika boyunca tek ses Paul'ün kendi kendine mırıldanması ve mektupları karıştırırken çıkan kağıt hışırtısı.

Thomas ve Sadie gözlerini dikmiş bana bakıyorlar. Kalbim bir amaç, beklenti ve aynı zamanda endişeyle çarpıyor.

Bakışlarım Thomas'ınkilere kilitleniyor. Babamınkiyle aynı renkte gözlerle beni izliyor ve bu saçma planı yaptığım zaman gözlerindeki ifadeyi hatırlıyorum. Oradaki umudu ve mutluluğu. Sanki büyükannem öldüğünde içine düştüğüm o kara çukurdan nihayet çıkıyormuşum gibi.

Sadece ben gitmek istiyorum diye değil. Herkes benim gitmemi istiyor. Bu işe yaramazsa, başka bir başarısızlık olacak. Ve bir şekilde, onun ölümünden sonra yeniden kazandığım Gram'ın bir parçasını daha kaybetmiş gibi hissedeceğim.

"Selam Paul," diyorum dudaklarımı yalayarak, dikkatim hâlâ kardeşimde. Thomas sadece bir kez başını salladı. Onun gözlerinde de umut gibi bir şey var.

"Evet?"

Paul'ün başını gölgeleyen güneşe karşı gözlerimi kısarak dönüyorum. "Seninle bir şey hakkında konuşabileceğimi umuyordum."

Kendini masanın başındaki sandalyeye bırakıyor, yüz ifadesi açık ama endişeli. "Elbette, Noelle. Ne oldu?"

"Harita hakkında. Aslında balayı seyahatiniz."

"Pekâlâ," diyor yavaşça.

Bunu söylemek için ağzımı açıyorum ama boğazıma takılıyor. Başaramamaktan o kadar korkar hale geldim ki şu anda bile istediğim şeyin peşinden gidemiyorum. "Tekrar bakmam mümkün mü?"

"Elbette." Paul kutuyu yaklaşıyor, otururken içine bakabilmesi için eğiyor. Haritayı çıkarıp bana uzattı.

Thomas ve Sadie, haritayı düz bir şekilde yerleştirebilmem için çeşitli fotoğrafları ve hatıra eşyalarını yerlerinden kaldırıyorlar. Bir şey söylemiyorlar ama Thomas parmağını en üstteki yazının üzerinde gezdiriyor ve yüz ifadesi ciddileşiyor. Büyükannem öldüğünden beri kendi payına düşen gözyaşını döktü. O hepimizi neşelendiren bir neşe kaynağıydı; amcalarımın aileleriyle olan grup mesajlaşmaları da bunun bir kanıtı.

Paul öne doğru eğilirken sandalyesi gıcırıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor. Theo'nun rengindeler ama daha kibarlar, göğsümün boş kısımlarında yankılandığını hissettiğim bir duyguyla dolular. Kederin ne olduğunu biliyor ve bunu bana gösteriyor.

Avucumu kağıdın üzerine bastırıyorum. "Bu yolculuğa çıkmak istiyorum." Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor ama hemen toparlanıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Haritayı ödünç almak isterdim ama ondan ayrılmak istemezsen anlarım. Belki notlar alabilirim ya da fotoğraflarını çekebilirim."

"Alabilirsin, Noelle," diyor nazikçe.

"Vay canına, tamam, teşekkür ederim," diye kekeledim. "Bana planlarınızın ne olduğunu söyleyebilir misiniz? Burada daire içine alınmış pek çok yer var ama yapmak istediğin bazı şeyler varsa bilmek isterim, böylece belki ben de yapabilirim." Yutkunuyorum, duygularımın ağırlığıyla

aniden nefesim kesiliyor.

Her şey göğsümde oturuyor: rahatlama, dayanılmaz üzüntü, umut. Hepsi farklı şekillerde aynı ağırlıkta. "Fotoğraf makinemi alacağım. Senin çekeceğin fotoğraflardan bazılarını çekmeyi çok isterim. Seninkiler kadar iyi olmayacaklar tabii ki ama ..." Çaresiz bir omuz silkmeye omzumu kaldırıyorum. "Sanırım bu yardımcı olabilir. Başka hiçbir şey yardımcı olmadı."

Paul uzun bir süre bana bakıyor, gözleri sanki kendi haritamı çizmişim gibi yüzümde geziniyor. Parmakları iç içe geçmiş, aramızdaki masanın üzerinde duruyor. Masanın diğer tarafına uzanıp ellerini kendi ellerimle kapatma, beni kutsaması için ona yalvarma dürtüsüyle savaşıyorum. Gitmeden önce bana hikâyelerini anlatması için yalvarıyorum.

Nefesimi tutuyorum, kalbim küt küt atıyor. Bunun işe yaramasına ihtiyacım var, hepsi birbirine karışmış pek çok nedenden dolayı.

Elleri benimkileri tutmak için uzanıyor, sanki topraklayıcı bir dokunuşa ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi. Sonunda, "Daha iyi bir fikrim var. Dediğim gibi, haritayı alabilirsin. Ama beni de almanı istiyorum."

Nine

T'S SO QUIET I CAN HEAR MY HEARTBEAT IN MY EARS. SO QUIET
Thomas ve Sadie'nin şaşkın nefes alışları kasırga gibi geliyor.

Cevap vermek bir yana, Paul'ün az önce önerdiği şeyi düşünmeye bile fırsat bulamıyorum. Çarpan bir kapının sesiyle dikkatim dağılıyor, ardından başı eğik, omuzları gergin ve dik, gölgeli bir figür oturma odasına doğru fırlıyor.

Theo perde kapısını kabaca kaydırarak açarken kalbim çılgınca bir hız kazanıyor.

"Onlarla işim bitti amına koyayım-" Telefonundan başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluştuğunda ruhunun bedeninden çıktığına yemin edebilirim. Topukları kayıyor ve kışının üstüne düşmemek için kapının pervazına tutunuyor, telefonunu kalbinin üzerine bastırıyor. "Tanrı aşkına, burada ne işin var?"

Hepimize bakıyor ama açıkça benimle konuşuyor.

Sadie koltuğunda dönüyor, gözleri komik bir şekilde açılıyor. Ona Theo'nun fotoğraflarını göstermişim ama şahsen milyonlarca kat daha güçlü. "Vay be."

"Evet, bu evrensel bir tepki," diye mırıldanıyor Thomas, Theo'ya omzunun üzerinden bir el sallıyor. "Hey, dostum."

Theo bir elini saçlarında gezdirerek kardeşime dikkati dağılmış bir şekilde "Merhaba" diyor. Boğazını temizliyor, Paul'e dönmeden önce bakışları benim üzerimde kalıyor. "Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

Paul, "Dün akşam yemek yerken Noelle'i misafir edeceğimi söylemişim," diyor. Yüz ifadesi endişe ve eğlence arasında gidip geliyor. "I

dikkat etmediğini biliyordum. Bütün gece burnun o telefondaydı."

Theo nefesini dışarı üflüyor. "Özür dilerim, dikkatim dağılmıştı."

"İyi misin?" Paul'ün ses tonu dikkatli ve ben de Theo'da hasar belirtisi var mı diye bakıyorum. Fiziksel olarak her zamanki gibi agresif bir yakışıklılığı var, üzerinde eski Levi's'ları ve esintiyle vücuduna baskı yapan düz gri bir tişört var. Kim suçlayabilir ki? Muhtemelen bastırılmak için harika bir vücut.

Ona en başta neden baktığımı hatırlamam üç saniyemi ve başımı hafifçe sallamamı aldı.

Bir sorun var ve fiziksel değil, ama bunu biliyordum. Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi buraya geldi ve-

Onlarla işim bitti.

Kim onlar?

Theo cevap verene kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum bile. "Bazen soruları ağzının içinde tutmak iyidir."

"Ben de ona öyle diyorum," diyor

Thomas. "Kimse sana sormadı," diye karşılık veriyorum.

"Kimse *sana* da sormadı," diyor Theo kızmadan. Aslında yanağında kısa bir gamze parıltısı, bir şimşek çakması görüyorum.

Sadie'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum - tüm bu olanları ilgiyle izliyor. "Sana söylemiştim."

En az üç saatimi düşman hislerimiz hakkında konuşarak geçirdim.

"Haklısın." Sadie başını sallıyor. "Ama demek istediğim ..." *adam ateşli*, Sadie sözlerini şöyle bitiriyor

Sessiz en iyi arkadaş stenosu.

Kaşlarımı kaldırıyorum. *Bu kişiliğin üstesinden gelemezsin.*

Ağzı düşünceli bir şekilde kıvrılıyor. *Yapamaz mısın? Bir gece için bile mi?*

Theo aramıza bakıyor, sonra sert kaşlarını bana yöneltiyor. "Benim hakkımda konuşmayı kes."

"Senden bahsetmiyorduk," diye yalan söylüyorum. Thomas homurdanıyor.

"Sonra gelirim," der Theo, çoktan geri çekilmeye başlamıştır.

Paul ayağa kalkmaya başlar. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır, hayır." Theo telefonunu tutan elini kaldırıyor. Dört Temmuz gökyüzü gibi aydınlanıyor. "Bölmek istememiştim."

Hayal kırıklığı benim iznim olmadan çiçek açıyor ama ben onu bastıramadan Paul, "Kal Teddy. Muhtemelen bunu duymak isteyeceksin."

Theo'nun gece yarısı bakışları bana yöneliyor. "Nedense bundan şüpheliyim." Elim refleks olarak haritayı düzeltiyor ve dikkati oraya kayıyor, sonra tekrar yüzüme geliyor. "Salı günü bununla yeterince zaman geçirmedin mi?"

"Ödünç alıyorum."

"Neden?"

Ona söylemek istemiyorum ama eninde sonunda öğrenecek, özellikle de Paul gelmek isterse.

Tanrım, gerçekten mi?

Çenemi kaldırıyorum, kendime güveniyormuşum gibi bir hava yaratmaya çalışıyorum. "Çünkü bu yolculuğa çıkıyorum."

Alaycı bir yorum yapmasını bekliyorum ama ilk şaşkınlıktan sonra yüzü yumuşuyor ve anlayışlı bir hal alıyor. "Anlıyorum."

"Ben de öyleyim." Paul bana gülümsüyor. "Eğer senin için sakıncası yoksa." "Pardon, *ne* dedin?"

İşte beklediğim tepki. Theo'nun yüz ifadesi inanamamaktan dolayı iki büklüm olmuş bir halde, rahatsız edici derecede çekici boyuna doğru yükseliyor.

Paul omuzlarını dikleştirir. "Noelle'e söylediğim anda içeri girdiğin için bunu konuşma fırsatımız olmadı ama ona katılmak istiyorum."

Theo bana bakıyor, gözleri parlıyor, sanki bunu bir şekilde ben yapmışım gibi. Ellerimi kaldırıyorum. "Bunu sindirmeye fırsatım bile olmadı. Kızgın gözlerini başka yere çevir."

"Büyükbabamı hafıza şeridinde birkaç günlük, birkaç duraklı bir yolculuğa çıkarmaya çalışıyor musun, çalışmıyor musun?"

Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "*Kimseyi* sürüklemiyorum. Paul'e bu yolculuğa çıkmak için haritayı ödünç almam gerektiğini söyledim ve sen Hulk gibi buraya dalmadan hemen önce bana katılmak istediğini söyledi. Ona eşlik etmek isterim" -Paul'a gülümsüyorum, böylece isteğini kabul ettiğimi anlıyor ve cinayet dolu gözlerini tekrar Theo'ya çeviriyorum- "ama kimseyi

Herhangi bir şey. Bunu kendim için yapıyorum. Paul bana katılmak isterse, bu onun ayrıcalığıdır."

Theo'nun ağzı seğiriyor.

Onu işaret ediyorum. "Gülümseme, şu anda otoriter davranıyorum." "Uh-huh. Günlük işini bırakma, Shepard," diyor.

Thomas suyunu yudumlarken ben ona bir bakış atıyorum, Sadie de onu dirsekliyor. Ama Theo zaten dikkatini vermiyor; Paul'le karşı karşıya, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Bunu neden yapmak istiyorsun?" diye sorar. "Bu Kathleen'le mi ilgili? Bu bir dilek gerçekleştirme olayı mı?"

Paul başını sallar. "Kat ve ben bu konuyu kapattık. Noelle'in soruları olursa ya da desteğe ihtiyacı olursa yanında olmak isterim. Aslında ona tüm hikâyeyi anlatmayı çok isterim." Elimi tutmak için uzanıyor ve gözyaşlarına boğulmamak için olağanüstü çaba sarf etmem gerekiyor. Tüm bunları aynı anda yapma düşüncesi, sevinç ve kederin ezici bir karışımı. Masanın karşısındaki Thomas bana sessiz ve anlayışlı bir bakış gönderiyor.

Theo duygularımla mücadelemi özlemiyor, ama yine de pek bir şey özlemiyor.

Paul devam ederken sesi alçalıyor, "Vera öldüğünden beri o evde bu evde dolanıp duruyorum Teddy. Dünyaya geri dönmek istiyorum, sadece ... için bile olsa." Beklentiyle sözünü kesiyor.

"İki hafta," diye tedarik ediyorum.

"İki hafta. Buna Noelle kadar benim de ihtiyacım var." Torununa bir bakış attı. "Ve sanırım senin de en az senin kadar ihtiyacın var. Seyahat sana her zaman iyi gelmiştir."

Theo alay ederken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Masanın öbür ucunda Thomas ve Sadie gözlerini kocaman açmış üçümüze bakıyorlar. Paul'ün iması kök salınca Sadie'ninkiler benimkilerle karşılaşınca daha da büyüyor.

Theo'nun da bu geziye gelmesini mi istiyor? "Hayır" diye bağırma isteğime karşı koyuyorum.

"Gidemem," diyor Theo şişirilmiş sessizliğin içinde.

"Neden olmasın?" Paul soruyor. Bu onu şimdiye kadar duyduğum en çatışmacı soruydu.

"Çünkü nedenini biliyorsun." Theo bileğinin vahşi bir hareketiyle onu işaret ediyor. "Ve sen de gitmemelisin. Artık otuz yaşında değilsin."

Paul onu başından savar. "Bir at kadar sağlıklıyım ve bunu sen de biliyorsun. Belki eskisinden daha yavaşım ama hâlâ gayet iyi yürüyebiliyorum. Her gün üç mil yürüyorum ve babam 104 yaşına kadar yaşadı. Şu anda doktorumu arasam, git derdi." Ellerini havaya kaldırdı. "Muhtemelen o da benimle gelmek isterdi. Yol boyunca harika golf sahaları var."

Theo derin bir iç çekerek telefonunu tutmayan elini saçlarında gezdiriyor. Parmakları sinirli bir hareketle uçlarını kavırıyor.

"Seni bundan vazgeçiremem," diyor sonunda.

"Haklısın," diyor Paul. Bana döndü. "Senin için sorun olmadığına emin misin? Yalnız gitmek istersen anlarım."

Theo kaşlarını çatıyor. "O kadar da güvenli değil, Shep."

"Teşekkür ederim, annemden bu dersi zaten aldım ve zaten bir önemi de yok. Paul ve ben bu maceraya birlikte çıkacağız."

Theo çenesini ovuşturuyor, gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Evet, bu beni çok daha iyi hissettirdi. I-"

Telefonu çalıyor ve ekrana bakıyor. *Babam* aceleyle yanıp sönüyor. Adını ve Theo'nun yüz ifadesini görünce bir deja vu anı yaşıyorum: Şu anda lisemizin otoparkında da olabilirdik, Theo'nun babasının onu bağırmaktan on kat daha korkutucu olan o sessiz, kontrollü şekilde uyarmasını izliyor olabilirdim.

"Elbette," diye mırıldanıyor Theo acımasız bir gülümsemeyle. "Hemen döneceğim."

O içeride kayboluyor ve ben de torununun kayboluşunu izleyen Paul'e dönüyorum. İfadesi endişeyle sıkışmış, ama dikkatimi hissettiğinde yumuşuyor.

"Bunu seninle yapacağım için heyecanlıyım." Bunu söyler söylemez, aynı duygu damarlarımda dolaşıyor, adrenalin gibi ama daha tatlı.

"Peşine takılmama izin verdiğin için minnettarım. Bu size hikâyemizi anlatmak için mükemmel bir yol olacak." Paul kutunun kenarına vurur. "Mektupları yanımda getireceğim ve ihtiyacınız olan cevapları alana kadar doldurabildiğim kadarını dolduracağım."

Göğsümdeki hissi tarif edemiyorum. Bu mutluluk değil; sıcak ve altın rengi olsa da bundan daha keskin. Gözlerimi yakıyor.

Onların tüm aşk hikayesini, uzun bir gizli paylaşım oyununu alacağım. Ama büyükannemle oynamayacağım.

"Oh!" Paul canlandı. "Madem sen kendininkini getiriyorsun, ben de fotoğraf makinemi getireyim."

"Güzel, bir fotoğraf gezisi gibi." Thomas bana anlamlı anlamlı baktı. *O kadar da yalan değilmiş.*

Paul'un gözleri de bir şeyler söylüyor. Destekle parlıyorlar ve büyükannemin de bana aynı şekilde baktığını düşünmeden edemiyorum. Sanki denediğim için mutluymuş gibi. "Çalışmanı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Şey ..." Gergin bir kahkaha attım. Bu adam benim ancak hayalini kurabileceğim bir kariyere sahip başarılı bir fotoğrafçı. "Beklentilerinizi yönetin."

Sadie iç içe geçmiş ellerini çenesine götürüyor ve bana sırtıyor. "I Bu fikre *bayıldım*. Birlikte gideceğiniz için çok mutluyum."

Elimi kaldırıp, ironik bir şekilde küçük kameralara benzeyen küpelerimle oynuyorum. İçeriden Theo'nun sesi yükseliyor ama ne dediğini anlayamıyorum. "Uzun zaman oldu. *Gerçekten* paslanmışım, bakalım nereye varacak.

."

"Evren sana bir şey söylüyor," diye ısrar ediyor Sadie, evin bir yerlerinden yankılanan çarpma sesiyle irkilerek. "Onu dinlemen gerek."

Homurdanıyorum. "Mesajın ne olduğunu bilmek isterdim."

Paravan kapı gıcırıtıyla açılır ve Theo oradadır, yanaklarına renk gelmiştir. "Ben de geliyorum."

I'M SILENT DURING THE DRIVE HOME.

Thomas ve Sadie ön tarafta sohbet ediyorlar ama Thomas'ın gözleri sürekli dikiz aynasına kayıyor ve Sadie'nin eli birden fazla kez dizimi sıkmak için geriye kayıyor.

Her şey çok hızlı gelişti. Bir dakika önce tek başıma gidiyordum, bir dakika sonra Prius'uma tıktırmak zorunda kalacağım fazladan iki bedenim oldu. Sanırım iyi tarafı şu ki

Lojistik açıdan, aileme söylediklerimi yalan olmaktan çıkarıyor. Üç kişi bir grup oluşturur.

Ama o insanlardan biri *Theo*.

Kararı öfkeyle verdi. Telefonunu arka cebine koyarken hafifçe titreyen ellerinden bunu anlayabiliyordum. Herhangi birimizi gördüğünden ya da Paul'ün sevincini tam olarak algıladığından bile emin değilim. Ama Paul'ün gülümsemesini ve gözlerindeki rahatlamayı görür görmez, mutluluğunu bozmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Büyükannemle iki haftalık bir seyahate çıkmak için yasadışı şeyler yaparım. Theo sinirlerimi ne kadar bozarsa bozsun, bunu Paul ve Theo'nun elinden almayacağım.

Bu durumdan sıyrılmak için tek girişimim "İşten izin alabileceğinden emin misin?" diye sormak oldu.

İfadesi daha da bozuldu, gözleri fırtına bulutu gibi karardı. "Evet. Halledildi. Sorun değil."

Kısa bir süre sonra ayrıldık ve çok uzaklardan bir yerden onlarla detayları takip edeceğimi söylediğimi duydum.

Thomas ve Sadie beni günü onlarla birlikte şehirde geçirmeye davet ediyor, ama bu aslında yatağa uzanıp tavana bakmak *istediğim* zamanlardan biri. El sallayıp sessiz eve doğru yürüdükten sonra yaptığım şey tam olarak bu. Annemle babam arkadaşlarıyla bir yerlerde gezip tozuyorlar; sosyal hayatları eşsiz.

İnleyerek yatağıma uzandım ve gözlerimi kapattım.

Kıçımın altında çalan telefonumun sesiyle uyandığımda dışarısı karanlıktı.

Tanımadığım bir numara. Normalde sesli mesaja yönlendirirdim ama beynim yetişmeden başparmağım ekrandaki yeşil düğmeye basıyor.

"Alo?"

"Uyuyor muydun?"

Theo'nun sesi şahsen çok seksi ama telefonda ölümcül. Neyse ki sinir bozucu olarak dengeledi.

"Tamam, öncelikle *merhaba*." Doğrudum, odamın kadife karanlığında gözlerimi kırptırdım. "İkincisi, numaramı nereden buldun?"

"Büyükbabamdan aldım."

Paul bir hain. Not edildi. "O zaman üçüncü noktaya geçelim: Beni neden arıyorsun? Ne söyleyeceksen mesaj atsan olmaz mı? Ne tür bir Y kuşağısın sen? İnsanları aramaktan korkmamız gerekiyor."

İç çekişi tamamen acı verici, kalan gerginlik onu sıkıyor. "Tüm bunların senin için sorun olmadığından emin olmak istiyorum. Sonunda hiç konuşmadın ve bu senin yapacağın bir şey değil."

Beni bunu söyleyecek kadar iyi tanıması canımı sıkıyor. "Ben ... şey, şoktaydım. Paul'ün gelmek istemesi bir şey, ama sen?" Düşüncelerim nihayet kristalleşirken hızlanıyorum. "Sen bu işin içinde bile değildin. Bir şeyden kaçtığın için mi gidiyorsun, yoksa Paul'le yola çıkarken bana güvenmiyor musun? Bizi yoldan çıkarır da uçurumdan yuvarlanırsınız diye mi bize refakat ediyorsun? Söz veriyorum *o kadar* beceriksiz değilim."

Yüzümü buruşturarak tökezleyerek duruyorum. *Belki biraz fazla açık, Noelle.*

"Beceriksiz olduğunu hiç sanmıyorum," diyor. Tınısından mı yoksa sözlerinin ardındaki çelikten mi bilmiyorum ama ona gerçekten inanıyorum.

"O zaman nedir?"

Tereddüt eder, isteksizdir. "Büyükbabam haklıydı. Birkaç haftalığına şehirden uzaklaşmam gerekiyor. Tatil yapmayalı uzun zaman oldu."

"Ve bu tatilin büyükbaban ve eski düşmanıyla çıkacağın bir yolculuk olmasını mı istiyorsun?"

Gülüyor. Yumuşak bir ses, öncekinden daha az stresli. "Bu *Scooby-Doo'nun* bir bölümü değil, Shepard. Sen asla benim düşmanım olmadın. Sen benim ..." Nefesimi tutmamdan nefret ediyorum. "Benim motivasyonum."

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Kulağa şeytani geliyor, ama söylediği her şey öyle. Kesinlikle bir iltifat gibi gelmiyor, gerçi başka biri söylese o şekilde algılardım.

"Her neyse." Ayağa kalkıyorum, sırtım çatırdarken sessiz bir inilti çıkarıyorum. "Turks ve Caicos'a ya da başka bir yere siktir olup gidebilirsin, ama yol gezisi o zaman. Her şeyin rezervasyonunu benim yapmam senin için sorun olur mu?"

"Bazı ayrıntıları birlikte çözmeliyiz," diyor. "Aramamın bir diğer nedeni de buydu."

"Tamam." Kızgınlığımla kelimeyi sürüklüyorum. "O zaman sana bir şeylerin linklerini mesaj atarım, sen de bana evet ya da hayır dersin."

"Büyükbabam bana uzun bir etkinlik listesi yazdı. Görmek isteyeceğini varsayıyorum, o yüzden bunu yüz yüze yapalım."

"Şahsen mi?"

"Evet, benim senin yüzünü gördüğüm, senin de benim yüzümü gördüğün ve aynı odada karşılıklı konuşabildiğimiz gibi."

Kalbim gergin bir Chihuahua gibi hoplayıp zıplıyor. "Yüzünü görmek istediğimi kim söyledi?"

"Buna alışmak zorunda kalacaksın."

Zihnim bir görsel çizmekle meşgul oluyor - çenesinin geniş, köşeli kesimi, o derin, araştıran gözler ve hiçbir şeyi yanıma bırakmayan ağız. Şu lanet gamze.

"Bir gecede halledebiliriz." Sesi o kadar kandırıcı ve yumuşak ki neredeyse mırıldanıyor. Karanlığa uygun bir ses tonu. Yatak odaları için.

O da bunu biliyor. İçimi çektüğimde sırtışıını duyabiliyorum. "Tamam. Neden sana gelmiyorum? Salı akşamı? Her şeyi mümkün olduğunca çabuk halletmek istiyorum."

"Oh." Bir süre şaşkın bir sessizlik oldu. "Bana gelmek ister misin?"

Ailelerle tanışmak istemediği sürece *benim* evime gelmeyeceği kesin ve bir kafe de bize plan yapmak için zaman ve yer sağlamayacak. "Güvenilir bir Wi-Fi'ye ve yayılabileceğimiz bir yere ihtiyacımız olacak." Bunun kulağa nasıl geldiğini bir saniye geç fark ediyorum ve hemen devam ediyorum: "Notları, haritayı ve diğer şeyleri dağıtın."

"Doğru." Sesinin bu kadar rahatsız çıkması beni memnun ediyor. "Tamam. Sana adresimi mesaj atarım." Kısa bir duraklama oldu. "Biftek sever misin?"

Midem utanmazca gurulduyor. "Sorun değil." "Ben pişiririm o zaman. Yedide burada ol."

Cevap vermemi beklemiyor; hat kesiliyor ve ben geri çekilip telefonumun ekranına bakıyorum.

Bu bir güç hamlesiydi ve son sözü onun söylemesinden nefret ettiğim kadar, bu kadar ateşli olmasından da nefret ediyorum.

Theo Spencer ile yolda iki hafta. Tanrı ikimize de yardım etsin.

Ten

THEO LIVES IN COLE VALLEY, AN UPSCALE NEIGHBORHOOD IN THE San Francisco'nun ortasında. Sokağı sessiz, müstakil evlerin sıralandığı, hafif bir esintide parıldayan uzun ağaçların gölgelediği bir yer. Sutro Kulesi, sokağın sonundaki tepenin zirvesinde uzanıyor ve batan güneşin altında parıldıyor.

Onun için beklediğim bu değildi. En azından dışarıdan bakıldığında mütevazı görünen bir evde değil de lüks bir dairede kalacağını düşünmüştüm. Viktoryen tarzda, kayrak grisine boyanmış, tuğla cepheli bir ev. Kemerli kapının yanında begonviller duvara tırmanıyor.

Söylendiği gibi evinin önüne park ediyorum, sokakta park yeri olmadığı için rahatlıyorum, sonra dizüstü bilgisayarımı, haritayı ve *yapılacak işlerle* dolu spiralli defteri içeren kanvas çantayı *alıyorum*.

Fotoğraf makinem de orada. Düşüncesizce aldım, neden istediğimi çok fazla düşünemedim çantaya soktum.

Bakışlarım ikinci katın altın rengi ışık saçan cumbalı pencerelerine yöneliyor.

Gerginim, gergin olduğum için de kızgınım ve üstümde bir elbise olduğu için de kızgınım. Sıradan siyah pamuklu bir elbise ama vücudumu bir erkeğin ellerinin olmasını istediğim şekilde sarıyor. Elbiseyi giyerken Theo'nun ellerini düşündüm ve buna da kızmak istedim. Onun yerine kafam karıştı. Hoşlanmadığım bir adama karşı duyduğum çekimle ilgili ne yapmam gerekiyor?

Ön kapıya doğru yürüyüp hızlıca kapıyı çaldım. Kapı pervazında bir Ring kamera var. Hemen cevap vermeyince ona bakıyorum ve tekrar çalışıyorum.

Theo'nun sesi Ring'den sesleniyor, "Bu gece giyineceğimizi fark etmemiştim Shep."

"Bunu kişisel algılama. Bunun pantolon giymek için çaba sarf etmek istememekle ilgisi var." Sırf baş belası olmak için kapıyı tekrar çaldım. "Kapıyı açar mısın?"

Kapı açıldı ve işte oradaydı, elinde telefon. Ağzını hoparlöre dayıyor, gözleri üzerimde, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bu çok hoş."

Sesi her yerde yankılanıyor - burada, önümde, Ring'de. Dişlerimi kenetliyor, o geriye dönük kadife hissi içimde titreşiyor.

Bakışlarımı kıvırcık saçlı başının üstünden, tişört ve Levi's giymiş vücudundan aşağı, çıplak ayaklarına kadar gezdiriyorum. Yüzüne geri döndüğümde, sahte bir şaşkınlıkla gözlerimi açıyorum. "Özür dilerim, az önce bana iltifat mı ettin?"

"Bunu kişisel algılama," diye yineliyor. "Muhasebecime de her zaman güzel görüldüğünü söylüyorum."

"Ciddi iltifatlara doğru kaygan bir yokuş var, Spencer."

Başını eğip beni değerlendiriyor. "O kadar ileri gitmeme izin vermeni beklemiyorum. Hiçbir zaman iltifatlarımı kabul eden biri olmadın."

"Sen hiçbir zaman bana bunları veren biri olmadın." "Belki de dinlemiyordun."

"İnan bana, öyleydim."

Kelimeleri hemen geri almak istiyorum. Gerçek şu ki, lisedeyken Theo'nun söylediği ve yaptığı her şeye her zaman bağlıydım; daha iyisini söylemek ve yapmak istiyordum. Bana verdiği her övgüyü hatırlıyorum, ne kadar isteksiz olursa olsun, çünkü onları şeker gibi yiyordum.

Theo ile ciddi bir alanda nasıl var olacağımı bilmiyorum ama o ikimizi de kurtarıyor ve geri adım atarak sahanlıkta biten bir merdiveni ortaya çıkarıyor. Yüzündeki alaycı ifade yumuşayarak dikkatli bir ifadeye dönüşüyor. "O zaman Isaiah üzerinde biraz pratik yapıp sana geri döneceğim. Bu arada, içeri gel."

Theo hemen arkamdayken merdivenlerden çıkıyorum. Birlikte yürürken aramızda bir farkındalık var, sessiz adımları Theo'nunkilerle senkronize oluyor.

sandaletlerimin takırtısını. Gözlerini her yerde hissettiğime yemin edebilirim ama arkama dönüp baktığımda bakışları omzumun üzerinden bana odaklanmıştı.

Hayal kırıklığına uğradım mı uğramadım mı bilmiyorum. Ve eğer hayal kırıklığına uğradıysam, bu ne anlama geliyor? Bana bakmasını mı istiyorum? Bana dokunmasını mı?

Belki Theo'nun evinde onunla yalnız kalmak kötü bir fikirdi ama birlikte seyahat edeceksek kendimi onun rahatsız edici derecede güçlü manyetik çekimine karşı uyuşturmam gerekiyor. O yüzden omuzlarımı dikleştirip tırmanmaya devam ediyorum.

"STOP BREATHING DOWN MY NECK."

"Senin ensende nefes almıyorum. *Nefes* alıyorum."

Nefesimi sertçe veriyorum. "Daha az yap o zaman."

"Daha az nefes almak mı?"

"Evet, daha az nefes al, Spencer, tam olarak bunu kastediyorum."

Ensemde eğlenen bir huff çarpıyor, ama Theo başka bir şey söylemiyor. Ortaya çıkan sessizlikte, dizüstü bilgisayarındaki tuş vuruşlarını gök gürültüsü gibi ses çıkarıyor.

Yemekten sonra mutfak adasına kurulduk ve Theo son on dakikadır üzerime eğilmiş, seyahat programımıza eklediklerimi izliyor. Dikkatimi dağıtıyor.

Daha önce arka verandada yemek yerken, tartışmalarımız arasında Theo'ya baktım ve hayatının neye benzediğini merak ettim. *Forbes*'ta ya da adının geçtiği sayısız endüstri dergisinde yazılanları değil, Theo Spencer, CFO olmadığı zamanlarda bu evin içindeki *gerçek* hayatını. Gerçekten bilmek istediğimi fark etmek sarsıcıydı.

Bunun nedeni hakkında çok fazla düşünmeyi reddediyorum.

Yemek bittikten sonra çalışmaya başlamak için mutfığa geçtik. Çantamı boşalttım, dizüstü bilgisayarımı açtım ve Theo'nun haritayı yaymasına izin verdim, avuçlarının kâğıdın üzerinde nasıl düzleştiğini, başparmaklarının kıvrılmış kenarları nasıl daire içine aldığını fark etmemeye çalıştım.

Ama ben şarapla yağlandım, o da öyle. Gözlerim o y a l a n ı y o r ve son bir saattir yavaşça kişisel alanıma giriyor.

uzay.

Şimdi ne kadar yakın olduğunun, vücudunun benimkiyle nasıl hizalandığının acı verici bir şekilde farkındayım. Ben uzunum ama o da öyle ve bu yüzden göğsü kürek kemiklerime değiyor, ekranıma bakmak için her eğildiğinde çenesi kulağıma sürtünüyor. Yosemite için yazdığım yürüyüşlerden biri hakkında şikayet ederek sırtıma bastırdığında, neredeyse arkamı dönüyordum. Onu uzaklaştırmak için mi yoksa yaklaştırmak için mi, hala bilmiyorum.

Ama ensemden solumayı bırakmazsa, bir seçenek kaçınılmaz. "Sen ekrana bakarken daha hızlı yazmayacağım," diyorum. "Daha yavaş yazamayacağın kesin."

Yüzü periferime gelene kadar başımı çeviriyorum ve parmağımın *f* tuşuna inmesine izin veriyorum.

"Dur tahmin edeyim, bir sonraki harf *u*," diyor kuru bir sesle. "Üzgünüm, bir sesli harf almanız gerekecek."

"Bulmacayı çözebileceğimden oldukça eminim, Shepard."

Tanrım, sinir bozucu biri ama yine de yanağımın gülümseyerek yükseldiğini görmemesi için dudaklarımı birbirine bastırmak zorundayım. En ufak bir seğirmeyi yakalayacak kadar yakın. Bu da hala çok yakın olduğu anlamına geliyor.

Dirseğimi karnının sert kısmına bastırıyorum. "Cidden, sen kışımdayken bunu yapamam."

Theo'nun hınzır, dumanlı kıs kıs gülüşü, o uzaklaşırken omurgamdan aşağıya doğru yol alıyor. "Önce sana bir içki ısmarlayayım."

"Birden fazla kişi gerekir, inan bana," diye mırıldandım.

Her ne kadar bu noktaya gelebilmek için çok fazla ileri geri yapmak gerekse de, şu anda bir Excel tablosu üzerinde doldurulmuş sağlam bir planımız var. Yosemite'deki ilk durağımız, Las Vegas'taki gecelememiz gibi Where To Next sitesi aracılığıyla tamamen rezerve edildi. Utah ve Arizona duraklarımızı da planladık.

"Zion'un dışında bir Airbnb yapmalıyız," diye düşünüp siteye tıklıyorum.

"Tabii, her neyse."

"Birkaç seçeneği işaretledim. Bakmak ister misin?"

Başını sallıyor, bir dirseğini tezgâha dayayarak bakışları yaptığım dağınıklığın üzerinde geziniyor. "Burada patron sensin."

Göğsümde amaç gibi bir şey alevleniyor. En azından hayatımın bu küçük köşesinde patron benim ve Theo'ya karşı bu rolü üstlenmek şaşırtıcı derecede iyi hissettiriyor.

Yine de tipik rolünü mükemmel oynuyor. "Komik, çünkü şimdiye kadar her kararda benimle dövüştün."

"Her kararı değil ama seksen yaşında biriyle kamp yapmıyoruz."

İç çekerek parkın dışındaki sevimli bir kulübeye doğru ilerliyorum. "Bir yer seçeceğimi biliyorum ve oraya gittiğimizde bu konuda sızlanıp duracaksın."

Theo tembel bir omuz kaldırdı. "Şartlarımı biliyorsun."

"Evet, evet, herkese yetecek kadar oda ve yatak var," diye mırıldanarak siteden çıkıyorum. Bunu daha sonra çözeceğim.

Ben bazı sütunları renklendirirken Theo sessiz. Neredeyse... güzel. Aslında o kadar güzel ki, işimi bitirip belgeyi kaydettikten sonra dizüstü bilgisayarımı kapatırken şüpheleniyorum. Gözlerimi yana çevirip, o *görmeden* ona bakmaya çalışıyorum. Ama onun dikkati zaten başka bir şeydeydi.

"Neden kamerama bakıyorsun?"

"Çünkü kameranı getirmişsin," diyor. "Ve?"

Gözlerini deviriyor. "*Ve* bunun senin yaptığın bir şey olmadığı izlenimini edindim."

Başından savmak, konuyu saptırmak ya da beni nasıl not aldığına dair özlü bir açıklama yapmak için ağzımı açıyorum. Ama bana bakışındaki bir şey -mücadeleci ama yargılamadan- sözlü bir ısırtığı geri çekmeme neden oluyor.

Bunun yerine, mod kadranını kirleten toz lekesine kaşlarımı çatarak fotoğraf makinesine bakıyorum. Daha önce sildiğimi sanıyordum.

Gözlerim ihmalimi hatırlatan şeyden Theo'ya kayıyor. "Yolculuğumuzu belgelemeyi düşünüyorum."

Kaşları şaşkınlıkla aşağıya indi. "Ben bunun bitmiş bir anlaşma olduğunu sanıyordum. Sen ve büyükbabam Kanonlarınızla ya da bugünlerde her ne kullanıyorsa onunla takılacaksınız."

"Sosyal medyadaki gibi demek istedim. TikTok."

"Oh," diyor şaşırarak. "Daha fazla video mu yayınlayacaksın?"

"Ben . . . belki. Benim gönderdiğim hala popüler. İnsanlar bizden haber almak istiyor." Theo doğruldu ve ben de ellerimi kaldırdım. "Ben olsam fotoğraf ve video karışımı bir şey yapardım. Seni ve Paul'u işin içine katmazdım, onun ve Gram'ın hikâyesini anlatmak dışında. Aslında sizi dahil etmeden de bir güncelleme yapabilirim."

Theo'nun ağzı mikroskobik bir şekilde kıvrılıyor. "Elbette, ben yokmuşum gibi davran."

Kendimi durduramadan bakışlarım onu tepeden tırnağa süzüyor.

İmkansız.

"TikTok şeyinden ne elde edeceksiniz?"

Omuzlarımı dikleştirip soruyu değerlendiriyorum. "Bir hikaye anlatmak için sanırım. Hatırlamak için. Çektiğim fotoğrafların bir amaca hizmet ettiğini hissetmek için. İnsanların umurunda olup olmadığını görmek için."

Başını sallıyor ve laf sokmanın ya da saptırmanın olmadığı bir ana yakalanıyoruz. Bir, belki iki saniye sürüyor. Parmağımı deklanşöre bastırmam kadar. Bir görüntüyü sonsuza kadar yakalamam için gereken süre kadar.

Önce ben kopuyorum, göz kırparak tezgâha bakıyorum. "Büyükbabanı rastgele bir videoda görmenin ne kadar tuhaf olduğundan hiç bahsetmemiştik."

Bir kahkaha atıyor ve yaklaşırken bir elini mermer tezgahın üzerinde gezdiriyor. "Oldukça tuhaftı. Bir süre önce kaydoldum çünkü orada büyük bir varlığımız var. Sonunda, her gece uyumadan önce bir saat kadar akılsızca kaydırma yaptığım bir girdabın içine çekildim. Videonuzu gördüğüm gece uyku hapı almıştım. Halüsinasyon gördüğümü sandım."

Küpelerimle oynuyorum. "Eminim bu şekilde olacağını hiç düşünmemişsinizdir."

"Hayır." Parmaklarımı izlerken sesi kısılıyor. "Bingo kartımda kesinlikle bu yoktu."

Boğazımı temizliyorum. "Yolculuğun bir kısmını belgelemem senin için sorun olur mu?"

Gözlerini kırıştırıyor ve elini saçlarında gezdirerek topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Sorun değil. Büyükbabam ilgilenecektir."

Düşündükçe göğsüm ısınıyor ve büyükannemle pazar sabahları yaptığımız keşifler gözümün önüne geliyor. En güzel yerleri bulurdu -Muir Ormanı, Cowell Ranch Plajı, Land's End- ve gülümseyerek milyonlarca fotoğraf çekmemi izlerdi. Öğle yemeğinde en son sırlarımızı paylaştık; bunlar ya üniversite sonrası flört hayatımla ilgili ilginç detaylar ya da hiçbir zaman kayda değer bir şey başaramamaktan duyduğum endişeydi.

Öğle yemeğinden sonra birlikte iMac'inin başına otururduk; bir keresinde masaüstü bilgisayar istediğimi ama buna paramın yetmediğini söylediğim için almıştı. Fotoğraflarımı yüklediğim ya da onun için bir şeye baktığım zamanlar dışında ona hiç dokunmazdı. Yan yana otururduk ve ben en iyi kareleri düzenlerken ve onun için baskı siparişi verirken o da izlerdi.

Bir keresinde ekranı göstererek, "Bana bir şeyler başarıyor gibi görünüyorsun," dedi.

"Önyargılısın," diye alay ettim.

Başını iki yana salladı. "Şimdiden harika şeyler yapıyorsun, Ellie. Hâlâ gençsin ve bunun neye benzediğini anlamaya çalışıyorsun. Biraz zaman ver."

Bana her zaman fotoğraflarımın kelimeler olmadan nasıl hikayeler çizdiğini söylerdi ve ben de burada bunu yapmaya çalışıyorum. Paul'ün potansiyel heyecanı bu anının yeniden canlanması gibi. Kendi başına bir başarı gibi.

"Shepard."

Theo'nun beni izlediğini görünce düşüncelerimden sıyrılıyorum. Sesinin yüksekliğinden dikkatimi çekmeye çalıştığı belli ama yüz ifadesi rahatsız edici değil. Denesem de bir isim veremezdim.

Ağrıyan göğsümü ovuyorum. "Pardon, ne dedin sen?"

"Bu gece fotoğraf çekecek misin?"

"Oh." Kameraya bakıyorum. "Hayır."

O da çenesini aynı yöne doğru sallıyor. "O zaman bunu neden getirdin?"

Sesindeki meydan okuma geri döndü, sanki onu kullanmak için paketlediğimi biliyormuş gibi, sadece korkup kaçmak için.

"Belki evinizde doğaçlama bir çekim yapabileceğim fotojenik bir yer

vardır diye düşündüm." Gözlerim pırıl pırıl odanın içinde dolaşıyor.

Büyük, boş yemek masasının arkasında gerçek bir şömine var. "Ne yazık ki, zar yok."

Theo etkilenmedi. "Eğer bunu yapmak istiyorsan bir noktada onu almak zorunda kalacaksın." Haritayı işaret ediyor. "Neden şimdi değil?"

Kalbim daha hızlı atıyor. Korku, beklenti ve kederin bir karışımı, zihnim çekimi hayal ederken bile bir reddediş: Theo'nun elinin üzerine bastırıldığı tezgahın üzerine yayılmış harita. Kadraja elinin sadece yarısını alıyordum, bileğindeki gerginliği, parmak eklemlerinin beyazlaşmasını ve parmaklarının Arizona ve New Mexico'ya uzanışını alıyordum. Daha sonra rötuş yaptığımda, elinden aşağı inen damarların kendi yol haritası gibi görüldüğünden emin olurdum.

Ama bunu yapamam. Henüz değil, ve Theo beni izlerken değil.

"Altı aydır fotoğraf çekmedim. Büyükanнем öldüğünden beri. Hazır değilim." İtiraf çok kolay ağızından kaçtı. İfadesi sonsuz derecede yumuşuyor, sanki objektifimin arkasındaki odağın biraz dışına çıkmış gibi.

Bu çok fazlaydı. Mikrodalga fırınındaki saate baktım. Neredeyse on bir olmuş. "Gitmeliyim."

İstiyormuş gibi görünmesine rağmen hiçbir şey söylemiyor ve bunun için minnettarım. Ben eşyalarımı çantama yerleştirirken Theo dikkatli elleriyle haritayı katlıyor. Çantamın askılarını ayırıyorum, böylece haritayı dizüstü bilgisayarımın not defterimin arasına güvenle sıkıştırabiliyorum.

Kapıya doğru ilerlerken ikimiz de konuşmuyoruz. Evini son bir kez açgözlülükle gözden geçiriyorum. Çok sessiz olsa da gerçekten çok güzel.

Theo önce ön kapıya gidiyor ve açıyor, sessizce geri çekilerek geçmeme izin veriyor. Dikkati dağınık, bakışları çok uzakta.

"Gelecek Cuma görüşürüz." Yosemite'ye gitmeden önce onu göreceğimden şüpheliyim.

Ama Theo ben daha fazla uzaklaşmadan bileğimi yakalıyor. Kavrayışı ürkütücü.

-Çok sıkı değil ve inanılmaz sıcak. Nefesimi tuttum. "Dinle, bu yolculuk için en iyi davranışlarımızı sergilemeliyiz."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek bu?"

"Aynen dediğim gibi." Tavırlarının bir kısmı geri geldi. Açıkçası rahatladım; işler fazla samimi olmaya başlamıştı. "Sen ve ben çok tartışırız, ama bu yolculuk

büyükbabam için çok şey ifade ediyor. Bunu seninle yapmaktan heyecan duyuyor ve birbirimizin boğazına sarılıp bu deneyimi mahvetmemizi istemiyorum." Onu haklı çıkarmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. *Tam* suratıma. "Onun için *ya da* senin için. Bunun senin için de çok önemli olduğunu biliyorum."

Bu beni susturdu ama sadece bir süreliğine. "Pekala, en iyi davranış. Anladım o."

Yüzümdeki el bedenlerimizin arasındaki boşluğa doğru kayıyor, belime yaklaşıyor ve ön koluma sürtünüyor. Belli ki parmaklarının ne kadar uzun olduğunu bilmiyor. "Ateşkes mi?"

Gülüyorum. "Ateşkes mi? On bir yaşında mıyız?"

Theo gözlerini deviriyor ve bu kez parmaklarının tenime sürtünmesi kasıtlı. Bileğimden aşağı kayarak elimin etrafını sarıyorlar. El sıkışana kadar beni tutuşunu değiştiriyor.

"Sen de aynısını yaparsan sana katlanmak için çaba göstereceğim. İki hafta boyunca çok yakın olacağız. Tuhaflaşmasını istemiyorum."

Ona bakıyorum, teninin tenime değdiğinin, parmaklarının elimin etrafını daha sağlam bir şekilde sararken esnediğinin tamamen farkındayım. Tanrıya şükür hava karanlık; yüzümün ne kadar pembe olduğunu hissedebiliyorum ama o bunu göremiyor.

"Tarih bizim tarafımızda değil, Spencer." Sesim planladığımdan daha yumuşak çıktı.

Onun cevabı da aynı derecede yumuşak. "Artık lisede olduğumuz insanlar değiliz."

"Güven bana, biliyorum." Beni değerlendiriyor, alt metnim açık. "Haklısın.

Sorun değil. İki hafta boyunca birbirimizden hoşlanıyormuş gibi yapabiliriz. Paul için."

Theo sırtarak elimi bırakıyor. "Kimse hoşlanmakla ilgili bir şey söylemedi Shep."

Hayır, arabama doğru ilerlerken kendime sertçe hatırlatıyorum. *Kimse yapmadı.*

Eleven

TIME SPEEDS UP AFTER MY NIGHT WITH THEO. I FORGOT WHAT IT'S meşgul olmayı seviyorum. Fotoğraf makinemi elime almayı düşündüğümde gelip giden bir endişe içinde olsam bile, dört gözle bekleyeceğim bir şeylerin olması. Ya da Theo ile geçirdiğim iki haftayı ve uzun bir bakışla, o keskin diliyle gönderdiği duygu kaleydoskopunu düşündüğümde.

Perşembe, yola çıkmadan bir gece önce, Theo bana mesaj attı.

I have to do something tomorrow morning. We're leaving at 3. My granddad is staying the night here. Can you find a ride?

Hayır, *çok üzgünüm planlarımız değişti ve saat 10'da yola çıkmıyoruz, yani öğleden sonra Yosemite'de yapacağımız yürüyüş? Olmayacak. Ve bu arada, Paul artık buraya gelirken seni almayacak, iyi olacak mısın?* Sadece bir talep haline getirilmiş bir grup robot kelime.

Cevap vermiyorum, tüm iç çamaşırı çekmecemi bavuluma atarken kanım kaynıyor. Theo'yla üzerinde anlaştığımız ateşkes çoktan bozulmaya başladı - evine gittiğimde onu *boğacağım*. Oraya nasıl gidersem gideyim.

Thomas benim kurtarıcım oldu; Sadie bütün hafta iş gezisindeydi ve o da kendini duygusal hissediyordu, bu yüzden gece Glenlake'te kalmaya karar verdi ve ertesi gün beni Theo'ya götürmeyi teklif etti.

Ailem bana iyi yolculuklar yemeği veriyor, yemek odasını flamalarla ve üzerinde **İYİ ŞANSLAR** yazan altın harfli bir pankartla donatıyor. Bana yolculukla ilgili milyonlarca soru soruyorlar - nerede duracağım, ne yapacağım

-Ve cevaplarım eşit miktarda gerçek ve yalandan oluşuyor. Mide çalkalayıcı suçluluk duygusu yemek yemeyi ya da içmeyi zorlaştırıyor ama ailem bunu telafi ediyor. Saat on olduğunda Thomas altı birayı devirmiş uyurken, annem ve babam on iki yaşındayken kazandığım ilçe fuarı fotoğraf yarışmasını anıyor.

Yatağa girdiğimde kendimi yalancı gibi hissediyorum.

Ben de öyle hissederek uyanıyorum, ama Thomas bizi şehre götürürken, bunu yumuşatıyorum. Bu bir yalan değil. Bu bir sır, yani henüz söylenmemiş bir gerçek.

Thomas'ın akşamdan kalma hali ve öğleden sonra eve dönmesi gereken iş görüşmesi, Theo'nun yerine geldiğimizde beni neredeyse arabadan atmasına neden oluyor. Yine de bana birkaç veda sözü bırakmayı başardı.

"İyi eğlenceler evlat," diye mırıldanıyor. "Sadie ve ben Theo'yu bırakıp bırakmayacağın konusunda iddiaya girdik. Ben üçüncü gün diyorum, o onuncu gün diyor ama ona aşık olursan istediği mavi kadife kanepeyi ona borçluyum."

"Lanet olsun, Mas."

"İyi eğlenceler." Gülümsemesi kaybolur ve güneş gözlüklerini çıkarır. "Gerçekten. Umarım peşinde olduğunuz şeyi bulursunuz. Hikâyeyi takip ediyor olacağım."

Boğazımda bir yumruyla el sallıyorum ona. Pencereden "Dokunursan sar!" diye bağılıyor ve kıkırdayarak uzaklaşıyor.

"Tam bir ahmak-" Dönüyorum ve dizlerim çöküyor. Theo kaldırımda duruyor, ellerini spor ayakkabısının ceplerine sokmuş. "Tanrım!"

Sırıttıyor. " 'Dokunursan sar' mı?"

"İstesem bile açıklayamam," diyorum. "Ki istemiyorum."

Telefonuna bakıyor, ekranı aydınlatıyor. "Geç kaldın."

Saat 3:09. "10'da çıkmamız gerekiyordu, o yüzden başlamayalım. konuşma."

Gecikmiş bir özür ya da açıklama bekliyorum ama Theo sadece bir adım öne çıkıp bavulumun sapını tutuyor ve elimi kenara itiyor. Duyularımı onun taze sabun kokusuna, odun ve vanilya kokusuna kapatıyorum. Beni en çok etkileyen şey tatlılık; Theo'da baharat var, şeker yok. Bunu teninde taşıması garip.

"Diğer çantalarını ver de arabayı hazırlayayım. Beş dakika içinde gidiyoruz." Gerginlik ondan elektrik gibi vızıldıyor. Bu sabah her ne yapması gerekiyorsa, hiç de rahatlatıcı değildi.

Sırt çantamı ve fotoğraf makinesi çantamı omuzlarımdan indiriyorum, onları da alıyor, sonra yolculuk için kiraladığı ve evinin önüne park ettiği minibüse doğru yürüyor. İç çektim. Bronco'yu almayacağımızı söylediğinde yaşadığım hayal kırıklığının etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

Paul tam o sırada evden çıkar. "İyi günler, Noelle! Maceramız için hazır mısın?"

"Sabırsızlanıyorum." Yüzde doksan dokuzu doğru. Yüzde bir beni izliyor, ifadesi okunamıyor.

"Yolculuğa bir mektupla başlayalım mı?" Paul pantolonunun cebinden bir kâğıt parçası çıkarıyor. Kalbim kaburgalarımın arasından o gram parçasına uzanıyor.

Elini uzatıyor. "Şimdi, bu sıra dışı, bu yüzden beni affetmeniz gerekecek. Yolculuğumuzun başlangıcı için doğru olanı bu gibi görünüyor."

"Eminim mükemmeldir."

Mektubu yavaşça açıyorum, büyükannemin el yazısının tanıdık döngüsüne bir kez daha çarpılıyorum.

Arkamda ani bir ısı duvarı var, Theo'nun kokusu, birlikte okurken nefesi boynumda.

10 Mayıs 1957

İyi akşamlar, aşkım,

Sen yanımdayken bu mektubu yazdığım için aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Çok fazla fikrim var ve onları yazmak istiyorum.

Artık kaçmaya karar verdiğimizize göre, yapacağımız şey şu: yıl biter bitmez evlenmek ve ardından balayı yolculuğumuza çıkarmak. Bugün bir harita alalım mı? Sana en heyecan verici gelen yerleri göstereceğim ve sen de bana haklı ya da haksız olduğumu söyleyeceksin (ikimiz de haklı olacağımızı biliyoruz).

Çekeceğin güzel fotoğrafların hayalini kuruyorum. Los Angeles'a döndüğümüzde evimize asabileceğimiz fotoğrafları. Belki ben de senin fotoğraflarını çekerim, adliyeden çıkarken fotoğraf makineni çalarım. Bütün yolculuk çarpık manzaralar ve yüzünün yakın çekimleriyle geçecek.

Yüzüme hep değerli diyorsun ama beni mutlu eden seninki. Düşündüğüm gibi bir düğün olmasa da mutluyum. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde sana inanıyorum. Bunu söylemeye devam et ki unutmayayım.

*Sonsuza dek seninim,
Kat*

Bitirdiğimde kelimeler sayfanın üzerinde dans ediyor. Bunu onun yerine yapıyor olmak çok acı. Onun umudu burada çok hissedilirdi. Onu ne alıp götürdü?

"Şey." Burnumu çekiyorum, gözlerimi kâğıda sabitliyorum, böylece ikisi de duygularımı göremiyor, ki bu aptalca. Sesim de bu duygularla dolu. "İyi haber: Çarpık manzara fotoğrafçısı rolünü ben üstleneceğim."

"Bundan şüpheliyim," diyor Paul nazikçe.

Bakışlarımı Theo'dan kaçırarak mektubu ona geri veriyorum. Tek kelime etmedi. Gülünç olduğumu mu düşünüyor? Yoksa bu onun için de dokunaklı mı?

Şans eseri ona baktığımda, bakışları delici ama yargılayıcı değil. Belki de ateşkesimiz gereğidir; bilemiyorum.

Boğazımı temizleyerek, "Hemen tuvalete gideceğim" dedim.

İşimi halletmek için kaçıyorum, ellerimi yıkadıktan sonra aynada kırk kat tuvalet kağıdıyla yüzümü sıvazlıyorum. Aynadaki bana kendimize gelmemiz için sert ve sessiz bir bakış atarak nefes alıyorum. Titrek başlıyor, ama daha istikrarlı bitiyor.

Bunu yapabilirim. Bunu *istiyorum*. En önemlisi, buna ihtiyacım var.

Banyo mutfağa açılıyor ve ben mutfağa adım atarken antrede bir hışırtı duyuyorum. Theo olmasından korkarak yavaşlıyorum ve elimi tezgahın üzerinde gezdiriyorum.

Ayak sesleri hızla uzaklaşıyor, ben de hızımı artırıyorum. Parmaklarım bir şeye sürtünüyor, sonra ağırlığına takılıyor. Neye baktığımı anlamam tam beş saniye sürüyor ama anladığımda kalbim küt küt atıyor.

Son sınıf yıllığımız. Yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum, gerçi bu benim yakalanacak sırrım değil, sonra kitabı daha yakına çekiyorum.

Bizim lise gazetemizden ve Glenlake'inkinden makalelerin yer aldığı bir sayfaya geçiyor. Theo hakkında tenis makaleleri.

Ama aynı zamanda benim hakkımda.

Kalbim hızla çarpıyor. Hafif lekeli kâğıtları karıştırıyorum, gözlerim gazetemizin benim hakkımda yaptığı ve haftalar sonra Theo hakkında yaptığı profili tarıyor. Her bir makalemizdeki kelimeleri saydım ve onunkinin yüz kelime daha fazla olduğunu görünce sinirlendim.

Bunu neden sakladı? Ve neden şimdi ortaya çıktı?

Damarlarımdan serotonin akışı gibi akan zevk sadece rahatsız edici değil, endişe verici. Onu merak ediyor olmam yeterince kötü. Onun da beni merak ediyor olabileceği ihtimalini düşünemiyorum. Karşılıklı çekim mi? Olur. Ama karşılıklı ilgi? Bu sadece felaketle sonuçlanabilir.

Bu yolculuk Theo ve benimle ilgili değil. Gram hakkında. *Benimle* ilgili. Bu duyguyu bastırmalıyım.

Kitabı kapattım ve yerine koydum. Ona hiç dokunmadım. Hiç görmedim. Kesinlikle unutacağım.

I DON'T FORGET IT.

Paul arka koltuğu tercih etmekte ısrar edip beni Theo ile önde bıraktığında değil. Theo'nun telefonunu ağaca işeyen bir köpek gibi minibüsün Bluetooth'una programladığını öğrendiğimde değil. Ne de ben telefonunun bağlantısını kesmek için gizlice düğmelere basarken bana ateşkes yaptığımızı ve müziğini sabote etmenin pek de ateşkes gibi olmadığını hatırlattığında. Üç saatlik yolculuk boyunca ya nefret ettiğim ya da bilmediğim şarkılarla dolu eski, karamsar 90'lar çalma listesini dinlemek zorunda kaldığımızda bile.

Beni hatırlıyordu. Bizi hatırlıyordu, eskiden ne kadar biz varsa. Bu ne *anlama geliyor*? Cevaplanmamış bir sorudan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur, özellikle de soramadığım zaman.

Kaşınıyorum ve huzursuzum. Theo bana en az kırk sinirli bakış fırlatıyor ama düşünceli bir sessizlik içinde kalıyor. Paul en değerli oyuncu, Yosemite Vadisi'nin kırk dakika dışında, Groveland'daki devasa kulübe tarzı otelimize yanaşana kadar beni sohbetin içine çekiyor.

Otele giriş yapıyoruz ve otelin restoranında hızlı bir akşam yemeği yiyoruz. İşimiz bittiğinde saat dokuzaya yaklaşıyordu ve Paul'ün enerji seviyesi düşmüştü.

"Geceyi kısa kesmekten nefret ediyorum," diyor üçüncü kattaki asansörden çıkarken. "Siz çocuklara ayak uydurmaya alışık değilim."

Theo elini Paul'ün omzuna koymuş, onu koridorun sonuna doğru yönlendiriyor. "Sorun değil, zaten yarın erken kalkmamız gerekiyor."

Alarmımı altıya kurdum bile; kalabalığı atlatmak için yediye çeyrek kala kapıdan çıkmış olmamız gerekiyor.

Ama bitişik odalarımızın önünde iyi geceler diledikten sonra içimde huzursuz bir enerji çarpıyor. Duvarın diğer ucundaki sessizliği dinleyerek oturuyorum, yeni temizlenmiş ekipmanlarımın bulunduğu kamera çantasına bakıyorum ve Theo'nun bazen bana nasıl baktığını düşünüyorum. Sesinin alçalışını. O çarpık sırtışı.

On yaşına geldiğimde pes ettim ve mayomu bulmak için bavulumu karıştırdım. Sadece bir tane getirmiştım, yıllar önce Kosta Rika'ya yaptığım bir kız gezisi için aldığım yüksek belli bir bikini. Siyah, sade, biraz sportif ama popomu çok fazla gösteriyor ki bu da benim en iyi özelliğim. Geriye dönüp baktığımda tek parça daha uygun olabilirdi ama ben vücudumu bu takımın içinde seviyorum.

Theo yapar mıydı?

"Hayır," diyorum, boy aynasında kendime bakarak. Aynadaki benim kahverengi gözlerindeki parıltı meydan okurcasına.

Tanrım. Kendimle bile anlaşıyorum. Belki jakuziye girersem beyin hücrelerim buharda pişer. Ya da bazılarını öldürür.

Giyindikten sonra bornozumu giyiyorum ve havuza doğru ilerliyorum. Asılı saatlere göre saat 10'da kapanıyordu ama kapı açıktı, ben de içeri girdim.

Restoranın verandasından gelen sohbet uğultusu dışında ortalık sessiz. Ayaklarımın dibindeki jakuzi fokurduyor, buhar gecenin serin havasına tıslıyor. Yukarıda, gökyüzü sonsuza kadar uzanıyor ve hiçbir şey yok, sonsuz sayıda yıldız üzerinde sallanıyor.

Bornozun düğümlü kemerini çekiştiriyorum ama yakınlardan gelen bir ses beni durduruyor. "-Beni dışarı it."

Donup kaldım. Theo'nun sesine benziyordu. "Biliyorum Matias, ama sen-"

Ses yine duruyor, açıkça sinirli. Bu kesinlikle Theo; hatta kızgın -ya da, Tanrım, belki de özellikle bu şekilde- tınısı vücudumda şarkı söylüyor.

"Şu anda babam kıcımda, senin de orada olmana ihtiyacım yok. Sana bu sabah söyledim, önümüzdeki iki hafta boyunca müsait değilim," diyor alçak sesle ve gergin bir şekilde. Şimdi sesi daha yakın geliyor ama ben onu hâlâ göremiyorum. "Anton'la bu konuda anlaşmıştınız-" Bir duraklama daha, sonra bir kahkaha. Sesi ölü gibi. "Evet, ne olacağını biliyorum ve tam da bu yüzden bu yolculuğun zamanlaması umurumda değil. Avukatıma da her şeyi inceletiyorum. Şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok, o yüzden izin ver bunu yapayım. Daha fazla aramak yok, tamam mı?"

Şimdi ayak sesleri var, inanılmaz derecede yakın. Kalbim hızla çarparak bornozumun düğümelerini çözmeye çalışıyorum ama Theo tam bornozum yere düşerken köşeyi dönüyor.

Beni gördüğünde öyle aniden durdu ki sanki görünmez bir duvara çarpmış gibiydi. Hiçbir şey söylemiyor ve ben de söyleyemiyorum. Burada kığım dışarıda duruyorum, gözleri üzerimde gezinirken kendimi kelimenin tam anlamıyla çıplak hissediyorum.

Onaylandı: Bu bikiniyle vücudumu beğeniyor. Ve vücudum buna bayılıyor. "Gizlice dinliyor musun?" diye soruyor sonunda, sesinde hâlâ o gerginlik var. "Sır saklamak mı?" Ben de karşılık veriyorum.

Çok gergin. On adım ötede, karanlıkta ve bizi ayıran bir kapı varken bile ondan yayılıyor. Omuzları gergin, eli telefonunun etrafında sanki fırlatmaya saniyeler kalmış gibi kenetlenmiş.

Theo'nun hayatı uzaktan hep mükemmel göründü. Ama şimdi çatlakları görecektik kadar yakını.

Telefonunu cebine atarak kapıdan içeri giriyor. Gözleri hızla üzerimde geziniyor ve yutkunup başka tarafa bakıyor.

"İşe uğramam gerekiyordu," diyor. Bakışları tekrar yüzüme kayıyor ve kısa bir süreliğine aşağıya iniyor. Tenime değen buhar gibi: sıcak, ama gerçekten hissetmek için çok önemsiz.

Soğuk bir duş ideal olurdu ama sıcak küvet de işimi görür. Suya giriyorum, beni içine çekerken bir iç çekiyorum. Theo kenardan beni izliyor, elleri ceplerinde, küvetin ışıkları yüzünde dans ediyor. Yüz hatlarını bozuyor olabilir ama bir an için harap olmuş gibi görünüyor.

Kötü bir ayrılıktan ya da profesyonel bir kalp ağrısından sonra büyükannemin evine koştüğüm günleri hatırlıyorum. Kapıyı açıp konuşmaya ihtiyacım olduğunu hemen anlayacağını bilmenin katartik bir yanı vardı. Bir ya da iki ya da on sırrımı dökmem gerektiğini.

Bunu şimdi Theo'nun yüzünde görüyorum; bunun ağırlığını, her ne ise.

"Büyükannem ve ben ..." Emin olamıyorum. Hâlâ bana bakıyor, ışıklar suyun altında titrerken yüz ifadesi boşluktan açlığa ve mutsuzluğa dönüşüyor. "Yaptığımız bir şey vardı. Adını Bana Bir Sır Ver koymuştuk ve birbirimizi her gördüğümüzde içimizi dökmek istediğimiz bir sırrımızı paylaşıyorduk. Günün ne kadar büyük bir felaket olduğuna bağlı olarak bazen daha fazla."

Teklifimi kabul etmesi kaşlarını yumuşattı. Omuzları dikleşiyor ve derin ve yorgun bir nefes veriyor. Sonra çömelip kollarını dizlerine dayadı. "Pekâlâ, Shepard. Oynamak ister misin?"

Meydan okuyan bir kaş kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Önce seninkini söyle." Otoriter, çok tanıdık, sanki oyunu kendisi bulmuş ve *benim* de katılmama izin veriyor.

Ama bunu ben başlattım, o yüzden ben de oynuyorum. Yüz ifademin tehditkâr bir hal almasına izin vererek elimi baloncukların arasında gezdiriyorum. "Telefonunu havuza atmak istiyorum. Eğer daha fazla Radiohead dinlemek zorunda kalırsam, araba hareket halindeyken kendimi dışarı atacağım." Bir gülümseme -çok küçük ama *orada*- ağzının düz çizgisini kırıyor, onu daha hafif bir şeye dönüştürüyor. Göğsüm sıcacık oluyor. Sıcak küvetten olmalı. "Ama ayrıca, iki tane almalısın

İşinizin size yaşattığı stresin olmadığı haftalar, eğer istediğiniz buyrsa."

Adem elması sallanıyor ve ben kıvrımlı hareketi takip ediyorum. Seksi olmasından nefret ediyorum. Hem seksi hem de üzgün olmasından nefret ediyorum ve bundan nefret etmekten hoşlanmıyorum. Bu beni korkutuyor. Buna ihtiyacım yok.

Ama ben de durmuyorum. "Bana seninkini söyle." "Radiohead'le ne alıp veremediğin var?"

Ters ters baktım. "Bu bir sır değil."

Sırıttıyor. "Thom Yorke bir dahi."

"Thom Yorke bende kendimi hareket halindeki bir araçtan atma isteği uyandırıyor ve ayrıca belki de bu yüzyıla ait müzikleri denemeliyim. Şimdi bana sırrını söyle Spencer, yoksa seni telefonunla havuza iteceğim."

Ayağa kalkıyor ve bir an için kendimi o kadar açıkta hissediyorum ki nefesim kesiliyor. Onunla kişisel bir şey paylaştım ve o *gidecek* mi?

Ona telefonunun başka nereye gidebileceğini söylemek için ağzımı açıyorum ama o önce davranıyor.

"Yarın seni elinde bir kamerayla görmek için sabırsızlanıyorum." Bunu aceleyle söylüyor, sonra yere bakıp yavaşça nefes veriyor. "Hatırladığım kadar iyi olsan iyi olur. Eğri büğrü fotoğraflar olmasın."

Sonra başka bir şey söylemeden çekip gitti, arkasından bakakaldım.

Twelve

PAUL PULLS A LETTER FROM THE POCKET OF HIS JACKET AS SOON ertesi sabah minibüse binerken. Dün bana her gün bir mektup vereceği ve hikayenin yolculuğumuz boyunca gelişeceği konusunda anlaştık. Yolun her adımında Gram'ın yanımda olmasını istiyorum; bu şekilde uzatmak, onun yanımda olması gibi bir şey.

Pavlus mektubu uzatırken, "Şimdi kronolojik sırayla başlıyoruz," der.

Theo sürücü koltuğundan eğiliyor. Birlikte içtiğimiz kahvenin kokusunu alabiliyorum, otelin sabun kokusu da tenime sinmiş.

"Bu biz çıkmaya başladıktan sonra oldu," diye devam ediyor Paul. "Duygularımızla savaşmamızı daha fazla görmek istemediğini düşündüm."

Dönüyorum, Paul'ün sevgi dolu gülümsemesine bakıyorum, göğsüm ağrıyor, koltuğumda doğrulmadan önce. Theo'nun bakışları yolda benimkilere takılıyor, ifadesi okunamıyor. Çenesi birkaç günlük bıyıklarla tozlanmış. Yemin ederim sakal bırakırsa, ben-

Gözlerimi ondan ve o tehlikeli düşünce zincirinden kaçırarak mektubu açıyor, kelimelerin izini sürüyorum. "Ne zamandır çıkıyordunuz?"

"Birkaç hafta," diyor Paul. "Hâlâ birbirimizi tanıyorduk ama derin duygular çabucak ortaya çıktı."

Theo başparmağıyla mektubun köşesini işaret ediyor, sesi kulağımda kısılıyor. "Hadi okuyalım."

Nefes alıyorum ve kulağımda bu sözleri yüksek sesle söyleyen Büyükanne'nin sesini hayal ediyorum.

26 Ekim 1956

Sevgili Paul,

Korkarım dün gece sana karşı çok dürüst davrandım. Sana baş belası dediğim için değil -bunun doğru olduğunu biliyorsun- ama birlikte olmam beklenen erkek tipinden bahsettiğim için.

Sana hiç benzemiyor. Bunun doğru olduğunu söylediğim için üzgünüm. Ailem tüm hayatım boyunca üzerime titredi ve benim için en iyisini istiyorlar. Ama bunun ne olduğuna dair çok spesifik bir fikirleri var; sadık, kurallara uyan, kendini ülkesine hizmete adanmış biri. Babam ve kardeşimle mükemmel uyum sağlayacak biri.

Sanırım kısmen acı verici olduğun için, ama aynı zamanda sana her baktığımda ailemin sesini kafamın içinde duyduğum için bizim fikrimize karşı savaştım: O senin için doğru kişi değil, Kat. Ve yine de, birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça kendi sesim daha da yükseldi. Bunu hiç yapmamıştı.

Bunun sonu felaket olabilir. Ailem senden nefret edebilir. Ama ben etmiyorum. Onların hoşlanmayacağını düşündüğüm hiçbir şey yapmadım. Sırf kendim için peşinden gidecek kadar cesur olduğum ilk şey sensin, çünkü bunu çok istiyorum.

Bu sizi korkutuyorsa sorun değil. Beni de korkutuyor. Ama yine de yapacağım.

*Sevgiler,
Kat*

Bu son cümle, suya düşen bir taş gibi göğsümü yarıyor ve derinlere yerleşiyor. Bagajda duran fotoğraf makinesi çantamı, bugün çekmem gereken fotoğrafları düşünüyorum. Bir şeyi korktuğun kadar istemek nasıl mümkün olabilir?

Bakışlarım, gözleri hâlâ kâğıtta gezinen Theo'ya kayıyor. Sözlerini bitirdiğinde çenesi kıpırdıyor, bakışları kâğıttaki kelimelerin üzerinde

bana bakmadan önce onu büyüledi. Gözlerindeki duyguyu okuyamıyorum ama göğsümü sıkıştırarak kadar ağır.

Bağlantımızı koparıyorum ve bizi zorlukla gizlenmiş bir eğlenceyle izleyen Paul'e dönüyorum. "Büyükannem sonunda öğretmen oldu, biliyorsun. Babam ve amcalarım büyüdükten sonra okula gitti, yani okula geri döndü."

Paul'ün sesinde gurur parlıyor. "Evet, ortak arkadaşlarımız aracılığıyla bunu yaptığını duydum."

Merakımı uyandırdı. "Onunla hiç temasa geçtiniz mi?" "Bana ve Vera'ya güzel bir notla birlikte bir düğün hediyesi gönderdi. yardım edemedim ama cevap yazdım," diyor sevgiyle. "Ama ondan önce ve sonra, hayır, hiç konuşmadık. Başka ilişkilere girdiğimizde, konuşmamak en iyisiydi. Joe ile mutlu olduğunu biliyordum."

"Onun hayatını duymak canını yaktı mı?"

"Ayrıldıktan hemen sonra, evet. Ama bir süre sonra, özellikle de boşandıktan sonra, onun yaptığı her şeyi duymak bana bir noktada benim de doğru yapabileceğim umudunu verdi."

Bu uzun zamandır hissetmediğim bir şey; her şeyin gençken kendimden emin bir şekilde çizdiğim şekle dönüşeceğine dair umut.

Paul sessizce, "İnsanlar nadiren ilk denemede başarır, Noelle," diyor. Gözleri benden Theo'ya kayıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri büyükbabasıninkilere kilitlenmiş, arıyor. "Bunda yanlış bir şey yok. Sonunda seni daha az başarılı bir hikâye yapmaz."

Theo yere bakarken dudaklarını birbirine bastırıyor. Saçlarının sağ tarafı biraz düzleşmiş ve yanağında bir yastık izi var. Şu anda inanılmaz derecede insani görünüyor; kalbimde bir yarık açıyor.

Bakışlarımız yine çarpışıyor, manyetik. Başka tarafa bakılamayacak kadar güçlü, bu yüzden Tanrı'ya şükür bu sefer bağlantıyı koparan Theo oluyor, anahtarı kontağa sokarken koltuğunda kayıyor.

Avuç içlerimi kalçalarımın altına siliyor, motor gürültüsüyle çalışırken mektubu katlıyorum.

"Bu kadar dikkat dağıtmak yeter," diyor Theo. "Shepard'ın çekmesi gereken fotoğraflar var."

THEO PULLS INTO THE PARKING LOT AT TUNNEL VIEW AN HOUR
Daha sonra. Burası El Capitan, Bridalveil Fall ve uzakta Half Dome'un yanı sıra uçsuz bucaksız, yemyeşil bir alana bakan popüler bir manzara noktası. Birkaç grup otoparkta dolaşıyor ve bizi tüm heybetten ayıran taş duvara doğru ilerliyor.

Beynim anında fotoğraflar hayal ediyor.

Bagaja gittiğimde Theo sırt çantamın fermuarını açmıştı ama fotoğraf makineme dokunmadı. Onun yerine, ben titrek ellerle çantasından çıkarırken kollarını kavuşturmuş öylece duruyor.

Onun koruma gibi duruşuna bakıyorum ve dün geceye geri dönüyorum - *seni elinde bir kamerayla görmek için sabırsızlanıyorum.*

İncelemek için kaldırıyorum. "Düşündüğün gibi mi?"

"Ve daha fazlası," diyor kuru bir sesle, ama gözlerinde zevk var. Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve gözetleme yerine doğru ilerliyor.

Paul kamerasını çıkarıyor, kayışı boynuna doluyor ve neredeyse dilim tutuluyor.

"Bu bir Hasselblad mı?"

Sanki avucunun içinde dört bin dolarlık olağanüstü bir fotoğrafçılık sihri yokmuş gibi, yürürken muhteşem fotoğraf makinesini kaldırıyor. "En sevdiğim. Çoğunlukla filme geri döndüm. Artık dijitali pek kullanmıyorum."

"Baskılarınızı nerede banyo ettiriyorsunuz?"

"Evde bir karanlık odam var." Theo'ya başını sallıyor. "Teddy benim için kurdu."

Bakışlarım Theo'yu takip ediyor, bu sabah daha gevşek olan omuzlarında geziniyor. Büyükbabası için her şeyi yapabileceğini hissediyorum. Rahatsız edici bir yumuşak nokta haline geliyor, akrabalığımızın Paul'ün bana aktardığı her ayrıntıyla daha da derinleştiği yer.

Paul beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkardı. "Fotoğrafçılığın yeniden doğru hissettirmesi zaman alacaksa sorun değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Duvarın üzerine tünemiş olan Theo'nun yanında duruyoruz. Rüzgâr Paul'ün saçlarını alnından geriye doğru savuruyor ve gözlerini güçlenen güneş ışığına karşı kısıyor.

"Kat okuldan ayrıldıktan sonra bir süre fotoğraf makineme dokunmadım. Ona olan aşkımdan koptuğumu hissettim. Gerçekten de hayattan kopmuştum. Tekrar elime aldığımda, yeniden tanışmam zaman aldı. Objektifte ne bulmak istediğimi bulmam gerekiyordu." Omzumu nazikçe sıkıyor. "Siz bir süredir konuşmayan eski arkadaşsınız, Noelle. Birbirinizi yeniden tanıyın."

Başımı sallıyorum, kameramı karıştırarak gözetleme yerinin kenarına doğru ilerliyorum. Theo Paul'e doğru geri çekilerek bana yer açıyor.

"Boğulma." Bana çarpık bir sırıtış attı. Maç günleri koridorda yanımdan geçerken mırıldandığı şey buydu. Bunu alçak sesle söylediğini duymak, rakibimin kortun öbür ucundan bağırdığını duymak gibiydi, ama daha lezzetliydi. Kelimelerin alaycı eğiminin altında boğulmayacağıma dair bir güvence vardı. Benden daha iyi olduğunu düşünüyor olabilirdi ama benim gerçekten iyi olduğumu biliyordu.

İstek ve korku birbiriyle mücadele ediyordu, ancak Theo'nun sözleriyle istek kazandı.

ISO ve diyafram ayarlarını kontrol ediyorum, deklanşör hızımı ayarlıyorum. Sonra, altı ay sonra ilk kez gözümü vizöre dayıyorum. Parmağım deklanşörün üzerinde geziniyor, saçlarımın arasından esen rüzgar kadar hafif.

Sinirlerim derimin altında dans ederken bile zihnim bomboş. Etrafta insanlar var, ama hiçbir şey olmayana kadar bir enerji uğultusu, yumuşak bir vızıltı. Kendi kalp atışımdan başka ses kalmayana kadar.

Bunu en son yaptığımda büyükannemle birlikteydim. Her nasılsa, şimdi yapıyorum ve o yine burada. Ya da hala.

Duygularımı sulu bir nefes şeklinde dışarı atıyorum. Gözümün ucuyla Theo topuklarının üzerinde öne doğru sallanıyor ama Paul dirseğini kelepçeliyor.

Bu beni korkutuyor. Ama yine de yapacağım.

Objektifimde bir güneş patlaması yakalıyorum ve ağırlığımı mikroskobik olarak sağ bacağımın üzerine kaydırıyorum, eğilerek çekime daha fazla girmesini sağlıyorum. Deklanşöre basıyorum

Serbest bırak. Objektifin hafifçe tıklaması havai fişek gibi ses çıkarıyor.

Böylece, beklenti endişesi ortadan kalktı. Birkaç kare daha çektim. Kollarım tüylerim diken diken oluyor. Tüylerin diken diken oluşunu, alttaki derinin dokuya dönüşmesini izlemek için geri çekiliyorum ve keşke bunu da yakalayabilseydim diyorum. Sonra kendi kamerasını indiren Paul'e dönüyorum ve gülümsememin vadinin üzerindeki güneş gibi ağzıma yayıldığını hissediyorum.

Bakışlarımı Theo'ya çeviriyorum. Arkamdan geliyor, mutfakta yaptığı gibi omzumun üzerinden kıvrılıyor. Aynı derecede dikkat dağıtıcı ama o kadar da sinir bozucu değil ve bu kalbimin heyecan ve korkuyla çarpmasına neden oluyor.

"Bakalım bunlar TikTok tarafından onaylanabilecek mi Shep?"

Oynatma menüsüne basıyorum ve az önce çektiğim, sonunda binlerce insanla paylaşacağım fotoğraflar arasında geziniyorum. Umarım sevecekleri fotoğraflar.

Kafamın içinde bana hiçbir zaman bir şey olamayacağımı söyleyen sesi bekliyorum ama o ses gelmiyor.

Bunun yerine kendi sesimi duyuyorum, bu fotoğraflar şimdiye kadar çektiklerimin en iyisi olmasa da en azından onları *çektiğime* dair bana güvence veriyor. Belki de yeterli olması için en iyisi olması gerekmiyordur.

WE SPEND THE MORNING EXPLORING THE VALLEY AND DROP IN TO Ansel Adams Galerisi. Paul, teknik becerisi ve önceden görselleştirme kullanımının yanı sıra kalıcı korumacı inançları hakkında şiirsel bir şekilde konuşuyor. Theo bir noktada gözüme çarpıyor, ağzı seğiriyor.

"*Fanboy*" diyor, ben de gülümsemeye karşı ısıriyorum.

Öğle yemeğini Ahwahnee Hotel'in verandasında yiyoruz ve sıcaklık güneşle birlikte yükseliyor. Sandviçim gelmeden önce ince polar kazağımı çıkarıyorum. Altıma özel bir şey değil ama Theo'nun gözleri öğle yemeğinin geri kalanında da üzerimden ayrılmıyor ve omurgamdan aşağı bir elektrik atışı gönderiyor.

Olmuyor.

Buzlu çayımı boşaltıyorum, ama bu özel susuzluğu gidermek için hiçbir şey yapmıyor.

Mirror Lake yürüyüşümüze giderken Paul koridorun karşısına oturmakta ısrar ediyor. Tüm zamanımı Theo'nun neredeyse benimkine bastırıldığı kalçasına bakarak geçiriyorum.

Kalçalar bu kadar güzel olmamalı, özellikle de plastik bir koltuğa çarpmışken.

Theo'ya olan çekimimle mücadelemın devam etmesinin yanı sıra, gün mükemmel geçti. En son ne zaman bu kadar m e m n u n hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum. Bu memnuniyetin bir kısmının doğrudan Theo'nun arkadaşlığına bağlı olduğunu fark ettiğimde azımsanmayacak bir şok yaşıyorum, ancak bunun nedeni üzerinde durmuyorum.

Patıkaya çıktığımızda Paul'ün yürüyüş sopaları sert toprak zemine vuruyor. "Bunu daha önce sormadığıma inanamıyorum Noelle, ama hiç Yosemite'ye gittin mi?"

Başımı sallayarak sırt çantamı düzeltiyorum. "Ailemle birkaç kez. Gerçi yıllar oldu. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Burası dünyada en sevdiğim yer," diyor Theo yanımdan. Bu gönüllü paylaşım karşısında şaşırarak ona dönüyorum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. Güneş kalın ağaçların arasından süzülerek yüzünü ve saçlarını öğleden sonra ışığıyla kaplıyor, omuzlarını okşuyor. "Büyükbabamı kaç kez burada kamp yapmaya zorladığımı bilmiyorum-"

"En az yirmi."

Theo, Paul'e sadece ona ayırdığı gülümsemeyi veriyor - saf mutluluk, arsız sevgi. "Bu konuda bir şey var. Sessiz ama ağır bir sessizlik değil. Sadece huzur verici. Burada nefes alabiliyormuşsun gibi hissediyorsun."

Ona bakıyorum, tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. *Ağır bir sessizlik.* Bunu kederde hissettim, ama aynı zamanda babasının onunla konuştuğu alçak tonlarda, omzunu sıkıca kavrayan sert bir elde, Theo'nun en üstüne 93 yazılmış bir yanan kağıdı geri aldıktan sonraki acımasız sessizlikte de gördüm. Varsayımlarda bulunmak zorundayım. Bana asla söylemeyecek ama yine de bir şeyi açığa vurmuş gibi hissediyorum.

"İkinci favori yerin neresi?" Ben soruyorum.

"Bir bütün olarak Yeni Zelanda. Özellikle Milford Sound. Biraz ağladım." Ağzım açık kaldı. "Hayır, ağlamadın."

Bana sinsi bir bakış attı. "Sana söyleyemediğimi ve sonsuza dek merak edeceğimi seviyorum."

"Torunun tam bir baş belası, Paul."

Kahkahası neşeli. "Tatlım, biliyorum."

Merakla sorgulamaya devam ediyorum. "Kaç ülkeye gittin?"

"Kırk iki yaşında durakladım. Son birkaç yıldır seyahat etmek için pek fırsatım olmadı," diyor Theo, ağzı bariz bir hoşnutsuzlukla bükülerek.

Omzumun üzerinden Paul'e bakıyorum. "Ya sen?"

"Doksan yedi." Çenesini Theo'ya doğru sallıyor. "Bana yetişmeye çalışıyor."

"Kırk iki oldukça etkileyici."

"Evet," diye kabul ediyor Theo, ama kendini beğenmiş değil. Huşu içinde görünüyor ve devam ederken bunu doğruluyor: "Seyahat edebilmenin ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu çok erken fark ettim. Büyükbabam dünyayı görmenin pahalı olduğunu ve insanların sahip olamayacağı bir zaman gerektirdiğini kafama kazıdı. İşin zaman kısmıyla ilgili bir şey yapamam ama Where To Next, herkesin tam paket bir deneyimi karşılayabilmesi gerektiği fikrinden doğdu."

"Sunduğunuz sezon dışı paketlere bayılıyorum," diye itiraf ediyorum. "Büyükbabam ve ben birkaç yıl önce İskoçya'ya gittik ve neredeyse üç kuruş ödedik."

Dikkati keskinleşiyor. "Bunu sık sık kullanıyor musunuz?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Zamanım ve param olduğunda. Büyükbabam ölmeden önce ikisine de pek sahip değildim. Sezon dışı anlaşma olmasaydı seyahate çıkmamın imkanı yoktu. Büyükbabam yol paramı ödemek isterdi ve bu da bana yük olmak istemediğim için büyük bir tartışmaya dönüşürdü."

."

Gah. Büyük paylaşım. Daha fazla itirafta bulunmamak için dudağımı ısırıyorum ama Theo'nun akli bir karış havada gibi görünüyor.

"Bunun gerekli bir özellik olduğunu düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

"Evet, tanıdığım herkes en az bir kez kullandı. Bence uygulamanızın en büyük cazibesi bu." Ona bakıyorum. "Neden soruyorsun? Beni bir tür tek kadınlı odak grubu olarak mı kullanıyorsun?"

Elini çenesinde gezdiriyor, şimdi dikkati dağılmış. "Evet, sanırım."

Sonraki birkaç dakikayı sessizlik içinde yürüyerek geçirdikten sonra patikanın bir bölümünde bir derenin ortaya çıktığı, suyun devasa sarp kayaların üzerinden aktığı bir yere geldik. Arkasında devasa bir dağ kütlesi gökyüzüne doğru yükseliyor. Parmaklarım karıncalanmaya başlıyor ve bu his karşısında kalbim daha hızlı atıyor. Uzun zamandır bir şeyi çekmeyi bu kadar çok istememiştim, parmaklarım karıncalandı.

"Çabucak durabilir miyiz?" Lensimin kapağını çoktan açmışken soruyorum. "Burada birkaç kare fotoğraf çekmek istiyorum."

"Devam et," diyor Paul.

Kenara doğru tırmanıyorum, önemli olmasa da düşüşten güvenli bir mesafede duruyorum. Sadece kayalık ve aşağıdaki su dondurucu görünüyor.

Ancak vizörden baktığımda açtığım tamamen yanlış. Bu sabah çektiğim fotoğraflar en iyi çalışmalarım değildi, ancak TikTok'un bana sağladığı ilgi ve takipçilerden yararlanabilmek için hızla hızlanmam gerekiyor. Daha fazla video çekmek istiyorum. Aslında buna ihtiyacım var ve bunun parlayan bir iş olmasını istiyorum.

Bu da demek oluyor ki bu fotoğrafı çekebilmek için biraz daha yaklaşmalıyım.

Theo'nun sesi arkamdan keskin bir şekilde geliyor. "Ne yapıyorsun sen? Düşeceksin."

Yürüyüş botumun burnu bir kayaya dayansın diye bir santim ileri kayıyorum. "Yapmıyorum. Ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü sınıra çok yakınsın."

Vizörden tekrar bakıyorum. Neredeyse oldu. Keşke Theo çenesini kapasaydı da konsantre olabilseydim. "Vücut yerleşimimi senden daha iyi biliyorum, Spencer."

İlerliyorum. Neredeyse mükemmel, neredeyse- "Shepard, yapma-"

Ama artık çok geç. Yürüyüş botumun topuğu ıslak bir kaya parçasına takılıyor ve düşüyorum.

Thirteen

YOU'RE A FUCKING MESS."

Anahtar kartımı okuyucuya bastırıyorum, vücudum tepeden tırnağa zonkluyor. "Ve sen aşırı tepki veriyorsun."

Theo bir kolunu bana dolayarak otelimin kapısını açıyor. Öfkeli gerginliği göğsünden sırtıma sızıyor ama beni geçip odaya girdiğinde vücudunu nazikçe benimkine sürtüyor.

Hala. Çok kızgın. Otele dönüş yolunda ölüm sessizliği vardı. Paul bile sessizdi, birkaç kez iyi olup olmadığını sordu.

Theo uzaklaşırken, pantolonunun kışından dizine kadar inen çamura odaklanıyorum. Gömleğinin alt kısmı beş santim eksik. Derme çatma bir bandaj olarak kullandık, o yüzden şu anda bir bluz giyiyor. Dirseği çizilmiş ama kanamıyor, ki bu benim dizim için söyleyebileceğimden daha fazla.

Dehşet içinde aşağıya baktım. Artık fişkırmıyor ama gömleğin altından çok kötü görünüyor. Malzeme kanla sıırıslam olmuş. Ve tozluğum dizimden uyluğumun ortasına kadar yırtılmış.

Theo resepsiyondan aldığı ilk yardım çantasını omzunun üzerinde tutuyor. "Pantolonunu çıkar."

"Affedersiniz?" Eşiği geçerken omzum kapı aralığına çarpıyor.

Bana attığı bakış kışkırtıcı. "Dizini temizlememiz gerekiyor ve tozlukların engel olacak. Zaten mahvoldular. Çık."

Otoriter ses tonuyla omurgam çatırdıyor, sertleşiyorum ama onun banyoya doğru adım atışını izlerken dudaklarımı ısırarak karşılık veriyorum. Bütün saçmalıkları bir kenara itiyor.

ilk yardım çantasını tezgâha fırlatarak dışarı çıktı.

Kızmak için iyi bir nedeni var; setin kenarından o şekilde sarkmamam gerekiyordu. Daha *da* kötüsü, çekimi bile yapamadım ve lensim çatladı, neyse ki yedeğim var.

Kendimi bavulumla doğru sürüklüyorum, beynim son iki saati gözden geçirirken bir çift şort arıyorum: Ayağımın kayması ve öne doğru devrilmem. On metre altımda tutunacak hiçbir şeyimin olmadığı kayaları görmenin ve yüzüstü düşeceğimi bilmenin dehşeti. Sırt çantamla geriye doğru savrulma hissi, Theo'nun momentumunun gücüyle yana doğru savrulmak. Sivri bir kayaya çarptığında dizimdeki yakıcı acı ve nihayet derenin yarısında durduğumuzda kulağımın dibinde Theo'nun hızla atan kalbinin sesi.

Nefesi kesilmişti, "Lanet olsun. Shepard, iyi misin?"

"Sanırım iyiyim." Dizim zaten ıslaktı, yanıyordu.

Paul bize seslenirken kısa bir duraklama oldu. Sonra Theo'nun sesi bıçak gibi keskinleşti. "Senin derdin ne *lan*?"

Bunun retorik bir soru olduğu ortaya çıktı. Beni tepeye çıkarırken, Kaptan Amerika'nın Hulk versiyonu gibi gömleğini yırtarken ve dizimi sararken nefes nefese yaptığım açıklamaları görmezden geldi. Parktan bir saat süren yolculuğumuz sırasında ve Paul alt kattaki hediyelik eşya dükkanından su ve ağrı kesici almayı teklif ettiğinde beni görmezden geldi.

İki saat içinde bana söylediği ilk sözlerin "berbat durumdasın" ve "pantolonunu çıkar" olması son derece ironik. Ben bir pisliğim. Ve bu benden istediği ilk talep değil, ama bu kadar az tereddütle yerine getirdiğim ilk talep.

Theo'nun banyoda dolaşırken çıkardığı boğuk sesler eşliğinde soyunuyorum. Orada benimle ilgilenmek için bekleyen birinin olması beni rahatlatıyor. Ben her şeyi berbat ettikten sonra bile bunu yapmaya istekli olması.

Belki adrenalinin nihayet etkisini göstermesinden, belki de acıdan ama şortumu çekerken gözlerim doluyor. Duygularımı geri püskürtmek için iki nefes alıyorum. Eğer sakın değilsem o tuvalete girmek istemiyorum. Eğer sakın değilsem, o zaman savunmasızım demektir. Theo'nun yumuşak karnımı daha fazla görebileceği düşüncesi beni o setten düşmekten daha çok korkutuyor.

Bir dakika sonra banyonun kapısını iterek açtığımda, *onunkini* gördüğümü hissediyorum. Tezgâha dayanmış, başı öne eğik. Ona daha fazla zaman vermek için neredeyse geri çekiliyorum. Bilmiyorum. Kendini toplaması için.

Gıcırdayan menteşeler onu varlığımdan haberdar ediyor ve ifadesi düzeliyor.

Boğazını temizleyerek tezgahı itiyor, sonra donup kalıyor. "Bunlar iç çamaşırı mı?"

Aşağı bakıyorum, pamuğu çekiştiriyorum. "Hayır, onlar şort."

"Kim demiş?" diye homurdanarak tezgâha dönüyor ve lavabonun bir tarafını kaplayan sayısız paketten birini alıyor.

"Hedef."

Sabırsız bir iç çekişle tezgâhın üzerindeki boş alanı işaret ediyor. "Zıpla."

"Uh." Ezilmiş dizime bakıyorum. "Emin değilim-"

Ben daha hazırlanmadan Theo'nun elleri üzerimde. Zaten buna nasıl hazırlanacağımı da bilmiyorum: Belimin üstündeki teninin sıcaklığı, parmaklarının sırtıma girmesi, başparmaklarının karnıma sertçe bastırması.

Kollarımı boynuna dolamalıyım. Yoksa düşeceğim. Zaten düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Beni kabaca tezgâhın üzerine yerleştiriyor, elleri gevşiyor ama hemen parantezli konumlarından çıkmıyor. Geniş avuç içleri vücudumun vadileri için mükemmel genişlikte. Keşke bu bilgiyi beynimden silebilseydim.

Kollarım hâlâ boynunda donmuş durumda. Arkasına uzanıyor, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve bileklerimi tutuyor. Bana narin ya da kırılganmışım gibi dokunmuyor. Dayanabilirmişim gibi dokunuyor. Ellerimi kalçalarımın üzerine koyarken parmaklarının bileklerimi sıkmasıyla birlikte karnım da geriliyor.

"Bu gerekli miydi? Sanırım bugün yeterince hırpalandım," diye mırıldanıyorum sessizliğin içinde.

Sırıttıyor. "Bir sınır olduğunu bilmiyordum."

Tanrım. Başımı çevirip tıbbi malzemelerin yayıldığı yere bakıyorum. "Beni iyileştirecek misin, McDreamy?"

"McDreamy de kim?"

"Kırkıncı sezonunda olan bir dizide oynuyordu-" Elimi sabırsızca havada sallıyorum. "Biliyor musun, önemli değil. O seksi bir televizyon doktoru."

Başımı kaldırıp baktığımda Theo'nun sırtışının daha da büyüdüğünü görüyorum. Gamzesi bana göz kırpmıyor ama gözleri hâlâ fırtınalı. "Ateşli, ha?"

"Egonu dizginle. Sen çok daha McAngsty'sin."

Antiseptik paketini alırken bana şüpheli bir bakış attı. "Kıçını kurtaran McAngsty."

"Mükemmel çekimi yapmak istedim."

Kağıdın yırtılması banyoyu dolduruyor. Tanrım, burası çok küçük. Theo'nun omuzları tek başına alanın yüzde yetmişini kaplıyor.

"Ve sen bir tepeden aşağı düşün," diyor. "O mükemmellik şimdi nasıl hissettiriyor?"

Çok acıyor.

Theo bunu yüksek sesle söylemişim gibi bana bakıyor ve ifadesi zar zor da olsa yumuşuyor. Bir elini yaralanmamış dizime koyuyor ve bacaklarımın arasına giriyor.

"Bu acıtacak."

Gözlerindeki yıldız patlamasına bakıyorum ve *evet*, şiddetli acı vurmadan hemen önce diye düşünüyorum.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım, ön kolunu kavradım. "Aman Tanrım, çok acıyor."

"Nefes al," diye emrediyor ve ciğerlerim içgüdüsel olarak bir nefes veriyor. O kadar yakın ki nefesim kulağının altındaki kıvrık saçları karıştırıyor. Ona ya da dizime bakmamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Antiseptik neredeyse yaranın kendisi kadar kötü yakıyor, neredeyse Theo'yu da incitmiş olabileceğimi fark etmenin göğsümde yarattığı yanık kadar. Beni sürekli sabrımın sınırlarına sürüklüyor ama ona bir şey olursa kendimi asla affetmem.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum.

Bir süre sessizlik oldu. Sonra, "Bir daha böyle şeyler yapma Shepard. Çok daha yüksek damlalar boyunca yürüyeceğiz. Vücudunun Büyük Kanyon'un kenarından düşmesini izlemek istemiyorum."

Yakın olmasaydık sesindeki titremeyi duymazdım ama neredeyse birbirimizin üstündeyiz. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başını eğmiş, işine odaklanmış, kalın siyah kirpikleri gözlerinin altındaki çukura doğru uzanıyor. Yanaklarında bir kızarıklık yayılıyor.

Yutkunuyorum, korkusunu anlıyorum. Düşerken ben de hissetmiştim. Şimdi de hissediyorum, sadece onun gözetiminde ölmemi istemediği için bile olsa önemsedğini biliyorum.

"Özür dilerim," diyorum
tekrar. "Biliyorum."

Devam etmediğinde, "Burası beni affedeceğin kısım" diye üsteliyorum.
"Ya affetmezsem?" Çenesini kaldırıyor, gözleriyle beni olduğum yerde sabitliyor.

Karanlıktı ama eğleniyordu. "O
zaman yalan söyle de
kendimi daha iyi
hissedeyim."

Theo bir kahkaha atıyor. "Seni affediyorum," diyor, antiseptik mendili tekrar dizime bastırıp basınç uygularken.

"*Kahretsin.* Siktir," diye tıslıyorum, gözlerim sulanıyor. "Bilerek acıtıyorsun, seni pislik."

"Sadece kibarca sorarsan." Sesi elektrikleniyor, ağzından midemin çukuruna doğru yükseliyor.

Nefes alıyorum, ellerini üzerimde hayal ediyorum. Canımı yakmıyor ama orada olduğunu, beni tuttuğunu hissettiriyor.

Hava değişiyor, fırtına gibi, farkındalık Theo'nun sıcak nefesiyle yuvarlanıyor. Tüm çatışmalarımıza rağmen, bu şekilde birlikte iyi olacağımızdan hiç şüphem yok ve o da bunu biliyor.

"Bundan hoşlanmaman gerekiyor," diye homurdanıyor sinirli bir şekilde, bakışları yüzümde bir dokunuş gibi geziniyor.

Bir şekilde gömleği yumruklarımın arasına girdi. "Neden söyledin o zaman?"

Bakışları ağzımdan yukarı doğru kayıyor. "Çünkü bir pislik olmaya çalışıyordum."

"Denemene gerek yok."

Çok yaklaştı. Onu ben mi çektim yoksa o mu isteyerek geldi bilmiyorum. Kalçalarımın arasında ama istediğim şekilde değil. Jogger'ının kaygan malzemesi tenime sürtünüyor, antiseptik mendil düşerken elleri bacaklarımın kıvrımlarını şekillendiriyor.

Daha önce bir şeyler yapıyorduk ama ne olduğunu söyleyemedim.

Theo başını eğiyor. Burunlarımız birbirine değiyor ve midem o kadar hızlı dönüyor ki başım dönüyor. Beni öpecek ve ben de ona izin vereceğim. Sisli bir parçam bunun kötü bir fikir olduğunu hatırlıyor. Birbirimizden hoşlanmadığımızı ve geçinmek için ateşkes yapmamız gerektiğini.

Ateşkesimizin ellerini kalçalarımın gezdirmesini, başparmaklarının mükemmel bir basınçla iç kısımlarda gezinmesini içerdiğini sanmıyorum.

"O oyunun adı neydi?" diye mırıldanıyor. "Dün geceki mi?" "Bana Bir Sır Söyle," diye mırıldanıyorum, kalbim boğazımda.

Çenesi titriyor. "Peki, bana bir tane söyle."

Kabul etmek istemiyorum ama odadaki fil bu. Başparmakları dizimden daha kötü zonklayan noktadan birkaç santim ötede.

"Şu anda beni öpsen bile seni durdurmazdım." Fikrini değiştirir diye sessizce söylüyorum ama gözleri kararıyor, göz bebekleri büyüyor. Kıpırdamıyor ama ağzı sanki şimdiden tadını alıyormuş gibi açılıyor. "Şimdi sen."

Nefesi dudaklarımın üzerinde dans ediyor. "Eğer seni şimdi öpseydim, durmazdım."

Bacaklarım içgüdüsel olarak esniyor, aralarındaki acıyı biraz olsun dindirmek için kapanmaya çalışıyorum ama Theo başını eğip ağzını çenemle kulağımın birleştiği noktaya zar *zor* dayadığında tutuşu daha da sertleşiyor.

"Saçlarını topladığında buraya bakmadan duramıyorum," diye fısıldıyor tenime doğru. Bir sır daha ortaya çıktı ve sormama bile gerek kalmadı. "Beni hiç yakalamadın mı?"

"Hayır," diye inliyorum. "Neden şu anda benimle uğraşıyorsun?"

"Dalga geçmiyorum, Shepard." Burnu, ağzı benimkine milimetreler kalana kadar yanağımda geziniyor. "Buna oynamak diyelim. Birbirimizle her zaman yaptığımız şey bu değil mi?"

Bu şekilde, bizi eşit zemine koyuyor. Ellerim gömleğinden kurtulup ön kollarına doğru ilerlerken muzaffer bir sırtışı ısııyorum. Parmaklarını kalçalarımın doğru bükerken tendonları avuçlarımda dans ediyor ama başka türlü hareket etmiyor. Neden beni öpmüyor-

Kapı hafifçe çalındı. Bir hışırtı. Ayak sesleri ve benimkinin yanındaki kapının açılma sesi.

Paul. Suyumu ve ilacımı bıraktığında bana haber vereceğini söyledi, Advil'den daha iyileştirici olacağına söz verdiği çikolatayla birlikte.

Paul, öpmek üzere olduğum adamın büyükbabası. Paul, bu yolculukta bana eşlik etmek için hayatına ara veriyor ve bana Gram'ın ya hiç bilmediği ya da söylemeyi hiç düşünmediği sırları anlatıyor.

Paul, Theo ve benim gerçek bir şey olmamızı istiyor.

Göğsüm sıkışıyor. Bunu berbat edemem ve Theo'ya bulaşmak da öyle.

"Dayan," diye mırıldanıyorum, bırakıyorum.

Theo hemen geri adım atıyor ve dokunuşunun ani yokluğu beni neredeyse ağlatıyor. Bu bir hata olurdu, ama gerçekten iyi hissettiren bir hata olurdu.

Gözlerimi yüzünden ayırmıyorum. Sertleşmişti ve pantolonunun kumaşı inceydi ve ben gerçekten de hiçbir detayla başa çıkamıyordum. "Bunu yapmamalıyız."

Hemen cevap vermiyor. Nabızı boğazında, inanılmaz derecede gergin çenesinin altında atıyor. "Tamam."

"İstiyorum," diyorum onu rahatlatmak için.

Bir elini yanağında aşağı yukarı gezdirirken ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor, sonra çenesinde gezdiriyor. "Biliyorum."

"Ama Paul," diyorum onun kendini beğenmiş ses tonunu duymazdan gelerek. "Yani, çöpçatanlık yapmaya çalıştığını görebiliyorsun, değil mi?"

Theo bir nefes verir, ifadesi yumuşar. "Evet, yapabilirim."

Ellerimi kalçalarımın gezdiriyorum. Dokunuşunu silmeye ya da korumaya çalışıyorum, hangisi olduğundan emin değilim. "Birbirimizden etkileniyoruz ama hepsi bu kadar. Gerçek anlamda bir şeyler yaşayabileceğimiz anlamına gelmiyor."

Hayatımın ne durumda olduğunu bilse bile. Google'da eski kız arkadaşlarını araştırdığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum. Hepsi çok güzel, başarıları sayfalar dolusu. Tanrı aşkına, bir kadın NASA için çalışıyordu. Belki onun için eğlenceli bir oyalanma, uzaktayken stresini atma yolu olabilirim, ama sonra ne olacak?

Daha da üzücü olanı, ona karşı yumuşadığımı hissediyorum ve sadece bir gün oldu. Eğer bu duyguları bir ilişkiyle karıştırırsam, işler karışabilir.

Hayatımda daha fazla karmaşaya ihtiyacım yok.

"Doğru," diyor Theo, spiralimi yarıda keserek.

Yüzü duygulardan arınmış. Bir Neosporin paketi ve Q-ucu alıyor, üzerine bol miktarda yapışkan madde sürdükten sonra kesiğimin üzerine yayıyor. Nazik dokunuş boğazımı sıkıyor.

"Paul'ü üzmem istemiyorum," diyorum onun dikkatli çalışmasını izlerken. Yanık geçti, artık sadece bir sızı var. "Onun arkadaşlığını önemsiyorum ve aramızda bir şeyler patlarsa hayatımdaki yerini riske atmak istemiyorum."

Bakışları kısa süreliğine benimkilerle buluşuyor. "Anlıyorum Shepard. Risk, ödüle değmez. Büyükbabam zaten seni önemsiyor ve tüm bunlara yatırım yaptı. İkiniz için de bunu mahvetmeyeceğim."

Theo birkaç bandaj hazırlıyor, sonra dizime bastırıyor. Hareketleri artık verimli, aç değil, oyalanmıyor ya da sert değil ve gerekli olmasına rağmen bunun kaybının yasını tutuyorum.

İşi bittiğinde bana yardım ediyor, bedenlerimiz birleşmeden önce uzaklaşıyor.

Tezgâha yaslanıyorum. "Ateşkesi 'bakabilirsin ama dokunamazsın' şeklinde uzatabilir miyiz?"

Kaşları kalkıyor. "Bakmak istiyorsun, ha?"

"Küçük bir vitrin alışverişinde yanlış bir şey yok," diyorum. "Artık birbirimizden etkilendiğimizi kabul ettiğimize göre, yani."

Theo derin bir nefes çeker. "Peki. Büyükbabamı kontrol etmeye gidiyorum, böylece sana kıcıma tekrar bakma fırsatı vereceğim."

"Yine mi?"

"İçeri girdiğimde baktığını hissettim."

Gözlerimi 360 derece döndürdüğümü gördüğünden emin oluyorum ama kapıya doğru yürürken kışına bakıyorum. Omzunun üzerinden baktığında beni yakalıyor. Kapı arkasından kapanmadan önce gördüğüm son şey onun sırtışı oluyor.

Bilmediği şey, bakacağım ve dokunacağım. Ama sadece kendime dokunacağım.

Bu bir söz.

Fourteen

THEO KEEPS HIS DISTANCE WHILE WE EXPLORE THE PARK THE Ertesi gün. Ateşkes değişikliğimizi göz önünde bulundurursak en iyisi bu, ama kendimi onun rahatsız edici sırtışılarını, kuru sözler mırıldanmak için ne kadar yaklaştığını özlerken buluyorum. Yürüyüşlerimizde hemen önümüzde yürüyor, ama ara sıra Paul ile konuşmalarımı dinlemek için başını eğiyor.

Pazartesi günü, ödeme yapmak için lobiye indiğimde, yaklaşmamı izlediğini görünce şok oldum. Ağzını yukarı çekerken, tekrar dikkatini çekmenin adrenalini damarlarımda dolaşıyor.

Benimle yarı yolda buluştu, bavulumu aldı. "Dün gece son şaheserini gördüm."

Parmaklarının benimkilere sürtünmesi küçük depremler yaratıyor ve yanıtlım ağırlaşıyor. "Benim son-? Oh."

Dün gece bir sonraki TikTok'umu hazırlarken Thomas'ı FaceTime aracılığıyla benimle oturmaya zorladım. Ben kendi kendime mırıldanırken onu rehin tutmak adil bir davranıştı, çünkü bu onun fikriydi, ancak yirmi dakika içinde beni terk etti. Neyse ki Sadie bana eşlik etti ve gezi detayları için beni pompaladı.

Bu videoyu yapmak Paul'ü ararken yaptığımdan çok farklı bir süreçti. O zaman kimsenin görmeyeceğini düşünmüştüm. Ama insanların buna bakacağını *biliyordum*. Her şeyin doğru görüldüğünden emin olmak için bir saatten fazla silip yeniden çekerek ve düzenleyerek geçirdim. Durakları yakalamak için Gram ve Paul'un yere serilmiş haritasının etrafında süründüm, dizim hala acıyordu ama daha az şiddetliydi.

Sonunda, insanların istediği güncellemeyi veren altmış saniyelik bir video hazırladım. Artık Paul'le tanıştığımı biliyorlardı. Mektuplar olduğunu biliyorlardı.

-İlk okuduğumu ve ek resimleri gösterdim. Hiç gerçekleşmeyen balayını planlayan bir harita olduğunu biliyorlardı.

Onun yerine yolculuğa çıkacağımı biliyorlardı.

Paul ve Theo'nun rolünden bahsetmedim ama bunun bir önemi yoktu. İnsanlar bayılmıştı, rahatlamış ve umutlanmıştım. Ben yatağıma yerleşirken bildirimler gelmeye başladı. Bütün gece numaraları takip ederek uyumamak için telefonumu kapattım.

Bu yüzden lobiye yirmi dakika geç geliyorum.

Theo ne benim geç kalmamdan ne de TikTok'tan rahatsız olmuş gibi görünüyor. Eğlenmiş görünüyor. "Ben de ne zaman yapacağını merak ediyordum."

Onun sataşmaları beni geriyor. Neredeyse pştğmzden beri o kadar robot gibi davranıyor ki cevabım savunmacı oluyor. "Bir süre düşünmem gerekti. Olmasını istedim-"

Bu kelimeyi kullanmıyorum; bu şekilde tarif edemem. Ama Theo yine de söylüyor. "Mkemmел."

"Sadece doğru olmasını istedim. Hikayenin hakkını vermek istedim."

"Altmış yıl önce olan hikaye mi yoksa şu anda olan mı?"

Bu o kadar zekice bir gözlem ki dengemi bozuyor. şimdi bunu söylediğine göre, o duyguyu tanıyorum: nemli bir anıyı yaşarken içinde yaşamak ve bunun içgüdüsel olarak farkında olmak. "İkisi de, sanırım."

Theo başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "O adamın onay mührünü aldın. Sabahtan beri yorumları okuyor. Umarım lm Vadisi'ne kadar bu konuda konuşmaya hazırsındır."

Paul'n bir bacağını diğerinin üzerine atmış, pelüş bir deri koltukta oturduğunu görüyorum. Elinde Theo'nun telefonu, okuma gözlüğünü takmış, Noel sabahındaymış gibi ekrana bakıp sırtıyor.

O kadar neşe ve gurur dolu bir bakış ki kalbimi sızlatıyor. Bana büyükannemin çalışmalarımı gördüğü zamanki halini hatırlatıyor.

Theo'yu beni izlerken yakalıyorum. Yüz ifadesi, göğsümün nasıl hissettiğinin bir tezahürü.

"Ne?"

Ağzı önce ayrılıyor, sonra birleşiyor. Sonra bakışları kayboluyor, yerini o çok *özlediğim* sinsi ifade alıyor. "Bakabileceğimi söylemiştin."

Boğuk bir kahkaha attım. "Bakmak ve dik dik bakmak arasında çok fazla nüans var, Spencer."

"Bazen acele etmemeyi severim."

On metrelik bir sopayla bile ona dokunamam. "Paul TikTok'u gerçekten seviyor mu?"

"Ona Tic Tac diyor, ama evet, bu işi seviyor." Mucizevi olan şu ki, ben de öyleyim.

Paul'e doğru ilerlerken, "Daha fazlası için fikirlerim var," diye itiraf ediyorum. Dün gece aklım başımdan gitmişti. Neredeyse bir saat boyunca tavana bakıp bundan sonra anlatabileceğim hikâyeleri hayal ettim. "Yosemite ayağımız için birkaç video yapmak istiyorum."

"O zaman devam et," diyor Theo otoriter bir şekilde. "Ve bu kadar çok düşünmeyi bırak."

Yanına vardığımızda Paul bana sırtıyor ve Theo'ya telefonunu uzatıyor. "Günaydın! Tic Tac'ını gördüm. Çok güzeldi. Çok güzel yorumlar da vardı ama yarısını anlamadım."

"Sosyal medya dili kafa karıştırıcı," diye katılıyorum ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum.

Ayağa kalktığında elimi sıkıyor. "Sen, canım, bir hikâye anlatıcısısın. Bunu fotoğraflarında gördüm, burada da görüyorum. Daha fazlasını yapacaksın, değil mi?"

Boğazımdaki yumru o kadar şiddetli ki önce sadece başımı sallayabiliyorum.

Sonunda "Evet, devam edeceğim." dedim.

Bakışlarım Theo'ya kaydı. Onun cümlesini tekrarladım. O da göz kırparak onaylıyor ve aramızda yeni oluşan bir ip beni çekiyor. Eğer dikkatli olmazsam, içinden çıkamayacağım bir ağa dönüşecek.

Paul'e geri dönüyorum. "Theo'ya söyledim ama siz istemediğiniz sürece ikinizin de güncel fotoğraflarını ya da videolarını eklemeyeceğim."

"Oh." Paul'ün gözleri büyüyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben zaten biraz ünlüyüm, değil mi?"

"TikTok standartlarına göre çok ünlüsün," diye gülüyorum.

"Hikayeyi nasıl anlatmak istiyorsanız öyle anlatın. Buna benim şu anki halim de dahilse, bundan onur duyarım."

"Benim için de sorun yok," diyor Theo.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Where To Next'in çok ciddi kurucu ortağı ve CFO'su olarak itibarınızı etkilemeyecek mi?"

"Bir seyahat uygulamasının kurucu ortağı olan bana seyahat etmeyi mi gösteriyorsun?" diye cevap veriyor. "Hayır, bence sorun olmaz."

"Belki bir hayran kulübün olur."

İliklerime kadar insanların onun için çıldıracağını biliyorum. Yemin ederim onun üzerine fanteziler kurmak için özel olarak yaratılmış. Şimdiden kameramın yüzünün düzlemlerini ve açılarını, o vücudu nasıl seveceğini ve aç, isimsiz gözlerin koyduğum her şeyi nasıl yiyip bitireceğini düşünüyorum. Midemde bir şeyler kıpırıyor. Kıskançlık değil, ama onun gibi yapışkan bir şey.

Theo omuz silkiyor, yanakları kızarıyor. "Benim sorunum değil. Eğer hikayeyi anlatacaksan, hepsini anlatabilirsin. Sana engel olmayacağım."

Paul ikimize sırtlıyor, sonra minibüse doğru yürürken beni dirseğinden tutuyor ve en sevdiği yorumları paylaşıyor.

Biz oraya vardığımızda Theo çoktan bagajı yüklüyordu ve bitirebilmesi için çantalarımızı bırakmamızı söyledi. Paul her zamanki gibi arka koltuğa yerleşiyor ve ben de Theo'nun yokluğundan yararlanarak telefonumu Bluetooth'a ekleyip onunkini çıkarıyorum.

Sürücü koltuğuna geçip kontağı çevirdiğinde hoparlörlerden Maggie Rogers'ın sesi yükseliyor. Önce multimedya ekranına, sonra da bana baktı, etkilenmemişti.

"Size söyledim, daha fazla Thom Yorke ve kendimi arabadan atacağım. Sizi modern müzikle tanıştırmama izin verin."

İç çekti. Theo bizi geri vitese takarken ben de kendimi beğenmiş bir şekilde şarkı söyleyerek koltuğuma yerleşiyorum.

"Pekâlâ." Paul ellerini çırpıyor. "Sırada ne var?"

WE MAKE IT TO DEATH VALLEY BEFORE SUNSET, HIKING THE Popüler bir turistik yer olan Badwater Havzası'na çeyrek mil. Manzara tek renkli, güzel bir şey yapmak için birbirine karışan kahverengilerden oluşan bir ombre. Uzakta, sıradağlar ufukta boyanmış gibi görünüyor. Akşam olmasına rağmen hava hala sıcak.

Paul önden giderken ben Theo'nun yanında yürüyorum.

"Hangisi önce geldi, Paul'ün *"Sırada neresi var?"* demesi mi, yoksa sizin şirketinize isim vermeniz mi?"

Cevabı zaten biliyorum ama yüksek sesle söylemesini istiyorum.

Theo bana yan gözle bakıyor ve sessiz bir kahkaha atıyor. "Tabii ki bunu anlayacaksın."

"Evet, ben bir dahiyim. Onun adını mı verdin?"

Gözlerinde köşeye sıkışmış bir ifade var ama tereddüt etmiyor. "Evet."

Sessizliğinin yaklaşık iki saniye sürmesine izin verdim. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak."

Theo'nun ağzı, gözlerini ufka dikmeden önce belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Her yaz bir yere gitmeye hazırlanırken bana böyle derdi. Nereye gideceğimizi her zaman bilirdi -önce ailemden izin alması gerekirdi- ama birlikte bilinmeyen bir maceraya atılıyormuşuz gibi davranmayı severdi."

"Neden özellikle o an?"

"Bu, beklentileri olmadan ben olmama izin veren biriyle zaman geçirmem anlamına geliyordu. Kimsenin bizi tanımadığı yerlere gidebildik; ben gençken ülkenin her yerine, büyüdüğümde ise uluslararası seyahatlere çıktık." Kollarımız birbirine sürtünüyor, sıcağa rağmen tüylerim diken diken oluyor. Ama bu sadece Theo'nun dokunuşu değil; sesini kaplayan duygu. Bunu kendimde fark ediyorum, geri getiremeyeceğin mükemmel anları hatırlamanın burukluğunu. "Hayatımdan uzaklaşmak özgürleştiriciydi. Anton, Matias ve ben isimler hakkında düşünürken aklıma gelen ilk şey bu oldu. Doğru hissettirdi. Herkesin seyahat ederken bunu hissetmesini istiyorum."

Lens kapağımla oynuyorum. "Bu senin için bir tür geri ödeme anı, tekrar tekrar."

Theo'nun yüz hatları üzerimize düşen ışıkta altın rengine boyanmış. Kirpiklerinin uçları bal reğinde, gözlerinin mavisi çok berrak, neredeyse parlak. Felaket asistanlık dönemimden sonra insanlar yerine manzara çekmeyi tercih ediyorum ama Theo'nun bu fotoğrafını çekme dürtüsü çok yoğun.

Yutkunuyor. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ama evet. Sanırım bu doğru."

"Onunla oldukça şaşırtıcı bir şey yapmışsın," diyorum sessizce.

"Evet." Sesi kesildi ve bana alaycı bir bakış atmadan önce elini saçlarında gezdirerek nefes verdi. "Hâlâ çok soru soruyorsun."

Gülümsememi geri alıyorum. Bazen sınıfta sorduğum tüm soruları sayar ve kapıdan çıkarken kâğıdı elime tutuştururdu. Bu dokunuşu istediğim kadar nefret de ederdim. "Bazı şeyler asla değışmez."

"Doğru."

Aramızdaki hava yoğun, onun hüznü havanın üstüne oturuyor. Koluna omzumla vuruyorum. "Bana işime bakmamı söyleyebilirsin, biliyorsun."

"Biliyorum."

Havza önümüzde uzanıyor, ağarmış beyaz tuz düzlükleri çokgenler gibi şekillenmiş. Güneş iyice batmaya başlıyor ve fotoğraf çekmeye hevesli olsam da sohbetimizin sona ermesi beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Theo'nun bana kendinden bir parça vermesi bir hediye gibi geliyor ve onu iki elimle tutmak istiyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Bana dönüyor. Bakışları omzumdan sarkan atkuyruğumun izini takip ediyor ve geçen gece ağzıyla dokunduğı noktaya kadar ilerliyor. Ama bu cinsel değıl; *tanıdık*. İçimi acıtıyor.

"Daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı. Cevaplamayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim."

Söylemediğı *teşekkürü* duyuyorum. Başımı sallıyorum, sıradan bir yanıt veremeyecek kadar şaşkınım. Bana hızlıca gülümsüyor, sonra elleri cebinde uzaklaşıyor.

Onu çok uzun süre izliyorum. Gün batımını özleyeceğim. Fotoğraflarımı. Ama yaşadığımız anın dışına çıkamıyorum.

Koluma dokunan nazik bir el beni tekrar yeryüzüne indiriyor.

"Seni korkutmak istememiştim, tatlım," diyor Paul ben arkamı döndüğümde. Fotoğraf makinesi ellerinde kucaklanmıştı.

"Sorun yok, sadece düşünüyordum." *Torununuz hakkında ve nasıl biraz korkutucu bir şeye doğru kayıyor gibi göründüğüm hakkında-*

Paul beni kendimden kurtarıyor. "Çoğunlukla manzara çekiyorsunuz, değil mi?" "En rahat ettiğim şey bu, evet."

"Çok fazla portre çalışması yaptınız mı?"

"I-" Bir omzumu kaldırıyorum. "Üniversiteden hemen sonra neredeyse bir yıl boyunca bir fotoğrafçıya asistanlık yaptım. Yandım ve bu işten uzaklaştım."

Mırıldanıyor, beni değerlendiriyor. "Gerçekten de bir hikâye anlatıcısının kalbine sahipsin. Tıpkı kendimde olduğu gibi sende de bunu fark ettim. Umarım bunu keşfeder ve insanlara dokunan bir sanat yapmak için kullanırsın." Bana dirsek attı, komplocu bir tavırla. "Sadece *sana* dokunsa bile."

Çenesini Theo'ya doğru kaldırır, yüzü profilden sıradağlara dönüktür. Adamın şekli yalnız.

"Bölmem gerektiğinden emin değilim," diye oyalanıyorum.

"Bölmüyorsun. Bir anı kaydediyorsun." Gözlerimiz buluşuyor ve gülümsüyor, hüzün ve sevinç karışımı bir gülümseme. "Teddy hayatı boyunca benim sadık deneğim oldu. Sorun yok, söz veriyorum."

Vizörü gözüme yaklaştırıyorum. Theo'yu objektifimde yakalamak, zoom'u hızlıca ayarlayarak onu kendime yaklaştırmak çok samimi geliyor. Yüzünün açıları o kadar yakın ki onlara dokunabilirim. Havanın ve güneşin sıcaklığını tenine, boynuna, göğsüne yaymak istiyorum.

Uzakta daha güvenli olsa da onu daha yakın *istiyorum*.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi parmağımı deklanşöre basıyorum. Bu Theo'nun ilk fotoğrafı. Ama sonuncusu olacağından şüpheliyim.

THE MEMORY OF THEO'S FACE IS STILL IMPRINTED HOURS LATER AS Las Vegas görünür hale gelir, aşağıdaki gece karanlığı vadinin üzerinde neon bir örtü.

"Keşke bu kadar karanlık olmasaydı." Paul gözlerini kısarak pencereden dışarı bakar. "Burada bir mektup var. Bunu Ölüm Vadisi'ndeyken düşünmeliydim."

"Şimdi yapabiliriz," diye heyecanla söylendim. Elim dışarı fırlıyor ve dizinin üzerine iniyor.

Paul kıkırdarak diğer koltuğun üzerinde duran hırkaya uzanır ve mektubu çıkarır.

Kitabı kucağımda düzeltirken Theo bana bakıyor. "Bunu nasıl okumayı planlıyorsun?"

"Işığı açacağım ve yüksek sesle okuyacağım."

"Eğer ışığı açarsan yolu göremem."

Bu mektup şimdi okunacak, ne olursa olsun. "Bu eski bir baba hikayesi, biliyorsun. Okuma lambasını açtınız diye araba kaza yapmaz."

Karanlıkta bile gözlerinin yuvarlandığını görebiliyorum.

"Al, sana bir iyilik yapayım ve telefonumun el fenerini kullanayım. Konsantre olabilmen için sesini bile kısacağım."

İç çekiyor ama itiraz etmiyor. Bir galibiyet.

"Paul, bunun hikayesi nedir?" diye sordum.

"Oh, bu oldukça açıklayıcı. Varsa sorularınızı sonra yanıtlayabilirim."

"Yapacak," diyor Theo.

Ona ters ters bakıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "Pekâlâ, işte başlıyoruz."

Büyükannemin sözlerini yüksek sesle okumaya başladığımda benim sesim dışında minibüs sessizliğe gömülüyor.

17 Kasım 1956

Sevgili Paul,

F. Scott Fitzgerald okudunuz mu? Muhtemelen okumadım. Burnun hep bir fotoğraf kitabının içinde.

Bana bizi hatırlatan bir söz var: "Bir daha asla toparlanamayacakları bir samimiyete doğru hızla kaydılar."

Geçen hafta beni sevdiğini söylediğinde.

Koltuğumda dönüyorum. "Onu sevdiğini o zaman mı söyledin?"

Theo homurdanıyor. "Sanki bunun olacağını bilmiyormuşsun gibi konuşuyorsun." "Affedersiniz, bu çok önemli bir an."

Bana alaycı bir bakış attı. "Hiç yaşamadıkları balayını takip eden bir yolculuğa çıkıyoruz. Kendini zihinsel olarak gerisine hazırla, Shep."

Sadece sırttan Paul'e kederli bir bakış attıktan sonra mektuba dönüyorum.

Geçen hafta beni sevdiğini söylediğinde, hissettiğim mutluluk neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı. Seninle tanışalı iki aydan biraz fazla oldu ve kısa sürede hayatımdaki en önemli kişi haline geldin. Ondan önce ailemdi ve şimdi henüz bilmeseler de beni seninle paylaşmak zorundalar.

Bu da beni bir sonraki duyguma, yani yine korkuya getiriyor. Aşık olmak ve bunu ailemle paylaşmamak çok zor. Ama onlara senden bahsedersem, seninle ve ailenle tanışmak için ısrar edecekler. Sonuç hakkında endişeleniyorum. Evlilik hakkında konuşacaklar ve sana çok fazla soru soracaklar. Babam ve kardeşim korkunç olabilir. Her şeyi mahvedebilirler.

Kulağa çok korkunç geliyorsa (yerinizde olsam bana öyle gelirdi!), o zaman her şeyi unutmak istediğiniz için sizi suçlamayacağım. Kendimizi bu lanet yakınlığa hızlıca soktuk. Gerekirse kendimizi kurtarabiliriz.

Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor. Ne yapmamız gerekiyor?

*Sevgiler,
Kat*

Theo'nun gözleri bana kayıyor, karanlık ve düşünceli. Sonra tekrar önümüzde uzanan yola odaklanıyorlar, sağ eli direksiyonun üstünde rahatça duruyor. Bu adamın bir *minivan* kullanırken bu kadar seksi görünme cüreti.

Paul'e döndüm. "Devam etmeye karar verdiğinizi biliyoruz." Başını salladı. "Onun için her şeyi yapardım."

Benim memnuniyetle iç çekmem üzerine Theo inliyor ama bu hoşgörülü bir inleme.

"O mektubu okuduktan hemen sonra ailesini aradı. Pek hevesli değillerdi," diye devam ediyor Paul. "Onlarla kısaca konuştum, *beyefendi* ve *hanımefendi* şarkısını ve dansını yaptım, ama koruyucu içgüdüleri şiddetliydi. Kathleen onların küçük kızıydı ve ben de niyetine güvenmedikleri bir yabancıydım. Aralık ayında finallerden hemen sonra akşam yemeği için plan yaptık. Noel tatili için Kat'i Glenlake'e getirmek üzere Los Angeles'ta olacaktı."

"O aramadan sonra gergin miydin?" Theo soruyor.

"Kendim için değil. Kat'in ailesiyle tanışma düşüncesi beni korkutmuyordu. Ama onun için ve beklentileri için endişelendim. Bunu itiraf etmedi ama korktuğumuzdan daha sorunsuz geçeceğini umuyordu. Bazen ailesini pembe gözlüklerle görüyordu." Gülümsüyor. "Beni de onlarla görürdü. Sevdiği herkes için en iyisini düşünüyordu ve irade gücüyle bu işi başarabileceğini düşünüyordu."

"Ama yapamadı," diyorum.

"Hayır," diyor üzüntüyle. "Bir sonraki mektupla birlikte gelecek, tabii şimdi devam etmek istemiyorsan."

Başparmağımı kağıdın üzerinde gezdiriyorum, Gram'ın umudunu hayal ederken başımı sallıyorum - nasıl göründüğünü ve nasıl hissettirdiğini. Korku muhtemelen ona karışmış, onu daha güçlü hale getirmişti. Daha da kırılgan hale getirmiştir.

"Beklemek istiyorum." Her şeyi yavaşça duymayı seviyorum, takip etmem için ortaya konan küçük kırıntılar. Keşke onları sonsuza dek takip edebilsem.

Vegas'ın giderek yaklaşan ışıklarına doğru ilerlerken görüntüler zihnimde dans ediyor. Theo'nun bilmiş bakışları, dizime gösterdiği özen, neredeyse paylaştığımız öpücük. Bugün erken saatlerde şirketinin isminin kökenini paylaştığı an. Sesindeki o kırılma, uzaklaşmadan hemen önce gözlerindeki minnettarlık. *Benim* için.

Hepsi ayağımın altındaki küçük samimiyet çakıl taşları, o kadar hızlı toplanıyorlar ki dikkatli olmazsam beni yuvarlanmakla tehdit ediyorlar. Bu yolculuğa çok şey bağlı: Gram'a olan bağım, Paul ile olan ilişkim,

fotoğrafçılığa olan zayıf yeniden girişim ve TikTok'ta anlattığım hikaye.

Bu her neyse ona kendimi fazla kaptırmamaya dikkat etmeliyim - dikkat dağıtıcı, tempolu bir yakınlık. Eğer düşersem, geçen gün o setten aşağı yuvarlanmamdan daha korkunç olacak. Daha hızlı olacak ve muhtemelen iki kat daha fazla acıtacak.

Fifteen

I'm downstairs at the bar if you're up.

STARE AT THEO'S TEXT, PERCHED ON THE EDGE OF MY HOTEL BED. Saat neredeyse on bir, ama çok yorgunum. Bir saattir burada oturmuş, bir sonraki TikToks'uma hazırlık olarak Yosemite fotoğraflarını yüklüyorum. Paul ve Theo'nun piknik masasındaki bir videosunda oyalandım, altmış yıl arayla bölünmüş bir ekran gibi görünüyorlar - aynı gülümsemeye, kahkahalarındaki aynı kambur harekete sahipler. Bacakları bile aynı pozisyonda-sol düz, sağ bükülmüş, ayak parmak ucunda dengede.

Bana büyükannemle beni o kadar çok hatırlattı ki. Fotoğraflarımıza bakar ve gülerdim çünkü aynadaki görüntü gibiydik, geniş gülümsemelerimiz, o dişlek gülümsememiz, mutluluğumuzun gücüyle neredeyse kapanan gözlerimiz. Theo ve Paul arasındaki bağda da aynı saf neşeyi hissediyorum ve onları dünyaya tanıtmak için sabırsızlanıyorum.

Ama bu gece olmaz. Bu mesaj beni beklerken olmaz.

Davetiyeği tekrar okudum. Kulağa ne kadar lakayt gelse de, tam olarak öyle.

Sadece bunun bir zeytin dalı mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

Beynim yetişene kadar bavulumun üzerine çömelıyorum. Yarı uygun bir Vegas kıyafeti hazırlamıştım ve şimdi onun içine giriyorum - önden aşağı doğru inen, göğüslerimin ince eğimini ortaya çıkaran siyah kolsuz bodysuit, kışımı dış uzaya kaldıran kot pantolon. Boynuma birkaç narin altın zincir takıyorum, saçlarımı gelişigüzel at kuyruğundan çıkarıp parmaklarımla tarayarak sıcak, dikkatsiz bir toka haline getiriyorum. Hatta rimel sürüyorum, kaşlarımı kaş jölesiyle uysallaştırıyorum ve yanaklarımla dudaklarımı kızartmak için kiraz kırmızısı bir merhem kullanıyorum.

Az önce seks yapmışım ve kendimi çabucak toparlamak zorunda kalmışım gibi görünüyorum.

Ayna-ben'in sırtışı şeytani.

Theo bakmak istediğini söyledi. Ona bakması için bir şey vereceğim.

Ona mesaj atmak yerine telefonumu cebime koyuyorum, askılı sandaletlerimi giyiyorum ve aşağıya iniyorum.

Bar, check-in masasından çok uzakta olmayan açık konsept bir alanda, yüksek bir içki şişesi vitrininin etrafında şık bir şekilde kıvrılıyor. Pazartesi günü için bile sessiz.

Theo barda oturmuş, elleri bir bardağın etrafında kıvrılmış. Bir beyzbol maçı izliyor, gözleri sıkıntıyla parlıyor. Telefonuna bakıyor, parmak eklemiyle ekranı aydınlatıyor. Orada bulduğu -ya da bulamadığı- her neyse, ağzının hoşnutsuzlukla sulanmasına neden oluyor. Dikkati tekrar televizyona kayıyor.

Yaklaşırken takılana kadar.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, kaşları yukarı kalkıyor. Ama çabucak toparlanıyor ve bakışlarındaki farkındalığı izlemek damarlarımda beyaz bir güç dalgası yaratıyor.

Gözlerinin vücudumda gezinmesinde bir güven var, benimle ne yapacağını tam olarak bildiğine dair bir itiraf. Hoşuma gideceğinden emin; bundan emin olacak. Yirmi adım öteden kalçalarımın şeklini izliyor. On metreden göğüslerimi ve boynumu. Yanında durduğumda, bakışları ağzımdan yukarı sığıyor.

Dikkatini çeker. "Merhaba."

"Merhaba," diye yankılanıyor dumanlı bir sesle. "Mesaj atmayı başaramadın mı?" "Buraya bu kadar çabuk geldiğim için gereksiz olacağını düşündüm." Kaydırıyorum

oturup başımı eğerek onu değerlendiriyorum. Saçlarımın çıplak omzuma dökülmesi tüylerimi diken diken ediyor. "Telefonunu kontrol edip yanıtımı falan beklemiyorsan tabii."

Sırıttırıyor, yakalandı. "Ne küçük bir takipçi, Shep."

Ona arsızca göz kırpmıyorum. "Ne yiyorsun?"

"Burbon." Dudakları sırttırken gamzesi patlıyor. "İki parmak."

Barmenin dikkatini çekmek için elimi kaldırdım. "Üç kişiyle başa çıkamayan bir adama saygı duymam."

Barmen yaklaşırken Theo kahkahalara boğulur. Eğer bu bir tenis maçı olsaydı, sayı bana giderdi.

Theo'nun bardağına doğru başımı sallıyorum. "O ne içiyorsa ben de ondan alacağım."

Barmen uzaklaşırken eğiliyor, omzu omzumu sıyrıyor, nefesi kulağımı okşuyor. "Bu gece seni tatmin etmek için iki parmak yeterli, ha?"

Önleyemediğim ürpertiye sessiz bir kıkırdama takip ediyor. Çenemi eğip ona bir bakış fırlatıyorum. "Uslu durmamız gerekiyor, Spencer. Bu kadar sinirlenme."

Sırıttıyor. "Kim kızdı?"

Burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Sağ kaşındaki sert darbenin hemen üzerinde silik bir yara izi var.

Çevremde bir bardak kayıyor - içkim. Kendime doğru çekiyorum.

Theo bana ayna tutuyor, kadehini yumuşak bir çınlamayla benimkine bastırıyor. "Şerefe, Shepard."

"Neyi alkışlıyoruz?" "Bakmaya, sanırım."

Gülmeme engel olamıyorum. "Bakmaya."

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken yavaşça bir yudum alıyor. Dilimdeki burbonun ondan geldiğini hayal ederek onu takip ediyorum.

Theo önce bağlantıyı koparıyor, bardağını yere bırakıyor ve dilini alt dudağında gezdiriyor. Başparmağımı ağzının üzerinde gezdirip oradaki ıslaklığı hissetmemek için elimi kalçamın altına sokuyorum.

"Bugünkü mektubun heyecanını atlatabildiniz mi?" diye soruyor.

Soru karşısında göğsüm ısınıyor. Belki de bizi tarafsız bir bölgeye taşıyor, ama en azından cevabımı duymak isteyecek kadar önemsiyor. "Çoğunlukla. Hikâyelerini bildiğin için bu senin için sıkıcı mı?"

Başını sallar. "Gerçekten bilmiyorum. Dediğim gibi, Kathleen bir sır değildi, ama büyükbabam etrafta dolaşp tonlarca detayı anlatmazdı." Bakışları televizyona doğru kayıyor. "Bu şekilde öğrenmeyi seviyorum. Yolda, yani onunla birlikte."

Gözleri bana kayıyor. Yüksek sesle söylemiyor ama yine de yüzünden okuyabiliyorum: *seninle*.

Bir küçük çakıl taşı daha. Kalbim gergin bir şekilde titriyor. "Onun bir sır olmadığını söylerken ne demek istiyorsun?"

"Görünüşe göre büyükbabam ve biyolojik büyükannem arasında bir anlaşmazlık noktasıymış. Mezun olduktan hemen sonra onunla tanışmış." Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Tek gecelik bir şey olması gerekiyordu ama kız hamile kaldı."

Gözlerim büyüdü. "Amcanla mı?"

Başını sallıyor. "Evlenmek zorunda kaldılar. Aradan birkaç yıl geçmesine rağmen büyükbabamın Kathleen'i unuttuğunu sanmıyorum."

"Büyükannemin o zamana kadar Büyükbaba Joe ile tanıştığına eminim." 1959'da yılbaşı gecesi evlendiler. Eğer UCLA'de kalsaydı, bir önceki baharda mezun olacaktı. "Yani Paul ve ... için en iyi başlangıç değil."

"Anne," diyor Theo. "En iyi başlangıç değildi ve asla daha iyiye gitmedi. Denediler. O zamanlar bir evlilikte kalmak için elinizden geleni yapıyordunuz ama sonunda çok zehirli oluyordu."

"Tüm bunları sana Paul mü anlattı?"

Theo duraksıyor, burbonundan uzun ve yavaş bir yudum alıyor. Bardağını tekrar yerine koyduğunda gözleri oraya odaklanıyor. "Büyükbabam bana bir kısmını anlattı, babam da ..." Sözüünü kesiyor, çenesi geriliyor.

Dizimin onunkine değmesine izin verdim, sadece gerginliğinin kısa süreliğine akıp gitmesini izlemek için.

Duman kokulu bir nefes vererek başını sallıyor. "Babam birbirini hiç sevmeyen ebeveynlerle büyümüş. Kathleen'e olan hisleri de dahil olmak üzere büyükbabama karşı pek çok şey hissediyordu ve tüm şikayetlerini bana anlatıyordu. Büyükbabamı ne kadar idolleştirdiğimi biliyordu ve onu cezalandırmak istiyordu. Bir süre sonra bu ceza büyükbabamla benim aramda pek de ayırt edilemez oldu."

Bir elimi göğsümde gezdiriyorum, keşke onun yerine ben gezdirebilseydim. Şu anda onu paylaşmaya bu kadar istekli yapan alkol mü, yoksa ben miyim?

"Sana karşı sert görünüyordu," diye girişimde bulundum. "Onu gördüğüm zamanlarda."

Theo'nun kahkahası mizahsız. "Hâlâ öyle. Eğer çuvallarsam, bu onun *sana söylemişim*

dosya. Sanırım ona babasını çok fazla hatırlatıyorum."

"Peki ya annen?" Theo'nun babası her zaman o kadar büyük görünmüştür ki, annem zihnimde saklanan aile portresinde az pozlanmış bir görüntüdür.

"Bazen araya girerdi ama babam insanı bitkin düşene kadar tartışabilir ve onun buna asla dayanacak gücü yoktu." Başparmağı bardağının üzerinde yavaşça yay çiziyor. Gözlerinin ardında anıların oynadığını görebiliyorum. "Artık bir yetişkin olduğum için, bunu kendi başımıza çözmemize izin veriyor."

Teselli veya destek için güvenilir bir ebeveyne sahip olmamanın ne kadar yalnız bir durum olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Bu daha önce karşılaştığım bir şey değil ve beni bir yanıt bulmaya zorluyor.

Ama belli ki konuyla işi bitmiş. Sert bir yutkunmayla bardağını itiyor ve sanki kelimeleri siliyormuş gibi bir elini ağzına götürüyor. "Her neyse, bugünkü sırrım bu. Eğer hâlâ oyun oynuyorsak."

"Her zaman." Her nasılsa, itiraf edecek şeylerimizin tükeneceğini hiç sanmıyorum. Bu beni heyecanlandığı kadar korkutuyor da. On günümüz kaldı; kendimizi gerçekten açarsak ne kadarını sığdırabiliriz?

Sesimdeki hüznle bakışları keskinleşiyor. "Bana seninkilerden birini söyle."

"Hayatının mükemmel olduğunu sanıyordum," diye itiraf ediyorum. "Mükemmel notların ve o iğrenç servisinle beni çıldırtmıştın-" Gülüyor, gözleri kırışıyor. Bu eğlence kalbimde bir rahatlama dalgası yaratıyor. "*Forbes*'daki spread."

"O sayfayı yer imlerine ekledin, değil mi?" Sesinde, ağzının yukarı doğru kıvrımında ukalalık geri döndü. Dudakları öpmek, ısırarak, emmek için mükemmel bir şekle sahip.

"Keşke yapsaydım."

Theo başını sallıyor, aramızdaki an uzadıkça gülümsemesi sakinleşiyor, sonra değişiyor. "Öğrendiğim bir şey varsa, o da dışarıdan ne kadar mükemmel görünürse, içeride o kadar berbat olduğudur."

Sırrımı tam olarak açıklayamasam da gözlerimdeki anlayışı görmesine izin veriyorum. Sonra kadehimi kaldırıyorum. "Bunun şerefine."

I'M NOT BUZZED, BUT BY THE TIME THEO CLOSES OUR TAB SOMETIME
Gece yarısından sonra yumuşuyorum. Ağır konulardan uzaklaştık, daha önce aramızda yaşanan gerginliğe geri döndük.

Theo ellerini kendine saklıyordu ama omzunu, kalçasını ya da dizini değil, kulağıma bir şeyler mırıldanmak için eğildiğinde hepsi bana baskı yapıyordu. Saçımı omzumun üzerinden geçirdiğimde, gözleri iddia ettiği noktaya odaklandı. Neden daha önce baktığını fark etmediğimi bilmiyorum; o kadar açtım ki midemde hissettim.

Şimdi, beni lobiye götürürken, avuç içi sırtımın küçük kısmına doğru kıvrılıyor.

Bir dakika sonra asansöre bindiğimizde, benim katımın düğmesine basıyor ama onunkine basmıyor. Ona bir bakış attım.

"O uzun koridorun sonunda olduğun için seninle odana kadar yürüyeceğim." Elleri ceplerinde, arabanın diğer tarafına doğru ilerliyor. Daha önce, valizimi taşımama yardım ettiğinde, kapıma kadar yürümek onlarca yıl sürmüştü. "Çalındığın için seni aramak zorunda kalsaydım sinirlenirdim."

Zararsız sözlerine rağmen kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Ne kadar da centilmensin."

"Sadece en iyi niyetle." Gözleri ışıkların altında parlıyor. Kurt gibi bakıyor ve birden Kırmızı Başlıklı Kız rolüne bürünüyorum. Tek fark, ben yenilmeyi *çok* isterim.

Ama yapamıyorum. Kalçamı çimdikliyorum, Theo'yu yaslandığı duvara daha fazla çarpmamak için kapılara doğru geri dönüyorum.

Yolculuk çok hızlı ve dayanılmaz derecede yavaş. Koridor ayak seslerimizi bastıran pelüş bir halıyla kaplı; o kadar sessiz ki yanımda Theo'nun yumuşak nefes alışlarını duyuyorum. Biraz hızlılar ve kafamı çevirdiğimde, bakışları gözlerimin güneyinde bir yerden yukarı doğru hareket ediyor.

Midemdeki kelebekler hızlıca güneye göç ediyor. "Odama gelmiyorsun."

"Ben istemedim," diye mırıldanıyor.

"Doğru ya. Çünkü oraya gitmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık."

"Bununla hiç ilgilenmiyorum." İnanmayan bakışıma sırtıyor, yıllardır görmediğim muziplikte bir bakış. "Ciddiyim. Senin hevesli olmadığın hiçbir şeyi yapmak istemem."

"Bu hevesle ilgili değil."

"Doğru. Büyükbabam hakkında."

"Hevesim *dışında* her şeyle ilgili."

Bunu yüksek sesle söylememeliydim, gerçi artık bir sır değil. Bana öyleymiş gibi bakıyor ve vücudum tepki olarak ısınıyor.

Şimdi benim odamdayız. Anahtar kartımı yuvaya sokmalı, kapıyı arkamdan kapatmalı ve iki kez kilitlemeliyim. Ama yapmadım. Kendimi kontrol edemiyorum ve arkamı döndüğümde onu çok yakınımda, alev alev yanan gözlerle bana bakarken bulduğumda tamamen dağılıyorum.

"Kardeşim kız arkadaşıyla bir iddiaya girdi. Yani, en iyi arkadaşım. İkisi de aynı şey." Saçmalıyorum. "Her neyse. Gururum buna boyun eğmememe bağlı."

Theo'nun kaşlarından biri eğlenerek kalkıyor. "Bahsin şartları neydi?"

Tanrım, ne yaptım ben? Beynim şehvetle doldu.

"Belirli bir günde bir araya gelirsek, içlerinden biri para kazanacaktı. Thomas çoktan kaybetti."

Theo yaklaşıyor. Kirpikleri bakışlarının kıvrımlarıyla birlikte alçalıyor. Kirpiklerinin teninin üzerinde kalın bir şekilde yayılması neredeyse tatlı görünüyor. Acaba *benim* tenimde nasıl hissederdiler, beni ensemden öpseydi nasıl hissederdim?

"Bahsi neydi?" diye sorar, sesi alçaktır.

"Üç gün. Sadie'ninki on gün." Ona diğer bahisten bahsetmeyeceğim. Böyle bir şey olmayacak.

Ama bu olabilir: Theo'nun ağzı üzerimde. Bunu o kadar çok istiyorum ki neredeyse nefes nefese kalacağım. Tutunacak bir şey olsun diye kapının kolunu kavriyorum.

"*Takılmak* derken ne demek istiyorsun?"

"Neden önemsiz bir bilgi için bu kadar çok soru soruyorsun?"
Baskılarından ve yakınlığından rahatsız olarak soruyorum.

"Kullan at değil ve sen de bunu biliyorsun. Bu ne anlama geliyor?" "Seks." Sanki tam ortasındaymışız gibi söyledim.
Gözleri kararır. "Yani eğer sadece ..." Sözünü kesiyor, ağzıma bakıyor.
"Öpüşseydik," diyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor. "O zaman sayılmaz. Bahis için."

"Hayır, sayılmaz."

"Ve biz Vegas'tayız, yani burada olan-" "Burada kalır."

"Evet," diye tekrarlıyor, sesi boğuklaşıyor. Bakışlarımız kilitleniyor ve sormuyor ya da zorlamıyor, ama eğer istersem, o zaman-

Bir nefes verdim. "Sadece bir kez. Bu bizim sırrımız olabilir." Sessizlik dayanılmaz bir şekilde uzuyor.

Theo'nun eli köprücük kemiğimin üzerinden geçip orada durduğunda, her parçam geriliyor. Ve beni en ufak bir baskıyla kapıya doğru ittiğinde, nefes almayı tamamen bırakıyorum.

Başparmağı boğazımın dibini sıyrıyor, tam da nabzımın çılgınca attığı yeri. *Onun* için ve o da bunu biliyor. Yaptığı her şey sadece bir öneri, en hafif dokunuş, ama beni kavlıyor da olabilir.

"Yap," diye fısıldıyorum.

"Sen," diyor, ben de gömleğinden tutup onu bedenime doğru çekiyorum ve ağzını almak için yukarı kaldırıyorum.

Bana hemen açılıyor ve dillerimizin ilk kayışında en yumuşak, en acıtıcı iniltiyi çıkarıyor. Bir eli saçlarımda geziniyor, diğeri yanağımı okşuyor. Ve sonra kontrolü ele alıyor, başımı tam istediği gibi eğiyor. Her ne kadar ben başlatmış olsam da, artık Theo kontrolde.

Bazı insanların seviştiği gibi öpüşüyor: yavaş, derin ve kirli, ihtiyacını belli eden ısırik sesleriyle. Ağızlarımızın nemli kayması, dişlerimizin ara sıra tıkırdaması, birbirimizin tadına bakma şeklimiz - bunların hepsi sanki bunu kıyafetlerimiz yokken yapıyormuşuz gibi hissettiriyor. Onun kapıya yaslanmış bedeni, duvarın hemen ötesindeki yatakta benim *bedenimdeymiş* gibi hissettiriyor.

Bu düşünceyle çılgına dönüyorum, ona sahip olamayacağımı biliyorum, bunun o olduğunu biliyorum. Ortak sırrımız, sadece birbirimize söylediğimiz bir gerçek. Parmaklarım saçlarının arasına girip sıkılaşıyor ve o kadar derinden inliyor ki bacaklarımın arasında hissediyorum. Ona doğru bastırıyorum, zaten benim için sert olduğu yere.

"Siktir," diyor ağzıma karşı, ellerini kalçalarımın gelene kadar vücudumda gezdiriyor. Parmakları sertçe giriyor, sonra iterek kapıya yaslıyor. "Sadece öpüşüyoruz."

"Özür dilerim," diye inledim.

Ağzını benimkinden yanağıma doğru kaydırıyor, kulağımın çenemle birleştiği noktaya doğru nefes nefese geliyor. "Senin kuralların."

Doğru. Öpüşmek, sadece bu seferlik. Kuru sevişme onaylananlar listesinde değil ama tanrım, iyi hissettirdi.

Yine de durmalıyız. Eninde sonunda nedenini hatırlayacağım.

Başımı kapıya yaslayıp sessizce bize doğru yanıp sönen yangın alarmlarına bakıyorum. "Tamam. Tamam. Tamam, tamam. Bu iyiydi."

"Eleştirin *iyi* mi, yoksa seni suskunluktan öptüm mü?" diye fısıldıyor boynuma. Sırtışını tenimde hissediyorum.

İnledim. "Aman Tanrım, gitmelisin."

O noktaya yumuşak bir öpücük kondurmadan önce hareketsiz kalıyor. Bir daha kimse bana dokunamayacak. Geri çekildiğinde, ağzı nemliydi, ifadesi okunamazdı.

"Gitmek zorundasın," diye tekrarlıyorum, "çünkü aksi takdirde seni odama tıkacağım."

Yüzündeki çıplak şehvet yıkıcı. Gösterdiğim tüm bu kontrol için adımı taşıyan bir cadde olmalı. "Ve bunu yapamayız."

"Hayır."

"Çünkü . . ." "Her

şey yüzünden."

"Doğru." Bir elini harap olmuş saçlarında gezdirerek nefesini dışarı üflüyor. "Tamam."

"Evet, tamam."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak, "Diğer şeylere tamam, öpüşmeye değil" diyor.

"Evet, öpücük beş yıldızlıydı Spencer, şimdi *git* buradan."

Omzunu itiyorum, sendeleyerek geri çekildiğinde yüzüne bir gülümseme yayılırken bıkkınlıkla gülüyorum. Ağzı şişmiş, gömleği tuttuğum yerden kırıışmış. Berbat görünüyor, sanki Vegas'a aitmiş gibi. Her tarafı günah.

Ben anahtar kartımı yuvaya sokarken o geriye doğru yürüyor. "Bu arada daha önce soruma cevap vermemiştin."

Odama girerken yarı yolda duraksadım. "Ne sorusu?"

"Bu gece seni tatmin etmek için iki parmağın yeterli olup olmayacağı."

Yakalamak için çok uzakta olması iyi bir şey. "Yarın sana haber veririm." Sonra kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim.

Sixteen

IT WAS A TACTICAL ERROR LETTING THAT KISS HAPPEN. I CAN Ertesi sabah kahvaltı için Paul ve Theo'ya katıldığım da kimsenin gözleriyle karşılaşmıyorum. Theo bir ara iki parmağını kahve fincanının kulpundan geçiriyor ve benim hayal gücüm uzun, karanlık, kirli bir yola giriyor. Zion Ulusal Parkı'nın dışındaki Airbnb'mize gitmek için arabayı yüklediğimiz de gözüm e takılıyor ve sırtıyor. Sinir bozucu.

Güney Utah'a doğru yol alırken bu hisleri görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Paul, büyükannemin aile yemeklerini daha az korkunç hale getirecek fikirlerinin madde madde sıralandığı bir mektup verdi. Bana onun alışveriş listelerini hatırlatıyor ama *süt* yerine *savaştan bahsetmiyor*. Gülüyorum, onu o kadar öz lüyorum ki canım acıyor. Paul ve Theo'ya Safeway'de yüksek bir makarna ve peynir vitrinine rastladığım ve kutuların altına gömüldüğüm zamanı ve büyükannemin beni çıkarırken ne kadar güldüğünü anlatarak onu yatıştırıyorum.

Theo'nun kahkahası da onunki gibi, kuşku lu ve eğlenmiş bir şekilde geliyor ve sanki o da buradaymış gibi.

George, Hurricane ve La Verkin adında komik bir kasabadan geçerken manzara uçup gidiyor. Airbnb'mizin bulunduğ u Springdale'e doğru ilerliyoruz. Her iki yanımızda parlak kırmızı, paslı turuncu ve kahverengi devasa kayalar parlak mavi gökyüzüne karşı yükseliyor. Sanki biri fırçasını alıp dünyanın her yerini güzel ve canlı renklerle doyurmuş gibi görünüyor.

Tüm yolculuk boyunca en sevdiğim yer burası olacak; bunu hissedebiliyorum. Huzur göğsü me yerleşiyor. Camımı açıyorum ki ben de içime çekebileyim.

Her şeyi boşalttıktan sonra Yosemite fotoğraflarımı düzenlemeye çalışacağım. Yarın buradaki üç tam günümüzün ilki için Zion'a gideceğiz ve Paul Hasselblad'ıyla biraz zaman geçirmeme izin vereceğine söz verdi ki muhtemelen filmini mahvedeceğimi düşünürsek bu çok cömertçe.

Göğsümde çiçek açan temkinli iyimserlik yeni bir şeymiş gibi geliyor. Aslında bu, aylardır sahip olmadığım bir şey.

Otuz dakika sonra Airbnb'ye vardığımızda ve geçici olarak bizim dediğimiz evi ilk kez gördüğümde, iyimserliğimin *temkinli* kısmı pencereden uçup gidiyor.

Ellerimi önümde kavuşturarak minibüsten atlıyorum. Ev resimlerde görüldüğünden daha küçük, ama ön sundurma geniş, üç çam sallanan sandalye sıralanmış, her birinin üzerinde renkli yastıklar tatlı tatlı oturuyor.

"Harika, değil mi?" Theo ve Paul minibüsten inip farklı seviyelerde bir coşkuyla evi değerlendirirken ben de "Harika, değil mi?" diyorum. Theo elbette pek etkilenmedi ama

Paul'un yüzü aydınlanır.

"Bu harika. Ne büyük bir keşif."

"Ve çok pahalı da değil." Bulduğumda fiyat beni o kadar şaşırttı ki rezervasyon bilgilerini doldurmak için parmaklarım birbirine dolandı.

Çantalarımızı eve getiriyoruz ve keşfetmek için dağılıyoruz. Ana oda açık konsept, oturma odası, mutfak ve yemek odası güneybatı tarzında dekore edilmiş, aydınlık bir alanda. Yemek odası masası kabaca yontulmuş, soluk ahşaptan yapılmış, daha sonra düzenleme üzerinde çalışabilmem ve belki de bir sonraki TikTok'umu bitirebilmem için ekipmanımı yayabileceğim kadar büyük. Büyük resim penceresinden pembe ve kırmızı kayalar gökyüzüne doğru uzanıyor. Parmaklarımı cama bastırıp yarın yakalayacağım inanılmaz renklere bakıyorum. Buna uyanmak için sabırsızlanıyorum.

Yatak odalarına ve sanırım banyoya giden uzun bir koridor var. Theo o tarafa yöneldi, benim ve Paul'un bavulları arkasından geliyordu.

Paul mutfakta bir şeyler karıştırıyor ve bir Fransız presini işaret ediyor. "Bu sabahları erken kalkmak için çok kullanışlı olacak."

"Evet, bir paket Blue Bottle kahve getirdim, kullanabiliriz-"

"Hey, Shepard?" Theo evin arkasından bağılıyor. Ayak sesleri zemini bir deprem gibi sarsıyor ve kendimi soruna karşı hazırlıyorum. Yatak odalarından birinde yaşayan bir rakun ailesi var. Klima bozuk. A-

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmış bir halde köşeyi dönüyor. "Neden sadece bir yatak olduğunu söylemek ister misin?"

PAUL, THEO, AND I STAND AT THE FOOT OF THE BED, HANDS ON OUR
Kalçalar.

"Listede iki yatak odası olduğu yazıyordu," diyorum dördüncü kez.

Theo senaryoyu bire bir uyguluyor. "Emin misiniz? Çünkü kesinlikle sadece bir yatak odası var. Ve sadece bir yatak."

İç çekerek telefonumu gelişigüzel bir şekilde tozluğumun kemerine sıkıştırdığım yerden çıkarıyorum. Uygulamaya girip rezervasyona tıklıyorum. "Tam burada. Şöyle yazıyor: dört kişilik, tek yataklı ..."

Sözümü kesiyorum, kanım donuyor.

"Neydi o?" Theo elimi avuçlarının arasına alıyor ve listedeki detayları okuyabilmek için telefonu yukarı çekiyor. Vücudunun kafa karıştırıcı sıcaklığı ve yaptığım hatanın gerçekliği beni tutuşuna karşı sarsıyor ama gitmeme izin vermiyor. "Tek yatak odalı, Shep. Tam burada yazıyor. Diğer yatak oturma odasındaki çekyat."

Ses tonu yumuşak ama tek duyduğum *her şeyi mahvettiğin*. Bu benim sesim, onun değil, haksız bir yansıtma ama yine de midemi bulandırıyor.

Yanaklarım kızarak ellerinden kurtuluyorum. "Rezervasyon yapmadan önce sana bu linki gönderdim. Hiçbir şey söylemedin."

"Her şeyin yolunda olduğunu düşündüm," diyor. "Tek önemsedğim yeterince-"

"Herkes için oda ve yatak, evet, anladım. Çalışmamı iki kez kontrol etseydin iyi olurdu, hepsi bu." Elimi sıcak alnıma bastırıyorum. Başarısız olduğumda kızarıyorum.

Enzo'nun sesi zihnimde patlıyor, atışı kaçırdığım için bana bağılıyor. Bana işe yaramaz olduğumu söylüyor. Sonra iş yerindeki İK direktörünün ofisindeki soğuk akrilik sandalyede oturuyorum, patronum yanımda oturuyor ve bana katkılarımı takdir ettiklerini söylüyorlar, ama ne yazık ki-

Kulağa çok boş geliyordu. Hepimiz katkılarımın az olduğunu biliyorduk, özellikle de bir önceki ay bir füğ durumunda yaşarken. İşten çıkarılacağımı söylediklerinde yüzümün kızarması ve adrenalinin soğuk dalgası, Gram öldüğünden beri uyuşmuş keder dışında hissettiğim ilk duyguydu. Buzları kırmak için ne güzel bir yol.

Bu aynı şey değil. Aptalca ve küçük. Ama keşke bu hissi yanaklarımdan silebilsem de yaptığım *gerçek* hataları düşünmek zorunda kalmasam.

Paul bir kolunu omuzlarıma doladı. "Sorun yok, Noelle. Sadece birkaç günlüğüne. Neden sen bu odayı almıyorsun, Theo ve ben de çekyatta uyuyabiliriz?"

Theo ve ben hep bir ağızdan "Hayır," diyoruz.

"Bu sırtını mahvedecek," diye devam ediyor Theo. Bakışları Paul'ün kolunun hâlâ beni sarmaladığı yere kayıyor, sonra yüzüme yerleşiyor. İç geçiriyor, yatağa bakarken çenesini kaşıyor. "Ben yerde uyuyacağım."

"Yerde uyuyamazsın. *Ben* yerde yatarım."

Sert kaşlarını bana çevirdi. "Yerde uyumayacaksın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, hırçın görünmemeye çalışıyorum ve çoğunlukla başarısız oluyorum. Çok tematik. "Bu benim pisliğim."

"Bana gönderdiğinde linki kontrol edebilirdim ama etmedim. Bunu paylaşacağız."

"Bana kendimi iyi hissettirmene gerek yok-"

"Ben bir şey yapmıyorum." Ses tonu iş gibi, *kafanı kışından çıkar*. Eminim yönetim kurulunda çok serttir. Eminim kimse onu itip kakmıyordur.

Boğazım düğümleniyor. Her zaman son derece becerikliydi ve lisedeyken bu sinir bozucu ama motive ediciydi. Yıllarımızı kafa kafaya vererek geçirdik.

her konuda-tenis, notlar, bitmek bilmeyen sözlü münazara maçları- ve ben Ara sıra beni geride bıraksa da *hep* ayak uydurdum.

Ama bu sefer yetişemiyorum. Karşılık verecek hiçbir şeyim yok ve bu da haysiyetimden geriye ne kaldıysa patlatıyor. Küçük de olsa bu yeni karmaşadan dolayı hamım. Altı ay boyunca kayıplar ve tökezlemeler yaşadım, ondan önce de başarısızlıklarla dolu yıllar geçirdim ve şimdi otuzuma merdiven dayadım ve hala yerimi bulamadım. Theo'nun karışıklığın bir kısmını üstlenmeye istekli olması, kendi ince acıma markasıdır. Bir önsezi gibi.

Ya ona her şeyi anlatırsam? İşsiz olduğumu, yönsüz olduğumu, başarısız olmaktan çok korktuğumu ve *asla* başarılı olma şansım olmayacağını? En azından onun yaptığı gibi. Şu anda verdiği tepkiyi verir miydi, başımı uzlaşmacı bir şekilde okşayarak? Bu düşünce ağlamak istememe neden oluyor; bu onun benden vazgeçmesi olurdu ve vazgeçmesinin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum.

İçinde bulunduğumuz oda çok küçük, çok sıcak, çok fazla, bu yolculuğa başladığımızda en azından geçici olarak kurtulduğumu sandığım istenmeyen bir his.

Yoğun sessizlik cızırtılı bir telefon sesiyle bozulur. Theo spor ayakkabısının cebinden telefonunu çıkarıp ekranı kontrol ediyor. Buradan ismi görebiliyorum: Baba.

Yüz ifadesi sıkışıyor.

Odadan çıkmaya başladım bile. "Bunu sonra çözeriz. Bana ihtiyacın olursa ön tarafta olacağım."

Ama her iki adam da şimdiden kendi dünyalarında. Paul sadece başını sallıyor ve ben kapıyı arkamdan yavaşça kapatırken Theo telefonuna bakıyor.

Paul'ün sesi duyulduğunda duraksamaktan kendimi alamıyorum. "Buna katlanmak zorunda değilsin. Ne söyleyeceğini biliyorsun."

"Belki o-"

"Babanın düşüncesi değişmeyecek. Senden mümkün olmadığını bildiğin bir şeyi yapmanı istiyor." Paul'ün sesi, Theo'nun bir dakika önce olduğu kadar sert. "En önemli şey, olanları kabullenmen. Onu bu işin dışında bırak. Onun söz hakkı yok."

Theo alçak sesle, "Bizde işler böyle yürümüyor, biliyorsun," diyor. "Teddy." Paul iç geçirir. "Bunu kendine neden

yapıyorsun?"

Kulak misafiri olmamalıydım, ama şimdi yatırım yaptım.

Bu doğru değil. Yatırım *yaptım*. Dün gece oynadığımız Bana Bir Sır Ver oyununu hatırlıyorum, hayatının mükemmel göründüğünü itiraf etmiştim. O bana söylemese de artık biliyorum ki öyle değil. Ama içindeki karmaşaya rağmen, Where To Next ile inanılmaz bir şey inşa etti. Belki de dağınık, bağlanmış ve kaybolmuş hissetsem bile, bunun sonunda doğru olanı yapmama engel olmadığı bir şey vardır.

Sadece oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum.

Telefonun sesi kesilir. Theo bir iç çeker. "Tamam, şimdi de aramayı kaçırdım."

"Güzel. Seni bir hiç uğruna üzecek. Bir saniyeliğine mutlu olmana izin ver, Tanrım."

Kapının ardındaki sessizlik kulakları sağır ediyor ve Theo kırık bir sesle "Söyleme" diyor.

Paul'ün sessiz cevabı "Pekâlâ," oldu. "Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle." "Alkol. Metrik tonlarca."

"WOW, THIS IS . . . SOMETHING."

Paul arkamdaki barın eşiğinden adımını atıyor, kaşları havaya kalkıyor. "Aman Tanrım."

Theo içeri giren son kişidir. Stardust Kokteyl Salonu'nda etrafına bakınır ve Paul'e göz atar. "Gerçekten de en iyi seçeneğimiz bu muydu?"

"Noelle internette *barı* aramama yardım etti ve bana bunu söyledi." Paul, güneş battığı için hırka giymiş olan omzunu kaldırıyor. "Tüm kutularını işaretledi, evlat."

"Bir kutum vardı."

"O zaman senin kutunu işaretledi."

Barın arkasındaki içki şişelerinden oluşan duvarla aramızda uzanan parke zemin donuk. Ayakkabılarımın yol boyunca zemine yapışacağını teyit etmeme gerek kalmadan biliyorum.

Theo ensesini ovuşturup iç geçiriyor ve karışık dekora bakıyor; duvara monte edilmiş birkaç tahnit edilmiş hayvan var, bunların arasında köpükten yapılmış bir panoya benzeyen bir şeyin üzerinde kanatlarını açmış bir yeşilbaş ördeğe doğru ilerleyen tekir bir kedi de var.

Ahşap panelli duvarlar boyunca, aile portrelerinin arasına serpiştirilmiş 80'li yılların ünlülerinin çerçeveli resimleri yer alıyor. Köşede bir müzik kutusu nöbet tutuyor ve eski bir *Dirty Dancing* şarkısı çalıyor. Tepede bir vantilatör tembelce dönüyor.

Ama burada iyi bir kalabalık var ve herkes mutlu görünüyor ki buna şiddetle ihtiyaç var.

Paul komplocu bir tavırla eğiliyor, yüzünde bir gülümseme. "Yeterince iyi, değil mi?" "Harika," diye itiraf ediyorum boş bir masaya doğru ilerlerken.

Tabii ki zemin sandaletlerimin tabanlarını emiyor. Neredeyse sol tekimi kaybediyordum ama sonunda savaşı kazanıyor ve yerime oturuyorum. Theo yanıma oturuyor ve Paul masanın üzerinde duran el yazması menüyü alarak karşımıza yerleşiyor. Evet, o da yapış yapış.

Garsonumuzdan yemek ve içki sipariş ediyoruz. O gittikten sonra, Theo dikkatini bana çevirdi.

"Öğleden sonrayı atlattın mı?" diye soruyor o alaycı ses tonuyla. Ama artık alt metnini duyacak kadar onunla vakit geçirdim. Orada gerçek bir endişe var. Ben onun çatlaklarını görüyor olabilirim ama onun sağlık kontrolü benimkileri de gördüğünü açıkça ortaya koyuyor.

"Bunu benim sana sormam gerekirdi," diye geçiştiriyorum.

Theo'nun kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. "Yine mi gizlice dinliyorsun?" "Burası küçük bir ev."

"Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyor, ağzı hafifçe yukarı çekiliyor. "Çok erken," diyorum bir bakışla, ama sıcaklıktan yoksun.

Masanın karşısındaki Paul'ün kaşları yavaşça kalkıyor ve telefonunu çıkarıp işiyle ilgilendiğini göstermek için ekrana dokunuyor.

"Baban dalgalara neden oluyor mu?" Girişimde bulundum. Theo geçen gece bana güvenmişti; belki şimdi de buna ihtiyacı vardır.

Arkasına yaslanıp bana bakıyor. "Gerçekten dinliyordun."

Garsonumuz dönüp buralarımızı bırakırken yanaklarım ısınıyor. "Küçük ev, sana söylemiştim. Senin iş meselene karışmaya mı çalışıyor?"

"İlk yatırımcımızdı ve hâlâ çok hevesli." Theo kelimelerini dikkatle seçiyor. Birasından bir yudum alıyor ve ağzı parlıyor, üst dudağının tepesine bir parça köpük yapışıyor. "Sadece bana tavsiye vermek istedi, bilirsin. Gerçekten önemsiyorum."

"İş sorununuzla ilgili tavsiye?"

Masaya bakıyor, ağzı açık kalıyor. "Evet, Anton teknik olarak dahil olmasa da içeriden tüm bilgileri ona vermeyi seviyor. Aralarında sıcacık bir baba-oğul havası var."

Kalbim yerinden çıkacak.

Theo endişemi görmüş olmalı, çünkü kaşlarını çatıyor. "Yüzündeki acıma duygusunu sil Shepard. Büyütülecek bir şey değil. Onun da fikirleri var. Bazen onları duymak zorunda kalıyorum. Benim için fark etmez."

"Teddy," diyor Paul sessizce.

"Sana acımıyorum," diye ısrar ediyorum. "Baban ve özellikle Anton boktan insanlar. Baban başlangıçta ne kadar yatırım yapmış olursa olsun, bu *senin* işin. O bu işe karışmamalı ve Anton da senin şirketteki yerine saygı göstermeli."

Gözlerindeki keder bir var bir yok, ama ben görüyorum çünkü yeterince yakınım. Çünkü ben de hissettim.

Sadece *neden* orada olduğunu bilmiyorum.

Akşam yemeğinin gelişi sohbetimizi böldü. Paul ve ben birbirimize bakıyoruz ve aynı anda aynı sözsüz kararı veriyoruz. Bu gecenin geri kalanı daha hafif geçecek. Huzurumuzu yeniden yakalayacağız. Theo'yu unutturacağım. Belki gülümsemesini bile.

Ve onu oraya koyan kişinin neden ben olmak istediğimi düşünmeyeceğim.

Seventeen

PULL MY HAIR INTO A PONYTAIL, WAVING MY HANDS IN FRONT OF kızarmış yüzümü. "Sen tam bir makinesin. Sana yetişemiyorum."

Paul ustalıkla beş şarkı boyunca bana liderlik etti ve sıraya koyduğumuz tüm klasiklere eşlik etti. Tüm çabalarımıza rağmen Theo sadece bir izleyici oldu, büyükbabası ve ben dans pistini yıkıp geçerken ilk birasını içti. Ama o gülümseme orada, göz göze geldiğimiz her seferde gamzesi patlıyor ki bu neredeyse sürekli oluyor. Beni hevesli bir ilgiyle izlerken gözleri genellikle sıcak, bazen de hararetle.

"Dans etmeye bayılırım," diyor Paul, beni Theo'nun alaca gözlerinin tuzağından çekip çıkararak. "Bir şarkı daha ve sonra seni Teddy'ye teslim edeceğim."

"Büyükbaba-" Theo başlar ama Paul elini kaldırır.

"Noelle'e bir dans borçlusun. Umarım nasıl yapıldığına dair notlar almışsındır."

Theo gülerek başını sallar. "Tam bir baş belasısın."

Ama elimi Paul'ün elinin içine soktuğumda Theo'nun gülümsemesi sakinleşiyor ve bizi çerçeveleyiyor. Yüzündeki ifadeden ve Theo'nun kollarının beni sardığını düşünmekten kalbim bedenime sığmıyor.

Müzik kutusu sessizce tıklayarak bir sonraki şarkıyı sıraya aldığını gösteriyor.

Açıldığında, nefesim kesildi. "Oh."

"Ne oldu?" Sallanmaya başladığımızda Paul soruyor.

Ağrıdan nefes alamıyorum. "Büyükbabamın en sevdiği şarkı."

Paul yatıştırıcı bir ses çıkarır. Theo'nun ifadesi niyete dönüşür ve kalkacakmış gibi elini sandalyesinin arkasına dolar. Ama o

yok; Paul beni yakaladı.

Müzik kutusundan Etta James'in "A Sunday Kind of Love" şarkısı yükseliyor. Büyükanmem ve büyükbabam Joe hep bu şarkıyla dans ederlerdi. Şimdi Paul'ün kâğıt gibi derisi olan eli benimkini kavrarken, zarif adımlarında hafif bir kekemelik varken, kaybetmeye asla hazır olmadığım büyükanne ve büyükbabam için duygulara boğuluyorum. Kederin sık sık yaptığı gibi vuruyor beni, boğan bir dalga.

Ama Paul'le birlikte burada olmanın sevinciyle karışık bir rahatlama var. Theo ile. Onların ilişkilerinin yörüngesine girmek, benimkini Gram'la yeniden yaşamak gibi. Acıtıyor ama aynı zamanda bir hediye.

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Paul tam ben onu silerken bize dönüyor ve Theo ayağa kalkıyor, artık kararlı. Paul alttan alta kıkırdıyor. Dede ve torun arasındaki geçiş kusursuz ve aniden Theo'nun kollarındayım. İçgüdüsel olarak elimi sıcak ensesine doluyor, göğsüne bastırıyor ve sağ elimi tutmasına izin veriyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, yanağımı omzuna yaslıyorum. Thomas ve ben mutfak penceresinden bakıp onların doğaçlama danslarını izlerken, büyükanmem ve büyükbabamın arka bahçesindeki güneş ışığını sırtımda hissettiğime yemin edebilirim.

"Onu özlüyorum," diye fısıldıyorum.

Theo'nun eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. "Bana bir şey söyle."

Şimdi onun sıcaklığına gömülüyorum. Düşüncelerim bal gibi, yapışkan ve yavaş. "Bir sır mı?"

Başını sallarken yanağı şakağıma değiyor. "Onunla ilgili seni mutlu eden bir şey var."

"Ne kadar zamanın var?" Hafifçe güldüğünde gülümseyerek şaka yapıyorum. "Büyükbaba Joe ile dans edişini izlemeye bayılırdım. Ne zaman bir şarkı çalsa, onun elini tutar ve kendisiyle dans etmesini sağlardı. Herkesin içinde bile. Kaç restoranda olay çıkardıklarını anlatamam."

Sesi alçalıyor, eğleniyor. "Seni utandırdı mı?"

"Hayır. Tanrım, bayıldım. Glenlake Pizza'nın ortasında dans ederken çok eğleniyorlardı. Büyükbaba Joe öldükten sonra onun dans partneri ben olurum, o da bunun en iyi şey olduğunu düşünürdü. Onun gülüşü beni çok mutlu ederdi." Akmayan gözyaşlarım burnumu sızlatıyor ve gözlerimi kapatıp kahkahalarının tam ritmini hatırlamaya çalışıyorum. "Sanki unutulmuşum gibi geliyor."

Bir an için Theo beni yavaşça sallanmaya yönlendiriyor. Paul masadan küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle izliyor.

"Gürültülü müydü?"

Kaşlarımı çatarak geri çekiliyorum. "Ne gürültülüydü?"

Bana bakıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Gülüşü. Yüksek sesli miydi?"

"Oh, kesinlikle."

"Ve sonunda biraz tizleşt mi?" Bu nereye varacak?

"Aslında, evet. Birazcık."

"O zaman unutamazsın, çünkü seninki de böyle bir ses," diyor. Sözleri boğazıma düğümleniyor. Gram'ın kahkahasının birden fazla kez bastırıldığı melodiyle bizi hareket ettirirken ağzım açık ona bakıyorum. "Çoğu gün seni koridorun sonunda duyabiliyordum, Shepard. Köpek düdüğü moduna geçene kadar gülüşün duvarları sallardı."

Sözlerinde bir ısırık var ama ifadesi o kadar yumuşak ki ağzını kendime doğru çekmek istiyorum. "Beni kızartarak üzüntümden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun, Spencer?"

Theo bir kaşını kaldırıyor. "İşe yarıyor mu?"

Artık kurumuş olan gözlerimi deviriyorum. "Stratejinizin bu olması çok anlamlı."

"Sizin üzerinizde işe yaraması çok anlamlı."

Kahkahalarım patlıyor ve onu itiyorum ama o beni sıkı sıkı tutuyor. "Saçmalıyorsun."

Sırıttıyor, üzerime doğru eğiliyor ve sert yanağını yanağıma bastırıyor. Ona teşekkür etmek istiyorum, ama gerçek şu ki, muhtemelen zaten biliyor. Didişmelerimizin, verdiğimiz küçük sırların içinde gömülü.

Her neyse, hayatıma devam etmeye hazırım. Konuşmamız kesiliyor, ruh halimiz dikenli sataşmalardan içine gömüldüğüm sıcak bir şeye dönüşüyor. Theo'nun vücudu benimkine göre yaratılmış; ritmimiz aynı, her şey şehvet kadar rahatlık da hissettiren bir şekilde sıralanıyor.

Theo beni geri itiyor, altından geçebilmem için kolunu uzatıyor. Sonra beni tuttu ve eve geri çekti.

Gülümsemesi heyecan verici ve güzel. İnsanların anı yaşamaktan bahsettiğini duymuştum ama şu anda bunu gerçekten anlıyorum. *Burada* kendimi çok içten hissediyorum. Ve bu hayatlarımızdaki karmaşanın var olmadığından değil, sadece şu anda önemli olmadığından.

"Bir sırrım var," diye mırıldanıyor Theo, yıldız ışığıyla dolu gece yarısı gözlerini bana dikmiş.

"Anlat bana."

"Kafana girmesine izin verme, tamam mı?" "Peki, *bu* feragatname ile . . ."

Sırtışı küçük ama geldiği gibi hızla kayboluyor. "Şu anda çok güzel görünüyorsun."

Zemin altından kayıp gidiyor. "Oh." Yutkunuyorum, arzu daha derin bir şeyle karışıyor. "I-"

Theo beni tekrar kendine çekiyor. "Bana bir tane geri vermek zorunda değilsin. O sır benim üzerimdeydi. Sadece saklayamadım."

Buna bizi güvende tutacak şekilde nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum ama zaten bir önemi yok. Theo'nun cebinde bir şey titreşiyor.

Telefonu.

"Cevap verme-" diye başlıyorum ama eli çoktan cebine gitmiş oluyor. Arayanın babası olduğunu anlamak için ekrana bakmama gerek yok; Theo'nun yüzü her şeyi anlatıyor. Memnuniyeti, yarattığımız kırılğan, büyümlü balona doğru bir parmağıyla patlıyor.

"Hemen döneceğim."

Ben daha ağzımı açamadan uzaklaşıyor.

Paul yanımıza geliyor. Bir an için Theo'nun az önce kaybolduğu kapıya bakıyoruz.

Koltuğuma yığıldım. " 'Önemli bir şey değil,' ha?"

Paul'ün yüz ifadesi karmakarışıktır. "Durum biraz karışık Noelle. Teddy zorlandığında kendini kapatma eğilimindedir."

"Evet, fark ettim. Gizemli adamlar arasında bir ikon."

Paul karşımda oturuyor, bakışlarını bana dikmeden önce birasından bir yudum alıyor. "Onun için çok zor."

Devam et der gibi kaşımı kaldırıyorum.

İçini çekiyor. "Ne yazık ki bu Theo'nun büyüdüğü evin bir belirtisi. Ve babasının büyüdüğü evin de. Anne'le boşandıktan sonra çok seyahat ettim ve olabileceğim kadar etrafta değildim. Bu Sam'i derinden yaraladı ve Theo'ya aşırı bağlandı. Bunu yapabilecek yaşa geldiği andan itibaren kendini Theo'nun hayatının her alanına soktu."

Hiçbir tenis maçını kaçırmayan, galibiyetlerimi coşkuyla kutlayan ve mağlubiyetlerimi Woody's'ten dondurulmuş yoğurt ve büyük, yumuşacık sarılmalarla teselli eden kendi babamı düşünüyorum. Her zaman tam olarak kendim olmama izin veren babamı.

Theo'ya karşı bilmeden rekabet ettiğim ve farkına varmadan kazandığım yollar var.

"Paul sözlerine şöyle devam ediyor: "Teddy her zaman babasının onayını kazanmaya hevesliydi, çünkü Sam övgüyü esirgiyordu. "Theo bir hedefe ulaşırdı ve onu bekleyen beş tane daha olurdu."

"Belki de Where To Next'e yatırım yapması kötü bir fikirdi."

Paul onaylarcasına sinirli bir nefes verir. "Teddy'yi uyardım ama paraya ihtiyacı vardı ve babası da ona yardım etmek istedi. Theo içten içe bu yardımı başarısından duyduğu gurura dönüştürdü."

"Bunların hepsi sana söylediği şeyler mi?"

"Biraz, ama çoğunu biliyorum çünkü çocuğun büyümesine yardım ettim." Bira bardağını iterek iç geçiriyor. "Theo açık bir kitap değil. Bu seni sinirlendiriyor olmalı çünkü sen öylesin."

Koltuğumda kayıyorum, rahatsızım. Tanrı biliyor ya, benim de sırlarım var. Annemle babam bu sabah yolculuğun nasıl geçtiğini soran bir mesaj attı ve ben parmaklarımı zorlayarak bir yanıt yazabildim.

Paul, içimdeki çalkantıdan habersiz, devam ediyor. "Bunu sana söylüyorum çünkü Theo seninle bir şeyler paylaşıyor."

İnanamayarak ona göz kırpmıyorum. "Zar zor."

"Sandığınızdan daha fazla. Ben ve Kat yüzünden bir bağınız var ama aynı zamanda kendinize ait bir bağınız da var. Bunu görüyorum."

Yüzündeki hevesli ifade Vegas'taki öpüşmemizin neden ilk ve son olması gerektiğini açıklıyor. Bir adım ileri, iki adım geri olsa da aramızda bir yakınlık oluşuyor ve Paul bunu görüyor. Buna biraz umut bağladı,

Theo'nun mutluluğuna bir şekilde katkıda bulunabilirmişim gibi. Ama yapamıyorum. Kendi mutluluğuma bile katkıda bulunamıyorum.

Theo kapıyı iterek açıyor ve telefonunu cebine atıyor. Yüzündeki kızgınlığa rağmen, o bir ışık kaynağı. Susamış bir çiçek gibi ona doğru kalkıyorum.

Yanımızdan geçip arkasında aynı derecede köhne bir barmen olan köhne bara doğru yürüyor. Adama ne söylediğini duymuyorum ama bir dakika sonra önüne bir shot bardağı konuyor.

Theo içkiyi içer. Boğazından aşağı hızlıca atmıyor; yavaşça döküyor, sanki kendini destekliyor.

Boğazımdaki yanmayı, midemden aşağıya doğru hızla inişini, kötü haberler ve alkolden kaynaklanan asidik dönüşü neredeyse hissedebiliyorum. İşten çıkarıldığım gün sarhoş oldum, bir ay sonra taşınmak zorunda kaldığım dairenin önündeki çalılıklara kustum.

Daha fazla düşünmeden yerimden kalktım. Ne söyleyeceğime karar veremeden yapışkan zeminde ilerliyorum. Kederim çok ağırlaştığında bana daha önce yardım etmişti. Belki ben de aynısını yapabilirim.

Son derece rahat bir şekilde bara yaslandığımda Theo bana yan gözle bakıyor, gözlerim içki şişesi vitrininde geziniyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını sallıyor.

"Tamam, bunu bekliyordum. Eğer ruh halini iyileştirecek bir film müziği arıyorsan müzik kutusunda Radiohead'i gördüm." Cebimden iki çeyreklik çıkarıp avucuma bırakıyorum. "Benden."

Çeyrekliğe bakıyor. "Buna ihtiyacım yok." "Neye?"

En sevdiğin hüzünlü çocuk müziği için para mı?"

"Dikkat dağıtıcı."

"İyiliğinin karşılığını veriyorum," diyorum, elimi gevşekçe yumruk yapıp para üstünü şingirdatarak. "Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Sen benim ruh halimi kurtardın, ben de seninkini kurtarmak için buradayım."

Barmene işaret etti ve bir shot daha söyledi. Sonunda bana baktı, ama zorlukla. "Benim ruh halim kurtarılamaz, Shepard. Kendini bağışla ve gidip büyükbabamla takıl."

Reddetmesi canımı yakıyor. Endişelerimi rahatsız edici ve sıcak bir şeye dönüştürüyor. Paul benimle bir şeyler paylaştığını söyledi ama bu pek bir şey değil. Bazen bana bir kırıntı atıyor ama onun hakkında on yıl önce öğrendiklerimden başka ne biliyorum ki?

O Theo Spencer ve her sorunu kendi başına çözebilir. Ben Noelle Shepard'ım ve büyükannesinin sevdiği bir şarkı için ağladığında birinin gelip onu kurtarmasına ihtiyaç duyuyorum. Aradaki fark çok açık.

Bu gece onunla bir yere varamayacağımı anladığım için kendimi kapattığımı görüyor olmalı. Ağzı ince bir çizgi halinde sıkışıyor ve tezgâha bakıyor.

Barı itiyorum, gelmeyeceğini bildiğim bir yanıt bekliyorum. "Gitmeye hazır olduğunuzda gelin bizi alın."

IT'S FOUR A.M. AND I CAN'T SLEEP. THEO IS CURLED UP ON THE yere, duvara bakıyordu. Beni oyaladıktan sonra otuz dakika daha durmadan içti, sonra tökezleyerek kapıdan çıktı.

"Sanırım bu bizim gitme işaretimiz," diye homurdandım. Eve dönüş yolumuz sessizlikle doluydu.

Yatmaya hazırlanmasına yardım etmem gerekecek diye endişelendim ama banyoda tıngırdayıp tökezledikten sonra üzerinde spor şortuyla çıktı. Çarşaf dolabından fazladan yatak takımlarını çıkarıp halının üzerine gelişi güzel yerleştirirken onu izledim.

"Yerde uyumak zorunda değilsin."

Durdu, sırtı bana dönüktü ve bir an için teslim olacağını düşündüm. Ama sonra başını salladı, dizlerinin üzerine çöktü ve uzanmadan önce battaniyeyi vücuduna sardı. Beş dakika sonra usulca horluyordu ve ben tavana bakıyordum.

Uyuyakalmışım ama huzursuzluğum beni uyandırdı. Yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için TikTok'u açtım ve videolarımı tekrar izledim, Gram'ın resimlerine, haritaya, hala öğrenmekte olduğum hikayelerine bu giriş gözlerim doldu.

Neden burada olduğumu hatırlamalıyım. Önemli olan hikâye bu, Theo'nun bana içini dökmek isteyip istememesi değil. Bu yolculuktaki paralel yollarımızı, olmadığı bir şeymiş gibi algılamaya başladım. Bunu yapmaya devam edemem.

İç çekerek yorganımı atıp yataktan çıkıyorum, şilte gıcırdayınca yüzümü buruşturuyorum. Ama Theo ışık gibi dışarıdaydı. Omuzları çıplak, battaniyenin üstünden kıvrılıyor, saçları dağınık ve beyaz yastık kılıfına karşı koyu renk. Yataktan telefonumu ve yorganı alıyorum. İkimiz de buradayken bu oda çok küçük geliyor.

Dışarısı soğuk, hava kızarmış yanaklarımı okşayan rahatlatıcı parmaklar gibi. Sallanan sandalyelerden birine çöküyorum ve başımı arkaya yaslayıp kadife gökyüzüne bakıyorum.

Buraya gelirken üzerime çöken huzur gitti ve iki kez geri geldi. Şimdi gözlerimi gökyüzündeki yıldızların üzerinde gezdirirken, o acının beni asla terk etmediği göğsümdeki hissi geri çağırıyorum.

Ama huzur artık yok, onun yerine her zaman devam eden keder var. "Büyükanne," diye fısıldıyorum gökyüzüne. "Neredesin?"

Hava durgun. Bir esinti bile yok.

Burada değil, biliyorum. Ama belki bir yerdedir diye konuşmaya başladım. "Bu gece gittiğim barda en sevdiğin şarkı çaldı ve seni ve büyükbabamı düşünmek canımı acıttı. Ama sonra bir çocuk benimle dans etmeye başladı ve canım biraz daha az acıdı."

Bir damla gözyaşını sabırsızlıkla siliyorum. "Talihsiz haberlerim var: Ondan hoşlanıyorum." Gökyüzünü işaret ediyorum. "Kimseye söyleme, tamam mı? Bu bir sır. Karmaşık ve hiçbir yere gidemez. Paul onun büyükbabası -tuhaf, biliyorum ama benimle kal- ve Paul bana senin bana hiç anlatmadığın aşk hikâyeni anlatırken o da bizimle seyahat ediyor." Islak duygular her kelimeye sinmiş. "Ben de Paul'den hoşlanıyorum. Senden geriye hiçbir şey kalmadı ve o çok iyi biri. Ona neden aşık olduğunu anlıyorum, yine de neden birlikte olmadığınızı hala öğrenmeye çalışıyorum."

Bir yıldız bana göz kırptıyor. Gerçekçi olmak gerekirse muhtemelen bir uçak olduğunu biliyorum ama her yerde, her zaman onu arıyorum.

"Korkarım bu yolculuk bittiğinde onu tanımadığım günlere geri döneceğim." Kimden bahsettiğimi bile bilmiyorum, Paul'den mi Theo'dan mı yoksa

İkisini de. "Değer verdiğim insanları kaybetmekten gerçekten yoruldum."

Çok sessiz. Öylece *gitmiş* olması beni çileden çıkarıyor. Beni böyle bırakıp gitmesi, cevaplar için çırpınmam, gökyüzüyle konuşmam.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum, avuçlarım ıslak tenime bastırıyor.

"Tanrım. Ne yaptığımı bilmiyorum büyükanne. Lütfen bana yardım et."

Hiçbir şey. *Hiçbir şey.*

Gözlerim yaşla doluyor. Çılgılık atmak istiyorum. Onun yerine iç çekiyorum, ayağa kalkıyorum.

Ama sonra telefonum vızıldıyor ve üzerime sarılı yorgandan kayıyor.

Ahşap verandaya çarpıyor ve tekrar çalıyor.

Ekranı aydınlatarak elime alıyorum. TikTok DM'si için bir uyarı. Merak ettim ve açtım.

I watched the videos about your grandma. Omg, incredible! I also looked back on your feed and your older photos are amazing too. Have you gone to Yosemite yet? I'm looking for a birthday gift for my mom next month—she loves Yosemite and has been looking for the perfect prints to put in her house. Pls let me know if I can buy some!

Kalbim küt küt atıyor. Bu bir işaret mi yoksa tesadüf mü? Büyükanнем benimle her yerden iletişim kurma yeteneğine sahip olsaydı, bu gerçekten bir TikTok DM'si aracılığıyla mı olurdu?

Yine de esrarengiz zamanlama inkar edilemez. Bu şekilde bile olsa onu görebilmek için o kadar çaresizim ki kendime bunun mümkün olduğunu söylüyorum.

Yeni bir şeyler yaratma dürtüsü damarlarıma sızıyor. Büyükanнем gerçekten burada olsaydı, bunu yapmam için beni cesaretlendirirdi.

Bu yüzden dizüstü bilgisayarımı almak için eve geri dönüyorum, sonra bir saat, belki daha uzun süre verandada oturup telefonuma fotoğraflar gönderiyorum. Bunları, Yosemite'de geçirdiğimiz zamanın en iyi düzenlenmiş fotoğraflarını sergileyen altmış saniyelik bir klipte derliyorum.

Bu işlem tamamlandıktan sonra DM'ye videonun linkiyle yanıt veriyorum, böylece çektiğim fotoğraflardan bazılarını görebiliyor. Videodakilerden hiçbiri ilgisini çekmezse ona filigranlı ek fotoğraflar göndermeye gönüllü oluyorum ve

Gönder tuşuna basmadan önce sadece bir an duraksadım. Adrenalin ve kırılganlık, bir yabancıнын gelen kutusuna düşmek için uzayda savrulan bir dalga gibi bana çarptı.

Çalışmalarımı biriyle paylaşmayalı çok uzun zaman oldu. Nasıl bir şey olduğunu, ne kadar korkutucu olduğunu unutmuşum. İnsanı nasıl iliklerine kadar soyduğunu. *Yaptığın şeyi beğendiğimi* duymanın ne kadar iyi hissettirdiğini de unutmuşum.

Küçük bir adım, ama yine de bir adım ve göğsümdeki ağırlık biraz olsun kalkıyor.

Beni hala üzen bir şey var: Geceyi Theo'nun beni dışlamak yerine gülümsemesiyle bitirmek istiyorum. Bu şekilde bitmeliydi - Theo'nun vücuduna karşı saatlerce dans etmekten tenimde tuzla, uzuvlarım gergin ve yorgun, zihnim bulutsuz.

Düşüncelerim Paul'le birlikte Yosemite'deki piknik masasında Theo'nun kahkahalarla başını geriye attığı videoya kayıyor. Onu böyle güldürdüğümde nasıl görüneceğini ve nasıl hissedeceğini hayal ediyorum.

Bunu hatırlamak istiyorum. Böyle anları yakalamanın büyüsü de bu değil mi? Geri dönüp o zamanı tekrar tekrar ziyaret edebilme yeteneği? Kesinlikle yapacağım.

Bu videoyu birkaç tanesiyle daha birleştiriyorum, bunlardan biri yürüyüş, Theo gömleğini omzuna atmış, sırt çantası çıplak teninin çoğunu gizliyor. Bir noktada omzunun üzerinden kamerama bakıyor, tam olarak gülümsemiyor ama gözleri sıcak.

Paul ve Theo'nun tanıtımı ilgi çekici ve bu sadece kısmen benim yeteneğimin bir kanıtı. Bu onların bağı. Şarkı söylüyor.

Herkes Theo'ya aşık olacak.

Sorun değil, diyorum kendi kendime, gözlerinin gece mavisine takılıp kalıyorum. Ben olmadığım sürece.

Eighteen

BY NOW, MY RESPONSE TO PAUL REACHING FOR A LETTER IS Neredeyse Pavlovvari, bu yüzden ertesi sabah Zion'a giderken bir tane çıkardığında, elimi çoktan uzatmıştım.

Theo yanımda hareketsiz duruyor, eşofmanının kapüşonunu kafasına geçirmiş. Ev henüz karanlıkken onu banyoda duydum. Sessiz olmaya çalışıyordu ama mutsuz olduğu belliydi.

Kapıyı çalsam beni içeri almayacağını biliyordum. Bunun yerine pencereden dışarı baktım, dağların kararmış çizgilerini izledim, Theo ayaklarının altında zemin gıcırdayarak odaya geri döndüğünde gözlerimi kapattım.

Paul mektubu elime tutuşturdu. "Al bakalım canım."

"Sana sorularla mı döneceğim?"

Sırıttırıyor, rutinimizden memnun. "Tamamdır."

Koltuğumda döndüğümde Theo'nun yüzünü benden birkaç santim uzakta, gözleri açık ve tetikte buluyorum.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "İki saniye önce uyuyordun."

"Hiç uyumadım," diyor, sesi sert. "Ölmemeye çalışıyordum." Mektubu elime aldım. "Okumak ister misin?"

Naneli bir iç çekiyor. "Gözlerimin açık olmasının tek sebebi bu."

Huysuzluğunu yanına bırakmaya karar verdim; akşamdan kalmalığı yeterince cezalandırıcı. Mektubu aramızda tutuyorum, böylece birlikte okuyabiliyoruz,

ama zihnim buna kilitlenmiyor. Theo yaklaştı, kolunu koluma dayadı, çenesi omzumun üstündeki boşluğa daldı.

"Can you . . ." Dirseğimi yanına bastırıyorum.

Zar zor kımıldıyor, ama ağzında seğiren küçük sırıtışı *hissediyorum*.

"Dikkatin mi dağıldı?"

"Sen ağzından nefes alırken mi? Kesinlikle."

Burnundan sessiz bir nefes kaçıyor ve ben de gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. Eğlenen -benim pahama- Theo, komadaki Theo'dan iyidir.

"Aynı anda başlayın," diyor. "Hazır mısınız?" Ama ben okumaya başladım bile.

15 Aralık 1956

Tanrım, buna nasıl hazırlanmamız gerekiyordu? Yaptığım o aptal liste, babalarımız kalabalık bir restoranın ortasında birbirlerine bağırmaya başlarsa ne yapacağımızı hesaba katmıyordu. Ya da kardeşim seni düşmanmışsın gibi sorgulamaya başladığında nasıl tepki vereceğimi! Niyetinin ne olduğunu sorduğunda, Tanrım bana yardım et.

Ailen ailemden nefret ediyor olmalı. Sen de onlardan nefret ediyor olmalısın ve bu düşünce kalbimi parçalıyor. Glenlake'e dönerken tüm araba yolculuğu boyunca azarlandım. Ne onlardan ne de başka birinden hiç böyle konuşmamıştım.

Paul, artık seninle çıkamayacağımı söylediler. Söz vermezsem okula dönemeyeceğimi söylediler. Onlara döneceğimi söyledim, ama bunun tek nedeni sana geri dönmek için çaresiz olmam. Sene başına kadar burada tıklı kaldığıma inanamıyorum.

Şimdi tek düşünebildiğim, yemeğimizden önceki haftalarda ne olacağı konusunda endişelendiğim ve senin beni volta atmayı bırakmaya zorladığın. Ellerini omuzlarıma koyar, gözlerimin içine bakar ve "ne olursa olsun her şey yoluna girecek" derdin.

Bunu bana hemen şimdi söylemeni istiyorum. Ama burada değilsin. Yalnızım ve hem seni hem de ailemi korumanın bir yolunu bulmalıyım.

*Bunu çözmek için iki haftam var ve sonra tekrar birlikte olacağız.
Seni seviyorum. Lütfen benden vazgeçme.*

*Sevgiler,
Kat*

"Bu mektubu gönderdiğinde Los Angeles'ta mıydın?" Paul'e koltuğumda dönerek soruyorum. Theo mektubu elimden aldı ve okumaya devam etti.

Paul başını sallar. "Evet, ailesi konuştuğumuzu bilmesin diye Glenlake'teki bir kız arkadaşı gönderdi."

"Çok üzölmüş olmalısın."

"Onun için," diyor. "Berbat durumda olduğunu biliyordum. Mektubundaki o son satırı okumaktan nefret ediyordum, ondan vazgeçmemem için bana yalvarıyordu. Benden vazgeçmezse kaybedecek her şeyi olan oydu."

Bu doğru. Onu seçerse kaybedeceği çok şey vardı - eğitimi, ailesiyle ilişkisi, UCLA'ya dönmesine izin vermezlerse Paul'e erişimi. Bu yalanı söylerken nasıl köşeye sıkıştığını, ailesi ve sevdiği adam arasında kalmanın onu nasıl hasta ettiğini hissedebiliyorum.

O yemekten önce sahip olduğu umudu, istek ve korku karışımını düşünüyorum ve boğazım duygularla doluyor. Bu duyguyu ben de biliyorum - yaptığınız planlar, kafanızda ördüğünüz hayaller, sadece en ufak bir baskı altında parçalanmaları için. Berbat bir akşam yemeği olabilir, sizi onaylamayan bir aile olabilir. Yıllarca kendinizi sorgulamanıza neden olan bir akıl hocası.

Ona yaslanmanıza izin veren ama karşılığında yaslanmayan bir adam olabilir.

Planlar yapılabilir ve sonra kolayca bozulabilir. Umut yaratılabilir ve sönüp gidebilir.

Keşke Gram, neredeyse garantili başarısızlık karşısında bile denediği için ne kadar cesur olduğunu düşündüğümü bilseydi.

Tanrım, keşke bana da aynısını nasıl yapacağımı söyleseydi.

Yanımdaki Theo sessiz, ruh halimin değiştiğini hissediyor. Düşüncelerimi duymuş gibi bana doğru biraz eğiliyor. Çok küçük bir hareket, eğer bu kadar aç olmasaydım neredeyse fark edilmeyecekti. Ama öyleyim, bu yüzden sanki

Kollarını bana doladı ve yapmam gerektiğini bildiğim halde onu itmedim.

I LEAP OFF A SLAB OF ROCK, YELPING WHEN THE FRIGID WATER tenime dokunuyor. Beni bütünüyle yutuyor ve nefes nefese kalıyorum. Yolun karşısında Theo bana doğru ilerliyor, çıplak omuzları güneşin altında parlıyor.

"Oh, kahretsin," diye gülüyorum. "Çok soğuk."

Öğle yemeğini Theo'nun arkadaşlarından birinin ona bahsettiği, popüler patikalardan birinin çok uzağında olmayan bir yüzme havuzunda geçiriyoruz. Görünüşe göre, yüzmek için diğer birkaç yer kadar iyi bilinmiyor - burada başka kimse yok.

Burası bir vaha. Etrafımız pamuk ağaçları ve daha küçük, daha cılız yemyeşil bitkilerle çevrili. Üstümüzde dağlar gökyüzüne doğru yükseliyor. Sesler her yerde yankılanıyor, ama uzakta ve sonra yok oluyorlar.

Parktaki daha popüler ve rahat patikaları keşfettiğim bir sabahın ardından, soğuk su tenimde hoş bir şok etkisi yarattı. Sabah serin başladı, ama şimdi güneş tepemizde asılı dururken, sıcaklık sekseni geçiyor. Havadaki sıcaklığın ve sudaki serinliğin ikilemi çok lezzetli.

Theo süzülerek önümde duruyor, omuzları kısa adımlarıyla bükülüyor. "Her zaman bir giriş yapmak zorundasın, ha?"

Sıvalı saçlarımı alnımdan itiyorum. "İtiraf etmelisin ki sıçramalıydı. Kelime oyunu yaptım."

"En tepedeki kiraz, senin kayıp kafanı bir kayaya çarpman olurdu. Bu yolculukta bir hastane ziyareti eksik."

Parmaklarım içgüdüsel olarak dizimdeki kabuğa gidiyor, midem bulanıyor. "Yapabileceğim aptalca şeyler uydurmana gerek yok, Spencer. Zaten birkaç gerçek olay yaşadım."

Daha da yaklaşıyor, yüz ifadesi benim gergin ses tonum karşısında yumuşayarak daha hafif bir hal alıyor. Başka bir şey değilse bile, dikkatini veriyor. "Ne, bir setten aşağı düştüğün ve neredeyse bana kalp krizi geçirttiğin zamanki gibi mi?"

"Ya da Airbnb detaylarını dikkatlice okumadığım için yerde uyuyor olman gerçeği." Sığ bir noktaya sürükleniyoruz, ayak parmaklarım aşağıdaki yuvarlak kayalara sürtünüyor. Theo ayağa kalkıyor. Göğsünü, o yumuşak çilli tenini ortaya çıkarıyor ve iki eliyle ıslak saçlarını karıştırıp inanılmaz yakışıklı yüzünden geriye itiyor. Gözlerimi kırıştıtarak boğazımı temizliyorum. "Yerde uyumak zorunda değildin, biliyorsun. Çekyat yeterince büyük."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diyor, sesi beni topraklamak için avucumu üzerinde gezdirdiğim kırmızı taşla aynı dokuda, kadife bir pürüzlülükte. "Dün gece yerde uyumayı umursamayacak kadar sarhoştum ama şimdi bunun bedelini ödüyorum. Tüm vücudum mahvoldu."

"Dün gece içtiğin -tırnak içinde söylüyorum- metrik ton burbon da olabilir."

İnliyor. "En parlak anım değil."

Bakışlarım yolun karşısındaki yassı bir kayanın üzerine çıkmış, elinde kitap olan Paul'e kayıyor. Bizi net bir şekilde görebilmesine rağmen, Theo ile yalnız hissediyorum.

Ona geri döndüm. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Merakıma engel olamıyorum - ya da muhtemelen reddedilecek olsa da endişeme.

Yüzündeki küçük gülümseme siliniyor, kaşları bugün ona sürekli eşlik eden kaş çatma haline geri dönüyor.

Kalbim sıkışıyor. Beni susturmasını bekleyerek arkamı dönmeye başlıyorum. Bunu yaptığında yüzüne bakmak istemiyorum. Ona ulaşamamamın beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyorum.

"Shepard," diyor tam ben yüzerek uzaklaşmaya başlarken.

Bir kaşımı kaldırarak omzumun üzerinden bakıyorum. Gergin görünüyor ama bakışlarındaki bir şey onu güçlendiriyor.

"Oyunumuzu oynayabilir miyiz?"

Bu benim Gram'le oynadığım bir oyun, ama gerçek şu ki, Theo'yla oynamak onu canlı tutuyor. Ve eğer şu anda bana bir sır verecekse, istediği kadar bizim diyebilir.

"Tamam," diye mırıldandım. "Bana bir sır söyle."

Bir eliyle ağzını siler. Narin su damlaları cildinin her tarafına kayıyor, umutsuzca kirpiklerine ve saçlarına yapışıyor, yumuşak

Köprücük kemiklerinin oyuklarından omuzlarına, göğsüne iniyor. İstedğim her yere dokunuyorlar. Parmağımı her birine bastırma dürtüsüne direniyorum, onları siliyorum, böylece tek hissettiği *benim* dokunuşum oluyor.

"Stresliyim çünkü Where To Next'in iş modeli değişiyor. Geçen yıl yatırımcılar gelip şirketin çoğunluk hissesini satın aldı ve-" Kederli bir iç geçirdi. Yaklaşıyorum, su hafifçe tenime vuruyor ve o da benim yaklaşmamı izliyor. "Nasıl tarif edersem edeyim çok yetersiz kalacak ama örnek vermek gerekirse, sezon dışı anlaşmalar eninde sonunda ortadan kalkacak."

"Ne!" Haykırıyorum. "Bu en iyi kısmı."

Theo'nun ifadesi değişir. "Biliyorum. Eğer tahminler tutarsa, VIP paketleri ve diğer yüksek tekliflerle uğradığımız zararı telafi edeceğiz. Ve eğer tutmazsa, o zaman her şey batır. Ben bir yöne gideceğini düşünüyorum, diğer herkes diğer yöne gideceğini düşünüyor." Elini suyun hemen altında gezdiriyor. "Anton ve Matias bu işe çabucak dahil oldular. Gerçekten çabuk."

"Bu seni incitti."

Theo'nun gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Yani, şirketi batırabilir ve tüm emeklerimiz boşa gidebilir. Ayrıca en başta bu fikri ortaya atma nedenimize de ters düşer. Seyahat erişilebilir olmalı, insanları dışarıdan bakan biri haline getiren bir dizi Instagram anı değil. Bu, yıllardır hizmet verdiğimiz bazı insanlar için seyahati ulaşılamaz hale getirecektir."

Sesi kısılıyor, o kadar sessiz ki tepemizde öten kuşlar neredeyse onu bastırıyor. "Babam bu konuda çok duygusal olduğumu düşünüyor. Sırf barışı korumak için ne isterlerse yapmamı talep edip duruyor." Boğazını temizliyor, gözlerini kısarak uzaklara bakıyor. "Dün gece ona beni aramayı bırakmasını söyledim. Bu yolculuğun geri kalanını kontrol edemediğim şeyler yüzünden mutsuz geçirmek istemiyorum. Dün gece gecemi mahvetmesine izin vermem yeterince kötü zaten."

Rahatlama tenime değen su kadar serin, gurur ise üzerimize vuran güneş kadar sıcak. Babasına sık sık sınır koymadığı hissine kapılıyorum.

"Bunu yaptığına sevindim. Alınma ama baban tam bir pislik."

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Söylemiştim, aileden geliyor."

Normalde bunun üzerine atlardım ama Theo'nun içinde babasından çok az şey olduğunu görmeye başladım. Paul'un parmak izleri her yerde; sadece kendini göstermesi zaman alıyor.

"Duygusal yatırım yapmanın yanlış bir tarafı yok, biliyorsun." Yemi yutmadığımı anlayınca yüz ifadesi yumuşuyor. "Aynı şey değil ama benim için çektiğim fotoğrafları önemsemek en iyi işimi yaptığım anlamına geliyor. Yatırım yapman neden kötü bir şey olsun ki? Bu işi sıfırdan kurdunuz. Başarisından endişe duyuyorsanız, iş, duygu ya da her ikisinin karışımı olsun, elbette bununla mücadele etmek isteyeceksiniz."

Bakışları yüzümde geziniyor. "Onunla savaşmak istiyorum."

"O zaman zorlamayı bırakma," diyorum. "Belki fikirlerini değiştirebilirsin."

Theo önce aşağıya, sonra da sırt üstü yatmış, ellerini karnına dayamış olan Paul'e bakar. Gözleri kapalıdır ve Theo da bir an için gözlerini kapatır.

"Evet," diyor sonunda. "Her şey yoluna girecek."

Buna gerçekten inanıp inanmadığını söylemek zor ama olacağından hiç şüphem yok. Mucizeler yaratabilecek biri varsa o da Theo'dur, köşeye sıkışmış olsa bile.

Etrafımda dönüyor, omuzlarındaki gerginlik biraz olsun gevşiyor. "Şimdi sırlar için sıra sende, Shepard."

"Seninle gurur duyuyorum." dedim.

Ağzımdan çıkanlara kim daha çok şaşıyor bilmiyorum: Theo mu ben mi?

"Aman Tanrım. Bunu söylediğime inanamıyorum. *Yüksek sesle.*" Elimi alnıma bastırıp inliyorum. "Kafan o kadar büyüyecek ki her yerde patlayacak."

Yüzünü buruşturuyor ama şaşkınlığı yerini eğlenceye bırakıyor. "Grafik."

"Bu doğru. Yıllar boyunca kariyerini biraz takip ettim." Ağzı geniş bir sırıtışla kıvrılıyor, gamzesi patlıyor. Parmağımı gamzesine bastırıp yüzünü geriye itiyorum. "*Kapa çeneni*, LinkedIn konusunu açmaya cüret etme."

Tanrıya şükür bildirimlerden haberi yok; zaten kendini çok beğenmiş.

"Lisede üstünlük için çok savaştık, değil mi?" Devam ediyorum. "Başarılı Olması En Muhtemel Öğrenci seçildik," diyor kuru bir sesle. "Tek beraberliğimiz." "Ama sonunda onu da sen kazandın." Dayanılmaz derecede dürüst davranıyorum. Ama

Bu itirafıyla bana sırtımı yaslayabileceğim kadar güçlü olduğumu gösteriyor. Belki ona yaslanmak da güvenlidir. "*Eminim Forbes 30 Yaş Altı 30* şeyiyle meşgul olduğun için LinkedIn'imi takip edemiyorsundur ama ben de pek başarılı sayılmam."

"Unvanlarınızı hiç yazmıyorsunuz, bu yüzden aslında ne iş yaptığınızı bilmiyorum" diyor. "İşinizi sevmiyor musunuz?"

Benim yok. Şu anda her şeyi anlatabilirim ama bu çok büyük olur. Parçalar halinde savunmasız olursam, kendimi tamamen kaybetmem.

"Yapmak istediğim şey bu değil," diyorum onun yerine. "Ama aslında istediğim şeyi yapmaktan çok korkuyorum."

"Fotoğrafçılığınız."

Başımı sallıyorum. Bu da bir sır. Şimdi dağıtıyorum ama idare edilebilir sırlar. "Mezun olduktan sonra bu işi yapmaya çalıştım ama yandım ve vazgeçtim. Ya da başarısız oldum, nasıl çerçevelemek istediğinize bağlı. Büyükannem öldüğünde hiçbir şey yapmak istemedim." Gözlerimi kırıştırıyorum ve kirpiklerimden bir damla su dökülüyor. "Özellikle de başarılı olduğumu asla göremeyeceği bir şeyi."

"Onun böyle gördüğünden şüpheliyim."

İçten içe doğru olduğunu hissediyorum ama üzerinde durmak çok acı veriyor. "Her neyse, sen benim için her zaman başarının kalesi oldun. Kendini asla ikinci plana atmadın. Ve inan bana, bunun bir kısmının beyaz adam özgüveni olduğunun farkındayım."

Gülüyor. "Her zaman kendimi sorguluyorum."

"Benim açımdan, inşa ettiğin bu şeyin başında seni görmek, ona her şekilde yatırım yapmak ve mücadele etmek Bilmiyorum, etkileyici. Her zaman etkileyici oldun, ki bu senin en sinir bozucu özelliğin."

Gülmesini bekliyorum ama onun yerine bana bakıyor, yanakları pembeleşmiş, dengeli görünüyor.

"Aklıma gelen kırk tane daha özellik sayabilirim," diyorum, aniden rahatsız olarak.

Ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor. "Lanet olsun, Shepard."

"Hangi noktada yanlış bir dönüş yaptım?"

Ellerini indirdiğinde, uyguladığı baskı yüzünden gözleri kızarmış. "Sen yapmadın."

Ona inanmıyorum, ama yaklaşıyor, bana öyle karışık bir ifadeyle bakıyor ki, günlerce baksam bile her bir duyguyu tanımlamak için iplerini asla ayıramam. Yıllarca.

Elini uzatıyor, yanağımdan bir tutam saç koparıyor, parmakları öylece kalıyor. "Bunu bağırarak söylemeliyiz."

Ona göz kırpmıyorum. "Affedersiniz?"

"Bağır," diyor, şimdi gülerek. "Bu saçmalıklardan kurtulmak için kanıtlanmış bir tekniktir."

"Bağıramayız. Birileri öldürüldüğümüzü düşünecek." Omzumun üzerinden kitabını tekrar eline almış olan Paul'e bakıyorum. "Paul'ün soğukkanlılığını bozacağız."

"O zaman suyun altına gireceğiz."

Ona bakıyorum. "İyi misin?"

"Hayır. Sen?"

Gülme sırası bende. "Hayır."

"O zaman suyun altına gir ve çılgılık at, Shepard."

Ama bunu kendi başıma yapmama fırsat vermiyor. Elim tutup vücudunu suya daldırıyor ve beni de kendisiyle birlikte suyun altına çekiyor. Bağırışı kulaklarımda donuk bir uğultu, boğuk ama güçlü, tıpkı bir depremin ilk saniyeleri gibi, ayaklarınızın altında kayan zeminin alçak iniltisi gibi. Sizi ayaklarınızın altından çekmeden hemen önce.

Ben de bağırıyorum, önce şaşkınlıkla, sonra iyi hissettirdiği için. Dakikalar önce bu suya ilk dalışımdaki gibi -şok, sonra rahatlama getiren uyuşukluk. Su ağızıma doluyor, ağızımdaki suyla birlikte geri itiliyor.

nefesimin ve sesimin gücüyle. Bununla birlikte, son altı ayın tüm kederini, son bilmem kaç yılın hayal kırıklığını, hayal kırıklığını ve kendime uyguladığım baskıyı itiyorum. *Ne için?*

Nefes nefese kalıyoruz, birbirimizi ilk kez görüyormuşuz gibi bakıyoruz. Su, onun ve benim yanaklarımızdan gözyaşı gibi akıyor. Theo "Yine" diye bağırdı.

Onunla birlikte suyun altına giriyorum, bu sefer gözlerimi açık bırakıyorum, birlikte çılglık atarken yakınlaşıyoruz, ağzımızdan baloncuklar fışkırıyor. Theo'nun bacağı benimkine dolanıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. Kollarını tuttuğumda kalbim hızla çarpıyor, eli boynumu kavıyor. Ağzı yaklaşıyor ve bir anlığına benimkine değdiğine yemin ediyorum. Ama aramızda sadece su var.

Birbirimize sarılmış halde, vücudumuzdan sular akarak, nefes nefese yukarı çıkıyoruz. Şeytan çıkarılmış ve elektriklenmiş hissediyorum. Düzelmemiş ama daha iyi. Sanki hatalarımın, başarısızlıklarımın, korkularımın toplamı değilmişim gibi. Kendime itiraf edebilirim, istediğim şey için savaşmak için çok geç olmayabilirmiş gibi. Beklediğim gibi sonuçlanmasa bile umut etmenin, denemenin sorun olmadığını.

Kendimi uçurumun kenarında hissediyorum.

"Ahh," diyor Theo aptalca bir sırıtışla usulca. Ortak gerginliğimizin son kalıntıları nefesinde geziniyor. Ağzında tatmak istiyorum.

Bunun yerine, tek kişilik bir izleyici kitlemiz olduğunu bilerek gülüyorum ve başımı sallayarak vücudumu onunkinden isteksizce ayırıyorum. "Bana Bir Sır Söyle'nin en tuhaf sonuydu."

"Daha iyi hissediyor musun?" Theo'nun boynumdan kayan eli son bağlantı noktamız ve teninin kayması vücudumdaki tüyleri içinde bulunduğumuz soğuk sudan daha etkili bir şekilde kaldırıyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Yüzeyin altında, dizi benimkine çarpıyor. Artık duygusal olarak rahatladığımıza göre, fiziksel olarak ne kadar yakın olduğumuzun aşırı farkındayım. Hâlâ ne kadar yakınız. "Sen mi?"

"Şu anda, evet."

Paul'ün sesi aniden esen yumuşak bir rüzgârla yankılanıyor ve bakışlarımızı ayırıyor. "Siz ikiniz yüreğinizi ferah tutun. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez."

Theo ve ben Paul'e dönüyoruz, elinde kamerasıyla kayanın üzerinde uzanıyor. "Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

Paul kamerayı yüzüne yaklaştırıp bir kare çekerken sessiz bir gülümsemeyle gülümsüyor. "İkisi de."

Nineteen

| CAN'T LET YOU SLEEP ON THE FLOOR."

Theo çömeldiği yerden omzunun üzerinden bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" Ama bakışları yanımdaki boş alana kayıyor.

TikTok ile meşgulmüş gibi davranıyor, videolarıma gelen yorumları okuyor ve yanıtlıyorum. Ama birçoğu Theo'yla ilgili susamış yorumlar ve bu da beni ona geri götürüyor.

Tanrım, anlıyorum. Eğer şimdi onu görselerdi, düşük askılı spor şortu ve teninin altın rengi dağınık lekeler halinde görünecek kadar yıpranmış gömleğiyle düzeltmeye çalıştığı battaniyenin üzerine eğilmiş, susuzlukları katlanırdı. Ona bu yatağa girmesini söylemem için bana bağırıyor olacaklardı. Zaten onunla takılmam, onunla çıkmam, ona aşık olmam için çılglık atıyorlar.

Bunu yapamam. Ama burası ile aşk arasında oynayabileceğimiz çok fazla alan var.

"Vicdanım rahat bir şekilde vücudunu mahvetmeye devam etmene izin veremem. Dün gece bu konuda kendimi kötü hissettim ve bu gece daha da saçma."

Ayağa kalkıyor ve dönüyor, elleri zayıf kalçalarında. "Neden saçma?"

Ona bir bakış attım. Küçük gülümsemesi nedenini çok iyi bildiğini gösteriyor. Bugün aramızda değişen şeye bir isim veremiyorum ama artık fiziksel olduğu kadar duygusal da. Onunla her iki şeyi de arzuluyorum.

Belki o da bunu arzuluyordur. Yastığını alıyor ve yatağın kenarında duraklayarak ilerliyor. Gözlerimiz kilitlenirken çenesini göğsüne doğru eğmiş, öylece duruyor.

"Emin misin?"

Yorganı onun tarafına doğru çekerek bir nefes verdim. "Nadiren, ama bu konuda, evet."

Geçen gece iç çamaşırı sandığı şortu giyiyorum ve lambayı söndürdüğünde oda kararmadan hemen önce bakışları onları içine çekerek kararıyor.

Görmenin yerini ses alıyor: Yatağa girerken teninin çarşafa sürtünmesi. Yorganı ikimizin üzerine çektiğinde çıkan hışırtı. Ağırlığına uyum sağlayan yatak yaylarının gıcirtısı. Dudaklarının nemli ayrılması ve yumuşak nefesi.

Yatağımda değer verdiğim biri olmayalı uzun zaman olmuştu, son ilişkimden bu yana üç yıl geçti. Theo'nun yanımda olması, vücudunun sıcaklığını ve ağırlığını hissetmek dayanılmaz derecede samimi. On yıl önce düşüncelerimin çoğunu işgal eden çocuğun, şimdi her şeyi alt üst eden adamın *Theo* olması, bu anı gerçeküstü kılıyor. O kadar tesadüfi ki, bunun kaçınılmaz olmaktan başka bir şey olamayacağını düşünmeye başlıyorum.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum, farkındalıkla aydınlanmış bir halde.

Saatlerce uyumayacağım. Bir nefes veriyor. "İyi geceler."

Dakikalar sonra bile kalbim gözlerimi kapatamayacak kadar hızlı atıyor. Suya atlarken hissettiğim aynı duygu, o baş döndürücü adrenalin patlaması. Ama onu harcayacak hiçbir yerim yok, bu yüzden sonsuz bir beklenti döngüsü içinde damarlarımda atmaya devam ediyor.

Theo'nun uyuyup uyumadığına bakmak için başımı bir santim kaydırıyorum, ancak onu bana bakarken buluyorum, gözleri karanlıkta parlıyor. Telaş bir dalgaya dönüşüyor. Tekrar suyun altındayım ama ılgılığım boğazımda düğümleniyor. "Ne?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Sen."

Bunu söyleme şekli, çırılçıplak soyunması, beni tamamen döndürüyor. Dudaklarımı birbirine bastırıp devam etmesini bekliyorum.

Öyle yapıyor. "Dün gece yerde uyumak zorunda olmadığımı söyledin ama ben orada kaldım çünkü alternatifini çok istiyordum. Bu gece kendime bir daha söylersen dün gece yaptığım gibi görmezden geleceğimi söyledim."

"Neden?"

"Çünkü onu ç o k istiyorum," diye tekrarlıyor. "Ve Vegas'tan sonra, ateşkesi değiştirdik-"

"Evet, sanırım ateşkes bozuldu." Daha önce bir çizgiyi aşmıştık. Ya da belki de on yıl önce olduğumuz kişi olmadığımız bir balonun içine girdik. İki hafta önce olduğumuz kişi bile değiliz. "Buna daha önce ihtiyacım vardı. Sana bağırmaya yani. Ama ben ..."

"Anlat bana."

"Bunu söyleyeceğim için gerginim," diye itiraf ediyorum. Bu bile çok fazla gibi geliyor. "Söyle bana," diye tekrarlıyor, bu kez yumuşak bir sesle. "Bunu yalnız yapıyorsun." "Benim de buna ihtiyacım vardı."

"Bu da ne?"

Beni zorluyor ama sesinin tınısı gergin. Sanki cevabı zaten biliyor ve onunkiyle aynı. "Sen, burada, bu yatakta. Biz, aramızda ne oluyorsa olmasına izin veriyoruz. İkimiz de buna ihtiyaç duyduğumuz bir yerdeyiz, sence de öyle değil mi?"

Sesi alçalıyor, omurgamdan aşağı şarkı söylüyor. "Buna neden ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Fiziksel çekimin yanı sıra, sen neden istiyorsun?"

"Sayılamayacak kadar çok neden var," diyorum ve o bir kahkaha atıyor. Gözlerimi kapatıyorum, evde beni bekleyen her türlü sorumluluğu, kararı ve konuşmayı bir kenara itiyorum. Dokuz günümüz kaldı. Gerçekten içine gömülme, fazla düşünmeme ya da endişelenmeme düşüncesi, çaresizce ihtiyaç duyduğum baskıdan kurtulmamı sağlıyor. "Adını koymak zorunda değiliz. Burada olduğumuz sürece ne olmasını istiyorsak o olabilir."

"Peki ya büyükbabam?"

"Biz somut beklentiler içinde olmazsak, o olacak mı?"

"Belki." Duraksıyor. "Ama eğer onun yanında rahat olursak muhtemelen daha az olur." "Seni minibüste kuru kuru becermeyi planlamıyordum, yani ..."

"Beni başka yerlerde de kuru kuru becermeyi mi planlıyordun? Sadece merak ettim." Dişleri parlıyor, neredeyse yırtıcı. "Vegas'taki otel koridorları dışında yani."

Bunu ve beni öpüş şeklini hatırlayınca ona doğru kayıyorum. Gözlerim hem karanlığa hem de giderek artan yakınlığına alıştıkça yüz hatları kendini belli etmeye başlıyor. Sonunda yüzünü net bir şekilde görebilecek kadar yakınıyorum. İfadesi hissettiğim çıplak ihtiyaca kadar sıyrılıyor. İçimde ne varsa ona yansıyor ve bu korkuyu ortadan kaldırıyor.

Bacaklarımız birbirine değdiğinde nefesimi tutuyorum. Teninin sıcaklığı gerçek dışı ve elinin kalçamda gezindiğini hissetmek de öyle. Ellerimi göğsüne bastırıyorum, kalbinin benimki kadar sert attığını hissetmek beni memnun ediyor.

"Bu gece ne arıyorsun?" diye mırıldanıyor.

"Sadece seni. Bu kadarını yapabildim."

Başparmağı yanağımın yüksek düzleminde geziniyor ve alnıma en yumuşak öpücüğü konduruyor. İçimden bir nefes çekiyorum. Beni kendine çekerken parmakları kalçalarımın gömülüyor, ağır bir kalça benimkini örtüyor.

"Seks yok," diye fısıldıyor, dudakları kelimelerin üzerinde dudak büküyor, ağzımı zar zor sıyrıyor. "Bunu istediğini söylemiyorum, sadece büyükbabam uyanırsa riskli bir pozisyonda yakalanmak istemiyorum. Ama öpüşmek ..."

"Cesaretlendirmenin de ötesinde," diye nefes alıyorum ve dudakları dudaklarıma değerken gözlerimi kapatıyorum.

Eli kalçamdan aşağı kayıyor ve bacağını hareket ettiriyor, böylece parmakları kalçamdan aşağı inip arkasını kavrayabiliyor. "Sana dokunabilir miyim?" diye soruyor, yanağımdan boynuma doğru bıyıklı bir yol çiziyor ve nazikçe ısıyor.

"Mmm," diye iç geçirdim. "Hmm?"

"Evet."

"Sen de bana dokunabilirsin," diyor kulağıma karşı. "Bunu ister misin?"

Elimi gömleğine sokuyorum. O kadar sessiz ki bir dikiş iniltisi duyuyorum. Her şeyi söküp atmak istiyorum. "Evet, bunu istiyorum."

"Siktir, ben de istiyorum," diyor ağzı benimkini kapatmadan hemen önce. Dili benimkine değdiğinde hâlâ o *sikişin* tadını alıyorum ve bir kolunu belime dolayıp sanki beni bir süre daha tutmayı planlıyormuş gibi bedenimi kendine doğru çektiğinde ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Sonsuz bir öpücüğün içine düşerken eli yan tarafıma doğru ilerliyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Avuç içimi sırtının alt kısmına bastırıyorum, üstümde yarı yolda yuvarlanırken omurgasının dalgalanmasını hissediyorum.

Vücudunun verdiği his inanılmaz. Günlerdir onu izliyorum, toprak yollarda adım atıyor, yokuşları zarifçe tırmanıyor, devasa kayaların

üzerinden geçiyor. Araba kullanırken gizlice kalçasının hatlarını takip ettim,

Onu oradan kavradığımda kalçasına doğru yükselen kasların parmaklarımın altında ne kadar gevşeyeceğini merak ettim. Uzun bir yolculuktan sonra sert bir iniltiyle kollarını başının üzerine gerdiğinde pazularının uzayıp bükülmesini izledim. Kamera lensimin arkasında onun tamamını inceledim. Vücudunun tüm açılarını, düzlemlerini ve sert kıvrımlarını ellerimle keşfetmek istedim.

O ağızımın içinde neredeyse sessizce inlerken, dili ipeksi bir şekilde benimkine değerken, o yavaş, kirli alış-verişi yaparken ben de bunu yapıyorum. Bir elimle yanağını kavırıyor, diğer elimle gömleğinin altındaki teninin sıcaklığını, dokunuşumun altında titreyen yağsız kasların üzerinde uzanan yumuşaklığını keşfetmesine izin veriyorum.

Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, sonra acıyı dindirmek için yalıyor. Canımı acıtması hoşuma gidiyor; aklımı başımdan alıyor. Birbirimizle hep böyle oynadık - biraz sert, çünkü buna dayanabiliriz. Kalçamı bu şekilde kavrayacak, kıcımlı tutup beni vücuduna doğru çekecek kadar kırılmaz olduğumu düşünmesi beni ağızına doğru inletiyor.

"Seslerin," diyor gülerek inleyerek. "Beni çılgına çeviriyorsun, Noelle."

Adımı söylemesinin verdiği vahşilik bedenimde sekiyor ve tırnaklarımı tenine batırıyorum, ta ki ısırıldığında tıslayana kadar. Bunu tatlıya çeviriyorum, avuçlarımı sırtından aşağı doğru kaydırıyorum, sırf kıcını ellerimle kavrayıp onu kendime doğru öyle sıkı çekiyorum ki bir saniyeliğine nefesim bedenimi terk ediyor. Her yeri sert, ama özellikle bacaklarımın arası ve orada onun nabzını hissediyorum.

Theo birkaç dakikalık uyuşturucu öpüşmelerden sonra kendini üstüme atıyor, tüm ağırlığını bir dirseğine veriyor, böylece diğer eli aşağı inip boynumla omzumun birleştiği kıvrımı avuçlayabiliyor. Orada baskı yok, ama şimdi onu her yerde hissediyorum - göğsümden ayak bileklerime kadar bana baskı yapıyor, beni sert, derin, kaba öperken başparmağıyla nabzımın şiddetli atışını ölçüyor. Sevdiğim şekilde. *İhtiyacım* olan şekilde.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Alt dudağımı ısırtıyor. "Ne?"

"Bilmiyorum," diye inliyorum gülerek. Bu çok fazla, yeterli değil.

Bana karşı sallanıyor, tam olarak çok fazla olduğu yerde. Tam olarak yetmediği yerde.

"Bana dokunabilir miyim diye sordun," diye meydan okuyorum. "Öyleyse yap." "Dokunuyorum," diye gülüyor ve dişlerini çenemde gezdiriyor.

"Orada değil."

Boğazından bir ses çıkarıyor. "Nereye?"

Yüksek sesle söyleyebilirdim ama bunun yerine ona göstermeyi tercih ettim, bu yüzden uzanıp bileğini tuttum.

Üzerimden yuvarlanarak dirseğinin üzerinde kendini yeniden ayarlıyor. Beni öpmeyi bırakmıyor; hatta parmakları köprücük kemiğimin üzerinden geçip göğsüme inerken öpüşmesi daha da şiddetleniyor. Eliyle şekillendiriyor, başparmağını meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve bir iniltiyle kalçasını bedenimin yan tarafına doğru eğiyor. Karnıma doğru kısa bir gezinti yapıyor ve orada duruyor, serçe parmağı şortumun bel bandıyla flört ediyor.

"Burada mı?" diye soruyor. Gülümsemesi ağızından benimkine yayılıyor ve dudaklarıma yapışıyor.

"Sen bir pislüksin," diye iç geçirdim, işkence görmüş gibi. "*Devam et.*"

Parmakları uzun ve şortumun bel bandının altından kaymaları için elini hareket ettirmesi bile gerekmiyor, tam ihtiyacım olan yerde duruyorlar. "Burada mı?"

"O iki parmak konuşması sırasında büyük bir oyundan bahsettin ve bunu yerine getirmiyorsun."

Gülüyor, sessiz ve savunmasız. O kadar lezzetli ki ensesindeki saçları kavırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, parmakları ihtiyacımın merkezini bulduğunda onu derinden öpüyorum. Önce üzerime, sonra içime kayıyorlar ve ikimiz de titreyen inilti çıkarıyoruz. Başparmağı, parmaklarının yavaşça itip çekmesiyle birlikte işkence gibi bir ritim tutturuyor. Dili de aynı ritmi takip ederek tekrar tekrar benimkine doğru kayıyor.

Beni çalıştırırken kısa itişlerle kalçama bastırıyor, mükemmel basıncı oluşturmaya devam ettiği her dakika daha da sertleşiyor. İşaretlerimi dinliyor, elini ciddiyle kullanmaya başladığımda başparmağını daha hızlı çeviriyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor. "Bu iyi, değil mi?"

"Mmm." Her şey dayanılmaz derecede sıkılaşmaya başladığında kolunu kavıyorum. "Böyle gelebilir misin?"

"Hayır, ama değil-"

"Önemli Theo," diyorum sesim titreyerek. "Lütfen. Sana ihtiyacım var."

Ya adından ya da isteğimden dolayı vücudu benimkine karşı sarsılıyor. "Tanrım, tamam," diye nefes alıyor. "Seni oraya götürmeme izin ver."

Dokunuşunun, verdiği sözün, sonunda bunu yapacak olmamızın yoğun karışımı beni sınıra doğru itiyor. "Ben oradayım-"

Sesi kısıtlama ve heyecanın baş döndürücü bir karışımıyla titriyor. "Evet, Noelle."

Adımı tekrar söylemesi, beni derinden öpmek için üzerime eğilmesi beni yoğun, patlayıcı bir rahatlamaya itiyor. En ufak bir çığlık atıyorum, kalçalarım elinin etrafında kapanıyor, ağzıma nefesini verirken titriyorum. Durmuyor, sadece parmaklarımı bileğine dolayana kadar hızını yavaşlatıyor, öpücüklerim özensizleşiyor.

Aniden doğrulup gömleğini çıkarıyor. "Yapmam gerek-"

Gömleği aramıza koyup tekrar dirseğine dayanarak uzanmadan önce geniş göğsüne kısa bir bakış atıyorum. Şortunun bel bandını aşağı doğru itiyor, kalçalarının hemen yanından geçerek bir elini kendine dolayabiliyor. O kadar karanlık ki göremiyorum ama ağzı benimkini buluyor ve baş döndürücü bir şehvet dalgası hayal kırıklığımı yarıda kesiyor.

Elinin kalçamı okşadığını hissediyorum ve çenesini ısırabilmek için öpüşmeyi kesip elini benimkiyle değiştiriyorum. Teni sıcak, vücudumdaki parmaklarından ve bana dokunurken aldığı zevkten dolayı kaygan. O kadar sert ki canı yanıyor olmalı ve elimi sıkıldığında boğazının arkasından çıkardığı ses bana öyle olduğunu söylüyor.

"Göster bana."

İnliyor, parmakları parmak eklemlerimin üzerinde kıvrılıyor ve neye ihtiyacı olduğunu, onu oraya götürecek hızı ve baskıyı gösteriyor. Bunu birlikte yapıyoruz, bizim yaptığımız bu karanlık, garip odada sessizce.

"Öp beni," diye yalvarıyor ancak bir dakika sonra. "Lütfen."

Dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve nefesi kesiliyor, hızımız önce kesiliyor, sonra h ız l a n ı y o r . Dudaklarımı yakalıyor, çekmeden önce beni derinden öpüyor.

Ağzımın köşesine, yanağıma doğru soluyor. Diğer eli saçlarıma dolanıyor, yumuşak bir *sevişme* fısıldayıp tenime ve altımızdaki gömleğe nabız atarken saçlarımı kavırıyor.

"İşte bu kadar." Daha önceki cesaretlendirmesini yineliyorum ve gülerek inliyor, vuruşlarımız yavaşlıyor ve uzuyor, alnı benimkine düşüyor.

Sözlerini bitirdiğinde ikimiz de titriyorduk. Theo'nun ılık nefesi ağzından patlamalar halinde çıkıyor, kalbi göğsünde çarparak koluma bastırıyor. Dudakları şakağıma bastırıldığında, parmakları saçlarımdaki tutuşunu gevşettiğinde içime zevkten daha derin bir şey batıyor.

"Bu ..." diye mırıldandı, "... en sevdiğim gömleğimdi."

Yüzümü göğsüne çeviriyorum, gülmekten titriyorum. Bu beklediğim son şey ama ihtiyacım olan ilk şey. Olası bir garipliği daha oluşmadan patlatıyor. O gömleğiyle kalçamı ve karnımı silerken ben de burnumu ve ağzımı onun titreyen tenine gömüyorum. Hareket etmek istemiyorum. Asla.

İşi bittiğinde Theo'nun kolları beni sarıyor. Yan tarafıma kayıyorum, vücudunun beşiğine geri gömülüyorum. Kalçasını benimkinin üzerine koyuyor, omzuma, boynumun eğimine doğru bir öpücük izi bırakıyor. Parmaklarımız karnımda birbirine dolanıyor ve ben o anın sessiz bağlantısına gömülüyorum. Daha önce hiç bu şekilde dokunmamıştık ama beni en çok acıtan şey tam burası.

"Noelle," diye fısıldıyor

Theo. "Mmm."

"Soyadımı tüm tavırlarınla söylemene bayılıyorum, bu yüzden bana Spencer demeyi bırak demiyorum." Duraklıyor ve ben nefesimi tutarak gözlerimi açıyorum. "Ama artık bana Theo demeye başladın, onu da bırakma, tamam mı?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, açıklanamaz, bitkin bir şekilde mutlu oluyorum. "Tamam."

Twenty

ARE YOU SURE YOU WANT TO STAY HOME? IT'S OUR LAST DAY burada."

Paul kitabından başını kaldırıp bana bakıyor. "Evet, son iki gün beni gerçekten çok yordu. Bir sonraki maceramız için dinlenmek istiyorum."

Dün günü Zion'un Kolob Kanyonu tarafında geçirdik. Düz patikalarda ilerlememize ve Paul'ün bir düzine yaş daha genç birinin dayanıklılığına sahip olmasına rağmen, bitkin düştüğünü söylediğinde ona inandım.

Ama şimdi kendini kanepenin köşesine daha da sıkıştırırken gözlerinde kesinlikle bir ışıltı var.

Tanrım, şu kanepesi. Eğer bir insan olsaydı, gözlerinin içine bakamazdım. *Paul*'ün gözlerine zar zor bakabiliyorum. Theo'yla son iki gecedir orada yaptıklarımızı düşününce yanaklarım alev alev yanıyor. Beynim anında, eliyle çenemi kavrayarak beni öpüşündeki kendinden emin, buyurgan tavrını, karanlıkta üzerimde beliren bakışlarını hatırlıyor. Boynunu emdiğimde ya da onu okşarken omzunun kıvrımını ısırdığımda ağzından çıkan o işkence edilmiş, ısırılmış sesler. Dün gece, bütün gün dokunamadıktan sonra, avuçlarını benimle nasıl doldurduğunu

-Göğüslerim, kalçalarım, kığım... Sanki saatlerdir benim şeklimi düşünüyormuş gibi.

"Shepard."

Sıçradım. Theo çoktan kapının yanında duruyordu. Şapkasının siperliğinin altından, sanki ne hayal ettiğimi biliyormuş gibi gözleri keyifle parlıyor.

Zion'daki son günümüzde Paul'ü burada bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum ama Theo ile yalnız kalma fırsatını değerlendiremeyecek kadar da kötü değil. Ayrıca, bu daha yorucu bir yürüyüşe çıkabileceğimiz anlamına geliyor; vücudum yanmak için can atıyor.

"Tamam, ihtiyacın olursa bizi ara," diyorum.

Paul neşeyle el sallıyor. "Yapmayacağım! Bugünkü mektubun tadını çıkarın."

Güvenli bir şekilde sakladığım sırt çantamı okşuyorum.

"Sabırsızlanıyorum."

"Akşam yemeğine kadar döneriz." Theo kapıyı açıyor, zar zor geri çekiliyor, öyle ki ben yanından geçerken vücutlarımız birbirine sürtünüyor. Sırtarak dudağını ısıırıyor, ben de ona alaycı bir bakış atıyorum ve ödeşmek için parmaklarımı spor şortunun önünde gezdiriyorum. Kapıyı kapatırken eli kolumu tutmak için dışarı fırlıyor. Önümü keserek beni tahtaya yaslıyor, sabahın erken saatindeki hava hâlâ soğuk.

"Tahmin et adını kaç kere söyledim." Bir

kaşımı kaldırdım. "Dün gece mi?"

Yumuşak kahkahası dudaklarımı bir öpücük gibi okşuyor.

"Hemen şimdi." "İki kereden fazla olamazdı."

"Dört kez." Gözleri dudaklarıma sabitlenmiş. Orada dişlerinin ısırtığını, dilinin kaygan kayışını, dün gece onu ağzıma aldığımdaki ağırlığını hissediyorum. Çok sessiz olmalıydı. Kalçaları çok yoğun bir şekilde titriyordu ve boşaldığında rahatlaması benimki gibi hissettirdi. "Ne düşünüyordun?"

Alt dudağımı yalıyorum, hareketi tenis kortunda görmeye alıştığım bir yoğunlukla takip ettiğinde içimde bir memnuniyet dalgası oluşuyor. Servis atmayı, olağanüstü becerisini gösterme şansını bekleyen o tek düşünceli dikkat.

Birçok şeyde iyi. Artık o kadar nefret etmiyorum.

"Ben de kahvaltıyı düşünüyordum." Alanıma dalıp kalçalarımı kapıya sabitlediğinde soluk soluğa bir kahkaha attım. "Öğle yemeğini de. Akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi merak ediyorum."

Sırıttırıyor. "Oldukça aç görünüyordun."

Gözlerini daha iyi görebilmek için şapkasının yakasını kaldırıyorum. Onlar da aç. "Bu yürüyüşe hazır mısın, Spencer? Seni zorlayacağım. Kışını tekmeleyebilirim."

Gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüşüyor. "Bu bir ödül gibi geliyor, tehdit değil."

"Şimdi böyle diyorsun ama beşinci saate kadar bekle."

"Tekrar söylüyorum, bu bir ödül gibi geliyor." Ağzı tam orada olacak şekilde eğiliyor.

Neredeyse beni öpecekti ama tam olarak değil. "Ama tehditlerin hep vardı."

Ben daha bunu anlayamadan, başparmağını alt dudağıma sürtüyor, sonra da ağzımın köşesini kendi parmağıyla sıyrıyor. Çenesindeki kirli sakal tenimi yakıyor. Kıçımı kirli bir coşkuyla tokatlarken eli de öyle.

Nefesim kesildi. "Oh, seni pislik-"

Çoktan merdivenleri yarılamıştı ama bana minibüsün anahtarlarını atmak için geri döndü. "Gidelim Shep. Bana günümü gösterme vaktin geldi."

"FUCK ME," THEO WHEEZES.

Burnundan bir damla ter süzülürken omzumun üzerinden ona bakıyorum. *Çok isterdim.*

Bunun yerine, Angels Landing'i yürüyoruz, yorucu bir beş mil, güneş pırıl pırıl, Theo arkamdan rastgele küfrediyor ve patikada insanlar bizi düzenli olarak geçiyor. Sevişme zamanı geldiğinde, umarım daha seksi bir ambiyansı olur. Ve daha az ölüm tehlikesi.

Henüz yürüyüşün korkunç kısmına gelmedik, ancak bu kısım bile zorlu. Patika kanyonun kenarına oyulmuş ve Walter's Wiggles adı verilen bu geri dönüşler dizisinde daha geniş olmasına rağmen, düşüşü durdurmak için sadece çalılık bitkilerle düz bir şekilde aşağı iniyor.

Omzumun üzerinden, "Canlan Spencer, bu iş sende," diye sesleniyorum. Nefes nefese kaldım ama vücudum zorlu eğimin ciğerlerimde, bacaklarımda ve göğsümde yarattığı tanıdık yanmayı seviyor.

Birden Theo daha da yaklaştı, neredeyse arkamdaydı. "Mantiken, o şortu işlevsel olduğu için giydiğini biliyorum ama şu anda beni ayakta tutan tek şey o şortun içindeki kışın." Uzanıp taytla kaplı kalçamı sert parmaklarıyla kavırıyor, başparmağı kışığa giriyor. "Ayrıca beni mahvediyor olman da çok seksi."

Gurur içimde uğulduyor. "Nerede o rekabetçi ruh?" "On ikinci dönemeçten sonra bu patikanın kenarından kaydım." Gülüyorum. Yirmi bir tane var.

"Ve her neyse, senin kık tekmelemini izlemek her zaman hoşuma gitmiştir, Shepard. Benim olsa bile."

"Bu hiç de doğru değil."

Onu değerlendiriyorum. Şikâyetine rağmen günlerce dayanabilecek gibi görünüyor. Yanakları kızarmış, ön kolları nemli. Ama adımları uzun ve kendinden emin ve benden sadece biraz daha fazla nefes nefese.

Gözlerimi yakalayarak sırtıyor. "Tamamen doğru."

"Lisede değil."

"Kesinlikle lisedeyken." Ona bir bakış attım ve o da gülerek ellerini kaldırdı. "Belki sen rekabetimizden rahatsız oluyordun ama ben bayılıyordum. Ya bana kıcının tersiyle iltifat *ediyordun* ya da onu öldürüyordun. Gözlerindeki o katil parıltısını görmenin ne kadar eğlenceli olduğunu biliyor musun?"

"Ah lütfen," diye alay ediyorum, sanki cinayete odaklanmış gözlerimi annemden miras almamışım gibi.

Yaklaştıkça Theo'nun nefesi ensemde dans ediyor. Muhtemelen beni geçebilmek için dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. "Sen beni savaşılacak biri olarak görüyordun ve itiraf ediyorum ben de seni öyle görüyordum. Ama benimle eşit olduğunu hissettiğin zamanlar da oldu."

Ayağım ipeksi bir toz parçasına takılıyor ve kayıyorum, ancak kendimi duvara çarparak yakalayabiliyorum. Theo tam orada, yarım saniye arkamda, beni güvenli bir yere doğru itiyor. Hem kısa süreli kontrol kaybından hem de onun sözlerinden dolayı kalbim hızla çarpıyor. Onların geçmiş zamanda değil, *şimdi* doğru olmasını istediğim için.

"Tamam," diyorum yavaşça, "o on yıl önceydi."

"Şimdi de ortalığı kasıp kavuruyorsun."

Kaşlarım şüpheyle kalktı. "Yetkin bir yürüyüşçü olduğum için mi etkilendin?"

"Çok sıcak, bunu bir beceri olarak küçümseme." Gözlerimi deviriyorum, elinden kurtulmaya çalışıyorum ama beni yakalıyor. Eğiliyor, böylece

kulağıma mırıldanabilir, "Sadece o da değil. Dün gece seni boşalttıktan sonra-"

"Aman Tanrım," diye kahkaha atarak karnını itiyorum. Ama o sadece sırtıyor, bana bir santim bile boşluk bırakmıyor. Dörtlü bir grup yanımızdan geçiyor, arkadaki çift bize eğlenen gülümsemelerle bakıyor.

"Sen uyuduktan sonra TikTok'unda biraz vakit geçirdim. Çok *iyisin* Noelle, Yosemite'de kameranı eline alır almaz bunu anladım. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, topa voleyle karşılık verdiğinde ve sayıyı alacağını bildiğinde takındığın ifadenin aynısıydı. *Bu bakış bende de var* ve kamerayı her elinize aldığınızda o bakış orada oluyor."

Sertçe yutkunuyorum, ona bakıyorum. Etrafımızda hareket eden insanlar, toprakta ayak sürüyen ayaklar, nefes nefese konuşmalar var ama hepsi onun sözleriyle yok oluyor.

"Fotoğrafçılık hakkında bir bok bilmediğimi kabul ediyorum, bu yüzden fikrimi bir tuz tanesi ile alın. Önemli olan iyi olduğunu biliyor olman ve bunu bildiğini sana hatırlatacak birine ihtiyacın var gibi görünüyor." Theo'nun gözleri yüzümde geziniyor. "İşte buradayım, sana hatırlatıyorum."

Sözleri içimi ısıtıyor ama evde beni bekleyen durumu değiştirmiyor: işim yok, kendime ait diyebileceğim bir yerim yok. "Düşündüğün gibi kendimi toparlamış değilim."

Ne yapacağını görmek için ona sırrımdan bir parça veriyorum. Yüzünde herhangi bir ilgi azalması ya da şüphe belirtisi arıyorum.

Ama gözleri berrak ve bu kalbime çok tehlikeli bir şey yapıyor, onu umutla ve adını koymayı reddettiğim duygularla alevlendiriyor. "Ben de bilmiyorum."

"Gerçekten, gerçekten istiyorsun," diye fısıldıyorum.

İç geçiriyor, at kuyruğumdan düşen bir tutam saçı geri itiyor. "Hadi tırmanmaya devam edelim."

THE LAST HALF MILE OF ANGELS LANDING IS HARROWING, SO WE birbirimizi kontrol etmek dışında konuşmuyoruz. Theo tam arkamda kalıyor.

Bin metrelik bir düşüşle aslında sadece dar bir dağ sırtından geçiyoruz. Tırmanışın büyük bölümünde tutunabileceğimiz demirli zincirler var ama bizi koruyacak başka bir şey yok.

"İyi misin?" Zincirsiz bir bölüme geldiğimizde Theo soruyor, sadece iki yanımızda aşağıya doğru inen vadiyle birlikte altı metrelik bir kırmızı kaya genişliği. Yanlış bir hareket yaparsak ölürüz, kelimenin tam anlamıyla.

Yutkunuyorum. "Um."

Theo'nun eli sırtıma geliyor, tam da atletimin altına.

Tenim efor ve korkudan yapış yapış. "Devam etmek zorunda değiliz."

Kendimi aşağıya bakmamaya zorluyorum, bunun yerine bakışlarımı kanyonun sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görüldüğü, yekpare kayaların ufka doğru kıvrıldığı dümdüz ileriye odaklıyorum. O kadar güzel ki boğazım düğümleniyor. "Zirveye çıkmak istiyorum. Sadece korkuyorum."

Titrek bir nefes veriyor. "Ben de. Ama ben de seninleyim, zirveye çıkmak istiyorum."

Bir adım atıyorum, korumasız patıkaya doğru ilerliyorum.

"Çok dikkatli ol, Noelle," diyor sesi derinleşerek. "Acele etme. Acele etme, tamam mı?"

"Tamam." Ama kelime o kadar sessiz ki hava onu alıp götürüyor ve beni duyup duymadığını bile bilmiyorum.

Sessiz kalıyoruz, aramızda cesaretlendirici sözler bile paylaşılmıyor. Son kısım düz bir tırmanış. Arkamda, Theo'nun nefesi bir girip bir çıkıyor ve bu nefesin temposu, hatta onu duyuyor olmam bile vücuduma doğüstü bir dinginlik gönderiyor.

Ve sonra oradayız. Dünya düzleşiyor ve bizi bir platoya tükürüyor. Dünyanın en tepesindeymişiz gibi hissediyorum.

Çenemi yukarı kaldırıyorum, ellerim kalçalarımın altına, nefesimi geri almaya çalışıyorum. Gökyüzü çok yakın. Eğer ben elimi yukarı uzatabilseydim ve büyükannem de onunkini aşağı indirebilseydi... belki tekrar buluşabilirdik. Öldüğünden beri ona en yakın hissettiğim an bu.

Derin bir şeyler söylemek için Theo'ya dönüyorum ama yanağımı avucunun içine alıyor, vücudunu ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Yumuşak, şefkatli bir kucaklaşma. O

Soluk soluğa; dudaklarını tekrar büzmeden önce birkaç yudum hava almak için ağzını benimkinin üzerine açıyor, bana önce bir, sonra bir öpücük daha veriyor.

"Vay anasını," diye nefes alıyor. Yüzümü inceliyor, her kıvrımı ve köşeyi yutuyor, sanki gerçekten ölüme düşmediğimizden emin olmaya çalışıyor. Sonra beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derinden. Kollarını kavriyorum, onun hissine, kalbimin sert atışına ve kaslarımdaki titreyen korku ve heyecana gömülüyorum.

Nefes almak için geri çekildiğimizde ağzına karşı "Manzaraya bak," diyorum.

Başparmağı yanağımın üzerinde geziniyor. "Öyleyim."

Bir süre bakışlarını benden ayırmıyor ve o anda beni gerçekten gördüğünü anlıyorum. Sonra dönüyor, göğsüm kabarırken elini yüzümden çekip bir kolunu omuzlarıma atıyor, böylece birlikte içimize çekebiliyoruz.

Gökyüzü uçsuz bucaksız, güneşten ağarmış bir mavi, yeryüzü altında ikiye bölünmüş. Her iki taraftaki kanyonlar kırmızı, pembe, turuncu ve beyaz renklerden oluşuyor ve üzerleri ağaçlarla kaplı. Devasa, pürüzlü ve kadimdirler; milyonlarca yıllık mikroskobik, sabırlı hareketlerin katmanları, dehşet verici olaylarla kesintiye uğramıştır. Hayat gibi, günlük rutinlerin o yavaş, istikrarlı anları ve hayatı değiştiren şeylerin yarattığı çatlaklar: aşk, ölüm, diğer kayıplar.

"Tanrım, bunu özledim."

Theo'ya, yüzündeki şaşkınlığa bakıyorum. "Ne?"

Önümüzü işaret ediyor. "*Bu*. Seyahat. Yaşamak. Bilmiyorum."

"Yaşamıyor muydun?"

"Sanmıyorum," diyor gözleri manzarada gezinirken. Benim de öyle olduğunu sanmıyorum. Kesinlikle hiç böyle hissetmemiştim.

Yanağımı omzuna yaslıyorum, kolu etrafımda sıkılaştıkça daha da yaklaşıyorum. "Pekâlâ, Theo Spencer gerçekten yaşıyor olsaydı ne yapardı?"

İç çekerek omzunu kaldırıyor. "Bunu yapardım ama daha uzun süre. Her yere seyahat ederdim."

Düşünmeye hakkım olmasa da kafamın içine bir görüntü yerleşiyor: Bir kumsalda Theo'nunkine bastırılmış kumla kabuk bağlamış tenim, bir

Her birimizin yanında terleyen içki, dudaklarında okyanusu tatmak. Dünyanın diğer ucundaki yeni şehirleri birlikte keşfetmek. Kararlaştırmadığımız gelecek şeyleri.

Theo parmaklarını çıplak omzumda gezdirerek beni gizli düşüncelerimden uyandırıyor. "Fotoğraf çekecek misin?"

Ona bir bakış attım. "Beni tanıyor musun ki?"

Sırıttıyor. "Önce bir fotoğrafını çekeyim. Dağın yamacından düşmeme başarının anısına."

"Sadece *bir kez* düştüm diye-" Sinirli görünmeye çalışıyorum ama mutluluğu bulaşıcı, bu yüzden yansıyan duygumu gizlemek için başımı eğiyorum ve çantamdan fotoğraf makinemi çıkarıyorum.

Fotoğraf makinesini ona uzattığımda kaşlarını çatıyor, ta ki ben ona acıyıp deklanşörün yerini gösterene kadar. "İşte böyle, böylece vizörden görebilirsin." Fotoğraf makinesini gözüne doğru itiyorum ve başımı sallıyor, sonra bir santim düşürüyor, şakacı bir şekilde gözlerini kısarak bakıyor.

Birkaç adım ötesini işaret ediyor. "Git orada dur. Şu çalının önünde dur, böylece tam kenarda olmazsın."

Yüzümdeki aptal sırıtışı silemeden ona doğru ilerliyorum. Theo bilgisiz olduğunda çok sevimli, şakacı olduğunda ise ölümcül. İkisinin birleşimi beni mahvedebilir.

"Noelle," diye sesleniyor ve tam fotoğrafını çekerken omzumun üzerinden bakıyorum. Hâlâ ağzından çıkan isminin sesiyle irkiliyorum, midemde yarattığı heyecanla dikkatim o kadar dağılıyor ki yüz ifademi düzeltmeye fırsatım olmuyor. Bilerek sırıtıyor. "Yakaladım seni."

Büyükannemden gelen mektubu okuyabilmemiz için fotoğraflarımı çektikten sonra beni bir kaya parçasının üzerine çektiğinde, elini uyluğuma dolayarak beni kendisine daha da bağlıyor. Beni o kadar sardı ki, bu iş bittiğinde kendimi nasıl çözeceğim diye endişeleniyorum.

Ama şu anda bunun için endişelenecek değilim. Bunun yerine mektupları açıyor ve dünyanın tepesindeki yerimden Gram'ın sözlerini okuyorum.

26 Ocak 1957

Sevgili Paul,

Ailemin onayı olmadan seninle birlikte olmanın korkunç olacağını düşünmüştüm. Korkutucu ama çok daha az korkutucu çünkü sen varsın.

Ne olacağını bilmiyorum. Sonraki adımlarımızı konuşmadan önce okul yılı bitene kadar vaktimiz var. Eninde sonunda aileme söylemek zorunda kalacağım ve bu mutluluk sürece mi yoksa tekrar elimden mi alınacak bilmiyorum. Kendimi hazırlamak için binlerce liste yazabilirim, ama tıpkı o lanet akşam yemeğinde olduğu gibi, bir fark yaratmayacak. Gelecekte her şey olabilir. İyi, kötü, kim bilir?

Bu gece, sen beni eve bıraktıktan sonra, şu anda mutlu olmaya izin vermeye karar verdim. Bunu kendim için, senin için yapacağım ve keşkelerle ya da gelecekle ilgilenmeyeceğim.

Bunu size söylüyorum ki endişelenmeye veya liste yapmaya başlarsam, bunları bir kenara itmeme yardımcı olabilirsiniz. Tam burada ve şimdi olmak istediğim yerdeyim.

*Şu anda senin,
Kat*

Twenty-One

IF THEO AND I DON'T HAVE SEX SOON, I'M GOING TO LOSE IT.

Zion Airbnb'de bir gece daha geçiriyoruz. Paul koridorun hemen aşağısında ve biz de oturma odasında açıktayken, kendimizi kolayca kurtaramayacağımız bir duruma giremeyecek kadar paranoyağız. Hepimiz için travma kalıcı ve tam olacaktı.

Yine de kendimizi tutmakta zorlanıyoruz ve o gece yatakta birbirimize sarıldığımızda işi fazla ileri götürmememiz gerektiğini birbirimize sürekli hatırlatmak zorunda kalıyoruz.

"Siktir, seni istiyorum," diye nefes alıyor Theo karanlığın içinde. Eli bacaklarımın arasında sihir yaparken yanağını yanağıma bastırıyor. "Bryce'ta otel odalarımız var, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kelimeleri formüle edemeyecek kadar yakınım.

"Güzel. Yarın benimsin Shepard," diye fısıldıyor ve boşalırken çıkardığım sessiz iniltiyi bastırmak için ağzımı yakalıyor.

Cumartesi gününü Bryce Kanyonu'nu keşfederek geçiriyoruz ve Paul bakmıyorken Theo'nun bitmek bilmeyen bakışlarına katlanıyorum. Bir şekilde Theo'nun dizi anlamlı bir şekilde benimkine bastırılmış halde geç akşam yemeğimizi atlatıyorum ama kendimi Theo ve Paul'ün odasının bitişiğindeki odama sürüklüyorum ve tamamen sikmatize oluyorum. Düzenlemem gereken Zion resimleri, yüklemem gereken Gram ve Paul'ün TikTok fotoğrafları, cevaplamam gereken DM'ler ve yorumlar var ama işim biter bitmez Theo sözünü yerine getirirse iyi olur.

Ama kader açıkça bize karşı komplo kuruyor. O ve Best Western. Odalarımızı ayıran duvarlar orada olmayabilir. Paul ve Theo'nun

Sanki odada onlarla birlikteymişim gibi mırıldanarak konuşuyorlar ve tüm planlarım suya düşüyor. Paul'un duyma ihtimali varsa bir şey yapmamızın imkanı yok.

Sinirden bir iki damla gözyaşı dökmedim desem yalan olur ama pijamalarımı giydikten sonra Theo bana mesaj attığında bu durum isteksiz bir eğlenceye dönüşüyor.

What are you wearing?

Cevap veriyorum. ~~He said you~~ unzipping my suitcase?

Actually yes, onun hızlı cevabı geliyor. These walls are made of fucking paper.

Uh, yeah. So much for our plans tonight.

ALL our plans? We can still have some plans. We had plans in Zion.

Homurdanıyorum, Paul was down a long ass hallway and we were quiet. We're talking inches here.

Yes we are. Eight of them.

Gülüşüm odamda yankılanıyor. Ben mesaj attığımda onunki geliyor. Of course you've measured your dick.

That's an eyeball estimate, but you tell me.

I would never give you that satisfaction.

Yine de Theo daha sonra kapımı usulca çaldığında onu içeri alıyorum. Beni duvara yaslayıp boynumdan, çenemden öpmesine, ihtiyacımı haykıran en sessiz sesi çıkarana kadar ağzımın üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Ancak o zaman beni öpüyor, gevşek, nemli saçlarımdan bir avuç parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Dudaklarım morarınca ve kalçalarım kalıcı olarak sıkılınca kadar neredeyse sessiz bir şekilde öpüşüyoruz.

"Yarınki otelin duvarları daha kalın olsa iyi olur, Shepard." Elini göğsüme, tam boğazımın altına koyarken sesi alçak ve boğuk. Geri çekildiğinde gözlerindeki şefkatle çelişen bir yoğunlukla öpüyor beni. "İyi uykular."

"Yapmayacağım," diye homurdanıyorum.

SUNDAY NIGHT, I'M IN MY ROOM AFTER OUR DAY IN MONUMENT Vadi, fotoğrafları yüklüyorum. Theo'nun zengin kırmızı Navajo topraklarından yükselen uzun, ince kayalardan oluşan Üç Kız Kardeş'e bakarken çekilmiş bir fotoğrafına tıklıyorum. Esinti gömleğini yakalıyor ve arkasında dalgalandırıyor. Bir sonraki fotoğrafta Paul, sevgili Hasselblad'ını kucaklamış, kadraja giriyor. Theo ona bakıyor, çenesini omzuna doğru eğmiş, şefkatli bir gülümseme yüz hatlarını aydınlatıyor.

Yine de en sevdiğim fotoğraf, Paul'ün Theo'nun ensesini kelepçeleven eli. Öğleden sonra güneş ışığı çerçeveyi keserek yüzlerini ve aralarındaki bariz aşkı aydınlatıyor. Göğsüm ağrıyor; bu adamları önemsiyorum ve zamanımız tükeniyor.

İç çekerek, Paul'ün omzunun üzerinden çektiği, Gram'ın mektubunu açık tuttuğu bir fotoğrafa tıklıyorum. Gram'ın zarif, dalgalı el yazısı, ışıktaki neredeyse yarı saydam hale gelen kağıda karşı sade.

Bana neden burada olduğumu hatırlatıyor. Onun için, bu sır için. Kendim ve kederim için. Ama Theo'nun ne zaman yakınımda olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum. Akşam yemeğinde yakın oturdu ve bana yaptığı her ince dokunuşta vaadi hissettim. Ama asansör beni katıma bıraktığında, kapılar aramızda kapanırken sadece göz kırptı. O zamandan beri ondan haber almadım ve saat onu geçti.

Kuralları bilmiyorum. Bu işi sonuna kadar götürmek istediğimizi kabul ettik, ne olmuş yani? Davetimi mi bekliyor? *Seni mi? Mesaj mı?*

"Siktir et." Telefonumu elime alıyorum ve whatare doing?

you yazıyorum. Cevabı hemen geliyor: Openyour

door

Midem dibe vuruyor. Oturduğum yerden ne kadar hızlı sıçradığımla gurur duymuyorum ama kapıyı açarken kendimi kontrol etmeyi başarıyorum.

Theo orada duruyor, telefonunu spor şortunun cebine sokuyor. Saçları karışmış, sanki parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibi, ağzı yukarı kıvrılmış, kaşları mideme doğru inen sert bir çizgi halinde. Yaklaşıyor, eli bileğimden dolaşıyor.

Bu dokunuş beni ateşliyor. "Zaten burada mıydın yoksa mesajımı aldığında kaçtın mı?"

Yanağında bir gamze belirliyor. "İçeri girebilir miyim?"

"Vegas'ta yaptığımız gösteriyi tekrarlamak istemiyorsanız, o zaman evet, yapmalısınız."

Gülüyor, alanıma giriyor, kapı kapanana kadar beni yatak odasına geri itiyor.

Kalçalarına uzanıp onu kendime yaklaştırıyorum. Önceki eğlencesinin tüm izleri kayboluyor, yerini hissettiğim aynı açlık alıyor. Bu gece beni kızdırmıyor, sadece yüzümü okşuyor ve ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Dillerimiz birbirine değdiği anda, daha önce ondan duyduğum her şeyden daha yüksek bir inilti çıkarıyor. Kanıma bir vahşilik yayılıyor. Gömleğini yumruklayarak onu yatağıma doğru çekiyorum ve o da tökezleyen adımlarla beni takip ediyor.

"Bu gece ne istiyorsun?" diye soruyor, birlikte olduğumuz her gece yaptığı gibi.

Yatağın kenarına oturması için onu aşağı doğru iterek dönüyorum. İtiraz etmeden gidiyor ve beni bacaklarının arasına çekmek için kollarını kalçalarımın doluyor.

Üzerine kıvrılıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, sonra sırf köprücük kemiğime değen sıcak nefesini duymak için saçlarını kavriyorum. "Seni yatağımda çıplak istiyorum. Seni içimde istiyorum."

Theo'nun yüzünün göğsüme yaslandığı yerde bir süre sessizlik oluyor ama boğuk bir şekilde "siktir" dediğini duyuyorum.

Ağzı boğazımı sıyırmak için yukarı çıkıyor, derimi emiyor, dişleri hafifçe sıyrıyor, sonra daha da sertleşiyor, sanki söylediklerim sonunda kafasına dank ediyormuş gibi. Çenesini geriye doğru eğdiğinde, lamba ışığı gözlerini yakalıyor. Gözbebekleri geniş, arzudan şişmiş.

"Kucağıma çık," diye mırıldanıyor.

Üzerine sürünerek dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştiriyorum. Kıçımı kavriyor ve boynumu öperek beni sıkıca kavriyor. Sessiz bir iniltiyle başını eğiyor, üst dudağımla yalıyor, sonra içime girdiğinde kullanacağını bildiğim bir ritimle beni yavaş ve yoğun bir şekilde öpüyor.

"Fuuuck me," diye nefes alıyor Theo, ben onun sert uzunluğuna karşı sürtünmeye başladığımda.

"Plan bu," diye mırıldanıyorum, ağzının bir köşesini öpüyorum, gülümsemesiyle ortaya çıkan gamzesinde oyalanıyorum.

"Öyle mi?"

Avucumu kalbinin hızlı ve sert attığı göğsünün üzerinde gezdiriyorum.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Geri çekiliyor, elleri kıcımdan belime doğru ilerliyor ve atletimi yumrukluyor. Yüz ifadesi arzuyla çarpılmış, gülümsemesi kaybolmuştu.

"Hayır, istemiyorum."

Elleri üstümün altından kayarak tenimin üzerinde gezinirken ağızlarımız buluşuyor. Sıcak avuçlarının sırtımı şekillendirdiğini hissetmek, bacaklarımın arasındaki inanılmaz baskısı ve bana bakmak için geri çekilme şekli, yüz ifadesi o kadar şiddetli bir zevk ki, muhtemelen bu şekilde oraya varabilirdim.

Ama tek istediğim bu değil. Bu seyahatin geri kalanında alabileceğim her şeyi alacağım. İstedikimin peşinden gitmek ve onu *elde* etmek iyi hissettiriyor. Özellikle de ödül Theo ise.

"Gömleğini çıkar-"

Telefonumun vızıltısı direktifimi yarıda kesiyor, ama Theo çoktan gömleğini çıkarmış, o büyümlü enseden tutma manevrasını yapıyor. Hareketin yumuşaklığı ve göğsünün çıplaklığı beni hipnotize ediyor.

Bilgisayarımda bir FaceTime isteği belirliyor ve dikkatimi dağıtıyor. Gözlerimi kısarak kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama Theo atletimin eteğinden tutup çekiştirerek çıkarınca görevimden uzaklaşıyorum. Altımda bir sütyen var ama bana çıplakmışım gibi bakıyor.

"Tanrım, Noelle," diye nefes alıyor ve göğüslerimin her bir yamacına ağzı açık bir öpücük konduruyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, kaçırdığım telefon görüşmesi düşüncesini bir kenara itip ağzının ıslak sıcaklığına gömülüyorum.

Çınlama tekrar başlıyor.

"Ne-" Theo omzunun üzerinden dizüstü bilgisayarına doğru bakıyor. "Ne oluyor lan?"

Ekranı görmek isterken düşmemek için eğilip kollarımı boynuna doluyorum.

Yanıp sönen isim inşa ettiğimiz alevleri söndürüyor ve kalbim serbestçe mideme düşüyor.

"Kahretsin, babam arıyor." Annemle babam yolculuk sırasında mesajlaştı ve ben de düzenli olarak fotoğraf gönderdim, ama bunun dışında hiç ilgilenmediler. Arka arkaya iki arama

acil bir durum olabilir.

Ayağa kalkmaya başladığımda Theo'nun parmakları refleks olarak beni sarıyor.

"Onu almam gerek." Ellerini kıcımdan çekiyorum, bizi çözme telaşım yüzünden neredeyse yataktan düşüyordum.

"Almak ister misin?" diye tekrarlıyor. Yoğun bir şekilde buruşmuş, dizlerini açmış, şişmiş kiraz ağzı ve parmaklanmış saçlarıyla çok sert olduğu belli.

Buna pişman olacağım. Ama acil bir durumsa ve görmezden gelirsem daha çok pişman olacağım.

"Özür dilerim, sadece emin değilim-" Yerden atletimi alıp üzerime geçiriyorum. "Geç oldu ve normalde tekrar tekrar aramazlar."

Yüz ifadesi anlayışla yumuşar. "Pekala."

Masaya oturuyorum, yatağın görünmemesi için dizüstü bilgisayarın açısını ayarlıyorum. Ama sonra odamda yarı çıplak bir adamın olmasının, görünür olsun ya da olmasın, ideal olmadığını fark ediyorum. Özellikle de o yarı çıplak adam aileme sattığım hikâyeyi bilmiyorsa.

"Seni göremezler. Banyoya gitmen gerek." Theo gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Banyo!" Panikle ellerimi sallıyorum. Arama kesiliyor, sonra hemen yeniden başlıyor. Ne haltlar dönüyor burada? "Lütfen, git. Hemen. Ve baş üstü vantilatörünü açın. Özel bir konuşma olma ihtimaline karşı."

Theo sersemlemiş bir halde elini yüzüne götürüyor ama gömleğini eline alıyor. Gömleği giydiğinde muhteşem sırtı pamuklu kumaşın altında kayboluyor ve kalbim ona sahip olmak ve bu görüşmeyi yapmak için savaşılan ihtiyaçlardan dolayı sert bir şekilde atıyor. Kapıyı kapatırken bana bakıyor, ifadesi okunmuyor. Bir saniye sonra vantilatör açılıyor.

Adrenalinden beceriksiz ellerimle kabul tuşuna basıp kulaklıkları kulaklarıma tıktırdım.

Beni karşılayan manzara karşısında çenem düşüyor: Ailem kadrja doluşmuş, gülüyor. Annem ve babam bir restoranın avlusundaki masada oturuyor, Thomas ve Sadie de arkalarında.

"Şaka mı yapıyorsun?" Ciyaklıyorum.

"Fasulye!" diye bağıyorlar çeşitli sarhoşluk hallerinde.

Elimi hızla atan kalbimin üzerine koyuyorum. "Beni sarhoşken mi arıyorsun? Birinin *öldüğünü* sanıyordum."

Babamın yüzü düşüyor ve *özür* diliyor ama annem kayıtsızca eğiliyor. "En sevdiğimiz fotoğrafçımız nasıl? Yolculuk nasıl gidiyor?"

"Bu harika. Gerçekten iyi hissettiriyor - yani, gerçekten, şey, eğitici oldu," diye kekeleyerek banyo kapısına bakıyorum. Tanrım, içeride tahrik olmuş bir Theo Spencer var ve ben sarhoş *ailemle* mi konuşuyorum? "Dinle, ben-"

"Eğitici mi?" Annem şaşkınlıkla tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum. "Sadece çok şey öğreniyorum demek istedim. Fotoğrafçılık ve ziyaret ettiğimiz bölgeler hakkında." *Ve büyükannemin uzun zamandır kayıp olan sevgilisi, oh, ve ayrıca sırtımı patlatmak üzere olan güzel torunu.*

"Buradan iş bulmuş olarak çıkma şansın nedir?" Bir tortilla cipsi alıyor ve mutlu bir şekilde çıtırdatıyor.

Aman Tanrım. "Muhtemelen oldukça iyidir, anne."

En azından bu kısmı doğru. Baskılar hakkında sorular soran insanlardan daha fazla DM aldım ve fotoğraflarım hakkında övgü dolu birçok video yorumu aldım. Profilime bağladığım online mağazamın trafiği hızla artıyor. Beni ayakta tutmaya yetmiyor ama daha önce sahip olduğumdan daha fazla.

İyi hissettiriyor. *Doğru* hissettiriyor.

Babamın gözünden bir damla yaş geldiğine yemin edebilirim. "Hiç şaşırmadım. Annem ve ben senin yeniden ayağa kalkışından gurur duyuyoruz. Kolay olmadığını biliyorum."

Yapışkan suçluluk duygusu boğazımı kaplıyor. "Sağ ol baba. Bu işe geri dönmek güzeldi."

Thomas babama dönüp, kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu hissetti. "Annemle gidip bir tur daha atabilir misiniz?"

Babam kaşlarını çatar, kafası karışmıştır. "Ama biz Noelle ile konuşuyoruz-" "Konuşmamız gereken bazı kardeş meseleleri var."

"Seni seviyorum tatlım, Cuma günü görüşürüz!" Annem babamın omzunun arkasından sesleniyor, sonra onu karenin dışına çekiyor.

Thomas gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Aman Tanrım, arama konusunda çenelerini kapatmıyorlar. Beni soru bombardımanına tuttular.

"Neyin peşinde olduğuna dair bir ipucu." Duraksıyor. "Yani TikTok sayesinde biliyorum ama bunu onlara söyleyemem."

Panik yaratan bir düşünce aniden kabarır. "Onları TikTok'tan uzak tutmalısın."

"Birincisi, saçmalık. İkincisi, varlığından bile haberdar olmadıkları bir sosyal medya platformunda bir şekilde bir videoya rastlayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Lütfen benim için savunma yap, tamam mı?" Sadie, "O her şeyi halleder," diye beni temin ediyor.

"Öyleyim, merak etme," diye kabul ediyor Thomas. "Ama babamın sosyal medya aracılığıyla ne yaptığınızı öğrenme ihtimali yok denecek kadar az, o yüzden sakın olun."

"Doğru." Nefes alıyorum ama bu göğsümdeki baskıyı azaltmıyor. Baloncuğumun içinde o kadar meşguldüm ki, dışına çıktığımda ne yapmam gerektiğini düşünmeme izin vermedim. Babama her şeyi anlatmak eve gitmek kadar cazip geliyor.

"Yine de bunları ona göstermelisin," diyor Thomas. "Ona bunu anlattıktan sonra. Gerçekten çok iyiler, Beans. Onları izlemek beni Gram'e daha yakın hissettiriyor."

"Evet," diyorum ve hüznümüzün gölgelediği ikiz bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Ben de."

Sadie yanağını Thomas'ın koluna yaslıyor. "Orada iyi misin? Yolculuktan ihtiyacınız olanı alabiliyor musunuz?"

Yanaklarım dakikalar önce Theo'nun kucağında olduğum zamankinden bile daha sıcak. "Evet. Sanırım öyle."

Ses tonumdaki bir şey Thomas'ı uyarmış olmalı, çünkü korna çalarak kahkaha atıyor ve hassas anımızı öldürüyor. "Sen lanet Theo Spencer'sın."

"Hayır." Sözümü kestim, çünkü umarım evettir. "Ben-biz-bizim durumumuz karışık."

"Yani kederini büyükannenin eski sevgilisinin torunu tarafından azarlanarak mı atıyorsun?" Thomas etkilenmiş gibi başını sallıyor. "Bunu yapmanın bir yolu da bu."

"Eğer bu doğruysa, bunu hak ediyorsun," diyor Sadie. "Ve ayrıntıları sonra istiyorum."

Başımla onayladıktan sonra kardeşime dönüyorum. "Kederimi bu şekilde kovmayacağım, seni sık kafalı."

Thomas sırtarak, "Bu da bir avantaj," diyor.

"Eğer sen aramasaydın, öyle olurdu," diye mırıldanıyorum.

Sadie heyecanla yerinde zıplarken Thomas gözlerini kırıştırıyor.

"Tamam, pekâlâ. TMI, ama bu notta, gitmene izin vereceğiz. Sadece bir isteğim var."

"Ne?"

"Sades ve ben seninle Theo hakkında bahse girdik ve onun bahsi onuncu gündü. Yani ..." Kafasından sayarken sözünü yarıda kesiyor. Gözleri genişliyor. "Siktir. Bugün. O yüzden erteleme gerekecek, Beans."

Sadie alkışlıyor. "Evet! Ben bir dahiyim. Noelle, git adamını getir." Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Aman-"

Thomas, "Bir gün beklersen sana yemek ısmarlarım," diye yalvarır. "Bu bana olan borcundan daha pahalıya patlar," diye karşı çıkıyor Sadie.

Ona dönüyor ve ağzına şapırtılı bir öpücük konduruyor. "Evet, ama *kazanmak* zorundayım tatlım. Zafer parayı yener."

Sadie iç geçiriyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Bahsi boş ver. Bizim adımıza gecikme."

İçimdeki her şey Theo ve benim inşa ettiğimiz şeye bir çözüm bulunmasını arzuluyor. Artık ailemdeki herkesin tek parça olduğunu bildiğime göre, gitmelerini istiyorum. "Güle güle, sizi baş belaları. Eve Uber'le gidin, tamam mı?"

"Duh," diyor Thomas. "Bir sonraki TikTok'un için sabırsızlanıyorum dostum. Öldür onları."

Ekran kararıyor ve dizüstü bilgisayar ekranındaki yansımama bakıyorum. Ayna-ben rüzgârda savrulmuş ve dengesiz görünüyor. Ama hayatımın diğer alanlarındaki tüm belirsizliklere rağmen emin olduğum bir şey var: Theo'yu istiyorum, ona sahip olabildiğim sürece ve o da beni istiyor.

Basitliği sakinleştirici. Zihnimi diğer tüm dikkat dağıtıcı düşüncelerden kurtarıyor, sadece ballı olanlar kalana kadar uzaklaşmalarına izin veriyor. Ayağa kalkıp banyoya doğru ilerliyorum.

Kapıyı açtığımda Theo lavaboya yaslanmış, başı öne eğik, gözleri

uzaklarda bir yere sabitlenmişti. Ama sonra gözlerini kırpıştırdı,
doğruldu ve

bakışları hemen ısınır.

Elimi uzattım. "Gel hadi. Bitmemiş bir işimiz var."

Twenty-Two

HOLD ON A SEC."

Theo'nun sesi etrafımızda yankılanıyor. Elimi tutuyor, beni kendisine doğru çekiyor, kolları belime dolanıyor. Vücudunun benimkine bastırılmış hissi karmaşık; kıyafetlerini soymak ve onu içime almak istiyorum. Ama aynı zamanda yanağımı göğsüne, tam kalbinin üzerine yaslamak ve onunla birlikte bu sessizliğe gömülmek istiyorum.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ailenle her şey yolunda mı?"

İnledim. "Onlar iyi. Check-in süsü verilmiş bir sarhoş aramasıydı o tehditkârlar."

"Harika görünüyorlar. Onları çok az gördüm."

Gözlerinde sakladığı hüznü görünce kalbim sıkışıyor ve beceriksiz ağzıma lanet ediyorum. Herkesin benimki gibi önemseyen bir ailesi yok. Öyle olsaydı Theo'yu önemseyeceklerinden hiç şüphem yok. "Harikalar. Bazen zorbalar ama nazik, çoban gibi bir şekilde."

Ağzı alaycı bir sırıtışla kalkıyor. "*Kendimi hayatının her alanına sokacağım ve seni mahvedeceğim* şeklinde değil mi?"

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, gözlerimde tuttuğum hüznü görmesin diye parmaklarımın izini takip ediyorum. "Hayır. Olduğum kişi olmama izin verme konusunda oldukça iyiler."

Theo'nun çenesi düşüyor, gözlerini kapatıp iç çekerken kirpikleri aşağı doğru iniyor. Dokunuşuma doğru eğiliyor ve ben de kendimi daha da yakınlaştırarak kafa derisini, sessiz gerginliğinin yaşadığı ensesine doğru ovuyorum.

"Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorlar?"

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

"Bu yolculuk, ne yaptığımız ..." Beklentiyle sözünü kesiyor, gözleri açılıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama Theo üstelemiyor, sadece bekliyor. Her şeyi itiraf edemem; bu kendimi tamamen ifşa etmek anlamına gelir. Bedenimi, düşüncelerimin ve kalbimin parçalarını paylaşmaya hazırım ama henüz hepsini veremem. Bunu isteyeceğinden emin değilim.

"Thomas ve Sadie her şeyi biliyor ama ailem bilmiyor. Babamın Paul'den haberi yok. En azından ben bildiğini sanmıyorum. Bulduklaım hakkında hiçbir şey söylemedim. Tüm bunlara nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydim ama aynı zamanda ..." Sertçe yutkunuyorum, gözlerimi Theo'nun boğazının dibindeki oyuk üçgene, tenine serpiştirilmiş belli belirsiz çillere sabitliyorum. "Onunla konuşmadan önce Gram ve Paul hakkında daha fazla şey bilmek istedim. Ve bencilce, onun sırlarını başkaları öğrenmeden önce ben öğrenmek istiyorum. Aramızdaki şey buydu, biliyor musun?"

"Evet," diyor Theo sessizce.

"Gitmesine izin vermeye hazır değilim. Çünkü eğer bırakırsam, o zaman ..." *Onun gitmesine*. Söylemiyorum. Söyleyemem. Bu onun ölümünü çok gerçek kılıyor. Neredeyse en önemli üç kelimemiz kadar sık kullandığımız dört kelimeyi fısıldayan sesini asla duyamayacağım. *Bana bir sır ver ve seni seviyorum*. Aynı anlama gelen iki farklı şey.

Keşke ona Theo'dan bahsedebilseydim. Ne kadar vahşi bir sır olduğunu. Parmağımın köprücük kemiğinin kıvrımını takip ediyor, teninde tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. Bizim hakkımızda ne düşünürdü? Onun ve Paul'ün kesintiye uğrayan aşkıyla birbirimize bağlı olmamız çok mu garip, yoksa bunun kader gibi bir şey olduğunu mu düşünür?

"Ailene ne söyledin?" Theo mırıldanarak beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Bunun bir fotoğraf gezisi olduğunu. Tam olarak yalan değil ama kendimi bok gibi hissettiriyor."

"Ve seni destekliyorlar mı?"

"Tamamen. Hayatımı fotoğrafçılıktan kazanmak yerine fotoğrafçılıktan kazansaydım babam mutluluk gözyaşları dökerdi-" *Çocukluk odamın duvarlarına bakarken*

Son dört aydır. Daha önce umurunda olmayan bir işten diğerine sürükleniyorum.

Tanrım. Yaptığım şey gerçekten buydu.

"Senin kurumsal angaryan yerine," diye alaycı bir şekilde sözlerini tamamladı.

"Doğru." Ağzından çıkan kendi yalanlarımı daha fazla duyamıyorum ve eve döndüğümde kim olduğumu düşünmek istemiyorum. Avuçlarımı göğsünün üzerinde yumuşatıyorum ve boynunun etrafında dolaştırıyorum. "Her neyse, onlar iyi. Ve biz de yoldan çıkıyoruz."

Başparmağı yanağımı okşuyor. "Bu konuda konuşmak benim için sorun değil. Zamanımız var."

"Fazla değil," diyorum. Dört tam gün. Eve dönüşümüzle birlikte beş. "Şimdilik konuşmam bitti."

Ağzında bir gülümseme beliriyor ve parmaklarımı saçlarının arasına sokarak onu kendime doğru çekiyorum. Omzunun üzerinden aynadaki görüntümüzü yakalıyorum. Dudaklarının yanağıma değmesini, tenime dokunduğunda gözlerinin kapanmasını izliyorum. Nefesimi tutarak izliyorum, eli önce boynuma, sonra çeneme doğru kayıyor, böylece beni kendisine geri getirebiliyor.

Öpücük yumuşak başlıyor, o kadar yumuşak ki neredeyse acıtıyor. Dilini hemen bana vermiyor. Sanki bu farklı ana adım atmaya hazır olup olmadığını ölçüyor.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum, "Lütfen" diye fısıldıyorum, böylece *buna* ihtiyacım olduğunu biliyor - aramızda oluşan fiziksel bağa gömülüyorum. Eli yanağımın etrafında kıvrıldığında ve sessiz, acı dolu bir ses çıkardığında, zafer göğsümü sıkıyor. Geçici de olsa Theo'nun içini açmak heyecan verici.

Kolunu belime doluyor ve beni kaldırıyor, bacaklarım sallanırken beni banyodan çıkarıyor.

Gülüyorum, o tökezleyip yatağa oturmadan hemen önce bacaklarımı beline doluyorum. Birdenbire telefon konuşması bizi bölmeden önce başladığımız yere geri dönüyoruz: dizlerim kalçalarını destekliyor ve birbirimize sürtünüyoruz, sadece nefesimizi tutmak zorunda kaldığımızda duraklayan uzun, uyuşturucu dalgalarla öpüşüyoruz. Ama birbirimizin dudaklarına karşı nefes nefese kaldığımızda bile, Theo'nun elleri kalçalarımı, kıçımı, belimi şekillendirip kavrarken gözlerimiz kilitleniyor -

bu bile sikişmek gibi hissettiriyor.

"Neden gömleğini tekrar giydin?" Etek ucunu tuttum, böylece onu üzerinden  ıkarabilirdim.

"Bilmiyorum, ama k  ını bırakmayacağım, o yüzden başka bir yol bul," diyor boğazıma karşı.

Kumaş ellerimin arasında geriliyor. "Onu koparacağım." Di leri çenemi sıyrıyor. "Bu benim en sevdiğim ti  rt m."

"O zaman bırak. Seni soymaya çalışıyorum, Spencer.   birliği seni içime daha çabuk sokacak."

Hemen elimi bırakıyorum ve önce kendi gömleğini çıkarmama yardım ediyor, sonra da benimkini çıkartıyor.  zerimden çıkarmaya çalışırken s tyenimin kuma ına takılıyorum ve o gözlerini kırpı tırarak gülüyor. Mutluluğunu hiç bu kadar sınırsız duymamı tım. Daha sonra hatırlamak için saklıyorum. Ellerim ba ımın üzerindeyken öpmek için eğiliyor, esnek kumaş beni dirseklerimden bağlıyor.

"Beni bu i ten kurtarın," diyorum kızmadan.

Gülümsemesi ağzımda büyüyor ve dudağımı ısırıp yalıyor, beni serbest bırakırken  a ırtıcı bir  akacılıkla öpüyor. Geri çekilip aramıza baktığında, gözleri göğüslerimin kıvrımlarında gezinirken, eğlencesi daha dumanlı bir hal alıyor.

Elleri beni nazikçe kavrarken gözlerimiz bulu uyor, ba parmakları meme u larımin üzerinde geziniyor. Eğilip ağzımı yakalıyor, parmakları benden çaresiz bir ses çıkaracak kadar sertçe sıkıyor.

"Ho una gitti," diyor, bir soru değil, bir onaylama.

"Evet," diye iç geçiriyorum, ağzını tutmak için yüzünü  er eveleyorum, kalçalarımı onunkilere s rt yorum.

Elimi bırakıp ba ını eğerek sol g ğ s m n tam kalbimin üzerindeki yamacını öpüyor. Küçük, koparıcı öpücükler meme ucuma doğru bir yol açıyor, orada yalıyor, sonra eli uyku  ortumdan içeri kayarken sertçe emiyor.     ama ırını giymediğimi hemen fark ediyor ve iniltisinin tenimde yarattığı titreşim gerçek dışı.

"Uzan," diyor kısık sesle. "Acıktım."

Karnım o kadar hızlı geriliyor ki neredeyse kucağından d  ecektim.

Beş saniyeden kısa bir süre içinde yatağa yayılıyorum ve Theo üzerimde geziniyor, bacaklarımın arasına diz çöküyor, parmakları şortumun bel bandına kıvrılıyor. Ağzında küçük bir sırıtma beliriyor. "Bu bir evet mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum, beni soyabilmesi için kalçalarımı kaldırıyorum. Şortumu kenara fırlatıp beni içine aldığı anda gözleri kararıyor.

Theo geri çekilip yalvarır gibi bir pozisyona geçerken kalbim sıkışıyor - omuzlar aşağıda, baş eğik. Yüzü kalçalarımın arasına iniyor ve bakışları benimkileri yakalıyor, sonra ağzını üzerimde açarken öylece tutuyor.

Başka erkekler de bana oral seks yaptı ama kimse Theo'nun yaptığı gibi yalayıp emerek, arada bir sadece nefes almak için durarak beni tatmin etmedi. Eli uyluğumu kavırıyor, işini yapabilmesi için açık tutuyor.

"Siktir, Noelle." Bir süre sonra geri çekiliyor, başparmağının üzerimde ıslak kayışını, parmaklarının içeri girmek için aşağı inerken yaptığı baskıyı izliyor. Ağzı beni tekrar buluyor, tam ihtiyacım olan yerde, beni o kadar hızlı oraya götüren bir ritimle ki utanç verici. Sonra boşalıyorum, ellerim saçlarını kavırıyor. Bana karşı iniyor, gözleri vahşi ve benimkilere kilitlenmiş.

Theo beni yere indirdikten sonra yavaşça vücudumda gezinip karnımı, göğüslerimi, boynumu öperken boğazım düğümleniyor. Burada duvarlar daha kalın olduğu ve onun odası üst katımızda olduğu için minnettarım. Kendimi tutmam gerekmiyor.

"Boşalırken çıkardığın seslere bayılıyorum," diyor Theo, beni öpmeden önce sırtarak dudaklarını yalıyor. Ağzıma karşı, "Birkaç dakika içinde onları bana tekrar vereceksin" diye ekliyor.

"Kendinden her zaman çok eminsin." Spor şortunun kemerini itiyorum ve onun soyunmasını merakla izliyorum.

Bana doğru bastırıldığında, ikimiz de çıplakken, aynı aç sesi çıkarıyoruz. Bacaklarımın arasında kalın ve sert. Tam orada olacak şekilde kayıyorum.

Kalçaları hareket etmeye başlıyor ve boynuma doğru iniyor. "Tanrım, seni hissetmek. O kadar güzel ki. Prezervatifi almadan önce bunu yapmama izin ver."

Bedenini benimkinin üzerinde ayarlarken kollarımı boynuna doluyorum ve kalçalarımı kendi bedeniyle daha da açıyor. "Gerçekten acele ediyorsun, Spencer. *Hadi* ama."

"Mmm," diye gürlüyor. "Vücudun benim için yaratılmış gibi hissediyorum."

Öyleydi. Elimi aramıza sokarken zihnim bunu haykırıyor. Elimi ona doladım, kaygan teninde bir aşağı bir yukarı gezdirdim.

"Tanrım, bekle," diye soluk soluğa bağılıyor, şortunu karıştırıyor. Bir folyo paket çıkarıyor ve son bir kez daha öpücük kondurarak kalçalarının üzerine oturuyor.

Bu adam bir sanat eseri. Prezervatif takarken bile çok güzel görünüyor, yüz ifadesi zevkten gerilmiş. Lateksi düzleştirdiğinde titrek bir nefes veriyor. Gözlerimiz buluşuyor ve aramızdan şehvetten daha derin bir şey geçiyor. Bu keskin bir ihtiyaç, sadece bedenlerimizin buluşması için değil, birlikte ördüğümüz duygusal ipler için de. Şu anda, kırılmaz bir şey yaratıyormuşuz gibi hissediyorum.

Ona doğru uzandım. "Buraya gel."

Vücudunu benimkinin üzerine indirmeden önce elini sıkıca tabanının etrafına sardı.

"İyi misin?" diye soruyor, geçen gün kendimizi geçici olarak rahatlatmak için bağırdıktan sonra sorduğu aynı sorunun bir yankısı.

Belki bu da öyledir. "Evet. Öyle mi?"

Kendini bana doğru yönlendirirken başını eğiyor, zar zor içeri sokuyor. "Evet."

Kademeli bir itme ve çekme, her seferinde daha da derinleşiyor, ama ben onun tamamını istiyorum. "Bana karşı dikkatli olmana gerek yok."

Sessizce inliyor. "Siktir. Biliyorum."

Yine de içinde bir şeylerin kilidini açıyor gibi görünüyor ve sonuna kadar itiyor, ikimizi de sarsacak kadar sert. İnanılmaz bir basınçla bizi inletecek kadar sert.

Dizlerinin üzerine kalktı, nefes nefese, bir eli kalçamda. Diğeri göğsüme, boğazımın hemen altına gidiyor. Başparmağını boynumun sütununda gezdiriyor, nabız noktama geldiğinde bastırıyor.

"Beni boğmaya yönelik doğal eğiliminden kendini alıkoyuyor musun?"

İnanamayarak gülüyor. "Ne?"

"Bir şeyler yaparken hep boynuma dokunuyorsun."

"Bir şeyler mi?" Kalçaları hareket etmeye başlıyor, çok yavaş, dayanılmaz bir sürüklenme. İnliyorum. "Öpüşmek, dokunmak, şimdi sikişmek."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve acı verici bir şekilde savunmasız hale geliyor. "Kalbinin benim için hızlı attığını hissetmek hoşuma gidiyor." Seksimizin ortasında ortaya çıkan bir sır. "Benden hoşlandığını böyle anlıyorum."

Bedenlerimizin uzunluğuna, içimde olduğu yere bakıyorum. Kalçamın etrafında sıkıca kıvrılmış eline. Bunu bir üretim haline getiriyorum, sonra gözlerimi tekrar Theo'nunkilere dikiyorum.

"Sanırım senden hoşlandığım çok açık."

Sırıtmamak için dudağını ısıyor ve bana doğru sallanıyor. "Daha söylemedin."

Kalbim onun başparmağının altında daha hızlı atmaya başlıyor. "Benim yapmamı mı bekliyordun?"

Hızı arttıkça başı geriye atıyor, sonra tekrar yavaşlıyor. İnliyor. Kendini tutuyor. Bunun sürmesini istiyor ve bu da bende onu çaresizliğe sürüklenme isteği uyandırıyor. Buna *ihtiyacım var*.

"Çünkü biliyorum," diyorum sessizce.

Theo'nun gözleri açılıyor ve bana bakıyor, kalçaları çalışıyor, midesi sıkıca kenetlenmiş. "Ne yapıyorsun?"

Sinirlerim, ihtiyacım ve uyarılmışlığım birbirine karışıyor ve sesim titriyor. "Senden hoşlanıyorum."

Beni öyle bir itiyor ki sesim kesiliyor.

Artık bir sır değil: Ondan çok ama *çok* hoşlanıyorum ve belki de beni mahvedecek. Sadece şu anda üzerime kıvrılmış, ağzı ağzıma çarpıyor, bana günlerce hissedeceğim kadar sıkı sarıldığı için değil, aynı zamanda geri çekilip nefes nefese sırtarak "Ben de senden hoşlanıyorum" dediği için.

"Anladım," diyorum ve o da gülüyor, kalçalarımı kavrayarak sert ve mükemmel bir tempo tutturuyor.

Eğlencemiz kaba inlemelere, Theo'nun vücudunun benimkine işleyen seslerine dönüşüyor. Parmakları içime giriyor, göğüslerime doğru ilerliyor. Bir elini göğsüme koyuyor, avucunun topuğu kalbimin üzerine bastırıyor. Kalbim

Oradaki en yumuşak baskı, içimdeki en yoğun baskı ama en ağırı onun eli. En çok o acıtıyor.

Uzanıp avucumu kalbinin üzerine bastırıyorum. Hızlanıyor. Ödeştik. Gülümsüyor, sanki bunu istiyormuş gibi. Sanki beklediği şey buymuş gibi.

Yaklaşmama sadece birkaç dakika kaldı. Ona titreyerek, parmaklarımı kollarına geçirerek söylüyorum. Gözleri ateş gibi parlıyor ve bana doğru kıvrılıyor, beni oraya götürmek için elini aramıza sokarken ağızlarımızı birbirine yapııştırıyor.

"Oh Tanrım." İnliyorum, vücudum gittikçe daha sıkı çekilirken gözlerim kapanıyor.

"Evet," diye kulağıma doğru nefes alıyor, tenimi ısıyor. "Sen boşaldığında, ben de boşalıyorum. Ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum-"

Sözleri beni zevkin sınırlarına öyle bir itiyor ki, ona doğru kabarıyorum ve haykırıyorum. Yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyor, nefes nefese, hızı kısılana, kekeleyene kadar. Boşalırken çıkardığı ses orgazmımı uzatıyor; o kadar rahatlamış, o kadar sıkılmış ki.

Gerilim Theo'nun bedeninden dalgalar halinde sızıyor, kalçalarının yavaşlayan dalgalanmasında ve öpüşmemizin çılgınlıktan doyuma dönüşmesinde. Her şey yavaşlıyor ve belirsiz bir süre sonra Theo bir iç çekiyor, son öpücüğü ilkinde çok benziyor: şefkatli, yumuşak.

Ağırlığının bir kısmını üzerimden kaldırıyor, kır saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. Ellerimle çenesini çerçeveleyiyorum, başparmağımı alt dudağına bastırıyorum. Yüksek sesle söyleyemediğim pek çok şeyi söyleyen bir bakışa takılıp kalıyoruz. Az önce yaptığımız şey yüzünden kalbi hızla çarpıyor.

O da hissetti mi? Aştığımız o çizgiyi? Basit bir seks gibi hissettirmede. Yine de aramızdaki hiçbir şey basit olmadı.

Prezervatifle ilgilenmek için ayağa kalktığı anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve banyoya yaptığım yolculuktan döndüğümde kalbim hâlâ kıpır kıpır. Ellerini başının arkasına koymuş, gözlerini tavana dikmiş yatıyordu. Yanına süründüğümde bana doğru hareket ediyorlar ve ağzı gururla yukarı kalkıyor.

"Harap görünüyorsun."

Yerleşirken onu değerlendiriyorum. "Seni yeterince çalıştırmadım mı? Bayılmış olmalıydın. Ya da en azından konuşamıyor olmalıydın."

Beni daha da yaklaştırıyor, kollarıyla sarıyor ve başıma bir öpücük konduruyor. "Beni mahvettin, Shepard. Henüz uyumaya hazır değilim."

Sesinde kalbimin derinliklerine işleyen bir şefkat var. Başımı geriye eğip gözlerinde arıyorum. İşte orada. Saklamaya bile çalışmıyor.

"Ben de," diye mırıldandım. "Film falan izlemek ister misin?"

Cevabı anında ve bir sırtış eşliğinde gelir. "Ya da başka bir şey. Ama bu arada bir film iyi gelir." Bir kahkaha atıyorum ve o da üzerime yuvarlanıp boynumu hafifçe ısıtıyor. "Kimin seçeceği konusunda kavga mı edeceğiz?"

"Her zaman," diyorum.

O donup kalıyor ve ben de donup kalıyorum, kulağa nasıl geldiğini fark ediyorum. Sanki sonsuz sayıda günümüz varmış gibi, oysa gerçekte bir avuç günümüz var ve sonra bitiyor.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama bir süre sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Parmaklarını saçlarıma dolayarak saniyeler içinde derinlere dalıyor.

Her ne söylemeyi düşünüyorduysa, durduğuna sevindim. Benim de doğru kelimelerim yok.

Twenty-Three

WE GET TO OUR AIRBNB IN PAGE, ARIZONA, MONDAY
Öğleden sonra. Çöl manzarasına karşı keskin bir şekilde duran sevimli, kutu gibi beyaz bir sıva ev. Bir otel odasından çıkıp evim gibi hissettiğim bir yere döndüğüm için mutlu bir nefes alıyorum. Sedona'da da bir Airbnb'de kalacağız.

"Bu sefer kaç yatak odası var Shep?" Minibüsü kırmızı çakıl taşlarıyla çevrili araba yoluna çekerken Theo soruyor.

Etkilenmeden, "Üç" diye cevap verdim.

Zion olayından sonra kontrol ettim. Theo ve ben birlikte uyumaya başladıktan sonra tekrar kontrol ettim.

Bana bir göz kırptıyor, ben de havada yakalayıp pencereden dışarı fırlatır gibi yapıyorum ama bu onu daha da eğlendiriyor, gamzesi yanağının derinliklerine doğru oyuluyor. Arkamızda Paul kıkırdıyor. Onun yanındayken her şeyi normal tuttuk ama bizimle oyun oynadığını düşünmeden edemiyorum. Theo bana daha önce Paul'ün bu sabah otel odalarına gizlice girdiğinde uyanık olduğundan şüphelendiğini söylemişti.

Dün gece yaptıklarımızı düşününce -seks ve sonrasındaki film- bedenim ve kalbim birlikte çarpıyor.

Bu düşünceyi şimdilik bir kenara iterek, içeri girerken kolumu Paul'un koluna doluyorum. Ev muhteşem ve biraz da savurgan; yumuşak beyaz duvarları ve ahşap kirişli tavanları var, evin arkası boyunca geniş bir verandaya ve onun ötesinde görkemli kırmızı ve pembe tepelerle çevrili bir vadiye bakan pencereleri var. Gün batımları gerçek dışı olmalı.

"Merak etme, çantalar bende." Theo'nun ön kapıdan yaptığı kuru açıklama iki gümbürtüyle noktalandı.

"Harika!" Paul'e sırtarak karşılık veriyorum, o da gülüyor ve elimi okşuyor.

Theo akşam yemeği için yiyecek almak üzere markete giderken biz de evin geri kalanını birlikte keşfediyoruz.

Arka bahçe verandanın çok ötesine uzanıyor ve orada biraz zaman geçirip tüm farklı bitkileri tanımlamaya çalışıyoruz, bu da Paul'ü kendi arka bahçesi için gözüne kestirdiği bitkiler hakkında on beş dakikalık bir monologa gönderiyor. Heyecanı o kadar sevimli ki onu bütün gece dinleyebilirim ama sonunda içeri giriyoruz. Paul'ün büyük yatak odasını alması konusunda ısrar ediyorum, çünkü o Paul. Her ne kadar Theo ile tüm yolculuk boyunca aynı odayı paylaşıyor olsalar da, onun rahat etmesini istiyorum.

Ancak geri kalan yatak odalarının evin diğer tarafında olması hiç de fena değil.

"Oh, buna dayanamadım," diyor, gözleri en-suite banyosu da olan geniş odada gezinirken.

"Elbette yapabilirsin ve yapacaksın da. Bu gezinin onur konuğu sizsiniz."

Bana dönüyor ve beni sıkıca yanına çekiyor. "Hayır tatlım, o sensin. Theo ve ben birlikte seyahat etmeyeli yıllar oldu ve bunu sen gerçekleştirdin. Onunla bu zamanı geçirmeme izin verdiğin için sana dünyaları borçluyum." Gülümsüyor. "Ve seninle."

Söyleyeceğim hiçbir şey çirkin bir şekilde ağlamamla sonuçlanmayacak, bu yüzden bunun yerine onu düzgün bir şekilde kucaklıyorum.

Ön kapı açılıp kapanıyor ama böyle bir kucaklaşmayı yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu -hâlâ güçlü ama yaşla yumuşamış, eski usul kolonya kokulu- bu yüzden Theo'nun ayak sesleri kapıda durduğunda bile Paul'ün kucağından inmiyorum.

"O iyi mi?"

Geri çekildiğimde yüzündeki şaşkın ifadeyi görüyorum. Aslında iyi olduğumu görünce yüzündeki ifade siliniyor.

"Sadece hassas bir an yaşıyorum." Paul'ü hafifçe dürtüyorum, sarılmaktan ve Theo'nun endişesinden göğsüm ağrıyor. "Mağazadan bize ne aldın?"

Theo'nun bakışları önce bana, sonra Paul'e takılıyor ve yemin ederim gözlerinde özlem parlıyor. Ama gözlerini kırıştırıyor ve kayboluyor. "Biftek ve sebze aldım. Hep birlikte ızgara yapabiliriz."

Mutfaktaki her şeyi hazırladıktan sonra Paul patatesleri hazırlamak için geride kalıyor. Bu arada ben de Theo'yu çoktan ısınmış olan ızgaraya kadar takip ediyorum.

Theo biftekleri ızgaraya atarken ben de şiş istasyonumu kurup çalışmaya başlıyorum. Tıslıyorlar ve bir dakikalığına aramızdaki tek ses bu oluyor. Etrafımızdaki dünya bile susmuş, bir şey bekliyor gibi görünüyor.

Sonunda Theo sorar, "İyi misin, gerçekten? Biraz ... görünüyordun." Sözü nü kesiyor, beni değerlendiriyor.

Önce bir kabak dilimi, sonra da bir soğan doğrayıp şişlere taktım. Rekor sürede dört tane yaptım. "Hangi kelimedede karar kıldığınızı duymak için sabırsızlanıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Üzgün olmamak için çok çabalıyormuş gibi görünüyordun."

"Üzgün değildim." Mükemmel sebzelerimin olduğu tabağı ona uzattım. "Sadece ağrım vardı sanırım. Bir büyükbabanın bana sarılmasından bu yana epey zaman geçti. Paul benim için büyük bir boşluğu dolduruyor."

"Onu istediğin zaman ödünç alabilirsin, biliyorsun. Biz döndükten sonra bile." Şaşkın bakışlarımla karşılaşmamaya dikkat ederek şişleri ızgaranın üzerine yerleştiriyor. "Benden ayrı olarak yani."

"Oh." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Theo'yla bir şeyler yaşamadan Paul'le bir ilişki yaşama düşüncesi kendimi eksik hissettiriyor. Ama Theo eve döndüğümüzde anlaşılmamızın büyükbabasıyla olan ilişki mi etkilemeyeceğini açıkça bilmemi istiyor. "I-"

Theo biftekleri dürterek, "Seni gerçekten önemsiyor," diye geveliyor. "Eminim tüm bunlar sona erdiğinde seni görmeye devam etmek ister. Sana Kat'le olan ilişkisini anlatmak dışında bile."

"En sevdiğim insanlardan biri oldu, o yüzden bunu da çok isterim." Keşke istediğim diğer şeyleri de itiraf edebilseydim. Sahip olduğumuz şey için çok büyük hissettiriyor

Eve döndüğümüzde *Theo*'yu görmek istemeyi kabul ettim. Onunla birlikte olmak istiyorum. Onunla çıkmak.

Farkına vardığım şey mideme buz gibi oturuyor: Tanrım, gerçekten de Theo Spencer'la çıkmak istiyorum. On sekiz yaşındaki halim şu anda çok sarsılmış olurdu ama ondan *hoşlanıyorum* ve sanırım şansım olsa hoşlanmaya devam ederdim. Belki başka bir şeye dönüşene kadar.

Theo bana bakıyor, çenesi titriyor. Yüz ifadesi araştırıyor ama sessiz kalıyor. Aramızdaki gerginlik artıyor, aramızdaki o iplik acıtana kadar çekiliyor.

Yere bakıyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, ta ki o an gelip geçene kadar. "Son sınıfta AP Lit notlarını bana ödünç veriyorsun ama büyükbabanı ödünç veriyorsun öyle mi?"

Ağzından şaşkın bir kahkaha çıkıyor. "O vizede beni geçebilirdin-"

"Aslında yaptım."

"Ama büyükbabamla benim bir numaralı yerimi alma şansın yok."

Eldiven fırlatıldı. "Şimdi deneyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Neden söylediğimi sanıyorsun? Seni tanıyorum." Bunu söylediğinde çok şaşırdım; tanıyor. Yüzümdeki farkındalığı görünce sırtıttı. "Denediğini görmek *istiyorum*, Shepard."

Homurdanıyorum. "Neden, başarısız olduğumu görmek için mi?"

"Hayır." Maşasını bırakıp bana bakıyor. Üstümüzde gökyüzü kararmaya başlıyor. Bulutlar pembeye dönüyor ve Theo'nun yüzünü en tatlı, en yumuşak ışığa boyuyor. Onu şimdiden özlüyorum, tekil ilgisini, bana bakışını. "Çünkü birinci olacağından oldukça eminim."

Bunu duymanın, bir gün Paul'ün hayatında bu şekilde yer alabileceğimi bilmenin beni nasıl etkilediğini biliyor olmalı. Hafif gülümsemesi bana bildiğini söylüyor.

Tüm duygularım boğazımda düğümleniyor ama bir şey söyleme şansım olmuyor ve belki de en iyisi bu. Theo, Paul'ün hâlâ mutfakta olup olmadığına bakmadan eğilip ağzını benimkine bastırıyor. Şaşıracak içime çekiyorum ama dudaklarımızın sürtünmesinin, burnunun benimkine değmesinin ötesine geçmiyor.

Ama Theo'nun bana dokunması -Theo'nun herhangi bir şey yapması- kanımı ateşliyor, bu yüzden gömleğinden bir avuç tutup onu kendime çekiyorum. Ağzıma doğru gülüyor, daha iyi bir açığı yakalamak için başımı eğebilmek amacıyla yanağımı kavırıyor.

Yaptığımız her şeyde olduğu gibi, bu da hızla gerginleşiyor ve Theo'nun eğlencesi, tadını alabildiğim bir aciliyete dönüşüyor. Bir kolunu belime doluyor, eli kığımın kıvrımına yerleşerek beni kendine doğru çekiyor. Sertleştiğini hissettiğimde inliyorum ve parmakları saçlarımda sıkılaşıyor.

"Bu saç hareketi değil," diye yakınıyorum.

Sırıttırıyor, beni öyle bir öpüyor ki gözlerim doluyor, sonra kığımın sıkıyor. Sert.

"Sen bir pisliksin," diye soluyorum ağzına karşı. "Umarım yemek boyunca sertleşirsin. Umarım beni o sık şeklindeki şişiyi yerken izlersin ve bu sana *işkence eder*, çünkü tek düşündüğüm ne zaman odama gizlice gireceğin olacak, böylece seni yalvarana kadar kızdırabileceğim. Sonra biraz daha dayanacağım."

Omuzları kollarımın altında titremeye başlıyor ve sonra beni düzgünce öpemeyecek kadar çok gülüyor, bu yüzden onun yerine beni ezici bir kucaklamanın içine çekiyor ve gülümsemesini boynuma bastırıyor.

"Tam bir baş belasıydın, Noelle Shepard," diye mırıldanıyor, sesi eğlenceyle kalınlaşıyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Aklıma birkaç şey geliyor," diyorum ipek gibi. "Benim de aklıma geliyor" diye homurdanıyor.

Birdenbire müzik akşam havasına karışıyor. Theo ve ben birbirimizden ayrıldık.

"Bir müzik seti buldum!" Paul arıyor. "Müziği duyabiliyor musun?"

"Evet," diye karşılık veriyor Theo, öpücükle kızarmış ağzının kenarları yukarı doğru çekiliyor. "Dışarıya kasıp kavruluyor."

"Ne?" diye cevap verir Paul.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Theo, başını sallayarak. Biftekleri ve şişleri en az kığımın tutuşu kadar sıcak bir ustalıkla çeviriyor, sonra elimden tutup beni ızgaradan uzaklaştırıyor.

Direniyorum, kolumu ona doğru uzatıyorum. "Yemek-"

"Bekleyebilir." Uzattığım kolumu tutup boynuna doluyor, ben de diğer kolumla onu takip edip parmaklarımı saçlarına doladığımda gülümsüyor. Kollarını belime doluyor, yüz ifadesi sertlik ve şakacılığın baş döndürücü bir karışımı.

Ve sonra dans ediyoruz. Birkaç vuruş boyunca bana yakın duruyor ve ben de onun bedeninin benimkini yönlendirmesine izin veriyorum. Tanrım, bu işte iyiyiz.

Ya Paul'ü radarına almış ya da aramızdaki çekimi söndürmek istiyor; Paul elinde bir servis tabağıyla dışarı çıkmadan hemen önce beni geri itiyor.

Theo yüzündeki en güzel gülümsemeyle beni döndürürken gülüyorum, sonra torununun ritmi hakkında (aslında olağanüstü olan) özlü bir yorum yapmak için Paul'e dönüyorum. Ama Paul'ün bakışları Theo'ya kilitlenmiş, yüzü öyle yoğun bir sevinçle aydınlanmış ki neredeyse kederli görünüyor.

O anın benimle hiçbir ilgisi yok ama yine de göğsümde bir duygu uyandırıyor. Bu iki adam arasındaki aşk, beni parçaladığı kadar içimdeki bir şeyleri de iyileştiriyor.

Akşam yemeği için oturduğumuzda, Theo elini masanın altından kalçamın üzerinde kaydırduğunda göğsümdeki ağrı azalıyor.

Ve sonra, gökyüzüne baktığımda, yemin ederim bana göz kırpan bir yıldız görüyorum.

WE SPEND MOST OF THE NEXT MORNING EXPLORING THE VARIOUS Powell Gölü'ndeki devasa kırmızı renkli kayalardan oyulmuş virajlar ve kıvrımlar. Theo kiraladığımız sürat teknesini kullanıyor, bazen masmavi suyun üzerinde yarışıyor, bazen de debeleniyor. Paul ya da ben fotoğraf çekebilmemiz için ne zaman istesek duruyor ve öğle yemeği yemek için kendimizi gölün daha az yoğun bir bölümüne bırakıyoruz.

İşimiz bittiğinde Paul bir eliyle çantasını karıştırıyor, diğer eliyle de bir parmağını kaldırıyor. "Bir mektuba ne dersin? Bu sabah size vermeyi unuttum."

"Evet!" Paul'e ulaşmak için yerimden fırlayarak neredeyse bağıyorum. Sessiz bir kahkaha atarak eğiliyor ve kâğıdı bana uzatıyor. Başparmağımı katlanmış kâğıdın üzerinde gezdiriyorum. Bunlardan kaç tane okursam okuyayım, hep daha fazlasını arzulayacağım. "Tüm hikâyeyi dinlemek için zamanımız tükeniyor gibi hissediyorum. Sadece ... var." Sayıyı yüksek sesle söylemek baloncuğuma parmak basmak olur, o yüzden söylemiyorum. "Birlikte çok fazla zamanımız kalmadı."

Bedenimdeki manyetik bir güç, arkamda duran Theo'nun enerjisini tanıyor. Omzumu göğsüne yaslayarak ona doğru sallanıyorum. Bunun suçunu gölün bizi sallamasına atabilirim.

Paul yüzünde esrarengiz bir ifadeyle bize bakıyor. "Neden bir anlaşma yapmıyoruz?"

"Tamam."

"Önümüzdeki üç gün boyunca yapabildiğimiz kadarını yapacağız" -ben yüzümü buruşturunca ifadesi yumuşuyor- "ama aceleyle getirmeye gerek yok. Büyükanenin sözlerini okumak hoşuna gitti, değil mi?"

"Çok fazla," diyorum kalın bir sesle. "Onun hakkında çok şey biliyordum ama sadece kendi hayatımın merceğinden bakıyordum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Onun bu yönünü - seninle olan hikâyesini - tanımak onunla yeniden tanışmak gibi." Boğazım düğümleniyor ve Theo'nun eli kısa bir süreliğine kalçama dolanıyor, sıkıyor. "Sadece her ayrıntıyı istiyorum, anlıyor musun? Böylece bunu hissetmeye devam edebilirim."

Paul başını sallıyor, mavi gözleri anlayışla parlıyor. "Hikâye gelecek. Burada elimizden geleni yapalım, gerisini eve döndüğümüzde anlatırım."

Midemde bir önsezi hissi toplanıyor. "Yani, sonunu biliyorum ama kötü mü olacak?"

Yüz ifadesi yumuşar. "Oh, Noelle, hayır. Hayat bu. Bazıları acı verici olabilir ama kötü değil tatlım. Sen ve burada duran Theo bunun canlı kanıtısınız."

Başımı sallıyorum, boğazım artık konuşamayacak kadar gergin. Theo ensemdeki tüyleri karıştıran bir nefes bırakıyor.

Paul göz kırptıyor. "Anlaşmamız bu, tamam mı? Hikaye bu yolculuk bittiğinde sona ermek zorunda değil."

Sözleri içime işliyor, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir rahatlamayı yüzeye çıkarıyor. Birdenbire baloncuğum kırılmaz hissettirdi.

Zamansız. Uzanabilirim

İstesem bu hikayeyi aylarca anlatabilirim. Arzuladığım her şeye erişmek: Gram'ın sırrı, Paul'un arkadaşlığı. Theo.

"Anlaştık."

"Neden siz ikiniz mektubu okumuyorsunuz, ben de yavaş yavaş yola koyulayım?" "Tekneyi sen mi kullanacaksın?" Theo kuşkuyla sorar.

Paul gamzeli bir sırıtışla, "Senin yapabileceğinden de iyi," diye cevap veriyor. "Sana araba kullanmayı kimin öğrettiğini unutma Teddy."

Theo'nun gözlerini devirdiğini görmek için kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden bakıyorum. Ama o sırıtıyor, Paul'ün ikizi gibi. Son birkaç gündür daha mutlu görünüyor; sessiz telefonunu daha az kontrol ediyor, daha kolay gülümsüyor.

Eli, parmakları benimkilere dolanana kadar ön kolumda geziniyor. Elimi çekiştiriyor. "Hadi, Yaşlı Speedracer direksiyon başındayken bunu okuyalım."

Koltuklarımıza yerleşiyoruz ve mektubu birlikte okuyabilmemiz için havaya kaldırıyorum. Theo'nun teni güneş kreminin ve sürekli yaydığı onuncu seviye güçlü feromonların kokusuyla sıcacık.

Mektuba gözlerimi kırıştıtararak bakıyorum ve kendimi büyükannemin el yazısına konsantre olmaya zorluyorum.

2 Nisan 1957

Sevgili Paul,

Annemi özledim. Daha dün onunla telefonda konuştuğum için muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşüneceksin. Onu özliyorum çünkü senin hakkında söylemek istediğim her şeyi ona söyleyemiyorum. Eskiden ona her şeyi anlatırdım. Aşık olduğumu bilmek isterdi, değil mi? Ama ona söylesem, doğruca babama giderdi.

Bunu onlardan saklama kararımdan pişman değilim. Yapılması gereken buydu ve seninle geçirdiğim son birkaç ay gerçekten mükemmeldi. Ama bu beni onlardan çok uzakta hissettiriyor. Okul bittiğinde ve onlara söylemek zorunda kaldığımda ne olacak? Kimi kaybedeceğim? Seni kaybetmek istemiyorum, onları da kaybetmek istemiyorum. Hâlâ arıyorum.

Bunun mutlu sonla bitmesini sağlamanın bir yolunu arıyorum. Bir cevabı olmalı, biliyorum.

Lütfen bana ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğini söyle.

*Tüm
sevgimle
, Kat'in*

Sayfanın altında başka birinin el yazısı var. Paul'un olmalı.

Her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun.

Tekne hızlanırken "Kötü haberlerin geleceğini hissediyorum," diyorum. "Ne olacağını biliyorum, bunu durdurmanın bir yolu olmadığını da biliyorum ama yine de durdurmak istiyorum."

"Evet." Theo'nun iç çekişi ağır. Sorunlu ifadesi düzelirken ona bakıyorum. "Kendini sıkışmış hissetti. Sanki hiçbir seçenek iyi değilmiş gibi."

Sonunda sesi kısılıyor ve orada bir aşinalık var.

Fotoğraf makinem teknenin diğer tarafında; keşke yanımda olsaydı da onun bir fotoğrafını çekip daha sonra ona gösterebilseydim. Şu anda kendini sıkışmış hissetse bile, benim çekeceğim fotoğraf onu çevreleyen kilometrelerce uzayı gösterecekti. Etrafımızda kıvrılan kırmızı kayalar, altımızdaki su ve üstümüzde sonsuza dek uzanan masmavi gökyüzü. Güneş ışığı saçlarında, teninde parlayarak onu altın sarısı yapıyor.

Bu anı hatırlayabilmek için kendime de gösterirdim. Bir şekilde yaptığım seçimler, iyi ya da kötü sonuçlansalar da, beni bir sebepten ötürü buraya getirmek için kaderlerini belirlediler.

Dizlerim onunkilere değiyor. Önce dokunduğumuz yere, sonra bana bakıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyorum.

Başını sallıyor ve koltuğunda geriye yaslanıp çenesini gökyüzüne doğru eğiyor.

Bir uçak tepemizde süzülüyor. Otuz bin fitten motorların gürültüsü ancak bir fısıltıya dönüşüyor. Mektubu göğsüme bastırarak izlemek için başımı arkaya yatırıyorum. Gram'ın enerjisini ve sevgisini emiyorum.

O uçakta benim asla bilemeyeceğim karmaşık hayatlar yaşayan insanlar var, Theo ve ben ise burada aynı hayatı yaşıyoruz. En azından şimdilik.

Theo'nun elini tutmak için uzandım. Parmakları benimkilere dolanıyor ve elimi olabildiğince sıkı tutarak sıkıyorum.

Twenty-Four

NOELLE."

Bilincimin kıyısında zar zor bir fısıltı, ama onu uzaklaştırıyorum. Rüya görüyorum, pamuk şekeri bulutların içinde yüzüyorum, karnım yukarıda olmasına rağmen güneş sırtıma vuruyor.

Ayrıca beni dürtten bir şey var, ki bu hiç mantıklı değil. Bulutlar sadece hava ve nemdir.

"Noelle."

Yine o ses, bu sefer eğlenerek şarkı söylüyor. Kendi sinirli iniltimi duyuyorum ama sıcak bir ağız ensemi okşayınca daha tatlı bir şeye dönüşüyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ve beni sarsarak kendime getiriyor.

Çarşamba sabahı ve Sedona'daki Airbnb'mizdeyiz. Ben yataktayım, kapalı fildişi perdelerin arasından ışık huzmeleri süzülüyor. Theo arkamda kaşıkla oturuyor, çıplak omzumun kıvrımını öperken eli kalçamdan uyluğuma doğru ilerliyor ve geri dönüyor. Seyahat etmek kafa karıştırıcı, özellikle de bir yerden bir yere giderken, ama bazı avantajları da var. Uyanırken öpülmek de bunlardan biri.

"Ne yapıyorsun?"

Aptalca bir soru. Bir Theo Spencer baştan çıkarmasını hissettiğimde anlarım. Ve gerçekten, gerçekten hissederim.

"Seni uyandırıyorum," diyor. "Saat yediyi geçti."

"Seven!" Doğrulamaya çalışıyorum ama Theo kalçasını benimkinin üzerine atıyor.

"Turumuz saat ona kadar başlamayacak," diyor, sesi uykudan ağırlaşmış.

Bugün bir cip turuna çıkacağız ama endişelendiğim şey bu değil. "Paul sabahın köründe uyanıyor. Muhtemelen-"

"Şşş." Theo'nun dudakları boynuma doğru kayıyor. Tenimi nazikçe ısırarak bir nefes çekmemi sağlıyor. "Kapım kapalı ve içeri dalacak hali yok. Burada olduğumdan haberi yok ve ben de artık gizlice kaçmakta iyiyim."

"Sen hiç yediye kadar kalmadın," diye iç geçirdim.

"Bugün şanslı hissediyorum. Ve kalmak için *çok* motive oldum," diye mırıldanarak beni sırtüstü çeviriyor.

Çıplak bir şekilde üzerimde duruyor, saçları her yerde, yanağından aşağı çarşaf izleri akıyor. İzleri takip etmek için uzanıyorum, ağzına ulaşana kadar yolu takip ediyorum. Gözleri sabahın ilk ışıkları kadar yumuşak, az önce hayalini kurduğum güneş kadar sıcak.

Onunla böyle telaşsız, sessiz uyanmayı seviyorum. Son birkaç gündür Theo şansını zorluyor, beni terk etmek için güneşin ufukta görünmesini bekliyor. Ama bu çok iyi; sadece seks değil, sonrası da çok iyi; günümüzü özetlerken ya da en son TikTok'larımdaki favori yorumlarımız hakkında konuşurken ya da ikimiz de uyuyana kadar bir film izlerken birbirimize dolanıyoruz. Aklımda bir bitiş tarihi olmadan bunu her gün nasıl istediğimi düşünmeden edemiyorum.

Yemin ederim dişlerim fırçalanmış olsaydı bunu söyledim ve hayatımda bir kez olsun sabah nefesi için minnettarım. Theo bana Paul ile ondan ayrı bir ilişki kurmakta özgür olduğumu söyledikten sonra, bunun şartlarımızı ince bir şekilde hatırlatıp hatırlatmadığını merak ediyordum. Şu anda yaptığımız şeye o kadar daldım ki eve döndüğümüzde ne olacağını hatırlamakta zorlanıyorum.

Buranın ev olmadığını hatırlamak zor.

Theo'yu ağırlığının çoğu üzerimde olana kadar aşağı çekiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Yüzünü boğazıma gömüyor ve oraya fısıltıyla yumuşak öpücükler konduruyor. Uzun bir iç çekişle sırtı aşağı yukarı hareket ediyor ve ben de senkronize bir şekilde nefes alana kadar bu hareketi yankılıyorum.

Kapı çalınarak aramızdaki huzur bozuldu. Theo başını kaldırıyor, koyu renk saçları alnının üzerinde dalgalanıyor, gözleri kapıya kayıyor.

Paul'ün sesi şöyle sesleniyor: "Rahatsız etmek istemezdim ama az önce taze kahve koydum ve biraz meyve kestim. Yumurta yapayım mı?"

Panikle hemen cevap vermiyorum ve Theo kalçalarını benimkilere bastırıyor. "Senin odan," diyor ağzından, çoktan hak ettiğim aptal kelimesini kibarca atlayarak.

"Ah!" diye ciyaklıyorum, sessizce gülmeye başladığında kıcını çimdikliyorum. "Evet, bu harika olur. Birkaç dakika içinde çıkacağım."

Theo kaşlarını çatıyor, kalçalarını tekrar öne doğru bastırarak hırslı ereksiyonunu paylaşıyor. "En az on beş," diye fısıldıyor.

"En fazla iki dakika," diye sesleniyorum, vücudum tekrar onun için çılgılık atıyor olsa da ona muzaffer bir sırıtış atıyorum.

Paul, "Kulağa hoş geliyor tatlım, acele etme," diyor.

"Daha sonra alacaksın," diye fısıldıyor Theo kulağıma.

"Oh," diye devam ediyor Paul, gülümsemesi sesinden belli, "ve merak etme Teddy. Yumurtalarını sevdiğin şekilde yapacağım."

SO, THE CAT IS OUT OF THE BAG.

Theo ne zamandır tanıdığını sorduğunda Paul ona okurlarının üzerinden bir bakış atıyor ve "Başından beri. Düpedüz neşeliydin."

Neredeyse bir dilim ananasta boğuluyordum. Paul bana göz kırptı.

Theo'nun bakışları bana doğru kayıyor, sanki bu konuda ne düşündüğümü ölçüyor. Ama endişelenip endişelenmemem gerektiğine karar vermeden önce *onun* ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Vegas'ta takılamayacağımızı söylediğim o geceden bu yana bir haftadan biraz fazla zaman geçti. Aramızda olan her şeyin Paul'le bir ilişki kurma şansımı mahvedeceğinden emindim. Theo ve benim birlikte yaratacağımız şeyin temelini çok sarsıntılı olacağını düşünmüştüm. Belki Paul ile aramızdaki ilişkinin temelini de öyle olduğunu düşünmüştüm. Ama her ikisiyle de ayrı ayrı ve iç içe geçmiş olan ilişkilerim, uzun sürmese bile bunu kaldırabilecek kadar güçlü.

Bir omuz kaldırıyorum, *ne yapabilirsin* ki? Theo'nun ağzı sessiz bir gülümsemeye dönüşüyor ve başını eğip alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak yumurtalarına odaklanıyor.

Paul ise etkilenmemiş görünüyor, gazetesini okurken sakın bir şekilde çok tahıllı tostunu çıkırtıyor.

Yer yerinden oynamıyor. Theo ile olan ilişkim açığa çıktığı için çığ gibi büyüyen sorular ya da endişeli bakışlar yok. Bu bana, belki zamanla tüm sırlarımın bu düzeyde bir kabullenmeyle açığa çıkacağı umudunu veriyor.

Kahvaltıdan sonra, güne hazırlanmak için ayrı yollara gidiyoruz. Ama Theo kapımın önünde beni köşeye sıkıştırıyor ve uzun uzun öpüyor.

"Tanrım, gerçekten *çok* neşelisin," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde. "Bunun nedenini merak ediyorum." "Dün gece bacaklarını bağladığımda bunun nedenini biliyordun.

Kollarım," diye mırıldanıyor, kalçalarını benimkilere bastırarak. Ağzının bir köşesi orantısız bir sırtışı dönüşüyor. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Ben de sana aynı soruyu sorardım ama iki dakika bile dayanamadın, belli ki *dayanmışsın*."

Şöyle diyor. "Ondan önceki tüm dakikaları göz ardı etme. Ayrıca, sen çoktan gelmiştin. O noktada, sen sadece gezintiye çıkmıştın. Kelimenin tam anlamıyla."

Yüz ifadesinin arzuyla gevşemesini izlemek için ensesindeki saçları kavırıyorum. "Demek istediğim, o sürekli çatık kaşları tersine çevirmenin tek yolunun düzenli seks olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Tek gereken bu değil, Shepard."

Sesinin tınısı o kadar kısık ki zar zor duyuyorum. Ama yüzündeki ifade bana onu yanlış duymadığımı söylüyor.

"Ben de kendimi oldukça neşeli hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Bakışlarımız birbirine kilitleniyor ve onunundaki sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Benim için sadece seks de değil, her ne kadar o kısmı şimdiye kadar yaşadığım en iyisi olsa da. Hepsi bu. Duygusal bağı fiziksel olandan hiç bu kadar az ayırt edememiştim. Theo ile biri diğerini besliyor. Seks çok iyi çünkü duygusal bağ her geçen gün daha da güçleniyor. O benimle ne kadar çok şey paylaşırsa ben de onu o kadar çok istiyorum ve o bana ne kadar çok dokunursa ben de o kadar çok sırrımı açığa çıkarmak istiyorum.

Gerçek şu ki, onun her şeyi bilmesini istiyorum. Sadece hayatımın nasıl olduğunu değil, nasıl olmasını istediğimi de. Onun için beslediğim umutları. Biz ne zaman

Cuma günü, geride bıraktığım hayata geri döneceğim. Ama fark ediyorum ki sadece farklı bir şey yapmaya hazır değilim, bunu *istiyorum* da.

Bunun bir parçası olmak istemesi mümkün mü?

"Paul'ün bilmesi senin için sorun olur mu?" Onu sınamak için soruyorum. "*Senin* için sorun olur mu?"

"Sanırım öyle. Düğünümüzü planlayacakmış gibi bir hali yoktu." Theo'nun kaşları kalkıyor ve panikle devam ediyorum. "Düğün falan yok tabii ki. Demek istediğim, başından beri beklentileri varmış gibi görünüyordu ve bunların gerçekleşmesi için büyük bir çaba sarf etmiyor. *Neden* öyle gülümsüyorsun?"

Mükemmel, parlak dişleri var. "Çok açık bir şey söylediğini düşündüğün için telaşlanmanı görmeye bayılıyorum. Sanki her sayfasına yüzümün resmini yapıştırdığın bir cilt dolusu düğün saçmalığının varmış gibi."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, seninle tanıştığım günden beri buna eklemeler yapıyorum." "Birinci sınıfta, Cougar'ın biyoloji dersinde." Bu sefer kaşlarım

Yükselt; hatırladığına inanamıyorum. Theo'nun yanakları pembeleşiyor. "Çeşmeden akan su birikintisine basıp kaymıştın ve neredeyse kafanı kapı çerçevesine çarpıyordun. Seni ben kurtardım."

"Beni sen kurtarmadın, ben sana geri düştüm. Bunu ciddi hatırlıyor musun?"

Sırıttıyor. "Güzel bir kız bana dokundu-"

"Yüzde yüz kazara."

"Umurumda değildi. Lisenin harika olacağını o an anlamıştım." Sırıtarak beni kapıya doğru itti. "Ve şimdi kendine bir bak. Bana bilerek dokunuyorsun."

"Mmm." Elimin şortunun önünü sıyırarak aramızda gezinmesine izin verdim. "Tam bir döngü anı."

Theo cevap vermiyor, en azından kelimelerle. Bunun yerine, ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor ve ikimiz de nefessiz kalana kadar beni öpüyor.

"Büyükbabamın bilmesine sevindim," diyor dudaklarıma karşı. "Artık istediğim zaman sana dokunabileceğim."

"Bilerek mi?" Alay ediyorum.

Alnıma bir öpücük konduruyor ve mırıldanıyor: "Dokunuşlarımın hiçbirini kazara olmadı."

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, söyleyecek sözlerim boğazımda düğümleniyor, neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

"Banyoyu önce sen kullanabilirsin. Ben seninle oraya tırmanmadan önce duşa gir," diyor Theo, beni uçurumdan geri iterek.

"Her neyse. Suyun korunması benim için son derece önemli ve değerli bir konu."

Sırıttırıyor, koridorda geri geri gidiyor. Gözleri üzerimde kilitli kalıyor, öyle ki röntgen ışını gibi hissediyorum. Sanki üzerimde yazılı olan her şeyi görebiliyor.

O kadar şeffaf mıyım? Görünüşe göre Paul bizi uzun zaman önce fark etmiş. "Pavlus başından beri bildiğini söylerken, sizce ne zaman demek istedi?"

Theo duraksıyor, avucunu yatak odasının kapısına dayıyor.

"Bilmiyorum."

Ama yüz ifadesindeki bir şey, bunu bilip bilmediğini ve sadece yüksek sesle söylemek istemediğini merak etmeme neden oluyor.

OUR TWO-HOUR JEEP TOUR TAKES US ON THE BROKEN ARROW TRAIL. Yol cehennem gibi engebeli ve Theo ve ben sırayla Paul'e iyi olup olmadığını soruyoruz. Sonunda ikimize de kesmemizi söyledi, rüzgâr saçlarını savururken yüzünde kocaman bir sırıttırış vardı.

Jeep'in sallanma hareketi vücudumu tekrar tekrar Theo'nunkine sokuyor, birlikte hareket etme şeklimizin dikkat dağıtıcı bir taklidi. Bir noktada bana sırtıtarak kalçasını sertçe benimkine bastırıyor.

Kırmızı kaya oluşumlarıyla çevrili çarpıcı bir gözetleme yerinde duruyoruz. Rehberimizin bize milyonlarca yılın geçişini gösterdiğini hatırlattığı çizgiler, kendimi zamanın sonsuzluğunda bir toz zerresi gibi hissettiriyor. İçinde bulunduğum an için ne kadar şanslıyım. Bizden çok önce burada olan ve biz gittikten çok sonra da burada olacak olan bir manzarayla çevriliyken her şey ne kadar geçici geliyor.

Zion'da yüzmeye gittiğimiz o gün, Pavlus bize yüreklenmemizi, hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini söyledi. Belki bu kayalar sonsuza dek

sürecek ama bu, iyi ya da kötü hiçbir duygunun sonsuza dek sürmeyeceğinin güzel ve acı verici bir hatırlatıcısı. Hiçbir an ya da hata.

Birkaç fotoğraf çektikten sonra Theo ve ben Paul'ün bize verdiği mektubu okuduk, Gram'in onu sevmeye nedenlerini sıraladığı tatlı bir mektup. Endişeli hissediyorsa bile bundan bahsetmemiş, ancak Paul bize zaman zaman bu endişeyle boğuştuğunu söylüyor. Bir balon gördüğümde anlarım. Bu mektuptan anladığımız kadarıyla onlar da bir balonun içindeydi.

Sedona'nın girdaplarla dolu olduğu iddia ediliyor, büyülü, iyileştirici enerji toprağın kendisinden geliyor ve yemin ederim Gram'ın elini benimkinin içine kaydırıldığını hissediyorum. Eğer diğer her şey geçiciyse, en azından beni saran keder de geçici. Üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum ki ardından gelen huzura tutunabileyim. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü güneşe doğru eğiyorum, yanağımda onun elinin olduğunu hayal ediyorum, bana tam olarak olmam gereken yerde olduğumu söylüyor. Tam olarak yapmam gerekeni yapıyorum.

Bu nedenle, başka bir fotoğraf çekimi için Bell Rock'ta durduğumuzda ve e-postalarımı kontrol etmek için kenara çekildiğimde, asla tahmin edemeyeceğim bir tane olması beni şaşırtmamalı.

Yine de beni şaşırtıyor. Beni o kadar derinden sarsıyor ki neredeyse oturduğum kayadan kayacağım. Düşebileceğim herhangi bir yüzeye karşı korumam haline gelen Theo, bana uyarıcı bir bakış atıyor. Ama yüz ifademi görünce gözleri endişeyle açılıyor.

Koşarak geliyor, Paul arkasında daha sakın bir tempoda ilerliyor. "Sorun nedir? Ne oldu?"

"I . . ." Telefonumun ekranına bakıyorum, sonra tekrar Theo'ya bakıyorum. "Tahoe'daki bu yeni butik tatil köyü bana e-posta gönderdi. TikTok'taki hikayemizi takip ettiklerini ve buna takıntılı olduklarını ve fotoğraflarıma bayıldıklarını söylediler. Yakında açılıyorlar ve gelip tesislerinin ve olanaklarının tanıtım fotoğraflarını çekip çekemeyeceğimi ve hesabımda bazı içerikler oluşturup oluşturamayacağımı sordular."

"Evet?" Theo telefonuma uzanıyor, sonra sessizce izin isteyerek geri çekiyor. Telefonu veriyorum ve o da e-postayı okuyor, gözleri ekranda hızla gidip geliyor. Paul omzunun üzerinden bakıyor ve okuyucularını çıkarıyor. Her iki adamın da bilgiyi almasını, okurken ağızlarının ikiz gülümsemelere dönüşmesini izliyorum.

"Noelle, bu harika." Paul, Theo'nun etrafından dolaşıp kollarını açarak bana doğru geliyor.

Ayağa fırlıyorum ve hala bunun ne anlama geldiğini düşünürken onu kucaklıyorum. Sevdiğim bir işi yapacağım. Ne kadar ödeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok - e-postada görüşebileceğimiz yazıyordu - ve sadece buna dayanarak ailemin evinden taşınabileceğim gibi değil. Ama bu bana uzun zamandır başka hiçbir şeyin vermediği bir onaylanma hissi veriyor.

Hiç inancım kalmadığında attığım bir inanç adımı bu hale geldi.

Paul beni sıkıca kavradı. "Seninle çok gurur duyuyorum, tatlım. Büyükanen de seninle gurur duyardı."

Kalbim kabarıyor. "Yapardı, değil mi?"

Sırıttıyor. "Kesinlikle."

Geri çekiliyorum ve ikimizi izleyen Theo'yla göz göze geliyoruz. "Bunun sadece bir iş olduğunu biliyorum. Hayat değiştirmiyor ama..."

Paul, "Fotoğrafçılık alanında kariyer yapmak kolay değil, eğer istediğiniz buysa," diyor. "Ama bu harika bir adım. Bu yolculuk sırasında bunlardan pek çoğunu yaptın ve bununla gurur duymalısın."

Göğsümde kabarıyor. "Öyleyim."

Paul önce Theo'ya, sonra da göz kırparak bana baktı. "Seninle cipte buluşuruz."

"Millet, bir dakika içinde yola çıkıyoruz," diye sesleniyor rehberimiz.

Theo onu görmezden gelip bana yaklaşıyor. Telefonumu elime tutuşturuyor, sonra yüzümü avuçlarının içine alıyor. Başparmağı kızarmış yanağımda geziniyor. "Bir sırrım var ve sana daha önce söylemeliydim."

"Ne?"

Sırıtarak başını sallıyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum. Çok iyisin, Noelle."

İtirafı kalbime adrenalin pompaladı. Çift zamanlı atmaya başladı. "Övgülerle çıldırma, tamam mı? Her şeyden önce, bu senin gibi değil-"

Hakaret dolu bir kahkaha attı. "Ne yani, sana iltifat edersem ben ben değil miyim?"

Elimi tişörtlü göğsünde gezdirerek ona sert bir bakış attım. "Sonuca atlama konusunda biraz alttan al. Bana iltifat edebilirsin, sadece işin içine biraz baharat katmalısın."

Tabii ki düzeltiyor. "Çok iyisin, bu sinir bozucu."

Memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "Daha iyi."

"Son derece tuhafısın," diyor şefkatle. "Teslimatta biraz yumuşaksın ama onun dışında mükemmelsin."

Gözlerini deviriyor ve beni daha yakına çekebilmek için bileğimden tutuyor. "Sen dedin ki

Birincisi daha önce, peki ikincisi nedir?"

"Ah, tabii. İkincisi, heyecan verici ama küçük bir iş. Ve sadece bir iş."

Bir süre beni değerlendiriyor. "Ne kadar muhteşem olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"I-" Bu anı küçümseme isteğimi yutuyorum. Bu galibiyete ihtiyacım var ve onu alacağım. İki elimle yakaladığımı görmesine izin vereceğim. "Aslında şu anda kendimi harika hissediyorum."

Bakışları sıcak ve şefkatli. Onun sıcaklığında eriyen yumuşak bir şeker gibiyim. "Bu işte iyisin."

"Evet, bu işte iyiyim."

Bu sıcaklık erimiş bir şeye dönüşüyor ve sırtışı küçükten parlağa doğru büyüyor. "Bu gece kutlamaya gidelim. Sadece sen ve ben."

"Peki ya Paul?"

"Daha sonra bizimle sosyalleşmek için çok yorgunmuş gibi davranacağını garanti ederim," diyor Theo. "Zaten ben de seni kendime istiyorum."

Kalbim boşluğa doğru süzülüyor. "Tamam."

Bakışları ağızma düşüyor. "Şimdi seni öpeceğim."

"Tamam," diye tekrarlıyorum, sersemlemiş bir halde.

Paul'un ve bizimle birlikte tura katılan dört kişilik ailenin önünde yapıyor.

Ve sanırım Gram'in önünde de, her neredeyse.

Twenty-Five

GOD, THAT WAS GOOD."

Theo bana bakıyor, karanlık otoparkı geçerken yüzü gölgelenmiş, elleri kenetlenmiş. "Bunu bu gece aynı ses tonuyla söylemeni istiyorum."

Elinden çekiliyorum, dönüyorum, böylece onun önünde geriye doğru yürüyorum. "Ben istek kabul etmem. Beni zorlaman gerekecek."

Gözleri vücudumda geziniyor; başka hiçbir şeyim olmadığı için Vegas kıyafetini giyiyorum. Sanki ilk kez giyiymuşum gibi yemek boyunca beni izledi.

Minibüse vardık ve Theo aramızda bir milimetre boşluk kalana kadar beni minibüse yasladı. Nefes alsaydım, dokunuyor olacaktık. Nefes almıyorum, sadece gözlerinin kararmasını izliyorum.

"Shepard," diyor o kadife sesiyle. Avucunun yaptığı gibi üzerimde geziniyor, eli çenemi kavrayana kadar boynumu okşuyor. "Fark ettin mi bilmiyorum ama neredeyse tüm yolculuk boyunca seni ben yarattım."

Beni bundan çok daha uzun süre idare edebilirsin. Kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tam kulağımın dibinde yapıyorsun, yani evet." Ağzı bir sırtışı dönüşüyor. "Öyle olduğunu biliyorum."

"O zaman gitsek iyi olur, böylece sen de binebilirsin."

"Binmek için *sabırsızlanıyorum.*" Arkamdan kapı koluna uzanıyor. Ama kapıyı açabilmek için bizi hareket ettirmek yerine, eğilip ağzını

sonra dudaklarını ayırıyor ve beni de aynısını yapmaya davet ediyor. Dilinde içtiğimiz şarabın, paylaştığımız limonlu tartın tadını alıyorum. Tatlı formundaki Theo'ydu: ısırlıkla birlikte tatlı.

Bir randevuya çıkmayalı bir yıldan fazla oldu ve hiçbiri böyle hissettirmemişti, sanki adını koymak istediğim ama koyamadığım bir şeyin başlangıcıymış gibi, çok erken olduğu için mi yoksa yeterince zamanımız kalmadığı için mi bilmiyorum. Ay bize bakarken Theo beni öperken, onun da bunu hissettiğini biliyorum. Ağzının benimkinin üzerinde gezinme hızında, sanki ikimizin ağırlığını kaldırabileceğimi biliyormuş gibi bana doğru eğilmesinde, elinin saçlarımda sıkışmasında. Öpücüğüm umutsuzluğa dönüşüyor.

Yakınlarda bir arabanın alarmı kibarca ötüyor. Theo önce geri çekiliyor, nefes nefese, dudakları benden parlak.

"Hadi eve gidelim," diyor, sesi zar zor gümbürdüyor.

"Evet," diyorum, evin daha az geçici bir yer olmasını dileyerek.

Ama sonra bakışlarım karşıdaki bir vitrinin neon tabelasına takılıyor. PSİKİK/TAROT tabelası yanıp sönüyor.

Saat neredeyse on, bu yüzden göze çarpıyor. Belki de bu yüzden doğrulup ellerimi Theo'nun göğsüne bastırarak onu yolumdan çekiyorum. Vitrinin etrafındaki diğer her şey karanlık ama önündeki neonla pembeye boyanmış tül perdelerden yumuşak, sıcak bir ışık sızıyor.

Theo'nun kolu belime dolanıyor. "Hangi parlak şey dikkatini çekti?"

"Medyum." Gözlerimi tabeladan ayırıp Theo'nun şüphecilikle çalkalanan yüzüne bakıyorum. "Gidip görelim."

"Hemen bir *medyuma* mı gitmek istiyorsun?" diye tekrarlıyor ama ben çoktan yürümeye başlamışım, sandaletlerim çukurlu asfaltta tıkırdıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor ama ayak sesleri çok arkamda değil.

Sanki omuzlarımı iten, yontulmuş altın kapı kolunu kapatan elimin etrafında kıvrılan eller varmış gibi. Büyükannem ölmeden önce kendimi ruhani biri olarak görmüyordum ama onu kaybettiğimden beri onu yeniden bulmanın, ona tutunmanın yollarını arıyorum. Şu anda burada olmam gerektiğini *biliorum*.

Kapıyı açtığımda usulca bir zil çalıyor. Yüzümün tütsüyle dolmasını bekliyordum ama onun yerine belli belirsiz yasemin kokuyordu, tıpkı çalılar gibi

Büyükannem ön bahçesine dikmişti. Alan küçük ama temiz, hayal ettiğim gibi değil. Bir duvarda soyut bir çöl manzarası resmi var, ortasında bir göz geziniyor, diğer duvarlarda ise rahatlatıcı bir adaçayı. Odanın ortasında uzun, güzel bir çam masa, üzerinde bir iMac, bir deste kart, birkaç mum ve bir ton kristal ve taş var. Bir tarafta koyu yeşil kadife bir sandalye, diğer tarafta iki turuncu tüvit sandalye oturuyor.

"Alo?" Geçici olarak sesleniyorum.

Theo hemen arkamda duruyor, iç çekerken nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Shepard, bu da ne böyle."

Bir kadın, ön odayı arka odadan ayıran iplikle dokunmuş perdeleri itiyor. Dükkânın kendisi gibi o da şaşırtıcı bir tablo çiziyor. Genç, belki bizden birkaç yaş büyük, uzun, kıvrırcık kahverengi saçlı. Cildi neredeyse gözeneksiz, elmacık kemikleri yüksek, gözleri şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici yeşil. Üzerinde yamalı bir kot pantolon, lavanta rengi bir kazak ve pembe platformlu spor ayakkabılar var. Sadie ve benim barda görüp arkadaş edinmek için strateji geliştireceğimiz birine benziyor.

"Hey, millet, çok üzgünüm, ama ben-" Durdu, bizi içine çekti ve elini göğsüne götürdü, afallamıştı. "Vay be, tamam, sadece randevuyla çalıştığımı ve üç ay sonrasına yer ayırttığımı söyleyecektim ama ..." Gözleri üzerimizde geziniyor, aynı anda hem keskin hem de uzak. Gülüyor. "Evet. Vay canına, içeri gel."

Theo sessiz bir homurtu çıkarıyor, sonra dirseğimi böğrüne sapladığımda homurdanıyor. "Eğer gerçekten müsait değilseniz sizi rahatsız etmek istemem. Yolun karşısında yemek yiyorduk ve tabelanızı gördüm."

"Dikkatim dağıldı ve kapatmayı unuttum, ama şimdi evrenin kendi işini yaptığını hissediyorum." Elini sallıyor, bileğindeki kalın altın kelepçe coşkuyla sallanıyor. "Cidden, içeri gel, içeri gel. Ben Flor, bu arada."

"Ben Noelle ve bu da Theo."

"Merhaba." Ses tonu bunun kendi fikri olmadığını belli ediyor ama kalçalarımın iterek beni odaya kadar takip ediyor. Oturuyoruz ve hemen yaklaşıyor,

aramızdaki üç metrelik boşluğu kapatıyor. Onu izlediğimi fark edince kaşlarını *ne* der gibi kaldırdı.

"Yeterince yakın mı?" Mırıldanıyorum.

"Buradan daha iyi görünüyor," diyor masaya vurarak, ama gözleri benimkilere kilitleniyor ve gamzesi parlıyor.

Karışık bir ses beni transımdan çıkarıyor. Baktığımda Flor'u yeşil kadife sandalyede oturmuş, elinde bir deste tarot kartı ve yüzünde geniş bir sırıtışla buluyorum. "Bunu kendim için seviyorum. Varsa doğum günlerinizi, doğum yerinizi ve doğum saatinizi alabilir miyim?"

Bilgilerimi sıralıyorum, o da başını sallayarak yazıyor. "12:12'de doğmuş, anladım. Bir gece yarısı bebeği, harika."

"Dürüst olmak gerekirse hatırlamamın tek nedeni bu."

"Peki ya sen, benim şüpheci dostum?" Flor, Theo'yu değerlendirerek sorar.

Ona söylüyor, sonra bana göz kırpmıyor. "Ve ben tam gece yarısı doğdum." Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki öyleydin."

Flor bilgisayarında çalışırken Theo elimi tutmak için uzanıyor. Mırıldanıyor, dikkati bazen bize doğru kayıyor, bazen de boşluğa dalıyor.

Sonunda, "Tamam. Şeffaflık adına, birazdan planlarım var, bu yüzden size yoğun bir okuma yapamam, ancak ikiniz için de hızlı bir seans yapmak isterim. Var mısınız?"

"Bu ne kadara mal olacak?" Theo soruyor.

Ellerini önünde birleştiriyor. "Bunu kendi merakım için yapıyorum dostum. Eğer yankı uyandırırsa bahşiş verebilirsin, ama bu okuma bencilce."

Öne doğru eğildim. "Nasıl bencilce?"

"İkinizin arasındaki enerji oldukça yoğun. Eski bir his."

"Eski mi?" Theo yankılanıyor, hakarete uğramış.

Flor gülüyor. "Eski, çok kuşaklı gibi. Birçok güç ve insan sizi bir araya getirmek için çalıştı. Birbirinize çok ama çok bağlısınız ve bu harika bir şey."

Theo gözüme takılıyor. Buna inanmakta zorlandığı belli, ama yanaklarında hafif bir kızarıklık yayılıyor.

Ama ifade tarzı merakımı uyandırıyor. Her ne olursa olsun, kendimi onun mesajına açık bırakmaya kararlıyım. Çok kuşaklı derken

Gram ve Paul'u mu kastediyor?

Dünyanın nasıl işlediğine dair her şeyi bildiğimi sanacak kadar kendimi beğenmiş değilim. *Ölümden* sonrasının neye benzediğini bilmediğim doğru ama bazen Gram'ı hissediyorum, geceleri üzerimdeki yıldızlarda. Şu anda bu odada. Ya Flor da bunu hissediyorsa? Ya bizi buraya getirmek için olan her şeyi hissediyorsa?

Theo bana, "Önce sen git," diyor, parmakları benimkilerin arasında daha sıkı kenetleniyor. Flor'a dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Tamam."

Tarot destesini karıştırıyor. Neredeyse anında bir kart düşüyor ve onu alıp tekrar mırıldanıyor. Masadaki ilk karta yenileri eklendikçe, yüzünde fırtına gibi değişik duygular beliriyor.

"Mmm." Sanki biri kulağına fısıldamış gibi başını sallıyor. "Anladım."

Theo'nun bakışları yanağımda sıcak, ama ben Flor'a odaklanıyorum. Aramızda bir enerji oluşuyor, göğsümde bir titreşim var. Parmak uçları boynuma değiyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki içimde bir şimşek çakıyor. "Çok şey oldu, ha?"

Boğazım o kadar hızlı sıkılıyor ki sadece boğuk bir ses çıkarabiliyorum.

Yanımda, Theo vücudunu benimkine doğru eğiyor, dizini bacağıma bastırıyor. "Çok uzun zamandır bu büyük beklentilere sahipsin ve onlar karşılanmadı. Bu sizi o kadar yıprattı ki sarkacı diğer tarafa doğru salladınız. Tüm beklentilerden hiçbirine sahip olamadın." Flor kartlara bakıyor, birine dokunuyor ve ben de eğiliyorum. Kart yeşil, beyaz, siyah ve sarıdan oluşan güzel bir girdap ve üzerinde *ÖLÜM* kelimesinin üzerinde asılı duran bir iskelet var. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Yine de rehberliğin vardı, hayatında sen kendini gösteremediğinde senin için ortaya çıkan biri vardı ve bu seni başka türlü sürdürülebilir olmayacak bir alanda ayakta tuttu."

Zorlukla başımı sallıyorum, endişeyle Theo'nun parmaklarıyla oynuyorum.

Flor öne doğru eğildi. "O rehberlik artık seninle değil, değil mi?"

"Doğru," diye fısıldıyorum tüylerim diken diken olurken. Bu bir tesadüf değil, olamaz. "Büyükanneimdi. Altı ay önce öldü."

"Evet, çoğu zaman ölüm kartı dönüşüm anlamına gelir, ancak bazen dünyevi ölüm anlamına da gelebilir" diyor. "Sizin durumunuzda ve

Özellikle de çektiğim diğer kartlarla birlikte, bence ikisi de. Büyükannenizin ölümü dünyanızı ikiye böldü. Seni zaten köşede pusuya yatmış olan gölgelerin içine soktu. Bir ruh eşi romantik olmak zorunda değildir ve hayatınızda çok özel bir ihtiyaca hizmet edebilir. Hayatınız boyunca bir ya da birçok ruh eşiniz olabilir." Bunun üzerine gözleri Theo'ya kayıyor, dinlediğinden emin olmak ister gibi, sonra tekrar bana dönüyor. "O sizinkilerden biriydi. Hayatının her alanında kök salmıştı, bu yüzden öldüğünde o kökler söküldü ve her şeyi darmadağın etti. Geri çekildiğin için seni suçlamıyorum dostum. Bu çok ağır."

Aniden ıslanan yanaklarımı fırçalıyorum, utançtan kızarıyorum.

"Belki-" diye söze başlıyor Theo ama ben başımı sallıyorum, gözlerim Flor'unakilere kilitleniyor.

"Devam et."

"İşte burada işler biraz büyülü bir hal alıyor," diyor Flor göz kırparak. "Dediğim gibi, ölüm kartı aynı zamanda dönüşüm anlamına da geliyor ve ben de çarkıfelek kartını çektim. Tüm bunların tam ortasındasınız. Senin için yoğun bir değişim zamanı. Her şey tersine dönmüş gibi hissediyorsunuz ama bu sadece bakış açınızın değişmesinden kaynaklanıyor. Her şeyin nasıl olabileceğine dair ipuçları görüyorsun, değil mi?"

Anlık görüntülerle geliyor: Bu yolculuğun başlangıcından bugüne, elimde fotoğraf makinem, büyükannemin mektupları. Paul ve hırkaları, nazik gülümsemesi ve daha da nazik sözleri. Theo ve onun X-ray gözleri. Film ve videoda yakaladığım anlar. Tahoe tatil köyünden gelen o e-posta. Evim. Theo'nun evi ve doldurabildiğim alanlar - akşam yemeği için mutfak, bazı geceler yatağı.

Bu son görsel pençelerini batırıyor. "Biliyorum. Ama bunun gerçek olup olmadığını sorguluyorum."

Flor ellerini kartların üzerine koyar, sanki enerjilerini emiyormuş gibi. "Bu normal. İnşa modundasın ve bu korkutucu hissettiriyor. Ama cesaretin için kendine kredi ver. Seni ayakta tutacak olan şey bu. Vazgeçtiğinizi düşünüyorsunuz ama vazgeçmediniz. Sadece geri kalanını inşa etmeden önce dinleniyorsunuz."

Bazen umut çok hızlı büyüdüğünde acı verir. Şu anda bedenimin içinde o kadar büyük ki çılgılık atmak istiyorum. Onun yerine nefesimi bırakıyorum. "Teşekkür ederim."

Flor bana sıcak, kurnaz olmayan bir gülümseme veriyor, sanki beni neredeyse o kadar soyan adamın önünde kemiklerime kadar soymamış gibi.

"Pekâlâ, şimdi sıra Stern ve Silent'ta." Flor kartlarımı süpürüyor ve yeniden karıştırmaya başlıyor.

Theo eğilip fısıldıyor, "İyi misin?" Başımı sallıyorum. "Sadece biraz gerginim. Göreceksin."

Boğazından şüphe dolu bir ses çıkarıyor ama sonra Flor, "Vay canına," diye mırıldanıyor ve delici bakışları ona yöneliyor.

"Ne?" diye sorar, sinirli bir şekilde.

Flor, kaşlarını kaldırarak yayını inceliyor. "Görünüşe göre dünyanız başınıza yıkılıyor." Parmaklarını iki kartın üzerine koyarak neon gözleriyle onu iğneliyor. "Bu yankılanıyor mu?"

Öyle olduğunu zaten biliyormuş gibi söylüyor. Theo cevap vermeyince anlaşılıyor.

Değerlendirmesi kısa ama keskin ve kartı kaldırıyor. Taştan bir kule, alevler içinde ve içinden insanlar düşüyor. "Bu kart kriz ve dönüşüm anlamına geliyor. Bildiğiniz her şeyin temelini sarsan bir şey oluyor ya da olmuş. Kılıçların onlusunu da çektim-" Kartı masanın diğer tarafına itiyor, köşesi ahşap bir damara takılıyor. Çıkardığı ses Theo'nun sessizliğine karşı gök gürültüsü gibi. "Bu kılıçlar hedefini buldu. Sen olabilirsin, bir ilişki olabilir. Bir ihanet duygusu var, değil mi?"

"Buna inanmadığım için mi en kötü iki kartı aldım yoksa?" Theo soruyor ama sesi kararsız.

Flor, "Bunlar en kötü kartlar değil," diyor. "Yani, dinleyin, bu kartları *isteyen* var mı, özellikle de birlikte? Diz çökerek vereceğimiz tepki hayır olacaktır. Ancak bu, artık size hizmet etmeyen şeyleri yok etmektir, böylece daha güçlü, farklı bir şekilde geri dönebilirsiniz. Bir dönüşüme hazırlanıyorsunuz."

Theo elimi bırakıyor ve ikimizin arasını işaret ediyor. "Nasıl olur da ikimiz de dönüşebiliriz?"

Flor bir omzunu kaldırdı. "Hepimiz sürekli dönüşüyoruz, bazen küçük şekillerde bazen de büyük şekillerde. Siz bu süreçten geçerken evrenin sizi birlikte istemiş olması mümkün. Kesin bir şey söyleyemem."

Bakışlarım duvar resmine, başından beri bizi izleyen boyalı göze kayıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Tekrar Theo'ya dönüyorum, ellerini iki yana açılmış dizlerinin arasına koymuş. Kaşları gergin, ama onun dışında ifadesini okuyamıyorum ve bunların onun için bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum. Babasıyla olan ilişkisiyle mi ilgili? İşiyile mi ilgili? Kartlar Anton ve Matias'ın isteklerine boyun eğmesi gerektiğini mi söylüyor? Where To Next'in belirsiz geleceği onu açıkça incitiyor, ama belki de dönüşüm gerçektir - şirket değişecek ve büyümesi buna bağlı olacak.

Kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyor ama Theo'nun kaşları çatılıyor.

"Demek istediğim, ne olursa olsun bu gerçekleşecek. *Olacak.*" Flor dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor, kule kartı yere düşüyor ve önündeki masaya uzun fuşya bir çivi bastırıyor. "Kartlar seni bırakmaya ve yeni ve daha iyi bir şeyin büyümesine izin vermeye davet ediyor. Hayatında yoluna devam etmene yardımcı olacak kaynaklara sahipsin ama bu kaynakların sana yardım etmesine izin vermelisin."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Theo boğazını temizler. "Anladım o."

Elimi kalçasına koyuyorum, avuç içi yukarı bakacak şekilde, ama o almıyor, ben de kıvrılıyorum.

onun yerine elimi bacağının üzerine koyuyorum, kendisi tutmasa bile onu bir şekilde rahatlatmak istiyorum. Aramızda görünmez bir duvar var. Bu onun için ne anlama geliyorsa, onu işliyor. Tek başına.

Flor kollarını kavuşturur, yüzünde nazik bir ifade vardır. "Umarım bu yardımcı olmuştur."

"Çok fazla." Yine de bir yanımda bu kadar zorlamamış olmayı diliyor. Theo'yla akşam yemeğinde kurduğumuz o hafif, seksi hava gitmişti ve onu geri getirebilir miyim bilmiyorum. "Bunu yapmak için zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Benim açımdan tamamen bencilce. O bağlantı, vay be." Flor yüzünü yelpazeliyor. "İçeri girdiğinde az kalsın beni uçuruyordun."

Rahatsızca gülüyorum, Theo'ya bakmak zorunda kalmamak için çantamı karıştırıp para arıyorum. Aramızdaki yoğun bağı hissetmek bir şey. Tamamen yabancı birinin bunu hissetmesi ve bir şey haline getirmesi başka bir şey.

Aradığım şeyi bulduğumda ayağa kalkıyorum ve parayı Flor'a doğru

uzatıyorum. "Sizi tutmayacağız; planlarınız olduğunu söylediğinizi biliyorum."

Theo elimi iterek masanın üzerine iki yüz dolarlık banknot bırakıyor. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler," diyor, gözleri yerdeki tarot kartlarına kaymadan önce.

Omuzları bükülmüş bir halde döner ve gider.

Flor'a dönüyorum, tereddüt ediyorum. "Özür dilerim, o sadece-"

Bu cümleyi bitirmenin iyi bir yolu yok. Onun ne olduğunu bilmiyorum. Şüpheli, bu yüzden oradan çıkmak mı istiyor? Sarsıldı, bu yüzden ayrılmak zorunda mı?

Beni başından savdı. "Bunu her zaman yaşıyorum. İnsanlar için yapılması gerekeni duymak zordur, özellikle de acı verdiğinde."

Flor, "Bu arada, hayatına devam etmesine yardımcı olacak bir kaynağı olduğunu söylediğimde?" dediğinde elim kapı kolundaydı. Gözlerimiz buluştu ve gülümsedi. "Seni kastetmiştim."

Twenty-Six

THEO IS WAITING ON THE CURB WHEN I STEP OUTSIDE, HIS CHIN gökyüzüne doğru eğildi.

"İyi misin?"

Gözlerini kırpıştırarak içinde bulunduğu trans halinden çıkıyor ve nefesini üflüyor. "Daha önce bir randevumun bu şekilde bittiğini söyleyemem."

"Yine de iyi misin?" Sıkıntı belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için bastırıyorum.

Yüz ifadesi karardı. "Ben iyiyim. Desteden rastgele çekilmiş birkaç kart yüzünden kendimi kaybetmeyeceğim." Yaklaşıp elimi tutuyor. "İyi misin? Orası senin için ağırlaştı."

Birden kendimi aptal gibi hissederek bir ayağımdan diğerine geçiyorum. O odanın içinde her şey son derece gerçektir. Şimdi, yakındaki restoranlardan gelen konuşmalar durgun havada süzülürken, Theo bana her şey yolundaymış gibi bakarken, aşırı tepki verip vermediğimi merak ediyorum. Belki de sadece onun okumasına değil, kendiminkine de çok fazla anlam yükledim.

Yanaklarım kızardı. Bir tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp omzunun üzerinden bakıyorum. "Ben iyiyim. Geri dönelim mi?"

Theo'nun gözleri kısılıyor ama başını sallıyor. Yürümeye başladığımda, beni kendisine doğru bastırana kadar geri çekiyor. "Hey."

"Ne?" Kalbim küt küt atıyor. Nedenini bilmiyorum.

Sesi alçalıyor. "Ben böyle şeylere inanmam ama söylediği herhangi bir şey seni üzerse benimle konuşabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona bakıyorum, ay saçlarına gümüş rengi vuruyor ve yıllar sonra nasıl görüneceği konusunda benimle alay ediyor.

Boğazımda milyonlarca kelime düğümleniyor ve bunlar en ağırları: *benimle de konuşabilirsin*. Ama o konuşmuyor ve bu yüzden ona titrek bir "Evet "ten fazlasını söyleyemiyorum.

Yolculuk çoğunlukla sessiz geçiyor ve on dakika sonra aynı derecede sessiz bir eve adım atıyoruz. Theo mutfığa yöneldi. "İçecek bir şey ister misin?"

Ayakkabılarımı kapının yanında tekmeliyorum. "Tabii. Hemen döneceğim."

Bir şişe şarap alır ve şişe açacağı için çekmeceyi açar. "Bunu verandaya götüreceğim. Benimle orada buluş."

Banyoya girdiğimde iç çekerek kapıya yaslanıyorum. Duşun üstündeki küçük pencereden içeri bir parça ay ışığı giriyor ve daha önce hissettiğim enerjiyi hatırlayarak karanlıkta nefes alıyorum. Flor'un bana söylediği sözleri.

Söylediklerine inanmak isteyecek kadar değişim için umutsuz muyum? Son iki haftada fotoğrafçılığında, Büyükanne'nin ölümünü ve hatta Theo'yu ele alışında kaydettiğim ilerlemeye bu kadar umut bağlamak acınası bir durum mu? Birçok kez burada yaşadığım balonu düşündüm. Her geçen gün genişliyor ve belki de tüm bunlar sona erdiğinde hayatta kalma şansı var. Ama eve döndüğümde acı verici bir gerçeklik kontrolü yaşayacağımdan endişelenmeye başlıyorum.

Sinirle ışığı açıyorum ve yansımanı gördüğümde irkiliyorum.

Yüzümün her yerinde maskara vardı.

"Oh, *Tanrı* aşkına." Bir bezi ıslatıyorum ve izler geçene kadar yanaklarımı siliyorum. Altındaki deri önce pembeye, sonra kırmızıya dönüyor. Şimdi kızgın görünüyorum.

Ama biraz öyleyim. Theo her şeyi bir kenara bıraktı ve ben de saçma olsun ya da olmasın buna inanmak istiyorum. Denemeye devam edecek kadar cesur olabileceğime inanmak istiyorum. Hatta yardıma ihtiyacı olduğunda başvurabileceği kişi olduğuma inanmak istiyorum. Birbirini önemseyen insanlar böyle yapmaz mı?

Ve ona gerçekten değer veriyorum. Bu yolculuk, bunun dışında asla yaşayamayacak bir duyguyu mu yoğunlaştırdı, yoksa gerçek mi?

Birdenbire her şeyi sorgulamaya başladım.

Theo'nun aralık bıraktığı verandaya açılan kapıdan sıvışarak mutfığa geri dönüyorum. L şeklindeki şık bir kanepede oturmuş, karanlık ufka doğru bakıyordu. Güvertede ayak seslerimin gıcirtısını duyunca omzunun üzerinden bakıyor.

Arkasından yaklaştığımda bardağı başının üzerinde tutarak, "Sana büyük bir bardak verdim," diyor.

Bardağı ona bırakıyorum, o kadar derin bir yudum alıyorum ki bitirdiğimde nefesim kesiliyor. Kanepeye doğru ilerleyip aramızda birkaç santim boşluk bırakarak oturduğumda Theo kaşlarını kaldırıyor. "Yüzümün her yerinde rimel olduğunu söylediğin için teşekkürler."

Sesimin tonunu iki katına çıkardı. "O kadar da kötü değildi Shepard, zaten eve gidiyorduk. Güzel bir rakuna benziyordun."

Tanrım, bu pislik. Göğsümü acıtıyor. "Gülünç görünüyordum."

"Pekala, anlaşıldı," diyor, ağzını yukarı çekerek. "Bir dahaki sefere seni uyardığımdan emin olacağım."

Başımı sallıyorum, tekrar yudumluyorum.

"Noelle." Ona baktığımda beni dikkatle izliyor, yüz ifadesi eğlenceden endişeye dönüşüyor.

"Theo," diye karşılık

veriyorum. "Sorun

nedir?"

"Hiçbir şey."

Bir süre aramızdaki tek ses cırcır böceklerinin cıvıltısı oldu. Sonunda, "Bana doğruyu söyle." dedi.

Bu sözler beni derin bir yerimden vurdu. Tell Me a Secret'ın daha yoğun bir versiyonu; riskler çok daha yüksek.

Hiç beklemediğim bir anda balonun patlayacağından korkuyorum ve bunu daha önce de yaşadım. Bu kontrol kaybını bir daha asla hissetmek istemiyorum, bu yüzden parmağımı ona koyuyorum ve kendim patlatıyorum. Bu benim hayatım ve eğer çirkinse ve bundan nefret ediyorsa, zaten eninde sonunda çekip gidecekti.

"Flor'un söylediklerine inanmayacaksınız ama okumam tam isabetti. Hiçbir şeye dönüşmeyen büyük beklentiler, bocalarken Gram'ın yol göstericim olması ve o öldüğünde nasıl kökümünden sökülmüş gibi hissettiğim."

Şarap kadehimi bırakırken ona bakıyorum; sert kaşları, hemen altındaki gözlerinde parlayan endişe, her kelimeyi yakalamaya hazır bir şekilde bana doğru eğilmesi. Ve orada, yüzünün her yerinde, beni nasıl önemsedіği yazılı.

"Benim bir işim yok," diyorum. "İşim olduğunu söylediğimde sana yalan söyledim. Beş ay önce işten çıkarıldım ve bunun beni kovmanın daha insancıl bir yolu olduğundan oldukça eminim. Yani, hayalimdeki iş değildi ama hiç öyle bir işim olmamıştı. O fotoğraf asistanlığı işi kendime olan saygımı yerle bir etti ve profesyonel kariyerimin geri kalanı çok sönük geçti. O zaman sevmediğim vasat bir işe tutunamaz mıyım?"

Kaşları saç çizgisine doğru havalanır ve ağzını ayırarak arkasına yaslanır.

Hız kazanarak devam ediyorum. "Sana söyleyemedim, bu yüzden bunun bir tatil olduğuna inanmana izin verdim. O zamanlar başka seçeneğim yoktu. Tek yaptığımız en iyi olmak için birbirimize karşı savaşmaktı ve neyse ki birbirimizi yıllarca görmedik, bu yüzden beni ne kadar kolay atlattığın hakkında hiçbir fikrin yoktu. Ama sonra sen en yüksekteyken beni en düşük anımda yakaladın. Yani, Tanrım. *Forbes* mu? Gerçekten mi?"

Yüzünde bir acı ifadesi belirir ama hemen okuluna gider. "Bu yüzden mi bana söylemedin? Başarılı olamadığın için seni küçümseyeceğimi düşündüğün için mi? Bunun gerçekten ne anlama geldiğini kim bilebilir ki zaten? Bana bakıp başarının sadece bu şekilde görüldüğünü sanıyorsun, ama sana söz veriyorum öyle değil."

"Sen *koca* bir şirketin kurucu ortağısın, Theo." "O kadar basit değil," diye savunuyor.

Flor'un daha önceki sözlerini düşünmeden edemiyorum: *dünyanız etrafınızda yıkılıyor*. Ama buna inanmıyorsa, doğru olamaz.

"Açık konuşmak gerekirse, Ocak ayından bu yana Peloton stüdyosuna dönüştürülen çocukluk odamda yaşıyorum. İyi ya da kötü, senin önünde yüzümü korumak istedim. İlk tanıştığımızda eninde sonunda ... olacağımızı bilmiyor değildim." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Bu her neyse."

"Bu her neyse," diye tekrarlıyor boş boş, bir elini çenesinde gezdirerek. "Doğru."

"İş arıyorum ama durum çok kasvetli ve fotoğrafçılığa devam etmekten hâlâ korkuyorum. Burada güvende hissediyorum ama eve gittiğimde ne olacak?" Bir nefes verdim. "Ya yine başarısız olursam?"

"Zaten başarısız değilsin," diyor Theo. "Tahoe tatil köyüyle ilgili şey-"

"Ya bu kadarsa?"

"Ya *değilse*?" diye karşılık veriyor. "Sen yeteneklisin. Yetenekli olduğunu *biliyorsun*. Ve lanet olsun, iyi, hayatındaki en önemli insanlardan biri öldükten sonra biraz ara vermek zorunda kaldın. Zaten nefret ettiğin bir işten çıkarıldın ve yerini tam olarak bulamadın. Yıllar önce fotoğrafçılığı denediniz ve *o zaman* işe yaramadı. Mücadele ediyor olmanızın bir insan olarak kim olduğunuza dair bir itham olduğunu düşünüyor musunuz? Şimdi sana bakıp *zor bir dönemden geçtiğini, bu yüzden hayır, bana göre olmadığını* düşüneceğimi mi sanıyorsun?"

Çaresizce omuz silkiyorum. "Tarihsel veriler bana karşı çıkıyor. NASA için çalışan bir kadınla çıktın."

"Ve sen benim için iki haftada, onun neredeyse bir yılda ifade ettiğinden daha fazla şey ifade ediyorsun, seni küçük Google sapığı," diye çıkışıyor, gerçekten de hakarete uğramış bir şekilde.

Kalbim, aramızdaki bu durumla birlikte havalanıyor. Gözlerimin fal taşı gibi açıldığını görüyor ve sinirli bir homurtu çıkarıyor.

"Bugün daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim; ne kadar harika biri olduğunu bilmiyorsun. O medyumun hakkını teslim edeceğim, çünkü bir konuda haklıydı: Büyükanneni kaybederek cehennemi yaşadın. Belki onu şahsen tanımadım ya da ilişkinizin nasıl yürüdüğünü görmedim ama onunla nasıl bir ilişki yaşadığınızı biliyorum. Kendi büyükbabamla olan ilişkimde de bunu fark ettim." Sesi titriyor ve bunun üzerine boğazını temizliyor. "Onun hakkında konuşma şeklin, bu yolculuğa çıkararak onu onurlandırma şeklin. Sadece *gitmeye* karar vermen ve büyükbabamla benim de peşine takılmamıza izin vermen. Sen hala yaratacak bir anın kalmadığı için yas tutarken biz birlikte anılar yaratıyoruz. Yaptığın şeyin boyutunu bilmiyorsun Noelle."

Aynı anda gözlerim tekrar yaşıyor ve bu sefer o uzanıp gözyaşlarımı siliyor.

"Videolarına gelen yorumları okudun mu?" diye soruyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "İnsanların ne kadar şanslı olduklarını fark ettikleri için büyükannelerini, büyükbabalarını, anne babalarını, yakınlarını arayıp onları sevdiklerini söyledikleri yorumları? Anlattığın bu hikayenin kendi kederlerinde onlara yardımcı olduğunu söyleyenler?"

"Evet," diye fısıldıyorum. Bunlar beni en çok iyileştirenler.

"Sence bu başarı değil mi? Sana bakmadığımı ve *bende* ne bulunduğunu merak etmediğimi mi sanıyorsun?" Başparmağı yanağıma doğru iniyor ve gözleriyle onu takip ediyor. "Seni fotoğraf çekerken ya da bilgisayarında onları düzenlerken o buruşuk yüzünle izlemediğimi mi sanıyorsun?" -ben boğuk bir kahkaha attığımda sırtıyor- "ve yaptığın işe hayranlıkla bakmadığımı mı sanıyorsun? İnsanların onunla nasıl bağlantı kurduğunu? Çünkü sana söz veriyorum, öyle. Kendinizi benim gözlerimden görebilseydiniz, kafanız kapıdan sığmazdı."

Büyüyen kafam değil, aniden göğsüm için çok büyük olan kalbim. Acı içinde kaburgalarım baskı yapıyor, Theo'nun ellerine düşebilmek için dışarı çıkmaya çabalıyor.

"Kendini benim karşıma koyma," diyor. "Ölçüleri tutturamayan ben olacağım."

"Bu doğru değil," diyorum, onun adına hakaret ederek.

"Öyle." Sesinde ve bana bakışında bir arayış var. Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi nefes alıyor.

Ama bunun yerine acılı, sinirli bir iç çekiş çıkarıyor, sonra dudaklarını ağzımın köşesinde gezdirip diğer tarafa geçiyor. Gözlerimi kapatıyorum, eğer isterse içeri girmesine izin vermek için dudaklarımı aralıyorum.

"Bana yalan söylemek zorunda hissetmenden nefret ediyorum," diye mırıldanıyor. "Ama açık konuşalım, seni istiyorum Noelle. Sana karşı hissettiklerimin koşullara bağlı olduğunu düşünme."

Geri çekiliyorum, sanki sadece ağzıyla alay etmek yerine beni dakikalarca ya da saatlerce öpmüş gibi nefessiz kalıyorum. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Bakışları niyete dönüşüyor.

"Öyle mi?" "Evet."

İç çekiyor, kulağıma gelene kadar ağzını yanağımda gezdiriyor. "Bana bir sır söyle."

"Bu işi iki gün içinde bitirmek istemiyorum." Bu son itirafı söyler söylemez içime adrenalın gibi bir rahatlama yayılıyor. "Seninkini söyle."

Geri çekiliyor. "Bu işin bitmesini hiç istemiyorum."

Kanımda havai fişekler. Bu duyguyu tarif etmenin tek yolu bu ve aniden ona daha yakın olmak zorundayım, bu yüzden kucağına sürünüyorum. Yüzünü kucaklayıp onu kendime çekiyorum, şaşırılmış nefesine karşı gülüyorum, sonra iniltisini yalıyorum. Ruh halimdeki değişime kusursuzca uyum sağlıyor ve beni daha da yakınlaştırmak için kıcımı avuçluyor.

Theo'nun öpücüğü hemen yoğunlaşıyor ve ben de a l a b i l d i ğ i m için alıyorum.

Çünkü savaşıyoruz ama günün sonunda bunu yan yana yapıyoruz.

"Sana ihtiyacım var," diyor ağzıma karşı.

"Gidebilir miyiz-"

Ben daha *içeri gir* demeden beni kollarına alıp kapıya doğru ilerliyor. Avlu kapısını arkamızdan kapatıp kilitliyor, sonra beni odasına taşıyıp yatağa fırlatıyor.

"Beni fırlatıp atmak istediğini biliyordum," diyorum üzerimde sürünürken, boynumu usulca ısırp tenimi emerken. Alt dudağımı ısırmadan önce çeneme, ağzımın köşesine doğru ilerliyor.

Bir dirseğinin üzerinde yükseliyor ve boştaki elini saçlarıma doluyor. Bir an için sadece bana bakıyor. Keşke fotoğraf makinem olsaydı da bu anı yakalayabilseydim, asla unutmayacağımı bilsem de - bu sonunu göremediğim bir şeyin başlangıcı.

"Bunların hepsinde ciddiydim," diyor. "Eve döndüğümüzde seni görmeye devam etmek istiyorum."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, gözleri kapanıp ağzı yukarı doğru çekilince eriyorum. "Ben de öyle. Ve yalan söylediğim için özür dilerim."

"Anlıyorum," diyor kısık sesle, sonra beni çok derinden öpüyor, *anladığımdan* emin olmadığım bir aciliyetle, bedenim onunla çıldırsa da.

Kıyafetlerimiz dakikalar içinde yok oluyor ve o bacaklarımın arasına yerleşip beni boşaltması için yalvarana kadar beni yalarken saçlarını kavırıyorum. Beni acımasız bir özenle kenara itiyor, o kadar sert ki seslerimi bileğimin arkasıyla boğmak zorunda kalıyorum. Ve ü z e r i m e geri süründüğünde,

Yorulmak bilmeyen çalışmasından dolayı nefes nefese, kotunun cebinden çıkardığı prezervatifi alıp ona takıyorum, arkasına yaslanıp kendini eline almasını, yarattığı ıslaklıkta yukarı aşağı okşamasını izliyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor, büyülenmiş gibi.

"Keşke yapsan." Kalçalarını yukarı itiyor, onu bedenime çekmeye çalışıyorum. İçimdeki ihtiyaç o kadar büyük ki ağrıyor. Beni doldurduğunda acımasını istiyorum.

Sırıtıyor ve ben de uzanıp başparmağımı gamzesinin yarığına bastırıyorum. Üzerimde kıvrılıyor, hâlâ tam ihtiyacım olan yere bastırıyor ama içeri kaymıyor. Dili dudaklarımın arasından kayıyor, kalçalarını sallarken benimkilere karışıyor. Vücudunun alışma şeklini, sıcak teninin altında oynayan kaslarını hissetmek için ellerimi etraflarına doluyorum. Sonra tırnaklarımı geçiriyorum, ağzıma karşı inlediğinde zaferle gülümsüyorum.

"Beni alabilirsin, değil mi?" diye bağılıyor ve bu bir soru değil. Sadece söylediğimi duymak istiyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Aramızdaki alış-veriş çok iyi. Bana verdikleriyle başa çıkabileceğimi ve onları hemen geri atabileceğimi biliyor ve bu benim arzumu körüklüyor, o benim her şeyimi istiyor, hala kırılmış ya da iyileşmekte olan paralarımı bile.

Kendini hizaya getirirken yüzünde aç bir ifade beliriyor, göğsünden bir *mmm* sesi yükseliyor. İçime tamamen girdiğinde yüzündeki rahatlamayı o görmüyor ama ben görüyorum. Bu bana söylediğini bile bilmediği bir sır.

Ama ellerini omuzlarımda dolaştırıp tenine karşı sessizce haykırana kadar beni becerirken, bunun aynı zamanda özgür bırakılmış gerçek olduğunu biliyorum.

Twenty-Seven

JEEZ, SHEPARD, I THOUGHT YOU WERE GOING TO PULL OUT A SHIV ve büyük finalin olarak beni kalbimden bıçakla."

Az önce üç set oynadığımız otel bünyesindeki tenis kortundan çıkarken kolumu Theo'nun koluna dolayarak gülüyorum. "Gereksiz yere kan dökülmüş olurdu. Kortu seninle sildiğimde ne demek istediğimi kanıtladım."

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor, sonra kışımı cezalandırıcı bir şekilde sıkıyor. "Son iki sette beni zar zor yendin ve ilkinde kışını tekmeledim."

"Yine de seni yendim," diye böbürleniyorum.

"Bunun sonunu asla duyamayacağım, değil mi?" diye inliyor, sabah güneşine karşı gözlerini kısarak.

"Pek olası değil. Ama eve döndüğümüzde rövanş için bana meydan okuyabilirsin." Kalbim küt küt atıyor ve bu sadece zaferimden kaynaklanmıyor; ikimiz de ilk kez tatil sonrası planlarımızdan bahsediyoruz.

Yine de onları yapmaya başlamanın zamanı geldi. Geceyi Palm Springs'te geçirdikten sonra birkaç saat içinde eve döneceğiz, ancak bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bu gece Theo'ya sarılamayacağım, uykuya dalarken kalp atışlarını dinleyemeyeceğim ya da yarın sabah uyandığımda onun uyukulu ve savunmasız halini göremeyeceğim.

"Bu sabah erkenden telefonla konuşuyordun. Her şey yolunda mı?" diye soruyor asansöre yaklaşırken.

Melankolik düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Evet, The Peaks Resort'tan bir cevap aldım. Beni en kısa zamanda Tahoe'da istiyorlar ve ben de

gelecek hafta istediğim zaman gelebileceğimi söylediler. Perşembe gününün mükemmel olduğunu teyit ettiler."

Theo'nun gözleri genişler. "Gerçekten mi? Bu çok hızlı."

"Başka hiçbir işim yok ve orada bir ya da istersem iki gece ücretsiz kalabilirim."

Asansöre bindik ve beni duvara yasladı, kalçalarımın iki yanındaki tırabzanları kavradı. Boynu terden ıslanmış, yanakları kızarmış, gözleri yüzümde gezinirken parlıyor.

"Benimle gelmek ister misin?" Alay ediyorum.

Fırtına bulutları gözlerine girerek ışığı kovalıyor. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Gelecek hafta boka batmış olacağım."

Tişörtünün eteklerini çekiştiriyorum. "Şaka yapmıyorum. Sadece hayal kuruyorum. Gerçek hayata döndükten hemen sonra senden kaçmanı isteyemeyeceğimi biliyorum. Muhtemelen seni masana yapıştıracaklardır."

"I-" Asansör çaldığında çenesinde bir kas titriyor; katımıza geldik. Omzunun üzerinden bakıyor ve belli belirsiz "Evet." diyor.

Ruh halindeki değişiklik o kadar ani ki asansörden çıkarken bileğini tutuyorum. "Hey, bekle."

"Ben iyiyim," diyor bir sonraki sorumu bekleyerek. "Ben sadece ..." Tedirgin bir elini saçlarında gezdirip bana bakıyor. "Sanırım burada işimin bittiğini düşünmeye tam olarak hazır değilim."

Göğsüm sıkışıyor. "Ben de hissediyorum."

"Neredeyse sekiz saatlik bir yolumuz var ve eve çok geç dönmeni istemiyorum. Hadi toparlanıp gidelim."

"Tamam," diyorum ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

PAUL GIVES US A LETTER AS WE SETTLE INTO THE VAN.

"Unutma," diyor. "Hikaye henüz bitmedi. Zamanımız var."

Theo daha önceki tuhaf asansör konuşmamızın etkisinden tam olarak kurtulamamıştı. Yine de, mektubu benimle birlikte okumaya hazır bir şekilde kolçağına yaslandığında küçük bir sırtıtışla karşılaşıyorum.

Ama hazır *olduğumdan* emin değilim. Bu mektubun tarihi, iki hafta önce bu yolculuğa başladığımızda Pavlus'un bize verdiği mektuptan sadece birkaç gün önceydi. Sonun yaklaştığını hissediyorum ve bugün eve dönmek istemediğim kadar bunu da istemiyorum.

Theo'nun eli benimkini kaplıyor, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde bir çizgi çiziyor. Bir güvence dokunuşu.

Nefes vererek okudum.

6 Mayıs 1957

Sevgili Paul,

Sizi endişelendirmek istemem ama bugün babamla konuştum ve Robert'in burada yaşayan bir arkadaşıyla tanışmamı istiyor. Beklentisi açıktı: Onunla bir randevuya çıkmamı istiyor. Anlaşılan kendi başıma birini bulmamı beklemekten bıkmışlar. Ona bunun mümkün olmadığını, okulla çok meşgul olduğumu ve doğru zaman geldiğinde birini bulacağımı söyledim. Babamın bundan sonra söyleyecek pek bir şeyi yoktu ama kardeşim geçen kıştan beri kiminle tanıştığıma dair bir sürü soru sordu. Senden beri.

Bence şüpheliler.

Çılgın bir fikrim var. Bir süredir bunu düşünüyordum ama yüksek sesle söylemekten çok korkuyordum. Ne düşüneceğin ya da isteyip istemeyeceğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Ya kaçarsak?

Okul bittiğinde evlenebiliriz, bitene kadar da bunu bir sır olarak saklayabiliriz. Belki kocam olduğunda ailem seni kabul eder. Kabul etmezlerse de zaten yapabilecekleri bir şey yok.

Bu bir risk. Çok kızarlar. Ama eninde sonunda beni affedeceklerini düşünüyorum.

Keşke

Seni seviyorum.

Göğsümdeki ağrıyı ovuşturarak, üzeri çizilmiş *keşke*'nin izini sürüyorum. Büyükannemin mektubundaki endişe zaten huzursuz olan mideme yansıyor. Düşüncesini tamamlayamadan sözünü kesmiş ama Paul'ün endişesini, umudunu ve umutsuzluğunu o üstü çizili sözcüklerde görmesine izin vermiş.

"Kaçış onun fikri miydi?" Ben sordum.

Arkamdan Paul, "Öyleydi ama ben de bunu düşünmüştüm. Bana mektubu getirdiğinde rahatladım. Kusursuz olmayan bir durum için mükemmel bir çözüm bulmuş gibiydik."

Etrafımı bir duygu karmaşası sarıyor. Theo'ya bakıyorum, yüzü hissettiklerimi yansıtıyor: merak, endişe, biraz da üzüntü. Bunların sadece bir kısmının Gram ve Paul'un hikâyesiyle ilgili olduğunu biliyorum.

Gerisini şimdi duyarsam, bu büyükannemle oynadığım son Bana Bir Sır Ver oyunu olacak. Oturduğum yerde eğilip ağlamak istiyorum. Ama bilmek de istiyorum. Bu yolculuktan önce bu kapanışa ihtiyacım var.

Ve belki de bir şeyler bittikten sonra hayatın devam ettiğine dair güvenceye ihtiyacım var.

Hatta bazen çok güzel.

Paul'e dönüyorum. Kaşları kalkıyor, yaşlılıktan yıpranmış ellerini kucağında kavuşturuyor.

"Gerisini bana anlatabilir misin?"

Paul'ün ifadesi yumuşar. "Tabii ki."

Theo elimi sıkıyor ve Paul başlarken arabayı çalıştırıyor.

Robert'ın arkadaşının Gram'ın ailesine ilişkileri hakkında bilgi verdiğinden şüphelendiğini söylerken Palm Springs'e doğru yol alıyoruz.

"Ailesinin neden apar topar Los Angeles'a gelip onu okuldan aldığının başka bir açıklaması yok," diyor Paul, otoyola girdiğimizde koltuğuna yerleşirken. "Aradıktan sonra sesinin farklı çıktığını varsaymak zorundayım. Bunun bir olasılık olduğunu bilecek kadar onlarla konuşmalarına kulak misafiri olmuştum. Sırrımızı iyi sakladığını düşünüyordu, ama bunu sesinden duyacaklarından endişelendim - kaygı, soruları yanıtlamadan önce uzun duraksamalar. Sırlar, onları ne kadar uzun süre saklarsanız o kadar zorlaşır."

Çevremde, Theo koltuğunda kayıyor. Sorgulamak için ona bakıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Robert'ın arkadaşı buralıydı ve erkek kardeşi ona karşı aşırı korumacıydı. Robert bunu Kat'e asla itiraf etmedi ama sanırım o görüşmeden sonra arkadaşına bizi takip ettirdi," diyor Paul. "Ne yazık ki, seçtiği günün evlilik cüzdanımızı aldığımız gün olduğuna inanıyorum."

Theo inanamayarak "*Evlilik cüzdanı mı?*" diye tekrarlayınca minibüs sarsılıyor.

Çenem yere düştü. "Plan yaptığınızı söylediğinizde, *gerçekten* planlar yaptım."

Paul alaycı bir şekilde gülüyor. "Öyle yaptık. Her şey çok hızlı olmasına rağmen kararlıydık. *Fazla* kararlıydık. Geriye dönüp baktığımızda, bu işin yürümesini o kadar çok istiyorduk ki planımızdaki boşlukları göremedik." İç çekiyor. "Kat hiçbir zaman çizginin dışına çıkmamıştı ve ne kadar sert olsalar da ailesini çok seviyordu. Bu sırrı saklamaktan nefret ettiğini biliyordum ama bunun ilişkilerini nasıl değiştireceği konusundaki korkusunu hafife almışım. Tüm bu lojistik meseleler o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki, kararın kendisiyle mücadele ettiğini göremedim."

Hayatının hangi yöne gideceğini anlamaya çalıştığını hayal ediyorum. Hangi yolun doğru olduğunu ve her iki yolun da ne kadar acı vereceğini. "Peki ne oldu?"

"Dediğim gibi, evlilik cüzdanımızı almaya gittik. Finallerden hemen önceydi. Kat gergin bir enkaz gibiydi, her an omzunun üzerinden bakıyordu ama ruhsatı elimize aldığımızda rahatlamış görünüyordu.

"İki gün sonra, gecenin bir yarısı kardeşlik evimizin kapısı çalındı. Kat'in arkadaşı Gail'di."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Theo.

"Bana Kat'in ailesinin ve Robert'ın arkadaşının kaçma olayını bildiklerini söyleyerek yurda geldiklerini anlattı. Ailesi ona eşyalarını toplatmış," diyor Paul. "Zamanlama çok tesadüfi ve Robert'ın arkadaşının onu aldıklarında orada olması bana hala suçlunun o olduğunu düşündürüyor."

"Siktir et o adamı," diye mırıldanıyorum. Paul ve Theo birlikte kıkırdıyorlar.

"Gail, Kat'e banyoya kadar eşlik etti ve Kat ona tüm mektuplarımızın ve resimlerimizin nerede olduğunu söyledi. Bana neler olduğunu anlatan kısa bir not yazabildi. Bana endişelenmememi, bir yolunu bulacağımızı söyledi ama tabii ki çok endişelendim."

"Nasıl olmazsın?" Kendimi hasta hissederek söylüyorum. "Bu kadar mıydı? Birbirinizi bir daha hiç göremediniz mi?"

"Olamaz. Öfkeliydim ve bunu çözmeye kararlıyım. Ailem onun gitmesine izin vermem için ısrar etti, ama bu tabii ki daha da sinirlenmeme neden oldu." Yüzünde yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle torununa bakıyor. "İnatçı gurur aileden geliyor."

"Büyükbaba," diyor Theo, sesinde bir uyarı var. Sessiz bir konuşma yapıyor gibi görünen iki adamın arasına bakıyorum.

Sonunda Paul bana baktı. "Kat'in Glenlake'teki arkadaşı bizim için aracılık yapabildi. Mektuplar gönderdik, birkaç telefon görüşmesi yaptık. Her ihtimale karşı evlilik cüzdanımızı sakladım, ama bir yolunu bulacağına ısrar etse de umutsuzluğu giderek arttı. Ailesi onu ikna etmekte çok iyiydi, ona yeni birini bulacağını, beni asla kabul etmeyeceklerini söylüyorlardı. O ana kadar onlarla harika bir ilişkisi olmuştu, bu yüzden onların fikirleri önemliydi."

"Seninki de öyle," diyorum.

"Evet," diyor. "Ama *onunki* de öyle. Ailesine konuşmayı, onları ikna etmeyi teklif ettim ama artık çok geçti. Çok fazla zaman geçmişti, ilişkimizde çok fazla yalan ve sır vardı. Onların güvenini asla kazanamazdım."

"Geri dönme şansları yok muydu?"

"Belki kendi yöntemleriyle denerlerdi, ama ya Kat'in ailesiyle ilişkisi onarılamayacak kadar bozulursa? Ya Kat onları kaybetseydi?" Paul başını sallıyor. "Bununla yaşayamazdım. Onu seviyordum ama fedakârlık yapmasını istemiyordum, her ne kadar o istese de. Bu baskı altında dağılırdık. Zaten ayrılmıştık. Bu gerçeği fark etmem yıllarımı aldı ama bir kez fark ettiğimde, bunu en başından beri görebiliyordum."

"O güçlü bir kadındı." Neden tartışıyorum ki? Nasıl bittiğini biliyorum. Eğer Paul ve Gram birlikte olsalardı, Theo ve ben var olmazdık bile.

"Öyleydi," diyor, aynı derecede nazik ve kararlı bir şekilde, "ama aynı zamanda kadınların ya ailelerine ya da kocalarına bağımlı olduğu o dönemde yirmi yaşındaydı. Büyükanneni severdim ve her zaman da seveceğim ama bu ilişki yürümedi. Bu bana o zaman ve ilk evliliğimde ihtiyacım olan dersi verdi."

Theo'nun gözleri dikiz aynasından Paul'ünkilere takılır. "Ne dersi?"

"Aşk için savaşmak ne zaman doğrudur ve ne zaman bırakıp gitmek doğrudur. Kat ve ben zaten çökmekte olan bir temel üzerine inşa edilmiştik. Bu ilişki için çabalamak felaketle sonuçlanırdı ve sonuçta ikimiz de bunu biliyorduk."

"Bulduğum o mektupta kesin olarak ayrıldınız mı?" diye sordum.

"Hayır, Glenlake'e gittim," diyor Paul. "O sırada yaz ortasıydı. Evinin yakınındaki bir parkta buluştuk ve ne yapmamız gerektiğini konuştuk, gerçi o zamana kadar biliyorduk. Sadece yüksek sesle söylememiz gerekiyordu. Zor ve çok duygusaldı. Bir süre için ben iyi değildim ve sanırım o da değildi. İkimizin de iyileşmesi umuduyla bulduğunuz mektubu ona gönderdim. Ve iyileştik."

Boğazım düğümleniyor; başarısız olmuş gibi hissetse de sonunda mutluluğu buldu. Bunu bana söylemek için şu anda yanımda olmasına gerek yok. Onu ve Joe Dedemi mutfakta dans ederken düşünüyorum. Babamı ve kardeşlerini. Coşkulu Noellerimizi ve büyükanneimin geniş, mutlu gülümsemesini.

Kederin tüm aşamalarını aynı anda yaşıyorum. Paul ve Gram'in hikayesini dinlemek acı veriyor. Ama nasıl sonuçlandığını bilmek kalplerindeki acıyı hafifletiyor.

"Zaman aldı," diyorum sonunda.

"İyileşme her zaman olur," diyor Paul. "Unutmayın, hiçbir şey sonsuza dek sürmez. İyi şeylere tutunmalısınız, onlarla zamanınızın kısıtlı olabileceğini bilmelisiniz. Kötü şeylerin de eninde sonunda geçeceğini bilin."

"Pişman mısınız?" Theo soruyor, ses tonu araştırıyor.

Paul torununa bakarak başını sallar. "Hiç. O zamanlar hissettiğim her başarısızlık ileride bir fırsata dönüştü. Acı beni ilk karıma ve çocuklarımıza, sana ve nihayetinde Vera'ya götürdü."

Bunu düşünerek hep birlikte sessizliğe gömüldük.

Bir nefes verdim. "Bu biraz zaman alacak."

"Kuşkusuz," diye yanıtlıyor Paul. "Bu benim yıllarımı aldı. Kendinize zaman tanıyın."

Tekrar konuşmadan önce kilometreler geçti. Zihnim Gram'la, bu yolculukla ve arabada benimle birlikte olan adamlarla ilgili düşüncelerle dönüyor. Theo Radiohead'i dinlemeye dalmış, Paul arka koltukta kitap okuyor ve sessizce mırıldanıyor, o sırada bir şey fark ediyorum.

Paul'e dönüp kaşlarımı kaldırıyorum. "Hikâyeyi aceleyle getirmeyeceğimizi söylemiştin ama sen zaman kaybetmeden bitirdin."

"Beni görmeye devam etmek için bir bahane istediğin hissine kapıldım." Göz kırpıyor ve bu Theo'nun muzip göz kırpışına o kadar benziyor ki gülmekten kendimi alamıyorum. "Ama gerçekten, ikinizin birbirinizi görmeye devam etmesi için bir bahane istedim."

"Tam bir baş belasısın," diye mırıldanıyor Theo.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ama sen bunu çözdün, değil mi?"

Theo'yla göz göze geldim, yüzüm kızardı. Sanırım hallettik.

Yolculuğun geri kalanı çok hızlı geçti. Gerçek hayata geri dönmeden önce sahip olduğum son saatlere tutunmaya çalışıyorum, ama parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyor ve aniden Paul'un evine yanaşıyoruz. Sırada benimki var. Annemle babam arkadaşlarıyla yemeğe çıktıklarını ve ben geldiğimde evde olmayacaklarını bildirmek için mesaj attılar, ama arayı kapatmak için sabırsızlanıyorlar. Boş bir eve dönecek olmaktan nefret ediyorum; yalnız kalmamaya çok alışmıştım.

Bu iki haftanın geçmesine izin vermek istemiyorum. Dört gözle beklediğim şeyler olsa da, şimdi ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok: Tahoe gezisi, fotoğrafçılığımla kazandığım ivme, Theo. Kendimi yapmaya adadığım değişiklikler. Ayrıldığım zamanki Noelle değilim.

Theo emniyet kemerini çözüyor ve bana soru soran bir kaş kaldırıyor. "Bu gece bende kalmak ister misin?"

"Ne kadar istediğimi bilemezsin ama annemler eve döndüğünde orada olmalıyım."

"Elbette," diyor ama hayal kırıklığını gizlemeye çalışmıyor.

Theo ve Paul kucaklaşırken ben geride duruyorum. İkisi de uzun süre bırakmıyor ve Paul Theo'nun sırtını sıvazlayıp kulağına bir şeyler fısıldadığında Theo gözlerini sıkıca kapatıyor.

Paul, "Hayatımın en iyi yolculuğu," diyor. Theo gözlerini silerek eve doğru bakıyor. Ona doğru bir adım atıyorum ama Paul beni durduruyor, yüz ifadesi

Yumuşak. "Bu fırsat için teşekkür ederim, tatlım. Bunun benim için ne anlama geldiğini sana anlatamam."

Sertçe yutkunuyorum, göğsümden yukarı doğru hareket eden duyguyu bastırıyorum. "Bana hikâyeni anlattığın için teşekkür ederim. Acı verici olduğu için üzgünüm ama sanırım nasıl sonuçlandığı için üzgün olamam."

Gülümsemesi geniş. "Tam istediğim gibi, Noelle. Söz veriyorum. Oh! Sana göstermek istediğim bir mektup daha var. Bir randevu ayarlayalım."

Paul beni sıkıca kucaklarken Theo'yla göz göze geliyorum. Yüzündeki şefkat beni dümdüz ediyor. "Evet, bir randevu kulağa mükemmel geliyor."

THEO PULLS MY SUITCASE FROM THE VAN WITH A GRUNT. "YOU FREE bu hafta sonu?"

Gözlerimi kırıpıştırarak ailemin evine bakıyorum. "Hepsi senin, Spencer."

Theo çantayı bir kenara bırakıyor ve beni kollarına çekiyor. İç çekerek ona yaslanıyorum.

"Seni yatağında özleyeceğim," diyor. "Gecenin bir yarısı beni tekmelemeni, o sinir bozucu burnunu çekme seslerini çıkarmanı."

Ona alaycı bir bakış attım. "Birincisi, yatağıma girdin. İkincisi, uykunda konuşuyorsun, yani konuşacak yerin yok."

"Ben uykumda konuşmam," diye ısrar ediyor, yanakları pembeleşiyor.

"Kesinlikle öyle." Bazen saçma sapan bir cümleyi iç çekerek söylüyor; bazen de başka bir boyuttan gelen bir konuşmanın tamamını. Asla itiraf etmeyeceğim ama telefonumda bir kayıt var.

Theo'nun gözleri kısıılır. "Ne diyebilirim ki?"

"Oh, sana söylemedim mi? Artık tüm sırlarını biliyorum." Biraz rahatsız bir şekilde gülüyor, ben de ona acıyorum. "Şaka yapıyorum. Saçma sapan bir şey."

"Doğru." Omuzları düşüyor ve bana daha sıkı sarılıyor. Saçlarıma doğru mırıldanıyor: "Yarın bütün gün buralarda olacağım, ne zaman istersen gel, tamam mı?"

"Betty'yi gezdirmeme izin verecek misin?" Bunu söylerken, bunu hayal ediyorum: saçlarımda ve Theo'nun saçlarında rüzgar, ellerim direksiyonun üzerinde.

Eli kalçamın üzerinde, beni izliyor çünkü Bronco'sunu sürerken beni görmek onu-

"Kesinlikle olmaz." Theo bu fanteziyi ben bitiremeden söndürüyor ve geri çekiliyor. "Ama seni ben götüreceğim. Özel bir yere gideriz, sen de benimle arka koltukta buluşursun."

"Eğer vitesini elime almazsam bu şansım sıfır."

Bu gamze patlaması çok adaletsiz, tıpkı parantez içindeki kendini beğenmiş gülümseme gibi. "Ellerini vites kolumdan çekebilirsin."

"Nedense o kadar zorlayıcı değil."

Sırtışı hınzırlaşıyor, ama çenemi kavrayıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken sırtışı kayboluyor.

"Seninle iyi vakit geçirdim Shepard," diyor.

Ne kadar da hafif bir ifade. Bu hayatımın en güzel iki haftasıydı. "İyiymiş."

Gülüyor, saçmaladığımı farkında. "Bu gece yatmadan önce benimle ilgili en sevdiğin şeyleri detaylandıran bir TikTok görmeyi bekleyeceğim."

"Sorun değil, beş saniye kadar sürecek!" Bir hırıltıyla beni belimden kavrayıp kaldırıyor ve ben de kuşları ağaçtaki tünelerinden uçuran bir çığlık atıyorum. "İyi! On bölümlük olacak, tamam mı?"

"İki bölüm sadece benim devasa-"

"Ego, evet." Kollarımı boynuna doluyor, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum.

"Sonuna kadar bir tehdit olacaksın, ha?" Theo yumuşakça söylüyor, gözleri sıcak ve mutlu.

Bir kaşımı kaldırıyorum, kalbim aniden çarpmaya başlıyor. "Ne sonu?"

Gözlerinde bir şey parlıyor - yemin ederim korku gibi görünüyor - ama sonra bir kamera flaşı kadar hızlı bir şekilde kayboluyor. Burunlarımız birbirine değecek şekilde pozisyonumu ayarlıyor, sonra ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor, yumuşak tutuyor ve öylece bitiriyor. Daha fazlası için bir söz.

"Hoşça kal, Noelle," diye

fısıldıyor. "Görüşürüz Theo,"

diye fısıldıyorum.

Bavulumun yanında durarak uzaklaşmasını izliyorum. İçeri girmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Eski hayatıma geri dönmek.

Onu yepyeni yapmak için sabırsızlanıyorum.

Twenty-Eight

ALMOST IMMEDIATELY, THE TRIP FEELS LIKE IT WAS A LIFETIME önce. Elimdeki tek somut hatıra yoğun bronzluk çizgileri.

Ve Theo.

Cumartesi sabahı erkenden kapısına geldim, hem önceki geceyi boş bir yatakta dönüp durarak geçirdiğim için hem de aileme son iki haftadır yaptıklarımı tamamen delirmiş gibi görünmeyecek bir şekilde nasıl anlatacağımı formüle etmeye çalıştığım için.

Babama söylemekten endişeleniyorum. Gram ve Paul'un hikayesini nasıl algılayacağından, Paul ile seyahat ettiğimi ve bu konuda yalan söylediğimi nasıl algılayacağından endişeleniyorum. Theo'yla olan gerçek ilişkiyi nasıl karşılayacağı konusunda daha az endişeliyim, ama o tüm bu karışık ağın ayrılmaz bir parçası. Onun hakkında daha az mı düşünecek?

Cuma gecesi eve geldiklerinde ailemle konuşma fırsatı bulamadım, en azından ciddi bir şey hakkında. Bir Uber'den indiklerinde onları dışarıda karşıladım. Beni coşkulu bir şekilde selamladılar ve ben de gittiğim her yeri tekrar anlattım, çalıştığımı kanıtlamak için kenara ayırdığım küçük bir fotoğraf seçkisini gösterdim ve ben yokken açtığım internet mağazasından ve Tahoe'ye yapacağım seyahatten bahsettim. Bu haber üzerine annemin heyecanı on ikiye çıktı. Babam çok geç olmadan daha fazla konuşmak istediğinde ısrar etti. Onları yatağa gönderdim, rahatlama ve suçluluk duygusu zihnimde savaşıyordu.

Onlara her şeyi anlatmak istiyorum. Anlatmalıyım. Ama bunu nasıl daha az sır gibi anlatacağımı bulmak için zamana ihtiyacım var.

Theo Cumartesi günü duştan çıkmış nemli saçlarıyla kapısını açtığında, aklımdan geçen tek bir düşünce dışında her şeyi kovdu: Bu adama bir kez daha aşık oluyorum. Korkutucu ve heyecan verici. Tüm duygularımın kovalayıcıları var.

Beni kollarına çekiyor, eli kıçımı kavrayacak şekilde aşağıya iniyor ve boynuma sessiz bir "Seni özledim" bastırıyor. Kapı arkamdan kapanıyor ve beni kapıya doğru itiyor, onu terk ettiğimden beri hissetmediğim bir aciliyetle beni sertçe öpüyor. Üst kata çıkamadık bile.

Tüm hafta sonunu birlikte geçiriyoruz, seyahatimiz sırasında edindiğimiz alışkanlıklara geri dönüyoruz - ya uyku ya da seksle bölünen gece yarısı filmleri, akşam yemeği ızgarada cızırdarken arka verandasında dans etmek ve tabii ki uyku konuşmasını gizlice kaydetmem. Şaşırtıcı derecede huzursuz, kelimeleri anlamsız ama vurgulu ve birkaç kez onu boynuna yumuşak öpücükler kondurarak uyandırıyorum, bir elim onu rüyasında gördüğü garip şeylerden çıkarmak için sırtında aşağı yukarı hareket ediyor. Beni kendine çekerek iç geçiriyor ve vücudundaki gerginlik geçene kadar bir daha uyumuyorum.

Normal hayattaki diğer şeyleri de yapıyoruz ve bu neredeyse her şeyden daha heyecan verici. Cumartesi günleri onu çiftçi pazarına sürüklüyorum. Bu konuda homurdanıyor ama ben bakmıyorken bana bir buket kır çiçeği alıyor ve ücretsiz örnekler için her satıcıya uğramama izin veriyor. Yemeğe çıkıyoruz ve sonunda beni Bronco'suyla gezdiriyor. Sürmeme izin vermiyor ama bu sadece bir zaman meselesi. Betty'nin düz vitesini elime alamasam da, Ocean Beach yakınlarındaki boş bir araziye park ettiğimizde ve arka koltukta kucağına oturduğumda Theo bunu telafi ediyor.

Belki de yaşadığımız maceralardan sonra tüm bunlar sıradan gelmeli, ama gelmiyor. Sahip olabileceğim ve gurur duyabileceğim bir *hayat* gibi geliyor. Gerçekten sahip olduğum bir hayat.

Pazar günü Theo'yu Tennessee Vadisi'nde yürüyüşe çıkarıyorum, büyükannemle en sevdiğim yürüyüş. Onu buraya getirmemin onun için bir anlamı olduğunu söyleyebilirim ve son varış noktamıza kadar ondan bahsediyorum - patikanın sonundaki kumsal. Öğle yemeği yemek için bir battaniye kuruyoruz ve sonrasında başımı onun kucağına koyuyorum, o parmaklarını dalgınca saçlarımda gezdirirken suya bakıyorum.

"Thomas ve Sadie'ye bu akşam onlarla yemek yiyeceğime söz verdim," diyorum yassı bir kalp şeklindeki bulutun süzülüşünü izlerken. "Gelmek ister misin?"

Suya bakıyor, başparmağı şakağımın üzerinde geziniyor. "Keşke yapabilseydim. Yarın için hazırlanmam gerek."

"Yetişmen gereken bir sürü e-posta mı var?" "Evet," diyor dalgınca.

Dikkati bana dönene kadar uzanıp tırnaklarımı hafifçe yanağında gezdiriyorum. "Bir ara onlarla çifte randevu yapmak ister misin?"

Theo sesimdeki tereddütü duymuş olmalı; gözleri keskinleşiyor, sonra yumuşuyor. "Tabii ki. İşler yoluna girdiğinde."

Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum ve kalçası yanağımın altında gerilse de fark etmemeye çalışıyorum.

O gece ayrıldığımda yüzümü ellerinin arasına alıyor ve günümüzün ne kadar rahat geçtiğini düşününce beni şaşırtıcı bir yoğunlukla öpüyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Ben . . . Bu hafta pek ortalıkta olmayabilirim. Emin değilim. O yüzden size hemen cevap vermezsem, bunun nedeni bir şeylerle uğraşıyor olmamdır."

Onun haftasının ne kadar stresli geçeceğini tahmin edebiliyorum ve kendimi daha da yakınlaştırıyorum. "Yarın konuşmaya ihtiyacın olursa ara ver ve beni ara, tamam mı? İş yerinde işler garipleşirse ya da her neyse. Ben buradayım."

Senin için sessizce ekliyorum.

Theo boğazını temizliyor ve ağzımın kenarına son bir öpücük konduruyor. Teklifimin kabul edilmesini bekliyorum ama o sadece "Harika bir hafta sonu için teşekkürler" diyor.

Elinden kurtulup kapıdan çıkarken sırtarak başımdan savıyorum. "Bunu sadece kırk kez seviştiğin için söylüyorsun."

"Sen olduğun için söylüyorum," diye karşılık veriyor güzel bir gülümsemeyle. Arabayla uzaklaşırken dikiz aynasından gülümsemesinin kayboluşunu izliyorum, ta ki köşeyi döndüğümde o gidene kadar.

Thomas ve Sadie'nin dairesine yakın bir yere park ederken bile kalbim duracak gibi değil. Yüzümden okunmaması için alnımı direksiyona dayayıp birkaç derin nefes almak zorunda kalıyorum.

Ne yazık ki kardeşim beni avucunun içi gibi bilir, bu yüzden dairesinin kapısını açıp bana iyice baktığında kahkahalara boğulur.

"Kapa çeneni," diye homurdanarak içeri giriyorum.

"Neyin var senin Mas?" Sadie onu kenara iterek bana sıkıca sarılıyor.
"Selam, canım kızım. Her şey nasıldı?"

"Gerçekten inanılmaz."

Ve sonra gözyaşlarına boğuldum.

I'VE JUST SPILLED MY GUTS TO THOMAS AND SADIE—EVERY DETAIL
Yolculuk, Gram'la ilgili her kederli ve iyileştirici düşüncem, o yoğun psikik okuma, anneme ve babama neler yaptığımı söyleme korkum ve seks detayları hariç, Theo ile olanlar.

"Asıl şüpheli olan şey," diyor Thomas, ben ağlamaya başlar başlamaz bizim için kaptığı acil durum şarabının tıpasını açmak için öne doğru eğilerek, "Theo'ya aşık olacağını biliyordum ve yine de o bahse girdim. Bir *kanepe* almam lazım, lanet olsun."

"Asıl sorgulanması gereken şey bana karşı bahis oynamak, nokta." Bir nefes verdim, sonra inledim. "Tanrım, neden öyle ağladığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında iyiyim."

Sadie bacağımı ovuyor. "Psikanaliz için izin istiyorum?"

"Kabul edildi." Burnumu çekiyorum, Thomas'ın uzattığı bardağı alıyorum. Kolunu Sadie'nin omuzlarının arkasına doluyor, parmakları benim omzumu da sıkacak kadar uzun.

"İyi olduğunu biliyorum ama aynı zamanda çok duygusal birkaç hafta geçirdin," diyor Sadie. "Büyükannenin ölümünü hazmetmek için hiç şansın olduğunu düşünüyor musun?"

İş ve evim arasında mekik dokuduğum o ilk aya geri dönüyorum. Onun fotoğraflarına nasıl bakamadığımı ya da sesli mesajlarında sesini nasıl duyamadığımı. Arkadaşlarımla dışarı çıkmayı nasıl bıraktığımı, çünkü bana nasıl olduğumu sorduklarını, "sen yas tutuyorsun ve ben

rahatsız edici ama sormak zorundayım yoksa bir pislik gibi görüneceğim" ses tonu. O ayları fotoğraf makineme, çocukluk odamın duvarlarına, Gram'la birlikte çıktığımız yürüyüşlerdeki manzaralara bakarak geçirdim.

"Hayır." İlk defa bunun doğru olduğunu fark ettim.

Thomas ayağa kalkıyor ve kanepenin etrafında dolaşıyor, yanıma yerleşiyor ve saçlarımı karıştırıyor.

Sadie şöyle devam ediyor: "Bir süre önce yas gezileri denen bir şey hakkında bir makaleye rastladım. Birini kaybettiğinizde seyahat edersiniz - belki en sevdiği yere ya da size huzur veren bir yere ya da rutininizden kurtulmak için yepyeni bir yere - ve bu şekilde süreci yaşarsınız." Öne doğru eğilip göz göze geldik. "Sanırım bu senin için de böyleydi. Paul'le aranızda çözülmekte olan bir hikâye, duygusal mektuplar vardı ve bu senin için kederine kontrollü bir şekilde odaklanmanın bir yoluydu. Ve aynı zamanda Theo ile hayatında biraz neşe vardı."

"Bu benim patlamamı açıklamıyor."

Thomas bacağıma vuruyor. "Biz senin güvenli alanınız."

"Biz içini dökebileceğin bir yeriz," diye ekliyor Sadie. "Ailen ne olduğunu bilmiyor, bu yüzden onlara karşı bir maske takmak zorundasın. Theo ile bu yeni, parlak, heyecan verici bir şey ve *gerçekten* duygusal olarak ağır bir yolculuktan sonra birlikte bir hafta sonu geçirdiniz, bu yüzden büyülmüş olmasını istiyorsunuz. Bu normal bir tepki. Bölümlere ayırmak zorunda kaldığınız bazı şeyleri temizliyorsunuz."

Bir ağız dolusu şarabı yutarak nefesimi verdim. "Sanırım bu mantıklı. Çok şey oldu. Ve babamın nerede ve neden bulunduğu konusunda üzülüp üzülmeceği ya da beni anlayıp anlamayacağı konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok. Bu yolculuk benimdi ama kayıp hepimizin, anlıyor musun? Elimdeki tüm detaylar öyle. Şu anda altı ay öncesine göre daha iyi bir yerde ama kederinin bununla başa çıkabileceğini nereden bileceğim?"

Thomas, "Ona söyleyene kadar bilemezsin ve ne kadar erken söylersen o kadar iyi olur," diyor. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Büyükanne ve Büyükbaba Joe'nun ilişkisini idol olarak görüyordu, bu yüzden Büyükanne'nin Büyükbaba'dan hemen önce neredeyse evlendiği bir adamla takılman ona garip gelebilir. Ama büyükanneyle ilişkinizin ne kadar özel olduğunu da biliyor.

fotoğrafçılığa geri dönmen onu aya gönderiyor. Sen yokken, yeniden başladığın için seninle ne kadar gurur duyduğunu anlata anlata bitiremedi."

Gözlerim dolmaya başladı. Durdurmak için yanağıma hafifçe dokunuyor, tıpkı çocukken ağlamak için kendimi zor tuttuğumda yaptığı gibi. Her zaman yaptığım gibi elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Ama dikkatimi dağıtması işe yarıyor.

Gözleri anlamlı bir şekilde saate doğru kayıyor. Saat sekiz. Ben eve döndüğümde ailelerimiz yatmış olacak ve bu da planlanmış bir şey. "Gerçekten, Noelle. Onunla yarın konuşmalısın. Baban seni seviyor ve ilk başta anlamasa bile seni destekleyecektir."

"Onu incitmek istemiyorum. Hikaye ile yani."

Beni değerlendiriyor. "En çok yatırım yapan sensin. Günün sonunda Büyükanne'nin Joe Dede ile mutlu bir hayatı oldu ve babam için önemli olan da bu."

"Haklısın. Onunla yarın konuşacağım," diyorum. Thomas kaşlarını kaldırıyor. "*Konuşacağım*. Söz veriyorum. Artık ertelemek yok."

"Bir sonraki konuya geçelim," diyor Sadie. "Theo ile işler ciddi mi?"

Adını duymak bile midemi bulandırıyor.

"Daha erken, ama ..." Çaresizce omuzlarımı kaldırıyorum. "Sanki o yöne doğru gidiyor gibi hissediyorum. Yani, o kanepeyi sipariş etme Mas, ama -"

Thomas alay ediyor. "Bunu söylüyorsun çünkü kabul etmek istemiyorsun."

"Bunu söylüyorum çünkü bir insana bir yıl sonra aşık olamazsınız. hafta meselesi," diye iddia ediyorum. Bunu hissetsem bile şu anda yüksek sesle söyleyebileceğim bir şey değil.

Theo da mı oraya gidiyor? Bunu istiyor mu? Artık pek çok açıdan onu tanıdığımı hissediyorum. Sanki birbirimizi anlıyoruz ve kurduğumuz bağ *sadece* aşk olabilecek bir şeye doğru ilerliyor.

"Az önce bir kümülatif ... harcadın." Sadie sözünü kesiyor, kafasından sayıyor, dudakları sessizce kıpırdıyor. "Üç yüz otuz altı saat, uyku için biraz zaman ver ya da al-"

"Bunu ayrı ayrı yaparken," diye ekliyor Thomas. "Ayrıca bu adamı yıllardır tanıyorsun."

"Harika bir noktaya değindin," diyor Sadie, kardeşime gülümseyerek. "Bu çok f a z l a kaliteli zaman demek. Yoğun duygulara kapılmanız gayet makul."

Thomas kaburgalarımın dirsek atarak başını sallıyor. "Evet, zaten bu mümkün."

Sadie'ye hemen aşık oldum."

Gözlerini devirirken bile yanakları pembeleşiyor. "Hayır, yapmadın." "Evet, yaptım."

Öpmek için bana doğru eğilmeye başladılar ama ben ikisinin de omuzlarını ittim. "Hayır, hayır, hayır. Kendi zamanınızda öpüşün. Ve şimdi de değil. Çok acıktım."

"Bu kadar geç gelmek istemen senin hatan," diye mırıldanıyor Thomas ama ayağa fırlayıp mutfağa yöneliyor.

Sadie ve ben birlikte duruyoruz. Kollarını belime dolayarak beni sıkıca kavlıyor. "Senin için çok heyecanlıyım. Önünde heyecan verici pek çok şey var."

Yanağımı şakağına yaslıyorum. "Evet. Sanırım anlıyorum."

I SPEND MOST OF THE DAY MONDAY EDITING PICTURES, UPDATING MY Yeni baskılarla çevrimiçi mağaza ve verilen siparişleri düzenlemek. Bu işi yaparak geçimimi sağlayabileceğim bir noktaya henüz gelmedim, ama bu hedefe doğru ilerlemeye değer.

Hâlâ seyahat sonu TikTok'umu oluşturmam gerekiyor, ancak henüz o duygusal alanda değilim, bu yüzden bunun yerine yorumlara ve DM'lere cevap veriyorum, insanların kendi büyükanne ve büyükbabalarının, annelerinin ve babalarının, kardeşlerinin veya hayatlarını Gram'ın benimkini etkilediği gibi etkileyen aile üyelerinin hikayelerini anlattıkları hikayelere odaklanıyorum. Theo ve Paul'ün de etkilediği gibi.

Mesajlara -keder, her zaman ve nostalji- yanıt verirken, çalışmalarımın bu konuşmaları başlattığını, insanların onunla bağlantı kurduğunu bilerek, daha belirgin duyguların üzerine bir gurur dalgası oturuyor. Gördükleri

içinde kendilerini bulurlar. Beni her zaman sanata çeken de bu olmuştur; aynı anda hem bu kadar kişisel hem de bu kadar yoğun bir şekilde evrensel olabilmesi.

Annem ve babam işte olduğu için ev sessiz ama eskisi gibi yalnız hissetmiyorum. Odaklandım, öğle yemeği için zar zor duruyorum. Ne olduğunu anlamadan, güneş pencereden içeri giriyor ve bilgisayarımın metal arka yüzünde parıldıyor.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra masama geri dönüyorum ve Theo'dan mesaj gelip gelmediğini kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum. Ona şans dilemek için bu sabah erkenden FaceTime'dan aramıştım. Sessizdi, belki biraz dikkati dağılmıştı ama onu kim suçlayabilirdi ki? İki hafta aradan sonra bir bok fırtınasının içine geri dönmek en metanetli insanı bile düşürebilir.

"İyi misin?" Son zamanlarda bunu ona çok soruyormuşum gibi hissederek sordum.

Başını salladı ve bir elini çıplak göğsünde gezdirdi. "Evet, ben iyiyim. Kontrol edeceğim."

Ama yapmadı ve şimdi saat dörde yaklaşırken, açıklayamadığım bir önsezi hissediyorum.

Belki de daha önce babama mesaj atıp bu akşam birlikte yemek yiyeceğimizden emin olmak istediğimi söylediğim içindir. Yolda en sevdiğimiz yemek olan In-N-Out'u alacağına söz verdi. Dakikalarca o mesaja baktım, suçluluk duygusu verimli günümü gölgeledi.

Tırnaklarımı soluk ahşap masama geçiriyorum, sonra Theo'ya mesaj atıyorum: How's going? I'm having dinner with my parents tonight, but I can come over late.

Theo'nun gününün nasıl geçeceği ya da buna hazır olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Eminim Anton ve Matias'la konuşmuştur. İki hafta uzakta kalması, mutlu bir orta yol bulmak için birlikte çalışmak istediklerini görmeleri için onlara mesafe kazandırdı mı? Yoksa Theo her şeyi kabul mü ediyor?

Keşke bilseydim. Flor'un okuması sırasında olduğunu iddia ettiği kaynak olmak istiyorum. Güvenli bir alan, açık bir kulak. Kötü bir gün geçiriyorsa, ona bir kadeh şarap doldurmak ve içini dökmesine izin vermek istiyorum. Ve eğer iyi bir gün geçirmişse, bunu kutlamak istiyorum.

Telefonum çalıyor ve Theo'nun cevabı olduğunu düşünerek hevesle elime alıyorum.

Bunun yerine, bir LinkedIn bildirimi: Theo Spencer, who you follow, is in the news.

Kaşlarımı çatıyorum, başlığa basıyorum ve tanınmış bir teknoloji sitesinden bir makale çıkıyor.

SEYAHAT UYGULAMASI WHERE TO NEXT'İN KURUCU ORTAĞI VE CFO'SU İŞİ BIRAKIYOR

Adrenalin üzerime çöküyor, kelimeler gözlerimin önünde yüzüyor. Okuduklarımın kafama dank etmesi birkaç çılgın an alıyor.

In a surprise move today, popular travel app Where To Next announced that cofounder and CFO, Theo Spencer, has exited the business.

"We are so appreciative of Theo's invaluable contributions over the years," cofounder and CEO Anton Popov said in a press release by the company. "We wish him the best. Nathan Mata, current SVP of Finance, will be stepping into his role. We expect a seamless transition so we can continue providing our valued customers with unforgettable experiences, and are excited about the future growth of WTN."

Sonraki birkaç paragrafta işin geçmişinden -ki *Theo* bu, çılgılık atmak istiyorum- ve işin şu anki durumundan bahsediliyor.

Sonunda bu var: *Spencer could not be reached for comment.*

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldıyorum, korku beni çekiyor, beceriksiz ve halsiz kılıyor. Theo'yu da mı bununla gafil avladılar? Bu düşünce bile kusma isteği uyandırıyor bende. Onun nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim.

Koridorda ağır ve amaçlı ayak sesleri var ve beynim *THEO*'yu söylüyor, ama bu olamaz. Evde olmalı.

Kapı çalınmadan açılıyor ve onun yerine babam orada duruyor. Telefonunu kaldırıyor, ekranda benim TikTok hesabım var. Yüz ifadesi gergin, yanakları solgun.

"Noelle," diyor, ondan nadiren duyduğum bir sesle. "Bu da ne böyle?"

Twenty-Nine

STARE AT THE PHONE IN DAD'S HAND.

"Açıklayabilirim," diye çıkmayı başarıyorum. Kalbim alev alev yanıyor ve zihnim neler olduğunu anlamaya çalışırken beş farklı yöne savruluyor.

Odama girdi. "Açıklamaya başla o zaman."

Masamdan kalkarken bir adrenalin dalgası daha vuruyor. Theo'yu görmeye gitmem gerekiyor. "Gidemem."

"Noelle." Babam bıkkın bir şekilde ellerini kaldırır.

"Yani, şu anda yapamam. Açıklayacağım. Aslında bu gece her şeyi açıklayacaktım." Bunu söylerken başıma bir kazak geçirmiş, her şeyin ne kadar boktan ve ironik bir zamanlamayla gerçekleştiğine hayret ediyordum. "Ama bir şey oldu ve gitmem gerek."

Yüzündeki ifade kızgınlıktan endişeye dönüşür. "Neler oluyor? Sen iyi misin?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye iç geçirdim.

Yüzünde kederli bir ifade belirliyor ve bunu hemen fark ediyorum: Büyükanmem öldüğünden beri yapmaya başladığımız felaket tellallığı. Aniden gelen kötü haberlerin hemen yanı başınızda olabileceğini kavramak zordur, ta ki kendiniz alana kadar. O zaman hayatın bir anda değişebileceği gerçeği aklınızdan hiç çıkmıyor.

Elimi kaldırdım. "Ben değilim. Bir arkadaşım ile ilgili acil bir durum var."

Korkunun yerini anlayış ve merak alır. Bir sarışın kaşını kaldırıyor. "Bu hafta sonundaki arkadaşın mı?"

Arkadaş. Bu kelime benim ağzımdan çıktığında yalan gibi geliyordu, babamın ağzından çıktığında da öyle geliyor. Gerçeğe ihtiyacı var ve ben bunu yüksek sesle söylemek istiyorum. "Biliyor musun, hayır, o benim arkadaşım değil. Theo, ben"-telefonunu işaret ediyorum-"şey, sana daha sonra anlatırım. Kısacası onunla çıkıyorum ve ona aşık olduğumdan oldukça eminim ve bir şey oldu ve onu şehirde görmem gerekiyor."

Babam patlamam karşısında gözlerini kırıştırıyor, sonra eliyle ağzını siliyor. Hayal kırıklığı hala orada, gözlerinin köşelerini sıkıyor, ama her zaman var olan nezaketi de görüyorum. "Vay be, Fasulye, tamam. Bunu sindirmek çok zor."

"Biliyorum." Bir nefes verdim. "Geri döndüğümde konuşacağımıza söz veriyorum. Tam olarak ne olduğunu anlatacağım ve tüm sorularını yanıtlayacağım. Ama Theo'nun bana ihtiyacı var, o yüzden gerçekten gitmem gerekiyor."

"Derin bir nefes al," dedi babam. "Sakinleşene kadar arabayı çalıştırma."

"Sakinim." Titreyen ellerimi ceplerime sokup, arabaya doğru ilerliyorum.

Kapı.

Kenara çekiliyor ama beni durdurmak için koluma dokunuyor. "Seni seviyorum. Tamam mı?"

"Tamam." Gözlerim doluyor ve ona doğru eğilerek yanağımı göğsüne koyuyorum.

Chambray düğmeli ceketinin altında kalbi güm güm atıyor. "Seni seviyorum. Özür dilerim."

Başımın üstüne bir öpücük bırakıyor, sonra beni hafifçe itiyor. "Devam et. Zaten tüm bu videoları izlemem gerekiyor. Sadece ilk birkaçını izleyebildim."

Aman Tanrım. Bunu bir kenara bırakıp arabama koşuyorum ve garaj yolundan ailemin yan komşusunun muhtemelen mahalledeki çevrimiçi mesaj panosuna yazacağı bir hızla geri geri çıkıyorum. Benim için fark etmez. Theo yalnız, bu haberi değerlendiriyor ve böyle olmak zorunda değil.

Rekor sürede şehre varıyorum. Evinin önüne park ettiğimde, gözümü kısarak oturma odasının pencerelerine bakıyorum. Hiç hareket yoktu.

Arabamdan inerken kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. n kapıya doğru yöneliyorum, ama sonra onu duyuyorum - arka bahçeden gelen hafif esintiyle sürüklenen hüzünlü ocuk müziği.

"Kahretsın," diye mırıldandım.

Onun evi ile bir sonraki ev arasında ince bir sokak var, ben de oraya doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça müziğin sesi yükseliyor; *gerçekten* hüzünlü bir şarkı, Radiohead olduğunu düşünürsek bu çok şey ifade ediyor. Kapısına geldiğimde uzanıp kilidini açıyorum ve kapıyı sallıyorum.

Theo verandadaki masada bir sandalyeye çökmüş. Sol eli dizinin üzerinde duran bir içkinin etrafında dönüyor ve yanağını sağ elinin üzerine koymuş. Hiçbir şeye bakmıyor. Eğer beni duyuyorsa, bunu kabul etmiyor.

Acı verici derecede yalnız bir resim.

"Hey," diye sesleniyorum sessizce, kapıyı arkamdan kapatarak.

Ona bakıyor ve kalbim ayaklarıma kadar düşüyor. Saçları dağınık, gözleri hafifçe kızarmış. Yanındaki koltuğa kayışımı izlerken yüz ifadesi boş.

"Gördünüz," diyor.

"Evet, yaptım." Onu böyle görünce çaresizliğime karşı yutkunuyorum. Duygularından arınmış, gamzesinden eser yok.

"Burada olmana şaşırdım."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Neden olmayayım ki? Az önce korkunç bir haber aldın." Bakışları başka yöne kayıyor ama bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum. "Şokta olmalısın."

Ağzından mizahsız bir huff fışkırıyor. "*Şok* bunun için doğru kelime değil." "Nedir o kelime?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra keskin bir nefes alıyor ve sorumu geçiştirerek konuşmaya başlıyor. "Sanki ne zaman kayda değer bir şey yaptığımı düşünsem, ne zaman tamam, *bu* başarıdır, *sonunda* yeterince şey yaptım diyebileceğim bir yere geldiğimi düşünsem, *yine de* yeterli olmuyor."

"Bu kadar yeter-"

İçkisini masaya bırakıyor ve öne doğru eğilerek iki eliyle yüzünü ovuşturuyor ve sinirli bir homurtu çıkarıyor. "Ve kendi şirketimden tek başıma atıldığım gerçeğiyle bile başa çıkamıyorum. O lanet açıklamayı hemen yapmaları gerekiyordu ve babam bütün öğleden sonra beni arayıp durdu. Bize verdiği ilk elli bin doları nasıl boşa harcadığımın hesabını asla veremeyeceğim, her ne kadar şirketi katlanarak büyütmüş olsak da

Aklıma ilk gelen matematik." Gülüşü mizahtan yoksun. "Sanırım bu *biz* değiliz artık. Bunu söylemeyi bırakmalıyım."

Yaklaşıyorum, bir elimi koluna koyuyorum. Dizlerimiz birbirine değiyor ve bedenim bunu daha da ileri götürmek, kucağına kıvrılmak istiyor. Ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım, aramızda, uzaklara bakarkenki profili gibi şekillenen bir mesafe var.

"Konuş benimle," dedim. "Bana neler olduğunu anlat. Seni böyle pusuya düşürmelerine izin var mı? Sadece bittiğini mi söylüyorlar? Bununla yasal olarak mücadele edemez misin?"

Theo'nun sessizliği uzuyor, uzun ve sıkı. Sonunda, "Beni pusuya düşürmediler, Noelle." der.

"Ne demek istiyorsun? Okuduğum makalede bunun bir sürpriz olduğu yazıyordu." "Elbette, genel halk için. Benim için değil."

Tedirginlik damarlarımda dolaşıyor. "Gerçekten takip etmiyorum."

Gözlerini uzaklara diyor. "Bu çıkış haftalardır sürüyordu ve işin gidişatıyla ilgili tartışmalarımız bundan daha uzun süredir devam ediyordu. Size söylediğim gibi, şirketi yeni bir yöne götürmek istiyorlar. Yatırımcılarımız istiyor, Anton ve Matias istiyor, ben hariç herkes istiyor çünkü zaten olması gerektiği gibi olduğu fikrinden vazgeçemiyorum. O kadar çok zorladım ki..." Yine eliyle yüzünü siliyor. "Yatırımcılar gitmemi istedi, Anton ve Matias da sonunda kabul etti. Yolculuğa çıkmaya karar verdiğimde, bana hisselerimi satın almam için gereken evrakları vermişlerdi. Neye geri döneceğimi biliyordum. Bu bir sürpriz değildi. Yani, Tanrım, medyum bile biliyordu."

Zihnimde bir parmak şaklıyor ve o odaya geri dönüyorum. Theo'nun yanında oturuyorum, o boyalı göz bize bakıyor. Flor'un söylediklerini hatırlıyorum: *Ne olursa olsun bu olacak*. Olacak.

Sonrasında buna saçmalık dediğini, sonra da bunun bana ne kadar gerçek geldiğini düşünüp ağladığımda bana sarıldığını hatırlıyorum.

Her şeyi nasıl itiraf ettiğimi hatırlıyorum.

"Bekle, bugün neyin içine girdiğini biliyor muydun?" Tam olarak tanımlayamadığım bir acı etrafımda dolanırken sessizce söylüyorum.

"Bugün olacağından emin değildim ama ..." Başını sallayarak sözünü kesiyor. "Hayır. Evet. Bittiğini biliyordum."

Önceki iki günün anıları aramızdaki sessizlikte uzayıp gidiyor - Cumartesi sabahı kapısındaki ben, yirmi dört saatten az bir süre ayrı kaldıktan sonra beni özlediğini fısıldarken ellerinin beni tutuşu. Konuşmalarımızın gelgitleri ve paylaştığımız sessizlik, bu bilginin mükemmel bir şekilde uyacağı yerd. Bu haftaki Tahoe seyahatimle ilgili endişelerimi ona nasıl anlattığımı. Kendi endişesini sıkı yumruklarla tutarken beni dinlemesi ve bana güven vermesi.

Flor'un Theo'ya söylediklerini düşünüyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor: *Hayatında yoluna devam etmene yardımcı olacak kaynaklara sahipsindir ama bu kaynakların sana yardım etmesine izin vermelisin.*

Onunla sadece yolda değil - tüm bunların üzerinde otururken de - evinde, yatağında, hayatında da oradaydım. *Gerçek* hayatında ve bana söylemedi.

Kalbimde bir şeyler kırılıyor. Onun için ve kendim için.

"Theo," diye nefes alıyorum. "Neden bir şey söylemedin?"

Hâlâ kolunun etrafında kıvrılmış olan elime bakıyor. "Sana ne söyleyeceğimi bilemedim. Belki açıklama yapılmadan önce sana nasıl söyleyeceğimi bulurum diye düşünmüştüm ama belli ki öyle olmadı."

Bunu bana nasıl açıklayacaksın? Kafamı sallıyorum, kendimi kaybetmiş bir halde. "Önceden bahsediyorum. Sana iyi olup olmadığını sorduğum onca zaman, işin ve senin için ne anlama geldiği hakkında konuştuğumuz onca zaman? Bütün hafta sonunu birlikte geçirdik-"

Gözlerini kaçırıyor, çenesini inatla yerine oturtuyor. "Bunu mahvetmek istemedim."

Ona uzun uzun bakıyorum, sonunda o da bana bakıyor. "Hiçbir şeyi berbat etmezdi. Bazı şeyleri bilmek *istiyorum*, acı veren şeyler de dahil."

"Sana sandığın gibi biri olmadığımı gösteren şeyler bile mi?" diyor, gözlerinde meydan okuyan bir parıltıyla. O kadar karanlık ki orada gizlenen duyguları seçemiyorum. Bu onu bir yabancı gibi gösteriyor.

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek oluyor? Senin kim olduğunu düşünüyorum?"

"Kendi şirketinden kovulan adam değil, orası kesin."

Tam olarak ne dediğini düşünürken bir süre sessizlik oldu. "Dur bakalım. Seni bunun için *yargılayacağımı* mı düşünüyorsun?" Theo sadece beni değerlendiriyor ve sessizliği aramızda bir *EVET* çığılığı gibi duyuluyor. Kanım ısınıyor. "Hatırlar mısın bilmem ama tüm kirli çamaşırlarımı sana göstermiştim. Şimdi sanki başımı okşuyormuşsun gibi geliyor-"

"Ben senin başını okşamadım," diye tersleyerek doğruldu.

"Sen de karşılığında hiçbir şey paylaşmadın, belli ki başarısız olduğunu düşüneneğimi düşündüğün için. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim," diye karşılık veriyorum, boğazım düğümleniyor. Ağzını açıyor, kaşları o sert çizgiyle düzleşiyor ama ben gözlerimi kaçırarak devam ediyorum. "Demek istediğim, aramızda bir kıyaslama olmadığı açık. Ben dayanamadığım önemsiz bir işi kaybettim, sen de kurduğun ve milyonlarca dolarlık başarıya ulaştırdığın şirketi kaybettin ama-"

"*İşte bu* yüzden sana söylemedim," diye patlıyor Theo ve gözlerimiz kilitlendiğinde göğsümde bir şeyler çatlıyor. "İşte tam orada. Tanrım, Noelle, bunu sana itiraf etmek istemediğim için beni suçlayabilir misin? Beni bir başarı timsali olarak görüyorsun. Yolculuğumuz boyunca *Forbes* saçmalıklarından, yaptığım harika işlerden ve beni nasıl örnek aldığından bahsettin. 'Hey, bu arada, tüm hayatım mahvoluyor ve işsiz kalmak üzereyim' deseysen ne hissederdin?"

"Ben de 'Evet, ben de!' derdim. Bana *gerçek* bir şey söylüyormuşsun gibi hissederdim." Elimi onun kolundan çekiyorum. Bu konuşma o kadar hızlı değişti ki başım dönüyor. "Şaka mı yapıyorsun? Mükemmel olmamanı kaldıramayacak bir kız olduğumu düşündüğün için mi bana söylemek istemedin?"

"On dört yaşımızdan itibaren tüm ilişkimiz, başardığım şeylere dayanarak yeterince iyi olduğumu düşünmenle ilgiliydi." Theo ayağa kalktı ve benden uzaklaştı. "Onu gururlandıracağını düşündüğün bir şey yaptığında, aslında bundan daha fazlasını istediğine karar veren bir babayla büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Her seferinde kale direğini değiştiren bir babayla? Bana kendimi *hep* başarısız hissettirdi."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ve özür dilerim," diyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. Babam evde beni bekliyor, kafası karışık ve kızgın ama

Hayal kırıklığına rağmen beni koşulsuz destekliyor. Theo'nun buna sahip olmamasından nefret ediyorum.

Ağzı buruşuyor. "Bir de sen vardın, ne zaman bir şey yapsam sinirlenirdin ve bu bana yeterli olduğunu hissettirirdi. Sanki çok *fazlaymış* gibi. Bu şekilde davranarak kazanacağın hiçbir şey yoktu ve ben de gerçek olduğunu bu şekilde anladım. Bundan beslendim, Noelle. Lise bittikten sonra bile sesin aklımdan çıkmadı."

Bırakın sesimi ona taşımayı, beni düşünmesine bile o kadar şaşırdım ki karşılığında sadece kelimeler söyleyebiliyorum.

Ellerini saçlarında gezdiriyor, nefesini üflüyor. "Yine de bu yolculuğa başladığımızda ve sen tüm başarılarımdan, yaptıklarımdan, o lanet olası profilden bahsetmeye devam ettiğinde, son altı yıldır uğruna çalıştığım her şeyi kaybetmek üzereydim. Sana neden söylemek istemediğimi anlayabiliyor musun?"

"Hayır," diye boğuldum, ben de ayağa kalktım. "Anlayamıyorum. Evet, yaptığın her şeyi takdir ediyorum ve evet, bu beni gururlandırdığı kadar kızdırdı da. Ama içinde bulunduğumuz durumu göz önünde bulundurursak, neden onca insan arasından ben seni bunun için yargılayayım? Buna hakkım yok, olsa bile yapmazdım."

Çenesi kilitlendi. "Durumlarımız aynı değil."

Çok sert bir şekilde söylediği sözler hedefine ulaştı. "Doğru. Çünkü benim işim boktandı ve seninki önemliydi."

Gözlerinde şaşkınlık ve panik parlıyor. "Kastettiğim bu değildi."

"Ne demek istedin o zaman?"

Bir süre tek kelime etmiyor. Sonra gözlerini kaçırıyor, paniği yenilgiye dönüşmüş gibi görünüyor. "Biliyor musunuz? Önemli değil."

Duvarı tekrar yıkmasının yarattığı hayal kırıklığı çığlık atmama neden oluyor.

"Elbette önemli Theo. Söylediğin ya da söylemediğin şeyler benim için önemli ve sen burada durmuş yine kendini tutuyorsun. Neden bana her şeyini görmem için bir şans vermiyorsun? Bunun benim için yeterli olduğunu kanıtlamak için mi?" Ona doğru bir adım atıyorum ama aramızdaki mesafeyi koruyorum. Biraz daha yaklaşırsam ona dokunmak isteyeceğim. "İşimle ilgili her şeyi ve daha fazlasını ortaya koydum. Sana güvendum."

Ve sen de bana t kezlemenin karakterimi suçlamak anlamına gelmediğine dair güzel sözler söyledin. Peki bu saçmalık mıydı?"

Hakarete uğramış gibi bakma cüretini gösterdi. "Hayır."

"Orada oturmuş bana mı gülüyorsun? Zor bir durumda olduğum için zaman ayırmaya değmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman t kezlemen neden bu kadar acınası? Seni olduğu gibi sevdiğime neden g venemiyorsun?" Duygularım ağzımın yetişebileceğinden daha hızlı akıyor ve az önce neredeyse itiraf ettiğim şey yüzünden midem serbest düşüyor. "Neden bu kadar özel bir vaka olduğu düşünüyorsun, sana kötü bir şey olduğu anda, orada oturup bana bunu yapmayacağını söylediğin halde çekip gideceğimi mi sanıyorsun? Sence ben o kadar büyük bir pislik miyim?"

"Hayır, Noelle, ben sadece-"

Bana doğru bir adım attı. Elimi kaldırıp bir sandalyeye doğru geri çekiliyorum. O yakınımdayken sağlıklı düşünemiyorum ve aniden sınır için çaresiz kalıyorum. Biz yakınlaşmaya devam ettikçe, ben yavaş yavaş kendimi korumayı bıraktım, Theo ise bunu sürekli yapıyordu.

Farkına varmak acı veriyor.

"Beni uzak tuttun çünkü bana g venmiyordun ve bunu sana her iyi olup olmadığını sorduğumda, seni benimle gerçek olmaya her davet ettiğimde ya da sana karşı tamamen şeffaf olduğumda niyetle yaptın." Cümlenin ortasında kendini durdurduğu anları, gerçeğin etrafında nasıl dönüp durduğu, kaygı ve korkuyla kendini kapattığı anları hatırlıyorum. "Beni tanımana izin verdim ama sen aynısını yapmadın."

Sertçe yutkunuyor, nabzı boğazında hızla atıyor. Kalbi başka nedenlerle hızla atarken, tam o noktayı birçok kez  pm şt m. Ama şimdi her şey yalanmış gibi geliyor.

" yle deme," diyor. "Beni tanıyorsun."

"Her ř e y i n i yoluna koymuş Theo Spencer'ı görmemi istiyorsan nasıl görebilirim ki? Gerçeği  ğrenirsem çekip gideceğimi düşünerek bunu benden sakladın."

Mizahsızca gülüyor. "Tanrım, sırlara çok takıntılısın." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bütün o yolculuk bununla ilgiliydi, değil mi?" diye soruyor, gözleri parlayarak. "Büyükanenin gizli aşk hayatını ortaya çıkarmakla ilgiliydi, oysa gerçekte bu muhtemelen onun üstesinden gelip atlattığı bir şeydi ve seninle uğraşmayı gerekli görmüyordu. Sonra sen benimkini kurcalamaya başladın, bu oyunu oynamak istedin."

"Bu bir oyun değil. Seni tanımak istiyorum. Seninle paylaşmak, savunmasız olmak. Sen de beni dürttün, sırları ortaya çıkarmaya çalışan tek kişi benmişim gibi davranma. Ben de aynısını yaptığımda ya küçümsedin ya da tamamen sustun. Peki, bu neden?"

Sabırsızca iç geçiriyor. "Her şey yalan söylemek için bir komplo değil. Neden bu sadece hayatım hakkında konuşmadan önce onu atlatmaya çalışan ben olamıyorum?"

"Çünkü ben senin hayatındayım!" Haykırıyorum. "Bana bir hikâye anlatıp sonra da aynı hikâyenin senin için geçerli olmadığını söyleyemezsin. Benimle birlikte olmak, yanımda olmak istediğini söyleyip benim de aynısını yapmama izin veremezsin. Bir ilişkide istediğim şey bu değil."

Panik yine yüz hatlarını kaplıyor ama saat gibi kollarını kavuşturarak paniği bastırıyor.

Tekrar denemeden önce birkaç sakinleştirici nefes alıyorum. "Ben senin baban değilim, Theo. Hayatında senden belli bir şekilde olmanı bekleyen, sonra da bunu yapamayacağını düşündüklerinde sana yeterli olmadığını söyleyen başka biri değilim."

"Şu anda yaptığın şey de bu," diyor kesin bir dille.

"Öyle değil. Senden sadece yanında olmama izin vermeni istiyorum. Bana karşı açık olmanı. *Seni* seveceğime güvenmeni istiyorum, Where To Next Theo ya da 30 Under 30 Theo ya da Gold Star Son Theo değil. Son birkaç haftadır bana birazını verdin ama ben hepsini istiyorum. Açgözlüyüm, tamam mı? Sadece *seni* ve beraberinde gelen tüm iyi ve kötü şeyleri istiyorum."

Şimdi bile, ben yalvarırken, o vermiyor. Sadece beni izliyor, tek yaşam belirtisi boynunda atan kalp atışı.

"Geçtiğimiz birkaç hafta benim için her şeydi ve bunun büyük bir kısmı sensin." Sesim *sen deyince* kesiliyor ve gözlerini kaçırıyor, gözleri azalan ışıktaki parlıyor. "Bunu yapmak istediğimi sana başka türlü nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Ama sana her şeyi gösterdim ve sen benden bir şeyler

saklıyordun,

ve şimdi kapanıyorsun. Bir tuğla duvarla tekrar tekrar savaşmak istemiyorum."

Bir süre hiçbir şey söylemiyor, sonra yere bakarak adımı söylüyor.

"Bence korkuyorsun ve korktuğun zaman donup kalıyorsun." Yüzünü arıyorum, gözlerimle buluşmasını istiyorum. "Nasıl bildiğimi sor."

Onun olduğu yerde olduğumu ve bundan kurtulmakta olduğumu kabul etmek beni çok rahatlatıyor. Bir anlığına göğsümdeki acıyı dindiriyor. Eğer Theo bunu aşabilseydi, eğer bir şekilde ona yardım edebilseydim, o zaman uzanıp ona dokunabilirdim.

Ama beni içeri almaya istekli olmalı ve henüz o noktada değil. Birden asla olamayacağından korkmaya başladım. Bunu kaybedeceğimizden.

Bu düşünce boğazımı düğümlüyor, ama bunu geçiştiriyorum. "Belki de sırları çok önemsiyorum, ama bunun tek nedeni önemsemiğim insanlara yakın hissetmemi sağlaması." Kahretsin. Sınıra çok yaklaşıyorum ve Theo bu sefer beni geri çekmek için orada olmayacak. Elimde kalacak olan sadece kırık bir diz değil. "Seninle bunu istiyorum, ama karşılığında bana eşit miktarda vermeye hazır olduğunu bilene kadar sana daha fazlasını vermekten korkuyorum."

"Evet, anladım," diyor kısaca, iç çekerek elini çenesinde gezdiriyor. "Alışkın değilim, şu anda bunu yapamam. Çok zorluyorsun, tamam mı? Başka şeylerle uğraşıyorum ve bu çok fazla."

Ellerimi çaresizce kaldırıyorum, gözlerim ve boğazım yaşlarla doluyor. "Peki, gitmeli miyim?"

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor, dudakları sıkı bir keseye dönüşüyor. Sonunda, "Yalnız kalsam daha iyi olur." dedi.

Bu kelimeler kalbime bağlı bir fünüye basmak gibi. Elim titreyerek telefonumu masadan kaldırıyorum. "Tabii. Tabii ki. Eğer fikrini değiştirirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Yumuşak, vurgulu "siktir" sesini duyduğumda bahçeyi yarılamaştım. Adımlarım kekeliyor ama o beni takip etmiyor, ben de devam ediyorum. Kapıyı iterek geçiyorum, arabama binip uzaklaşana kadar gözyaşlarına boğulmamak için dudagımı ısırıyorum.

Bana bir sır söyle. Bir yerden bir fısıltı, ama bu bir alay, bir istek değil.

Bu oyunu oynamaktan çok yoruldum. Ve Şimdi göğsümde oturan Theo'nun tüm sırlarıyla yüzleşmek zorundayım.

Thirty

IT DOESN'T MATTER HOW OLD I AM—SEEING MY PARENTS SITTING Kanepede birlikte oturmak savaş ya da kaş tepkimi tetikliyor.

Beni oturma odasına girerken izliyorlar, annem üzerinde sert kadife ceket ve nötr bir ifadeyle. Babam kenarda oturmuş, ellerini kavuşturmuş ve dizlerinin arasına sarkıtmış, hafif bir kaş çatma hali nazik yüz hatlarını bozuyor.

Babamın duruşunu taklit ederek karşılarındaki krem rengi keten berjer koltuklardan birine oturuyorum. "Selam."

"O-" Annem yüzümün halini görünce gözleri irileşiyor. "Tatlım, sorun ne?"

Görünüşe göre, Theo'nun sokağının sonundan Golden Gate Köprüsü'nün karşısına kadar yaptığım hıçkırık festivalini rötuşlama konusunda berbat bir iş çıkarmışım.

"O çocuk seni incitti mi?" Babamın kaşları birbirine çarpıyor ve ben elimi kaldırıana kadar kanepenin yarısını terk etmiş oluyor, ne kadar yıkılmış hissetsem de kahkahalarımı tutmaya çalışıyorum. Ne yapacak, Theo'nun evine gidip ona ölesiye mi sarılacak?

Aslında, Tanrım, muhtemelen ihtiyacı olan şey bu. Ama tuğla bir duvara sarılamazsın.

"Ben iyiyim." Sesim tutuklaştığında boğazımı temizliyorum. "Sadece beklediğim gibi bir konuşma olmadı."

Annem ikna olmuş görünmüyor. "Bekleyebiliriz-"

Başımı sallıyorum, avuçlarımı birbirine bastırıp dizlerimin arasında tutuyorum. "Hayır, sana bir açıklama borçluyum ve bunu yapmaya hazırım."

"Pekâlâ," diyor babam yavaşça. "Bildiğin gibi, senin TikTok'unu buldum." "TikTok'un ne olduğunu bildiğini bile bilmiyordum."

"Ben yapmadım," diyor. "Daha önce işyerinde mutfaktaydım ve bu genç adamların takip ettikleri bir dizi hakkında konuşmalarına kulak misafiri oldum. Öyle mi diyorsunuz? Dizi mi?" Cevabımı beklemiyor, sadece elini sallıyor. Babam daha dokunsal eğlenceleri tercih ediyor - bir kitabın canlı sayfaları, bir gazeteden başparmağına ve parmağına aktarılan mürekkep. Sosyal medya onun için cazip değil. "Bir seyahatten bahsetmeye başladılar ve birkaç yer saydılar ki bunlar *sizin yerlerinizdi*. Ben de dedim ki, 'Hey, benim kızım da benzer bir rotada seyahat ediyor, şu videoyu bir izleyeyim,' bilirsiniz, belki sizin fotoğraf grubunuzdan biridir diye düşündüm."

Kalbim aynı anda hem sevgiyle genişliyor hem de utançla daralıyor.

"Yine de sendin," diyor, bakışları araştırıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Peki, bu düşünceni unutma. Sen gittikten sonra annem ve ben tüm videoları izledik. Ve sonra yorumları okuyarak biraz zaman geçirdik ve ..." Benim birkaç dakika önce yaptığım gibi boğazını temizleyerek sözünü kesiyor. İlk kez gözlerinin biraz cam gibi olduğunu fark ediyorum. Annem ona bakıyor, yüzünde yumuşak bir gülümseme.

"Ağlıyor muydun?" Ayağa kalkmaya başlayarak haykırıyorum.

Bir elini kaldırıyor, gözleri daha da kızarıyor. "Bununla yaptığın şey çok güçlü bir şey. İnsanların aileleri ve senin yeteneğin hakkındaki tüm yorumlar. Yaptığın bu işten gurur duyduğumuzu hemen söylemek istiyorum."

"Bu inanılmaz," diye onaylıyor annem. "Ama neden gezinin gerçekte olmadığı bir şey olduğunu söylediğini anlamaya çalışıyoruz. Neden bize ne yaptığını söylemedin?"

"Bu uzun bir hikâye," diye uyarıyorum.

"Belli ki onları anlatmakta iyisin," diyor babam. "Neden en baştan başlamıyorsun?"

Derin bir nefes alarak yapıyorum. Fotoğrafları ve mektubu nasıl bulduğumla başladım. Onlara, anne babasına ait olmayan bir aşk hikayesini gündeme getirerek babamın iyileşme sürecindeki kırılgan derisini kırmaktan ne kadar korktuğumu anlattım. İtiraf ediyorum ki

Büyükannemle son bir sırrımı paylaştım ve oradayken onunla kurduğum bağ hakkında uzun uzun konuştum. Onlara Paul'e ne kadar bağlandığımı anlattım. Theo'ya.

İşim bittiğinde, çok konuşmaktan ve daha önce ağlamaktan boğazım acıyor ve zor yutkunuyorum. Keşke bir şeyler içseydim. Su ya da daha iyisi votka. Babam derin bir iç çekti. "Tüm bunları bir bağlama oturttuğun için teşekkür ederim. Yalan söylemen hoşuma gitmedi ama dürüst olmak gerekirse-" Gülümsüyor ve birden gülmeye başlıyor. Annem de sırıtıyor ve ben bakışlarımı ikisinin arasında bölüyorum.

İkisi.

Votkaları var *miydi*? "Um, iyi misin?"

Babam gözlerini siler. "Evet, bu biraz komik çünkü Paul'ü biliyordum."

Tüm hava odayı terk ediyor. Bir an için kulaklarımdaki kalp atışlarından başka bir şey duyamıyorum. "Özür dilerim. Ne dedin?"

"Bu bir sır değil tatlım. Annem biz çocuklar büyüdüğümüzde bir iki kez bahsetmişti, nostaljik bir şekilde *nasıl sonuçlandığına bakarak*." Ayıldı, öne doğru eğildi. "İlişkiniz ve aranızdaki o küçük gizli oyun göz önüne alındığında, bunu senden saklıymış gibi hissetmiş olabileceğini anlıyorum, ama öyle olduğunu hiç sanmıyorum. Bu sadece onun hayatında kapanan bir sayfaydı."

"Ama bu senin için değil miydi-" Karmakarışık beynimle hüsrana uğrayarak bir nefes verdim. "Onun ve büyükbabamın ilişkisi senin için çok önemliydi. Eğer bilersen, bu seni rahatsız edebilir diye düşündüm."

"Hiç de değil. Onların aşk hikâyesini bu kadar destansı yapan şeylerden biri de birbirlerini seçmiş olmaları Noelle. Bu ilişkiyi yürütmeye karar verdiler." Bir omzunu kaldırıyor ve özel bir gülümsemeyi paylaştığı anneme bakıyor. "Her ilişkide bir kırılma noktası vardır; bu noktada ilişkiyi bırakmaya mı yoksa sıkı sıkıya tutunmaya mı karar verirsiniz. Bazen birden fazla-"

Annem dirseğini babamın böğrüne saplayarak, "Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum," diyor.

Devam etmeden önce ona sırıtıyor. "Her iki senaryoda da yanlış bir şey yok. Aslında her iki karar da son derece cesurca. Ama bence iki insanın birlikte dayanmaya karar vermesi mucizevi bir şey.

Büyükannem ve büyükbabam bunu altmış küsur yıl boyunca yaptılar ve her dakikasında birbirlerini derinden sevdiler."

Theo'nun sözleri beynimde dolaşıyor. *Sırlara çok takıntılısın*. Gram ve Paul'un ilişkisinin tek olduğunu düşündüğüm için ayrı bir yol yarattım. Tanrı aşkına, onların iptal edilen *balayına* gittim.

"Yani bütün bunları ben mi uydurdum?" Ailem kadar ben de kendime soruyorum. "Sana sadece 'Hey, Paul adında birini tanıyor musun?' diye sorabilirdim ve sen de 'Evet, aslında tanıyorum' diyebilirdin ve tüm sorularım cevaplanmış olurdu."

"Şey, hayır. Paul'ün anlattığı hikayeyi sana anlatamazdım. Bana sorsaydınız, size elimdeki bilgileri verirdim, ki bu çok fazla bir şey değildi ve siz de yolunuza devam ederdiniz. Diğer yolun seni nereye götürdüğüne bir bak."

İki hafta boyunca Gram'ın sözlerini okudum ve Paul'den onu birinci ağızdan dinledim, aramızdaki bağın güçlendiğini hissettim. Fotoğrafa olan aşkımı yeniden keşfettiğim ve Theo'yu bulduğum iki hafta.

Kendi başıma daha derine inmeseydim bunların hiçbiri olmazdı.

Annemle babam birbirinden uzaklaşıyor ve babam aralarındaki boşluğu okşuyor. Tökezleyerek kendimi onun kollarının arasına bırakıyorum.

Sesi yumuşak ve yatıştırıcı, masal sesi gibi. "Hepimizin kederi farklıdır ve sen kendi kederinle ihtiyaç duyduğun şekilde yüzleştin, bu da Gram ile ilişkinin ana ilkelerinden birini canlı tutmaktı. Bu keder asla ortadan kalkmaz ama üstesinden gelebileceğin, hatta büyüyebileceğin bir şeye dönüşebilir. Bakın ondan ne yarattınız - kendi hikayenizi onunla ördünüz. Bu onun çok hoşuna giderdi. Seninle çok gurur duyardı."

"Baba," diye inliyorum, gözlerim doluyor. Kalbim kırılıyor ve aynı anda, dalgalar halinde iyileşiyor. Gurur duyardı. Muhtemelen fotoğraflarımla ilgili tüm övgü dolu yorumları çerçeveletirdi. Ve ona bebek diyenleri de.

Beni hafifçe sarsıyor ve başımı kaldırıp onun gözlerinin de benimkiler gibi ıslak olduğunu görüyorum. "Annen ve ben de seninle gurur duyuyoruz. Yüzünde o gülümsemeyle eve dönmek için her ne yapman gerekiyorsa, buna değdi. Artık bize yalan söylediğin için o kadar da kızgın olamam, çünkü bak sana ne getirdi."

Gözlerimi kapatıyorum ve yemin ederim yakaladığım tüm görüntüleri kullanarak gözlerimin arkasında bir film gibi oynadığını görüyorum. Çok güzel, acı veren kısımları bile.

Bu benim yaptığım bir hata değil. Bu benim hayatım.

Zihnim Theo'ya geri dönüyor. O arka bahçede, tek başına. Ben, uzaklaşıyorum.

"Hey, bir düşünsene, bu hafta Tahoe'da bir işin var," dedi annem düşüncemi bölerek. "Sen gitmeseydin bu olmazdı ve eminim bunun devamı da gelecek."

"Tabii ki işten bahsedeceksin," diyorum kızmadan.

"Seni seviyorum ama Peloton odamı da geri istiyorum." Gülüyorum, yüzümü siliyorum. "Üzerinde çalışıyorum."

"Seni seviyorum, Fasulye," diyor babam ve ikisi de bana sıkıca sarılmak için eğiliyorlar. İçimde parçalanmış bir şeyleri onarıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve sırayla yanaklarından öpüyorum.

Destekleri sonsuz ve bir şekilde Theo için daha çok üzülmemeye neden oluyor. Onun da benden bunu almasını istiyorum. Sadece ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

I DON'T HEAR FROM THEO ON TUESDAY, AND BY WEDNESDAY I'M HUZURSUZ. Yarın Tahoe'ya gidiyorum ama oturup beklersem kapısına dayanacağımdan ve kapıyı açması için yalvaracağımdan korkuyorum. Gerçek ve mecazi anlamda.

Her nasılsa kendimi Paul'un kapısında buldum.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor, sonra gülümseyerek rahatlıyor.

"Noelle, içeri gel."

Üst üste üçüncü gün ağlamaya başlıyorum ve gülümsemesi dağılıyor. Yumuşak bir endişe sesi çıkarıyor ve beni kucaklıyor.

"Seni özledim," diyorum açıklama olarak, çenemi hırkalı omzuna yaslayarak.

Bu sadece bir parçası. Theo'yu özlüyorum. Baloncuğumuzda olmayı, Paul'ün hikayeler anlatan sesini dinlemeyi özlüyorum. O hayatın büyüsunü özlüyorum.

bunda da özel bir şey inşa ettiğimin farkındayım.

Saçlarımı okşuyor, yumuşak yanağını şakağıma yaslıyor. "Ben de seni özledim, tatlım. Lütfen içeri gel, tamam mı? Oturalım."

Beni oturma odasına götürüyor ve bana Theo'yu hatırlatacak hiçbir yere bakmamaya çalışıyorum. Daha genç ve gülümsemesi daha kolay ele geçen fotoğraflarının olduğu galeri duvarına değil; bahçıvanlık oynarken onu bırakıp gittiğim, o zamandan beri parmaklarımın her kıvrımını ve eğimini izlediği o güzel sırtını sergilediği arka güverteye değil. Şu anda Paul'e bakmak bile zor - Theo'nun altmış yıl sonraki yüzü.

"Özür dilerim, yeni geldim. Aramam falan gerekirdi."

Ya da en azından Theo'nun burada olmadığından emin oldum, her ne kadar bir yanımda umutsuzca burada olmasını istese de. Televizyonda sessizce oynayan bir beyzbol maçı dışında ev hareketsizdi.

Paul kanepenin ucuna oturuyor ve ben otururken bana daha iyi bakacak şekilde eğiliyor.

"Kesinlikle sorun yok. Daha sonra poker arkadaşlarım gelecek ama vaktimiz var."

Başımı sallıyorum ve ellerimi kalçalarımın altına gezdiriyorum. "Theo ile konuştun mu bilmiyorum. . ."

"Evet, elbette," diyor, ifadesi kasvetli bir hal alıyor.

"Buraya senden bilgi almaya ya da onun hakkında konuşmaya gelmedim." Paul başını sallarken gözlerinde hayal kırıklığının parladığına yemin edebilirim. "Ben ... aslında bahsettiğin son mektubu okuyabileceğimi umuyordum."

Yüzü aydınlanıyor. "Ah, ben de bunu bekliyordum."

Bir yığın fotoğraf kitabının bulunduğu sehpanın altına uzanıyor. En üsttekini çekip çıkardı ve Zion'un muhteşem bir manzara fotoğrafının olduğu sayfayı açtı. Tam olarak Angels Landing, o kadar yüksekteydim ki Gram'a ulaşabileceğimi hissediyordum. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor; bunun üzerinde bir mektup yatıyor, ancak diğerleri kadar eskimiş görünmüyor.

Paul başını sallıyor, ben de alıyorum ve üç sayfayı dikkatle açıyorum.

"Kathleen'in Vera ve bana bir düğün hediyesi ve bir not gönderdiğini söylediğimi hatırlıyor musun bilmiyorum?"

Bu anıyı zihnimden söküp atmam bir saniye sürüyor. "Yolculuğumuzun ilk gününde bundan bahsetmiştin."

"Evet, aynen öyle. Şimdi, bunların bir kısmı konuyla ilgili olmayacak çünkü eski üniversite arkadaşlarımız hakkında dedikodu yapıyor. Ama senden bahsettiği kısmı okursan çok sevinirim."

Nefesim göğsümde sıkışıyor. "Benim hakkımda mı konuşuyor?"

"Tüm torunları," diye onaylıyor, gözleri parlıyor. "Bu kısım bütün bir sayfa boyunca sürüyor. Sadece sana ayrılmış bir paragraf var."

Thomas'ın paragrafının fotoğrafını çekip ona mesaj atmak için aklıma bir not alıyorum. Ama önce Paul'ün eli omzumdayken benimkini okuyorum:

Bir de Noelle var. Şimdi size bir sır vereceğim: Favorilerimizin olmaması gerektiğini biliyorum ve bir torununuz olduğu için bu sizin için kolay. Ama eğer bir favorim olsaydı, bu benim tatlı kızım olurdu. Ona baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. O benim gölgem, her zaman beni odadan odaya takip ediyor. Eğer oturuyorsam, kucığımdadır. İnsanlar birbirimize benzediğimizi söylüyor ama o benden çok daha cesur. Çok meraklı. Her şeyin içine giriyor! Ve bir şeyi gerçekten istediğinde, asla ama asla vazgeçmez. Bunu tüm torunlarımda hissediyorum ve yılların geçmesini dilemek istemiyorum - her dakika harika - ama büyüdüğünde ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Her ne olursa olsun, muhteşem olacağını biliyorum.

Bitirdiğimde kelimeler bulanıklaşmıştı ve mektubun üzerine eğilerek onu göğsümde tuttum. Kalbimin üzerine. Birbirime dikiliyorum ama lanet olsun, acıyor.

Paul elini sırtımda gezdirirken ben sadece büyükannemi kaybettiğim için değil, onun bana verdiği sevgi için de ağlıyorum. Ben kendime güvenmezken bile onun bana olan inancı için ve bunu yeniden bulduğumu fark ettiğim için. Bunu kendi sözleriyle görmek, sanki doğrudan ondan bana fısıldanan bir sır gibi, acı verici olduğu kadar mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şeydi ve bir şekilde bunu biliyordu.

Paul ve Gram'ın hikayesinden öğrenebileceğim bir şey varsa, o da düşüp tekrar kalkabileceğim, bırakabileceğim ve denemeye devam ettiğim sürece başka bir şeye tutunmak için hala çok geç olmayacağıdır. Eninde sonunda huzur tam da olması gerektiği zamanda gelecektir.

Büyükannemin gitmesinden nefret ediyorum; bunu asla atlatamayacağım. Ama onu yakınımda tutmak için daha fazla sır kazmama gerek yok, çünkü o *her yerde*. Ben kendime rehberlik ederken o bana rehberlik ediyor.

Paul'ün sesi düşüncelerimi usulca kesiyor. "Ben de ona bir mektup yazdım, hem hediye için teşekkür etmek hem de en sevdiğim torunumu övmek için."

Yüzümü siliyorum, kendimi toparlayabilmek için saçlarımın aramızda perde olmasına izin veriyorum. Theo hakkında konuşmak istemediğimi söylememe rağmen, gerçek şu ki herhangi bir kırıntıya açım.

Sessizliğimi konuşmaya devam etmem için bir rica olarak algılıyor. "Tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum çünkü uzun zaman önceydi ve zihnim eskisi gibi değil."

"Evet, doğru," diye alay ediyorum, huysuzca gülerek.

Devam ederken sesindeki eğlence açıkça belli oluyor. "Ona Teddy hakkında her şeyi anlattım - ne kadar zeki olduğunu, beş yaşında bile ne kadar odaklandığını. Ama bundan daha önemlisi, ne kadar çok gülümsediğini. Ne kadar sevgi doluydu."

Saçlarımı geriye itip ona bakıyorum. Beni yakından izliyor.

"Talihsiz iş durumuna rağmen son birkaç haftadır o beş yaşındaki çocuğu gördüm," diyor. "İkinizin her geçen gün daha da yakınlaşmasını ve çok özel bir şey inşa etmenizi izledim. Kendini uzaklaştırmaya çalıştığında zorlandığını biliyorum ama sahip olduğunuz şey tutunmaya değer."

Babamın söylediklerinin öyle bir yankısı ki beni hayrete düşürüyor.

Bırak ya da dayan. "Bana güvenmiyor," diye fısıldadım.

"Size güveniyor. Sahip olduklarının elinden alınmayacağına güvenmiyor." Başını sallar. "Eğer bu senin için değerliyse Noelle, o zaman oğlumuza karşı sabırlı ol. Kendi mutluluğunu kabul etmesi üç kat daha uzun sürüyor çünkü buna sahip olmasına izin verildiğini hiç bilmedi."

Kelimeler aramıza giriyor, günlerdir sızısı dinmeyen kalbimi sarıyor.

"Tamam," diyorum sonunda. Bu tutup tutamayacağımı bilmediğim bir söz. Benim için buna değer ama Theo için değer mi? Bunun cevabını hâlâ bilmiyorum.

Paul bizi daha az işlenmiş başka konulara yönlendiriyor, bana kahve ve kurabiye ikram ediyor. Ayrılmak için ayağa kalktığımda güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyordu.

"Bu kadar geç kalmak istememiştim," diyorum ön kapıya doğru yürürken. "Yarın şu tatil köyüyle çalışmak için Tahoe'ya gidiyorum, o yüzden toplanmam gerek." Ona alaycı bir sırıtış attım. "Yine mi?"

"Nasıl gittiğini bana bildirir misin?"

Eşikte durakladım. "Sorun olur mu? Theo ile işler yolunda gitmese bile mi?"

Bana bir bakış atıyor ve son bir kez sarılmak için beni kendine çekiyor. "Sen onundun," diye fısıldıyor. "Şimdi sen de benimsin."

Caddede ilerlerken ağlamakla o kadar meşgulüm ki köşeyi dönen kırmızı ışığı neredeyse kaçırıyorum. Ama sonra görüyorum ki Betty'nin direksiyonundaki Theo, Paul'e doğru gidiyor. Gözlerimiz ön camlarımızda buluşuyor ve aramızda elektrik yayılıyor. O kadar telaşlıyım ki ayağım gaza basıyor ve onu geçiyorum. Yavaşlamıyorum, ama durup durmayacağını görmek için dikiz aynamdan izliyorum. O durmadı, ben de durmadım. Kalbim tamponuna yapışmış gibi hissediyorum; arka lambaları uzaklaştıkça çektikçe çekiyor.

Sonra köşeyi döndüm ve o gitmişti.

Ailemin garaj yoluna girdiğimde, beni bekleyen bir mesaj vardı. Theo'dan.

I want to be the person you said you need.

Ne söyleyeceğimi düşünerek yanaklarımı siliyorum. Sonunda, çok
You already are, Spencer. I just need you to trust that. And me.

basit: Cevabını bekliyorum ama cevap gelmiyor.

Thirty-One

THANK YOU SO MUCH FOR EVERYTHING, NOELLE," EUNICE, THE resort'un pazarlama direktörü, beni lobiye geri götürürken şöyle diyor. "Nihai ürünü görmek için sabırsızlanıyorum. Paylaştığınız kareler çok güzel."

"Böyle bir manzarayla çalışırken bunu yapmak zor değil." Büyük bir güverteye, pırıl pırıl bir havuza ve onun ötesinde Tahoe Gölü'nü bu kadar güzel kılan yüksek ağaçlara ve sarp dağlara bakan tavandan tabana pencereyi işaret ediyorum.

"Ciddiyim ama." Siyah perçemini gözlerinden dışarı itiyor. "Sen seyahatleyken erkek arkadaşımın telefonlarımıza yapışıp kaldığımızı söylediğimde abartmıyorum. Hikayenize aşık olduk ve fotoğraflarınız çok büyüleyici. Sosyal etkileşiminizin olağanüstü olduğundan bahsetmiyorum bile, bu yüzden patronuma kolay bir satış oldunuz."

Benzer şeyler söyleyen yorumlar okumuştum ama bizzat duymak çığınca. Etrafta kimse yokken kendimi çimdiklemem gerekecek. Bugün gerçeküstü bir gündü.

Keşke bunu Theo ile paylaşabilseydim. Dün bana mesaj attı: **goodluck** Tahoe, Shep. You're going to blow them away. Ona sık ağaçların arkasına düşen gün batımının bir fotoğrafını gönderdim ama karşılığında sadece kalpli bir fotoğraf aldım.

Gözlerimi kırpıştırarak, "Bu gerçekten çok hoş, teşekkür ederim. Seninle harika bir gün geçirdim."

"Ben de sana. Sen bir rock yıldızıydın." Eunice saatine bakarak kaşlarını çattı. "Gitmem gerek ama sana bir konuda danışmak istiyorum. Yarı iş, yarı kişisel bir konu."

"Tabii ki."

"San Francisco'da bir kahve dükkanı açacak olan bir arkadaşım var. Tüm sosyal platformları için mekanını ve menüsünü çekecek birini arıyor" diyor. "Programınızın nasıl olduğundan emin değilim ama bilgilerinizi ona iletmemin bir sakıncası var mı?"

Soğukkanlılığımı korumak için çok çalışıyorum, "Evet, bu harika olur." diyorum.

Bu sırada bedenimin içinde havai fişekler patlıyor ve araba alarmları çalıyor. Bu işi bitirirken potansiyel bir işim olabilir.

Daha önce ulaşmaya korktuğum her şey. Theo'nun sesi kafamın içinde yankılanıyor, kendini beğenmiş ve gururlu: *Sana söylemiştim*. Bunu bizzat duymak için her şeyimi verirdim.

"İnanılmaz!" Eunice cıvıldıyor. "O halde, gecenin geri kalanına devam etmenize izin vereceğim. Her şey için tekrar teşekkürler. Son görüntüler için sizinle irtibata geçeceğiz. Ve Pazartesi günü sponsorlu içerik programınızı yeniden gözden geçirelim."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Vedalaşıyoruz ve ben asansöre doğru yürüyorum, göğsümde huzursuzluk büyüyor.

Şu anda aramak istediğim ilk kişinin Theo olması bir şey ifade ediyor, değil mi? İsteddiğim *onun* desteği. Ona söylediğim her şeye karşılık olarak bana çok şey verdi ve bunun gerçek olduğunu biliyorum. Neler yaşadığını bana anlatmamış olmasından nefret ediyorum ama kendini benden tamamen uzak tutmadı. Onu aşık olacak kadar gördüm. Bu da gerçek.

Paul bana Theo'nun mutluluğunu kabul etmesinin üç kat daha uzun sürdüğünü, çünkü mutluluğa sahip olmasına izin verildiğini bilmediğini söyledi. Şimdi anlıyorum ki, başarısızlıklarını kabul etmesi yarı yarıya daha uzun sürüyormuş, çünkü tek duyduğu buymuş.

Kafamın içinde Enzo'nun sesini duyduğum ve bana fotoğrafçı olmak için yeterince iyi olmadığımı söylediği onca yılı düşünüyorum. Bu, onunla sadece bir yıl çalıştıktan sonraydı ve sonucu yıkıcı ve kalıcıydı. Theo'nun babası

Theo'ya hayatı boyunca yeterli olmadığını söylüyor. Sesi Theo'nun zihninde ne kadar derin olmalı? Kalbinde? Bunu *benim* sesimden de duydu mu?

Gerçek ya da algılanan tüm başarısızlıklarımı sevgi ve destekle kabul eden kendi ailemi düşünüyorum. Beni bunun için yargılamayan ailemi. Pazartesi günü Theo'nun yanına gittiğimde, Paul dışında onu olduğu gibi kabul eden birinin olmadığını fark edemedim. Hem parlak hem de gölgeli her köşesini seven biri.

Sonra aklıma geçen günlük mesajı geldi: *İhtiyacın olduğunu söylediğin kişi olmak istiyorum*. Ona zaten öyle olduğunu, buna güvenmesini söyledim. Ama güvenebileceği çok az şey var ve şimdi ona *neden* güvenmesi gerektiğini söylememek büyük bir hata gibi geliyor.

Asansörden çıkıyorum, kalbim güm güm atıyor. Yarın sabah yola çıkmam gerekiyor ama ona söylemem gereken çok şey var ve hiçbiri bekleyemez.

Koridorda hızla yürüyüp odama girerken fotoğraf makinesi çantam kalçama çarpıyor. Ailemden, Sadie'den ve Thomas'tan gelen mesajları şimdilik görmezden gelerek telefonuma yöneliyorum.

Bunun yerine Theo ile aramızdaki mesajlaşmayı açıp yazmaya başlıyorum.

I meant it when I said you're already the person I need, but I didn't tell you why and I want you to hear how amazing I think YOU are.

Koridordaki koşuşturmamdan, korku ve heyecandan utanç verici bir şekilde nefes nefese kalmış bir halde durup herhangi bir metin baloncğunun çıkıp çıkmayacağını bekliyorum. Hiçbir şey yok, ben de devam ediyorum.

So much happened today. I took kickass photos. The marketing director loved me. She's giving me a referral to someone in the city who may hire me. It was a pinch-me moment, a perfect one except for one thing—you're not here for me to share it with. You were the first person I thought of calling. You're the one I want to tell everything to. I don't regret sharing what I did with you, even if it seemed like it on Monday. You make me feel safe. I just want that feeling for you.

Ellerimle birlikte dizlerim de titriyor. Yatağın kenarına oturup dudajımı çiğniyorum. Hâlâ bir şey yok. Derin bir nefes alıyorum ve tekrar dalıyorum. Tanrım, bu çok uzun. Bu bir-

Bir mektup. Bir *aşk* mektubu. Ama en önemli şeyleri yüzüne karşı söyleyeceğim.

I was supposed to come home tomorrow, but I'm driving home right now and I'm going to show up at your door. I know I said I was scared to give you any more of my secrets until you gave me something back, but these aren't secrets. It's just the truth. You have 3.5 hours to decide if you want to open the door when I knock.

Hâlâ cevap vermiyor. Gördüğünü gösteren hiçbir baloncuk yok, ya gözlerini deviriyor ya da içlerinde kalpler var. Bunun hangi yöne gideceğini belirlemek için yüzünü görmem gerekiyor.

Kalbimin çılgın temposuyla dakikalar içinde çantamı hazırlıyorum ve kapıyı açarken bavulumu arkamdan çekiyorum.

"Lanet olsun!" Kapı aralığındaki uzun bedene doğru çılgık atıyorum ve geriye savruluyorum. Topuğum bavulun kenarına takıldı ve geriye doğru devrildim.

-

Ama Theo uzandı. Beni kolumdan tutup sıkıca kavradı ve ayaklarımın üzerinde sabit durana kadar beni çekti.

"Beklediğim tepki bu değildi," diye mırıldanıyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ellerimi serbest bırakıp gerçek olup olmadığını kontrol edebilmek için çantamı bırakıp fotoğraf makinesi çantamı indiriyorum. Avuçlarımı göğsüne bastırıyorum, kaburgalarının arkasında kalbinin ağır ve hızlı atışını hissediyorum. "Sana geri dönmek üzereydim!"

Gülümsüyor ama gülümsemesinin ardında bir endişe var, gözlerinin kenarları geriliyor. "Senden önce davrandım."

"Tam senlik," diye mırıldanıyorum kalın boğazımdan.

"Beni buraya davet etmiştin, hatırladın mı?" diye soruyor, bir adım daha yaklaşarak. "Yoksa bu davetin süresi doldu mu?"

"Hayır. Süresi dolmadı." Ellerim üzerindeyken bile burada olduğuna inanmak zor. "Beni nasıl buldun?"

"Thomas ve Sadie."

Aman Tanrım. Thomas bu konuda sonsuza dek kendini beğenmiş olacak. Theo'nun ifadesi ciddileşiyor.

"Söyleyecek çok şeyim var."

"Ben de istiyorum." Parmaklarım yumuşak gri gömleğinin içine kıvrılıyor ve onu yaklaştırmaya teşvik ediyor. Yaklaşıyor, bu hareket yüzündeki umut kadar kararsız. "Sana bir roman mesajı attım, aslında."

"Park ettikten hemen sonra gördüm." "Theo, ben-"

"Önce ben," diye araya giriyor ama o kadar nazik ki gözlerim doluyor. "Bunca yolu geldiğimden beri."

"Önce senin almaya çalışman çok tipik ama-" Güldüğünde gülümseyerek ara veriyorum. "Devam et."

Theo hemen ayılır. "Pazartesi günü söylediklerim ve kendimi nasıl kapattığım için özür dilerim. Durumlarımızın aynı olmadığını söylediğimde kendimi daha iyi ifade edemediğim için özür dilerim. İş kayıplarımızı kastetmemiştim Noelle. Onlardan sonra olanları kastettim."

Sessizce başımı sallıyorum, böylece gerçekten dinlediğimi anlıyor.

Boğazının arkasından sinirli bir ses çıkarıyor. "Senin güçlü bir destek sistemin var ve ben yalnız olmaya alışkınım. Geçmişte bu şekilde olmak benim için daha iyiydi ama şimdi kötü şeyleri tek başıma ele alıyorum. Bunun bana karşı kullanılmayacağına güvenmek benim için zor. Olanları bilseydin beni istemeyeceğini düşündüm, bu yüzden sana söylemeyerek kaçınılmaz olanı ertelediğimi sandım."

"Seni istiyorum. Ne olursa olsun."

"Biliyorum. O noktaya gelmem biraz zaman aldı. Söylediklerini sindirmem ve yaşadığım bunca şeye rağmen benimle birlikte olmak istediğini fark etmem gerekti." Şakağımdaki saçları karıştıran yumuşak bir nefes veriyor. Sözleri kalbimin üzerinde aynı şekilde hareket ediyor - rahatlatma getiren serin bir fısıltı. "Seni beklettiğim için özür dilerim."

"Ben de özür dilerim," diyorum. "Bu kadar önemli bir konuda bana güvenmenin daha uzun sürebileceğini fark edemediğim ve seni hazır olmadan paylaşmaya zorladığım için. Zaten boktan olan bir durumu daha da kötüleştirdim."

"Yaralandın."

"Sen de öyleydin. Benim acım seninkinin yerini tutmaz." Gözlerindeki bakışla boğazımda bir duygu kabarıyor; tanıdığım ama adını koymasını istediğim güçlü bir şefkat. Theo bekliyor, benim ona karşı olmam gerektiği kadar sabırlı, onun

ellerim kollarımı süpürüyor. "Birbirimiz ve olaylara nasıl tepki verdiğimiz hakkında öğrenmemiz gereken çok şey olduğu açık, ama ben senin-" Başımı sallıyorum. "Artık onlara sır demeyeceğim. Senin gerçeklerin, sanırım, onları bana vermeye hazır olduğunda."

"Bundan bahsetmen komik." Gözleri yanımdan geçip odanın içine daldı. "İçeri girebilir miyim?"

Öne doğru adım atıp çenemi geriye doğru eğdiğinde onu geri itiyorum. "Önce bana düzgün bir merhaba diyebilir misin?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Giriş ücreti bu mu Shepard?" "*Evet,*" diyorum sabırsızca, sessizce güldüğünde gülümsüyorum.

Ama eğlencemiz kısa sürdü. Çenemi kavırıyor, parmakları yanağımda gezinerek beni kendisine getiriyor. Dokunuşu beni ateşliyor ve bu kadar yakinken bunu görebiliyor. Ağzı benimkine değmeden hemen önce kıvrılıyor.

Sessiz, muhtaç bir ses çıkarıp gömleğini ellerimin arasına alıyorum. Adımı iç çekerek söylüyor, beni usulca bir kez öpüyor ve sonra tekrar öpüyor. Daha yakına itiyorum, ama o hafif tutuyor. Hasta.

"Merhaba," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Merhaba," diye çıkmayı başarıyorum.

"Bugün iyi geçti mi?"

Gözlerim doluyor. Tabii ki bunu soracaktı. "Evet, harikaydı."

Gamzesini alıyorum, parlak, gururlu bir gülümseme. "Öyle olacağını biliyordum."

"Sana söylediğim için şimdi daha gerçekçi oldu." Yanağımdan bir damla yaş süzölmeye başlıyor ama Theo onu yakalamak için orada.

"O duyguyu tanımak üzereyim," diyor merak ettiğim özel bir gülümsemeyle. Ama beni tekrar öpüyor, sanki bunun gerçek olduğundan emin olmak istiyormuş gibi oyalanıyor. "Hadi gidip konuşalım."

Bavullarımı kapıda bırakarak bizi kanepeye götürüyor ve daha önce fark etmediğim bir çantayı yere bırakıyor.

"İş konusunda nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

Bana bir bakış atıyor ve bir dosya çıkarıyor, sonra bileğimden tutup beni kanepeye çekiyor.

"Çok fazla ama iyi olacağım," diyor. "Anton ve Matias ile garip bir şekilde medeni bir konuşma yaptım ve babamla da sert bir konuşma

yaptım."

"Ne oldu?"

"Ona büyükbabam ve benim seninle yaptığımız geziden bahsettim. Aile şirketimizin tüm internete yayılmasından pek hoşlanmadı." Yüzümü buruşturuyorum ama Theo başını sallamakla yetiniyor ve şaşırtıcı bir şekilde bu durumdan rahatsız olmamış görünüyor. "Bundan nefret edeceğini biliyordum. Ama *ben* etmedim. O iki hafta benim için ve büyükbabam için her şey demektir ve bu önemli."

Sesindeki çelikten dolayı kalbim sıkışıyor.

"Her neyse, işimle ilgili olanlara odaklanmak için bu konuyu geride bıraktı. Rühayı bırakmakta benden daha çok zorlanıyor ama ona bırakması gerektiğini söyledim. Bunu yapana kadar onunla konuşmayacağım. Onun sesi kendi kafamın içinde benimkinden daha yüksek olamaz, anlıyor musun?" Bakışları benimkilere kilitleniyor. "Ve benim köşemde onu bastırmaya yardımcı olacak insanlar var."

Ona yaklaşıyorum, göğsüm sıkışıyor. Bu çok büyük bir adım ve gözlerinden bunu bildiğini, nihayet bu sınırı dikerek bir miktar ağırlığın kalktığını görebiliyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Bunu geçen seferki gibi kusacakmışsın gibi söylemedin," diyor sırtarak. "İlerleme var."

Sulu gözlerimi deviriyorum, sonra bakışlarımın yüzünde gezinmesine izin vererek onu değerlendiriyorum. "Gerçekten iyi misin?"

"Şimdi daha iyiyim" derken sesi de aynı derecede alçak çıkıyor.

Geçtiğimiz haftalarda yaptıklarımıza eklenen bir iplikle aramızda örülen uzun bir ana yakalanıyoruz. Görünmez. Kırılmaz.

Yine de duymak istediğim daha çok şey var, bu yüzden elimi kalçasında gezdirerek bizi o anın dışına itiyorum. Parmaklarım kucağındaki dosyaya sürtünüyor. "Yeni keşfettiğin özgürlüğünle neler yaptığını anlat bana."

"Ben, ah," diye başlıyor, isteksiz bir eğlenceyle elini çenesinde gezdiriyor, "aslında dünü TikTok'un nasıl yapıldığını anlamaya çalışarak geçirdim."

Gözlerim açıldı. "Ne? Neden?"

"Senin için bir tane yapmak istedim." Yüz ifadesi utangaç bir hal alıyor. "Seninki kadar iyi bir şey yapmak görüldüğünden daha zor, bu yüzden sonunda pes ettim ve B planına geçtim."

"B planı nedir? Aslında, A planını anladığımdan bile emin değilim."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "A planı kalbimi ortaya koyduğum bir videoydu. B planı da aynı, ama umarım yorum bölümünde daha az trol olur."

Boğazım çok sıkışık, kalbim inanılmaz derecede dolu. "Söz vermiyorum."

Theo sırtıyor, çabucak nazik bir kıvrıma dönüşen umutlu bir şey. "Çarşamba günü büyükbabamı görmeye gittim. Beni gördün, yani biliyorsun."

"Evet."

"Uzun uzun konuştuk." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve saçlarını dağınık bırakıyor. "Çok uzun. O kadar uzun ki sonunda poker oyununu iptal etti. Söyleyecek çok şeyi vardı, ki bu seni şaşırtmayacaktır."

"Yüzde sıfır şaşırdım."

Gözleri zihinsel bir fotoğraf çeker gibi yüzümde geziniyor. "Sen ve büyükbabam bana düşünecek çok şey verdiniz. Başarımı nasıl gördüğümü, başkalarının nasıl gördüğünü, neyi hak ettiğimi düşündüğümü ve nasıl büyüdüğüm yüzünden kendimi nasıl sabote ettiğimi." Elini tutmak için uzandım ve parmakları benimkilerin arasından geçerken yere baktı. "Ama büyükbabam beni karanlık odasına götürüp *sana* göstermek istediğim resimleri gösterene kadar, kendimi toparlamazsam neleri kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğumu gerçekten anlamamıştım."

Elim onun elinin etrafında sıkılaşıyor. "Beni kaybetmeyecektin."

"Yapabilirdim," diyor sessizce. "Belki hemen değil ama eninde sonunda. Senin için o adam olmak istiyorum, ama *kendim* için de öyle olmak istiyorum. İkimiz de bizi olduğumuz gibi isteyen biriyle olmayı hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerim doluyor.

"Büyükbabamın bizim fotoğraflarımızı nasıl çektiğini hiç fark ettin mi?" diye soruyor aniden.

Kaşlarımı çattım. "Belli belirsiz."

"Takipçi çok şey aldı, çünkü ne yakaladığını bizden önce biliyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

Gülümsemesi o kadar yumuşak ki kırılacakmış gibi görünüyor ve onu rahatsız etmek istemediğim için nefesimi tutuyorum. "İzin ver sana göstereyim."

Thirty-Two

MY EYES DROP TO THE FOLDER IN THEO'S LAP. HE PUTS A HAND üzerinde, damarları derisinin altında yol haritası çiziyor. O el vücudumun her yerindeydi ve şimdi kalbimi tutuyormuş gibi hissediyorum.

"Kendime sakladığım şeyler vardı," diyor. "İşimle ilgili şeyler, ama başka şeyler de. Sorun olmazsa şimdi anlatmak istiyorum."

"Tamam," diyorum belli belirsiz.

Dosyayı açıyor ve bakışlarım en üstteki resme kilitleniyor. Theo ve ben, ilk fotoğrafımı çektiğim gün Tunnel View manzarasındayız. Profilden çekmişim, fotoğraf makinem ellerimde. Daha yeni indirdiğim belli ve manzaraya hayretle bakıyorum. Theo birkaç metre ötede beni izliyor. Yüz ifadesi benimkiyle aynı, ama bana bakıyor.

"İşte, korktuğun halde o fotoğrafı çektiğin için ne kadar gurur duyduğumu düşünüyordum," diyor Theo, sesi kulağımda kısık. "İki hafta içinde yüzleşmek zorunda kalacağım bir enkazdan kaçtığım için ne kadar korktuğumu düşündüm. Keşke ben de senin gibi cesur olabilseydim ve keşke bunu sana söyleseydim."

"Theo-" Ben mırıldanıyorum ama o başını sallayarak ilk resmi yere bırakıyor.

"Dahası da var."

Bir sonraki Ölüm Vadisi'ndeyiz. Birbirimize yakın duruyoruz, birbirimizi yansıtıyoruz. Omuzlarımız birbirimize doğru kıvrılmış. Ona bakıyorum, gözlerim kocaman, tamamen dalmışım. Theo'nun elleri ceplerinde, vücudu benim alanıma doğru eğiliyor. Sanki bana uzanmak istiyor ama buna izin vermiyor.

"Bu, bana Where To Next'in adını sorduğun zamandı," diyor. "Büyükbabam söyledi ve bana soracağını *biliyordum*. Her zaman dikkat ediyorsun. Bu konuda konuşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim ama bir şekilde fark ettin."

Paul ile yaptığı seyahatlerin şirketin temelini oluşturduğunu söylediğinde yüz ifadesi yumuşadı. Bunun onun için ne kadar önemli olduğu açıktı.

Theo, "Where To Next'in benim için defalarca ödeme anı olduğunu söylemeni asla unutmayacağım," diyor. "Niyetimi başka hiç kimsenin, hatta Anton ve Matias'ın bile göremediği şekilde gördün ve bunun benden alınacağını bilmek canımı yaktı. En başta ne yapmak istediğimi anlayan bunun bir kısmını ortadan kaldırdı ve keşke bunu sana o anda söyleseydim."

Artık tamamen ağlıyorum ama Theo durmuyor. Sanki sel kapıları açık ve her şey bir anda dökülüyor. Bu bir sırların temizlenmesi.

Bir sonraki fotoğrafta Zion'da yüzme havuzundayız. Bağdıktan sonra suya yeni girdik ve Paul'e bakıyoruz, o kadar yakınız ki omuzlarımız birbirine değiyor. Suyun altında bacaklarımız birbirine dolanmış görünüyor.

Theo'nun başparmağı köşeyi düzeltiyor. "O gün, neler yaşadığımı sana anlatmakla oyalandım. Senin de bir şeyler yaşadığını anlayabiliyordum ve bir yanım beni anlayacağını biliyordu. Ama şirketin değişmesinden bahsederken, kariyerimi takip ettiğini ve *inandığım* bu şey için savaştığım için benimle gurur duyduğunu söyledin. Mücadele *edemeyeceğimi* söyleyemezdim. Çoktan bitmişti. Kendimi yalancı gibi hissettim ama seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Yapmazdın."

"Bunu artık biliyorum." Saçlarına bir öpücük kondurmak için eğiliyor, ıslak yanaklarımı bir parmak eklemiyle okşuyor. "Ama korkuyordum. Senden kaçmak istemedim. Aramızdaki ilişkiye henüz güvenmiyordum."

Paul'ün çektiği diğer fotoğrafları karıştırıyoruz ve farkına vardığım şey kalbimde bir şimşek çakmasına neden oluyor.

En büyük sırrını sakladı ama bana çok daha küçüklerini verdi. Gerçek burada ortaya çıkıyor. Tozlu kırmızı patikalarda yan yana yürüdüğümüz sessiz anlar var, Theo'nun eli elimde geziniyor

geri döndüm. Where To Next'in sıradan detaylarından, fotoğrafçılığımın bahsettik, lise saçmalıkları üzerine tartıştık. Theo'nun doğrudan kameraya baktığı bir kare var, Paul'e olan katıksız sevgisi yüzünden okunuyor. Kırılganlığını ortaya koyarken ilişkilerinin her hassas parçasını görmeme izin verdi. Onların aşkını paylaşmama izin verdi, bunun beni de iyileştireceğini biliyordu.

Ona her şeyi itiraf ettiğim ve onun da bana karşılık verdiği gecedan önce Sedona'daki arka verandada dans ederken çekilmiş bir fotoğrafımız var. Bu onun durumuyla ilgili değildi ama bana beni nasıl gördüğünü anlatırken kendi isteklerini de açığa vurdu. Geriye dönüp baktığımda, bu sözlere kendisi için ne kadar inanmak istediğini ve muhtemelen bunları duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyorum.

Parmağımı birbirine dolanmış bedenlerimizin üzerinde gezdiriyorum. "İşini kaybettiğini bana söylememiş olman canımı yaktı. Ama kendini tamamen geri çekmedin ve bunu yapacak kadar bana güvenmiş olman çok şey ifade ediyor."

"Sana güveniyorum," diyor sessizce, sonra son resmi alıyor.

Theo'nun Zion'daki Angels Landing'in tepesinde beni çektiği fotoğraf. Hareket halindeyim, ona doğru dönüyorum. Fotoğraf biraz bulanık. İsteği üzerine ona e-posta ile gönderdiğimde bu konuda onunla dalga geçmişim ama o zaman çok sevmişim. Şimdi diğerleriyle karıştırınca daha da çok seviyorum. Fotoğrafta az önce adımı söyledi ve gözlerim *her şeyle* aydınlandı. Kendimi çok kötü anlatıyorum.

Theo sanki biliyormuş gibi gülümsüyor. "Bu benim favorim." "Nedenini söyle."

"Zirveye çıkmak için ne kadar kararlı olduğumuzu hatırlıyor musun?"

Gülüyorum. Yolun zincirsiz bölümünü geçerken dizlerimin ne kadar titrediğini ve Theo hemen arkamdayken ne kadar garip bir şekilde sakin olduğumu hala hissedebiliyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve o bir nefes veriyor. "Bunu birlikte nasıl yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Sesime güvenemeyerek sessizce başımı sallıyorum.

"Tepeye ilk sen çıktın ve tek düşünebildiğim ne kadar güzel olduğundu. Bana zamanım olsaydı ne yapacağımı sordun ve ben de

Seyahat ederdim, en önemli kısmı eklemedim." Yer değiştiriyor, elini bacağıma doluyor. Güzleri derin, dipsiz bir mavi ama çok berrak. İçlerindeki her şeyi görebiliyorum. "Seninle geçireceğimi söylemedim ama keşke geçirseydim. İlk kez şirketimden ayrıldıktan sonra beni mutlu edecek şekilde neler yapabileceğimi düşündüm ve bu senin sayende oldu. Birlikte yapabileceklerimiz yüzünden."

Theo resmi diğerleriyle birlikte masaya koydu. Bir yabancı bunlara bakıp nasıl hissettiğimizi anlayabilirdi. Tam oradaydı, her saniye aramızda büyüyordu, kabul ettiğimizde ve edemediğimizde bile.

"Noelle."

Adımı o kadar sessiz söylüyor ki, neredeyse hiç ses çıkmıyor. Fotoğrafları gösterip "İşte sana böyle aşık oldum" dediğinde göğsümde kaban duyguların aynısı sesine de yansıyor.

Nereye gittiğini biliyordum, ama bunu yüksek sesle duymak hala çarpıcı, bu yüzden dağılıyorum. Sadece birazcık. "Ben de sana bu şekilde aşık oldum."

"Bunu görebiliyorum." Yavaş, neredeyse utangaç bir gülümseme yüzüne bal gibi yayılıyor. Onu öpmek için öne eğildiğimde, tadını alabiliyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ve o da yüzümü ellerinin arasına alarak karşılık veriyor. Her kelimeyi bana rahatlamış bir şekilde veriyor.

"Keşke tüm bunları sana daha önce söyleseydim," diyor saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek. "Cesur olmaya çalışmamı kolaylaştırıyorsun ama her zaman doğru yapamayacağım. Mükemmel olamam."

"Beni dinlemiyor musun? Mükemmel olmanı istemiyorum. Yaşadığımız onca savaştan sonra Spencer, bunun beni gerçekten kızdırdığını bilmelisin."

Boynuma doğru gülüyor, boğazımı, kulağımı, yanağımı öpüyor, ta ki burnumun ucuna en dikkatli öpücüğü kondurana kadar. Güzleri faltaşı gibi açık. Benimkiler de öyle.

"Seni neden sevdiğimi söyleyebilir miyim?" Fısıldıyorum.

Geri çekilip başını sallıyor. Yüz ifadesindeki tedirginlik kalbimi kırıyor. Ama beni de güçlendiriyor.

"Her şeyden önce sen gelmiş geçmiş en iyi torunsun. Paul için her şeyi yaparsın ve birbirinize takıntılı olduğunuz çok açık. Ve o senin olsa bile,

kenara çekildiniz ve tereddüt etmeden onunla önemli anlar yaşamama izin verdiniz." Tüm bunları söylerken endişesinin eriyip gittiğini ve yanağımdan bir damla gözyaşı akmasına neden olacak kadar umutlu bir hale dönüştüğünü görüyorum. "O kadar özverilisiz ki en sevdiğin torun unvanını benimle paylaşacaksın."

Gülümsemesi ışıltı ışıltı. "Yavaşça yuvarlan."

"Tepelerden düştüğümde beni yakalıyorsun ve sadece biraz bağıırıyorsun. Gerçekten berbat bir müzik zevkin var." O itiraz etmeye başlayınca elimi kaldırıyorum. "Bu bir artı değil ama bahsetmeye değer. Kötü kısımları da iyilerle birlikte istiyorum."

Theo gülüyor ama gözleri şüphe uyandıracak kadar cam gibi.

"Ve son olarak, en kötü zamanlarımda kendim tırmanana kadar beni ayakta tuttu." Theo bana en küçük, en güzel gülümsemesiyle bakarken refleks olarak birkaç kez yutkunuyorum. Fotoğrafımızı çekecek kimsenin olmamasına seviniyorum; birbirimize o kadar aşışız ki gülünç görünüyor olmalıyız. Bu hayatımın en güzel anı. "Beni düzeltmeye çalışmadın. Sadece ben inanana kadar beni destekledin. Ben de senin için öyle olmak istiyorum Theo. Kısasa kısas olduğu için ya da ödeştüğimizi hissetmek için sırlarına ihtiyacım olduğu için değil, ne olursa olsun senin mutluluğun benim için önemli olduğu için."

"Bunu ben de istiyorum," diyor kısık sesle. "Ne kadar istediğimi bilemezsin." "Biliyorum. O kadar çok istiyorum ki."

Rahatlamış bir nefes vererek beni kucağına çekiyor ve parmaklarını saçlarıma dolayarak ağzımı kendi ağzına götürüyor. Birbirimize o kadar çok kelime verdik ki artık bundan başka yapacak bir şey kalmadı. Öpücüğünün baskısı hemen yoğunlaşıyor ve kollarımı boynuna dolayarak ona doğru sarkıyorum, kalbinin göğsümde sertçe attığını hissediyorum. Ellerinden biri sırtımdan aşağı iniyor ve tüm ihtiyacını hissedinceye kadar kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

"Seni seviyorum." Bunu söylerken inliyor, beni tam olarak istediği yerde tutmak için saçıma bir yumruk sıkıyor - tam burada, onun yanında.

Ağızına karşı gülüyorum. "Evet, öyle."

Sırıttırıyor, geri çekiliyor. Zamanımı soyunmaktan başka bir şey yaparak geçirmek istesem kirpiklerini tek tek sayabileceğim kadar yakın.

Bana sert kaşlarını gösteriyor ama artık onun tüm yumuşaklığını biliyorum. Her zamanki gibi etkililer ama farklı bir şekilde. "Senin konuşman benimkinden daha iyiydi, Shepard."

Ben de bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu bir yarışma değil, Spencer."

Sırtışlarımız birbirimizin aynası - bir tutam rekabetle birlikte coşkulu bir aşk. Biz buyuz işte.

Ama şaşırtıcı bir şekilde Theo kabul eder. "Peki, tamam. Bu sefer ikimiz de kazanacağız." Haklıydı. İkimiz de kazandık, gecenin geri kalanında ve sonrasında da.

Thirty-Three

A Year and a Half Later

I CAN'T WAIT TO FALL FACEDOWN ON THE BED AND SLEEP FOR

"Bavulumu merdivenlerden yukarı taşırken inliyorum, kollarım ve bacaklarım üç haftalık kıyafetlerin, tuvalet malzemelerinin ve ağzına kadar dolu hediyelerin ağırlığı karşısında çığlık atıyor.

Theo arkamdan, "Bu kulağa yatakta yüzüstü yatarak yapabileceğin diğer şeylerden daha az eğlenceli geliyor," diyor.

Omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum ama o kıcıma bakmakla meşgul. Cevap vermediğimde, o derin mavi gözler yüzüme doğru yöneliyor. Yakalandığı için utanmadan sırtıyor.

"On dokuz saattir yolculuk ediyoruz, Spencer. Eğer uyumaktan başka bir şey yapmayı planlıyorsan, seni şimdi elinle seksi konuşmaya davet ediyorum."

Milano'dan JFK aktarmalı uçtuktan sonra tüm eşyalarımızı yukarı taşımak Everest Dağı'na tırmanmakla eşdeğerdi. Yorgun bir hışımla çantamı sahanlığa çıkardım.

Theo bavulunu benimkinin yanına bırakıyor ve beni hemen kollarına çekerek uzun bir öpücük konduruyor.

"Hayır. Uçak, havaalanı ve bayatlık gibi kokuyorum." İtiraz etmeme rağmen, kollarımı gevşekçe beline dolayarak ona karşı eriyorum. Daha da yaklaşarak aramızdaki bağı derinleştiriyor.

Ellerinin dolaşmasına izin veriyor, belimin kıvrımını dalgınca okşuyor, parmakları genişçe açılarak belimin vadisi boyunca yukarı doğru uzanıyor, ta ki

Sonunda yanaklarımı okşamak için uzandı. Dokunuşunun yoğunluğuna şaşıyorum. Neredeyse bir gündür uçakta tıka basa doluyuz ve ondan önce üç hafta boyunca tüm İtalya'yı dolaştık. Ama beni ya beni ya da bu anı ezberliyormuş gibi öpüyor.

Geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca onun ruh halini kataloglamak için çok zamanım oldu. İş durumunun değişmesi ve bunun Anton ve daha az ölçüde Matias'la olan arkadaşlığına getirdiği mesafeyle birlikte üzerinden atmak zorunda kaldığı melankoliyi izledim. Dokuz ay önce yeniden denemeye karar verdiğinde geri dönen kıvılcımı yakından biliyorum ve şimdi birlikte çalıştığı yerel topluma etki odaklı seyahat kar amacı gütmeyen kuruluşla telefon görüşmesi yaparken düzenli olarak görüyorum. Paul ile şakalaşırken ona ayırdığı sakin şefkati, babasıyla yaptığı bir telefon görüşmesinden sonra dikkatini dağıtmak zorunda kaldığım hoşnutsuzluğu ve aileme gösterdiği sıcak eğlenceyi tanıyorum.

Bazen hazır olmadan önce paylaşması için onu çok zorladığımda hayal kırıklığına uğruyor ve ona alan tanımak zorunda kalıyorum. Bir işten eve döndüğümde gözlerindeki sessiz gururu seviyorum. TikTok etkileşimim seyahatimizden sonra katlanarak arttı ve bana sadece hayal ettiğim fırsatları sağladı.

Ama Theo'nun bu ruh hali benim en sevdiğim: açıkça hatırlamak istediği bir anın ortasında. Beni böyle kollarına çeker, bir iki dakika ya da beş dakika boyunca öper. Geri çekilmeden önce nefessiz kaldığımdan emin olur. Bazen bana ne kadar mutlu olduğunu söyler; bazen de sadece alnıma bir öpücük kondurur.

Bunu şimdi yapıyor, sonra başparmaklarını yanaklarımda gezdiriyor ve "Eve hoş geldin" diyor.

Bunu bana ilk kez bir yıl önce evine taşındığımda söylediğinde yüzünde tuhaf bir gülümseme belirmişti. Bu onun olayı haline geldi - kapıdan her girdiğimde, köşedeki dükkana yürümüş olsam bile bana sesleniyor. Merdivenlerden çıktığımda da aynı gülümsemeyi takınıyor, gamzesini utanmadan sergiliyor.

Bunu duymaktan ya da görmekten hiç bıkmadım ve evden ve sevdiğimiz tüm insanlardan uzakta geçirdiğimiz üç haftadan sonra, bu *benim* de ezberlemek istediğim bir an gibi geliyor.

"Seni seviyorum," diyorum. Theo ile olan hayatım, sonunda sadece benim için şekillendirilmiş bir alana girmek gibi. Buraya gelene kadarki yolum uzun ve çoğu zaman kafa karıştırıcıydı, ama getirisi buna değdi.

Keşke büyükannem burada olsaydı da görseydi. Ama bir şekilde, sanırım o biliyor. "Seni seviyorum Shepard," diye mırıldanıyor Theo dudaklarıma karşı.

Omzunun üzerinden saatime bakıyorum, saat dokuzu geçiyor ama açlıktan ölüyorum. "Thomas ve Sadie'nin daha önce yiyecek bıraktığını mı söyledin yoksa rüya mı gördüm?"

"Buradaydılar," diyor gizemli bir şekilde, bakışları benden öteye geçerken ağzı yukarı kıvrılıyor. Konfeti patlatıcılarıyla arkamızda durduklarını görmeyi bekleyerek dönmeye başlıyorum ama Theo yanağımı avuçlayarak dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Geriye yaslanıyorum, hâlâ kollarının çemberindeyim. Güneşten bronzlaşmış teninin altında yanakları kızarmış. Gözleri parlak, biraz da yabaniydi, ki bunun yorgunluktan kaynaklandığını düşündüm. Yol boyunca neredeyse hiç uyumadı. Aslında, *beni* neredeyse sürekli zıplayan diziyle uyanık tuttu ve ben de onu kalıcı olarak devre dışı bırakmakla tehdit ettim.

"Onlar hala burada mı?" Girişimde bulunuyorum. Gülüyor. "Hayır."

"Eşyalarımızı karıştırdıklarından falan mı endişeleniyorsun? Mas çok meraklıdır ama Sadie onu yatak odalarından ve vibratör zulalarından uzak tutması gerektiğini bilir."

"Hayır," diye tekrarlıyor. "Sadece biz yokken bir şey yaptığımı söyleyene kadar arkana bakmanı istemiyorum. Ya da biz yokken büyükbabana ve ailene benim yönlendirmemle bir şeyler yaptırdım."

"Ne?"

"Duvara yeni fotoğraflar asmak istiyordun, değil mi?" Omzumun üzerinden çenesini sallıyor ve ben de dönmeye başlıyorum. Beni tekrar kendisine yönlendiriyor.

Yanağımla avucunu itiyorum ama o beni bırakmıyor. "Aman Tanrım, bırak *bakayım!*"

Gülüyor, göğsü titreyerek benimkine yaklaşıyor. Kalbinin atışını hissedebiliyorum. Ne kadar hızlı attığını. "Lanet olsun, çok sabırsızsın. Bırak da

kurun."

"Sen bunu yapana kadar ben yaşlanmış ve saçlarım ağarmış olacağım."

İfadesinde bir şeyler değişiyor, eğlenceden umuda öyle bir geçiş oluyor ki kalbimi yumruk gibi sarıyor. "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum." Ben daha cevap veremeden devam ediyor: "Duvardaki çerçevelere yeni fotoğraflar koymak istiyordun ama o kadar meşguldün ki bunu senden almak istedim. Eve döndüğünde her şeyin tamam olduğunu görmek güzel olur diye düşündüm."

"Resimleri ve her şeyi sen mi seçtin? Hepsini tek başına mı?"

Dudağını ısırarak başını sallıyor. "Senin favorilerin olduğunu bildiğim bazılarını seçtim. Yaptığımız seyahatlerin, ailelerimizin fotoğraflarının bir karışımı gibi bir şey. İtalya'dan bile birkaç tane aldım."

İçimdeki her şey eriyor. "Sen gerçekten en iyisisin, bunu biliyor musun? Eğer bana bu kadar faydası olmasaydı, can sıkıcı olurdu."

Kendini beğenmiş bir espriyle bile karşılık vermiyor. Onun yerine sırtıyor. "Tamam. Şimdi bakabilirsin."

Dönüyorum. Duvar, çeşitli boyutlarda yirmiye yakın çerçeveyi kaldırabilecek kadar büyük. Sol üstten başlıyorum ve ilerliyorum. Paul'le yaptığımız yolculuktan yeni fotoğraflar var, daha önce orada olanların bazılarının yerini almışlar. Hafta sonu yaptığımız gezilerden, arkadaşlarla yediğimiz akşam yemeklerinden, Paul ve babamın yürüyüş arkadaşlığına dönüşen fotoğraflarından, büyükannem ve benim en sevdiğim fotoğrafımdan ve-

Ortada Theo ve benim daha önce görmediğim dört çerçeveli resmimiz duruyor. Beynimin neye baktığımı anlaması bir saniye sürüyor ama kalbim hemen atmaya başlıyor.

İlk resimde, Positano'da özel bir tekne turundayız ve ben kameradan uzağa bakıyorum, saçlarım arkamdan akıyor. Theo ön planda, yüzü kameraya dönük, yüzünde küçük bir gülümseme var. Elinde bir kağıt parçası var: WILL.

Bir sonraki fotoğrafta Floransa'da akşam yemeğindeyiz ve ben bir grubun çaldığı Arnavut kaldırımlı bir meydana doğru bakıyorum. Theo yine bir kağıt parçası tutuyor, yüzünde küçük bir gülümseme var. Şöyle yazıyor: SEN.

"Aman Tanrım." Gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı bile. Bir sonrakine geçiyorum.

Taormina'da plajdayız ve ellerimi gözlerime siper ederek okyanusa bakıyorum. Theo birkaç metre arkamda, üzerinde sadece mayosu var ve muhteşem görünüyor. Otelimize dönüp yatağa girdiğimizde teninin sıcaklığını avuçlarımda hâlâ hissedebiliyorum. Fotoğrafta Theo'nun tabelasında şöyle yazıyor: EVLEN.

Son resimde, Roma'da dar, pitoresk bir ara sokakta bir kafenin önündeyiz. Theo beni kollarının arasına almış ve yüzümü boynuna bastırmış. Kameraya bakıyor, gözleri o kadar sevgi dolu ki hıçkıra hıçkıra gülmekten kendimi alamıyorum. Beni tatlı bir şefkatle kucakladığı o anı hatırlıyorum. Gözlerimi kapattım ve içime çektim ve *Tanrım, hayatım çok güzel* diye düşündüm.

Resimde Theo'nun parmakları arasına sıkıştırılmış bir yüzük var ve kırmızı elbiseme doğru tutulmuş bir kağıt parçası. Şöyle yazıyor: BEN MI?

Çerçevesi camın yansımasında Theo'yu arkamda diz çökmüş halde görüyorum.

Arkamı dönüyorum, ellerimi ağzıma kapatıyorum ve sendeleyerek ona doğru gidiyorum. Resimdeki yüzüğü baş ve işaret parmakları arasında tutuyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Onunla birlikte diz çökerek ağlıyorum. Eğer bunu yapacaksak, birlikte yapacağız.

Gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. Onu seviyorum. Bu çizgilerin zamanla derinleşmesini izlemek istiyorum, o da yaşlanıp grileşene kadar.

"*Mükemmel* kelimesini kullanmadığımızı biliyorum ama son bir buçuk yıl hiç olmadığım kadar yakın geçti," diyor, gözlerinden taşan duygulara karşı savaşıırken sesi kısılıyor. "Sır saklamadığımızı da biliyorum ama hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğim bir sır değil, değil mi?"

Islak bir kahkaha attım. "Hayır, sen oldukça açıktın."

Sırıttıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Kimse beni senin kadar sevemez, Noelle. Her sabah daha iyi olamayacağını düşünerek uyanıyorum ve sonra oluyor. Asla mükemmel olmayacak ama önümüzdeki altmış yılı gerçekten çok iyi bir hale getirerek geçirebiliriz, eğer senin de istediğin buysa."

"Altmış yıl, ha?" İki ömür bile yeterli gelmiyor.

"En azından." Parmağını ıslak yanağımda gezdiriyor, sonra sessizce soruyor: "Benimle evlenir misin?"

Kollarımı boynuna doluyorum, o da gülerek sallanıyor ve bizi sabit tutmak için kollarını belime doluyor.

"Seninle *evleneceğim*," diyorum ve onu kendime çekerek onun güldüğü, benim ağladığım bir öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor bir kez, sonra parlak elması parmağıma geçirirken bir kez daha. Ben de onun ağzına, yanağına, kulağına doğru söylüyorum ki bu anı ve bana verdiği şeyi asla unutmasın.

Birkaç dakikalık baş döndürücü, coşkulu bir sevişmeden sonra Theo beni ayağa kaldırıyor.

Resimlere bakıyorum, bir gün birinin onları bulacağını hayal ediyorum. Hikâyemizi öğrenmek istiyor. "Bütün bunları benim haberim olmadan nasıl yaptın?"

Onları değerlendirirken eli rahatlatıcı vuruşlarla sırtımda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "Nerede olduğumuza bağlı olarak biriyle önceden anlaştım -bazen tekne turunda olduğu gibi günler öncesinden, bazen de Roma'daki o fotoğrafta olduğu gibi dakikalar öncesinden. Daha sonra fotoğrafı bana mesaj atabilmeleri için onlara numaramı verdim."

"Onları kim bastı? Kim astı? Bütün ailem işin içinde miydi?"

Theo başını sallar. "Thomas ve büyükbabam bunları bastırdı. Ailen de dahil olmak üzere herkes geldi ve eski resimleri bunlarla değiştirdi."

Bu, iki gün önce ailemden aldığım FaceTime aramasını açıklıyor. Hepsi histerik kahkahalar atacak kadar sersemlemişti. Ben bunu içkili bir brunch'a bağlıyordum ama şimdi biliyorum ki heyecandan kendilerinden geçmişler.

"Hepiniz çok sinsisiniz, aman Tanrım." Elimini alnıma bastırıyorum, yüzüğün soğuk metalini ısınmış tenimde hissediyorum. "Bunu nasıl yeneceğim?"

Theo bana dönüyor ve beni tekrar kollarının arasına alıyor. Bana bakıyor, yüzünde saf bir mutluluk ve arsız bir şefkat okunuyor. "Bu bir yarışma değil, unuttun mu?"

Gözlerimi kırıştırarak ona bakmadan önce büyülenmiş gibi yüzüğüme bakıyorum. "Bu gerçek mi? Bu benim hayatım mı?"

"Shepard," diyor dudaklarını dudaklarıma sürterek. "O bizim."

Bakışları öpücöklere dönüşüyor ve onu yatak odamıza doğru iterek gömleğini çekistiriyorum. Başının üzerinden çekmeme izin veriyor, gülerek elimi ağzına götürüyor, böylece az önce bana verdiği yüzüğün hemen üzerindeki parmağımı öpebiliyor.

Birçok kez her türden seks yaptık; çılgınca, yavaş, yoğun ve sert, kavgadan sonra yapılan makyaj türü, yakalanabileceğimiz yerlerde yapılan sinsi türden ama nişanlı seks benim favorim olacak. Kalçalarımı sıkıca kavrayışından, gözlerindeki ihtiyaçtan bunu şimdiden anlayabiliyorum.

Theo beni yatak odasının yanındaki duvara yaslıyor ve ağzını boğazıma daldırıyor. Sürekli atan nabzımın tam üzerine bastırıyor ve tenime gülümsüyor. "Balayımızda nereye gidelim?"

Düşünüyorum, ama sadece bir saniyeliğine. Sonra gülümseyerek kollarımı boynuna doluyorum. "Yolculuğa ne dersin?"

Acknowledgments

Ben ergenlik çağındayken, büyükannem bilgisayarımda bıraktığım bir öyküyü buldu. Bana okuduğunu söylediğinde, bir öfke ve aşagılanma birikintisi içinde eriyip gitmek istedim. Ama bana yazdıklarımı sevdiğini söyledi ve aklımdan çıkmayan bir şey söyledi: "Yazmayı bitir. Nasıl bittiğini görmek istiyorum."

Ne o hikâyeyi ne de onu takip eden düzinelercesini bitirebildim. Ama bu kitabı onun cesaretlendirmesi kafamda yankılanırken bitirdim. Sanırım bu kitabı elinde tutabilseydi, bana sonunu ne kadar sevdiğini söylerdi. Ama bundan da öte, uzun zamandır hayalini kurduğum bu şeyin başlangıcı için ne kadar heyecanlı olduğunu söylerdi. Öncelikle ona teşekkür etmek istiyorum, çünkü bu hikayenin kıvılcımı onunla başladı.

İnanılmaz menajerim Samantha Fabien'e sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Bu hikayeyi ve Noelle'in yolculuğunu en başından beri anlama şeklin ve bana olan sarsılmaz inancın hala biraz gerçek dışı geliyor. Sana ve büyükannelerimize bizi bir araya getirdikleri için çok minnettarım! Aynı derecede harika olan daha büyük Root Lit ailesine de çok teşekkürler.

Muhteşem editörüm Kerry Donovan'a, Noelle ve Theo'yu benim kadar sevdiğiniz ve hepimize bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Rehberliğinize, becerinize ve derin bilgi birikiminize erişebildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bunun gerçek bir kitap olmasına yardımcı olan Berkley ekibinin geri kalanına - Mary Baker, Megan Elmore, Christine Legon, Dache' Rogers, Fareeda Bullert ve Anika Bates. İnanılmaz kapak için Emily Osborne'a teşekkürler

ve çarpıcı kapak resmi için Anna Kuptsova'ya teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım!

Bu yolculukta benimle birlikte bir milyon kişiyi srkledim, bu yüzden lütfen bana katlanın. Öncelikle, takma adlarını buraya yazmayacağım Anya ve Kate'e, çünkü bazen kamuoyu önünde utanç verici olmuyoruz - siz olmadan ben kimim? Bunu asla öğrenmek istemiyorum. Elimi tuttuğunuz, ağlayana kadar benimle gldğnz ve tekrar glene kadar benimle ağladığınız için teşekkür ederim. Bizim dostluğumuz dünyadaki en iyi dostluktur.

Sarah T. Dubb, Risa Edwards ve Livy Hart'a. Bu kitap siz olmasaydınız var olamazdı. Kenar boluklarındaki cesaretlendirici sözleriniz ve beni her gün daha iyi olmaya ittiğiniz için teşekkür ederim. Alexandra Kiley, Maggie North ve Sarah Burnard'a, bunu yazarken bana böylesine düşünceli ve cesaretlendirici geri bildirimler verdikleri için ve Jen Devon ve Ingrid Pierce'a, yol boyunca harika amigolar oldukları için teşekkür ederim. Hepiniz inanılmaz yeteneklere sahip inanılmaz insanlarsınız. Ne kombinasyon ama!

Okuyanlara, güven verenlere ve heyecanlandıranlara sürekli minnettarım: Mae B, Kate Robb, Aurora Palit, Sofia Arellano, Rebecca Osberg (#BTeam temsilcisi), Ambriel McIntyre, Nicole Poulsen, Carla G. Garcia, Tasha Berlin, Caitlin Highland, Jenn ve Ashton. Derin minnettarlığım, onlar olmadan yüzde yüz hayatta kalamayacağım Berkletes'e de gidiyor. İlk fırtınalı günlerde bana kulak veren Sarah Adler'a ve mükemmel bir el tutucu ve daha da iyi bir arkadaş olan Alicia Thompson'a özel teşekkürler. Harika destek sistemleri olan Hopefully Writing ve #TeamSamantha slack gruplarına çok teşekkürler. Bu bitmiş kelimelerin altını çizen ilk kişi olan Esther'e: Ölmeden önce yapılacaklar listesindeki bir maddeyi kontrol etmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Etrafım, cömertlikleri bir şekilde muazzam yeteneklerini açan pek çok insanla çevrili ve ben her gün bunun büyük ikramiye vurma şansını düşünüyorum.

Büyükannemle birlikte beni aşk kitaplarıyla tanıştıran anneme ve Teri Teyze'ye - bu oldukça hayat değiştirici oldu! Yolun her adımımda benimle birlikte kutlama yaptığınız için ikinize de (ve Maddy'ye!) teşekkür ederim. Bunu okuyabilirsiniz ama sonra konuşmayalım. Sadece bu sayfayı okuyacak olan babama, ne olursa olsun benimle gurur duyduğun için

teşekkür ederim. Geniş aileme

İçinde doğmaktan onur duyduğum ve evlenecek kadar şanslı olduğum ailem, hepinizi seviyorum!

Kocam Steve'e, bunu gerçekleştirmem için bana yer ve zaman verdin ve tüm bunlar boyunca beni gerçek 1 numaralı hype man tarzında destekledin. Bana bir aşk hikayesinin neye benzediğini gösterdiğin için teşekkür ederim, böylece dönüp bir tane yazabilirim (ve ayrıca her seferinde bir kitapçıya adım atar atmaz herkese bir kitap yazdığımı söylediğin için). Küçük yutturmaca oğlum Noah'ya, en ödüllendirici, koşulsuz sevgiyi deneyimlememe izin verdiğin için teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı yazmama yardım etmek istediğin için de teşekkür ederim. Bir gün bunun neden garip olduğunu anlayacaksın. İkinizi de her şeyden çok seviyorum.

Ve bunu okuyan sizlere: İnsanların kitabımı ellerinde tutacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim, bu yüzden bu hayali tamamen, fantastik bir şekilde, nihayet gerçek yaptığınız için teşekkür ederim.

You, with a View

JESSICA JOYCE

READERS GUIDE

Questions for Discussion

1. Sırlar, *You, with a View*'un ana temalarından biri: Noelle'in Bana Bir Sır Ver oyunu sırasında büyükannesinin hayatının açığa çıkmayan bir parçasını keşfetmek istemesi, Paul ve Kathleen'in ilişkisinin unsurları ve Noelle ve Theo'nun yolculuk boyunca kendi sırlarını açığa çıkarması. Sizce sırlar insanları ne şekilde bir araya getirebilir? Tersine, insanları nasıl birbirinden ayırır?
2. Noelle hem büyükannesinin hem de beklentilerini karşılayamayan kariyerinin yasını tutuyor; Theo ise işinin ve şirketi için yaptığı yüce planların yasını tutuyor. Bir insanın yaşayabileceği farklı keder türleri nelerdir? Sizi geride tutan keder ile büyümenize yardımcı olan keder arasındaki fark sizce nedir? Kitap boyunca Noelle ve Theo'nun hayatlarında yaslarının nasıl bir rol oynadığını gördünüz?
3. Noelle hikâye boyunca yetişkinlikteki başarı eksikliği olarak gördüğü şeyle mücadele ediyor. Sizce Noelle'in hem kendisinin hem de başkalarının başarısına bakışı hikâyenin sonunda değişiyor mu? Siz kendi hayatınızda başarıyı nasıl tanımlıyorsunuz?
4. Noelle'in ailesiyle yakın ve destekleyici bir ilişkisi var-*Manzaralı Sen*'de favori bir yan karakteriniz var mıydı?
5. Paul ve Kathleen'in hikayesi hakkında ne düşünüyorsunuz? Birbirleriyle mutlu bir son yaşamamış olsalar da

Sizce sonsuza dek mutlu oldular mı? Kendi hayatınızdaki başarısız ilişkilerden (aile, arkadaşlar, aşk) gelecekte daha güçlü ilişkiler kurmanıza yardımcı olacak dersler çıkardınız mı?

6. Kitabın başında Noelle, TikTok'u viral olunca Paul ve Theo ile bağlantı kuruyor. Yolculuklarını belgelemeye başladıktan sonra, çalışmalarının etkisi, izleyicilerin Noelle ve Gram'inkini yansıtan önemli ilişkileri ve hatta Paul ve Kathleen'in hikayesi hakkında yorumlar ve DM'ler aracılığıyla yabancılarla bağlantı kuruyor. Sosyal medya sizi anlamlı ya da önemli biriyle ya da bir şeyle nasıl ilişkilendirdi?
7. Mükemmel yolculuğunuzu tarif edin: Hangi yerleri ziyaret ederdiniz? Yolda ne tür müzikler dinlerdiniz? Yanınıza kimi almak isterdiniz?
8. *You, with a View*'da Noelle, Theo ve Paul'un seyahat ettiği yerlerden herhangi birini ziyaret ettiniz mi? Patika yürüyüşlerinden birinde favori bir sahneniz var mıydı?
9. Noelle'in fotoğraf tutkusu bu kitapta birçok şekilde ortaya çıkıyor. Bu hikayede Noelle ya da başka biri tarafından çekilen en sevdiğiniz fotoğraf hangisiydi? Hayatınızın farklı noktalarında geri döndüğünüz hobileriniz var mı?
10. Noelle, Kathleen ve Paul'ün planladıkları balayı yolculuğunda seyahat ettikçe ve sevgili büyükannesiyle ilgili anılarını paylaştıkça Paul'e yakınlaşır. Paul'ün Noelle ile paylaştığı ve onun için en anlamlı olduğunu düşündüğünüz bir mektup var mıydı?

THEO SPENCER'IN NOELLE SHEPARD'I SEVMİYİ BEŞ KEZ DÜŞÜNMESİ

JESSICA JOYCE

1

TENIS MAÇINDAN BEŞ DAKIKA SONRA, SON SINIFTA

"DUYDUN MU İNSANLARIN NE YAPMAYA ÇALIŞTIĞINI?
başış toplama programı?"

Arkamdaki sesin babamın sesi olmadığını anlamam bir saniye sürüyor, bugün maçımı kazanmama rağmen nasıl çuvalladığımı özetlemeye hazırlanıyor.

Kimin sesi *olduğunu* anlamam bir saniye daha sürüyor. Bunu yaptığımda, vücudum aydınlanıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, en baştan başlıyorum çünkü hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemeyeceğimi biliyorum: Tabanında çiçek olan yüksek top Converse spor ayakkabılar, AP Lit'de bir desen eklemeye çalışırken elim tekmelendiğinde kalemimden çıkan kesik izinin hemen yanında. Kilometrelerce uzunlukta bacaklar ve onları göstermek için kesilmiş şortlar. Bir çeşit gömlek ve odanın diğer ucunda fark edebileceğim uzun sarı saçlar. Normal insan yüzünün tüm özelliklerine sahip bir yüz, ama farklı: zeki bir ağız; sizi duvara çivileyebilecek kahverengi gözler; kabalık için yapılmış kara kaşlar, ama sadece bana karşı.

Noelle Shepard. Herkese göre son dört yıldır lisedeki rakibim. En çok da onun.

Gülümsersem sinirlenecek, o yüzden gülümsüyorum, sonra da raketimi çantama koymak için geri dönüyorum. "Maçını kazandığın için tebrikler, Spencer. O adamı kesinlikle mahvettin, Spencer. Tenis becerilerin tanrı gibi, Spencer." Fermuarım, Glenlake Lisesi tenis kortlarının etrafında dönen sohbet vızıltısına rağmen, onun fırtınalı sessizliğinde gök gürültüsü gibi duyuluyor. "Bir sohbete başlamak için harika yollar."

Yüzümü ona döndüğümde, kollarını kavuşturmuş, etkilenmemiş bir şekilde bana bakıyordu. "Bitirdin mi?"

Çantamı omzuma atıyorum. "Hayır. Senden duymak istediğim her şeyin kurşunla işaretlenmiş bir listesi var."

Ne kadar doğru olduğunu anlamaması için sesim dinlendirici kaltak modunda kalıyor ve gülümsemem kızgınlığını arttırmak için alçakça bir hal alıyor. Noelle'e sırlarımı açıklayamam ama onu kızdırmak her zaman en azından birkaç dakikalığına yakınımda kalmasını sağlar. Bu benim patentli, asla başarısız olmayan kombinasyonum.

Saat gibi, bana doğru bir adım daha atıyor. Nabzım kulaklarımda davul gibi atmaya başladı. Rakibim maçımızın en yüksek anında bile kalp atışlarımı bu kadar hızlandırmamıştı.

Berbattı ama yine de.

Noelle başını eğip beni değerlendiriyor. "Tamam, umarım o madde işaretlerinden ikisi 'Beni kesinlikle mahvettin, Shepard-' olur."

Günlük, diye düşünüyorum ama bu fikir yabancıymış gibi gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "-ve 'Tenis becerilerin tanrı gibi, Shepard,' çünkü

Bir grup insan aramızda biletli bir tekler maçı organize

etmeye çalışıyor," diye devam ediyor ve bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor.

"Bağış kampanyası için demek istiyorsun," diyorum, küpesiyle oynarken parmaklarının hareketini takip ederek. Kulağının hemen altındaki çukur noktaya bakarken milyonlarca kez gördüğüm altın bir halka. "Evet, duydum."

Takım arkadaşım Andy geçen hafta bana bundan bahsetti ama bunun olacağından şüpheliyim. Müdür Reyes, Noelle ve beni çok fazla zorlayacağımızı tahmin edecek kadar iyi tanıyor. Bu çok büyük bir sorumluluk. Bağış kampanyası kek ve araba yıkama gibi şeylerle ilgili, tenis raketleriyle *Gladyatör* canlandırması değil.

Yine de bu hiç düşünmediğim anlamına gelmiyor - Shepard o soğuk katil tavrıyla kalenin karşısından bana bakıyor ve bir sonraki hamlemi bekliyor. Son dört yılını onun iç saha maçlarını tribünden izleyerek geçirdim, tıpkı onun benimkileri izlediği gibi. Beni bu şekilde yok edemezdi ama beni şimdiye kadar karşılaştığım tüm rakiplerden daha iyi tanıyor. Daha da önemlisi, çok iyi. Beni terletene ve nefes nefese bırakana kadar çalıştırırdı.

Olayı duyduğumdan beri *bu* imajla yaşıyorum.

Tanırım.

"Olursa var mısın?" diye soruyor, her zamanki gibi düşüncelerimden habersiz.

Omzunun üzerinden baktım. Babam tribünlerin yanında duruyor, her zamanki iş kıyafetini giymiş. Göz göze geldiğimiz anda saatine bakıyor, bu da "*Vaktimi boşa harcıyorsun*" anlamına geliyor.

Benimkini mahvediyorsun, diye düşünüyorum ama yüz ifademini bunu göstermesine izin vermiyorum. Bu, otoparka doğru yürürken bana vereceği derse bir on dakika daha ekler.

"Spencer."

Noelle'in sesi beni geri getirdi ve dikkatim

Boğazına, o sabırsız sesin geldiği yere. Orada nabzının atışını izliyorum. Bana verdiği saniyeleri sayıyorum: *altı, yedi, sekiz*. Ondan ne kadar çok şey alırsam, babamdan o kadar az şey almak zorunda kalacağım. Beni kurtardığının farkında bile değil, ama asla farkında olmaz. Ona ne kadar güvendiğimi bilse, sadece zamanına değil, odaklanmış ilgisine, bir şeyi başardığımdaki tavrına da güvenmeyi bırakır diye korkuyorum. Bazen iyi bir şey yaptığımdan emin olmamın tek yolu bu.

Ve bu, gerçek bir neden olmadan arzuladığım şeylere dokunmuyor bile: maçlarından önce "Boğulma" dediğimde gözlerindeki kıvılcım, bazen bana neredeyse gülümseme şekli, elinde bir raket veya kamera varken vücudunu güvenle tutma şekli.

"Maç için yeşil ışık yakarsak var mısın?" diye soruyor.

"Eğer öyleysen," diyorum. *On beş, on altı, on yedi*.

Nefes nefese kaldı ve şimdi ben *yirmi iki, yirmi üç* diye sayarken onun ağzına bakıyorum.

"Bana yumuşak davranmadığın sürece."

Gözlerimiz çarpışıyor ama bu biziz. Olmasını istediğim gibi. Birkaç ay içinde mezun olduğumuzda özleyeceğim şey.

"Sana asla kolay davranmam Shepard," diyorum. Otuz saniye oldu.

Bana bakıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, ta ki ben görene kadar: zevk. Vücuduma aynı hissi on kez geri veriyor.

"Seni yeneceğim Spencer," diye söz veriyor usulca. Bu biraz şeytani ve ben buna bayılıyorum.

"Bir dahaki sefere bunu söylerken daha az inle."

"Yapamam." Dişlerini göstererek sırıtıyor. "Bu benim en sevdiğim fantezi."

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyorum, gülümsemesini yansıtarak.

Söyleyeceği ukalaca şey, telefonunun çalmasıyla kesiliyor. Telefonu şortunun arka cebinden çıkarıyor ve içindeki mesajı okurken gülümsüyor.

"Ateşli randevu?" Sanırım. Göz ucuyla, yaklaşmakta olan babamı takip ediyorum.

"Evet, büyükannemle birlikte," diye yanıtlıyor Noelle, telefonunu cebine geri sokarken.

Bunu diğer seçeneklere katlanarak tercih ederim. Büyükannesiyle hiç tanışmadım ama son dört yıldır onu ara sıra görüyorum ve Noelle'den onun hakkında büyükbabamla aynı türden bir yakınlık içinde olduklarını bilecek kadar çok şey duydum. Bu bizi birbirimize bağlayan bir bağ, ama o bunu asla bilemeyecek. Böyle şeyler hakkında konuşmayız.

Çantamı diğer omzuma kaydırıp elimi öne doğru uzatıyorum. "Seni tutmama izin verme, Shepard."

Ya da sanırım öyle, ama sadece kaşlarını kaldırıyor ve topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor. Veda etmeden tabii ki, ki bu da kendine has bir vedadır.

"Maçı kazandığın için tebrikler," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "O adamı kesinlikle mahvettin."

Kalbim yine yerinden fırlıyor ve o bakmasa da muzaffer bir gülümsemeyi ısıarak geri alıyorum. "Sonuncusunu kaçırdın," diye karşılık veriyorum. "Tanrısal yetenekler-"

Arkasını dönmüyor ama "Bahse girerim en sevdiğin fantezi budur" diye cevap verirken sesindeki ateşli *sırıtsı* duyuyorum.

Evet, kesinlikle öyle.

O uçsuz bucaksız bacaklarıyla yanından geçip giderken babam şirret kaşlarıyla ona bakıyor, ama o ona bir bakış bile atmıyor. Kim bilir kasıtlı mı; babam hakkında ona ya da

başkasına hiç kötü bir söz söylemedim ama o

Cehennem ve işine bakmayı reddediyor, bu yüzden sonuç çıkarmak için gergin etkileşimlerimizi yeterince gördüğünden şüphem yok. Kasıtlı olmasa bile, onun bana gününü göstereceğini ama ona göstermeyeceğini bilmek göğsümde bir şeyleri sıkıyor.

Kulağıma yakın bir ses, "Siz ikiniz okulun son gününe kadar katlanacaksınız," diyor.

Yerimden sıçrayıp Andy'nin cisimlendiği sol tarafıma bakıyorum. "Tanrım, nereden çıktın sen?"

"Tam otuz saniyedir buradayım evlat," diyor. "İkiniz de beni fark etmediniz."

"Ve bir şey söylemek aklından geçmedi mi?" Babamla kısa bir göz teması kurarak soruyorum. Saatine dokunuyor ve "*Şimdi*" diyor.

"Tabii ki hayır. Noelle Spencer modundayken beni korkutuyor." Ben sırtıyorum ve Andy gülerek başını sallıyor. "Ve eğer sözünü kesseydim kafamı koparırdın, bu da beni asıl noktaya getiriyor: pes edeceksin. Bir havuzumuz var. Paramı 15 Mart'a yatırıyorum." Sırtıma sırası onda. "Çünkü bugün Çarşamba, yani kambur günü."

Ona en şirret bakışımı attım. Babamdan miras kalan onca şey arasında minnettar olduğum tek şey bu. "Kapa çeneni, Delaney."

Andy şapkasının yakasını aşağı çekip gözlerini kısarak bana bakıyor. "Neden, senin kuruntulu kığın bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşündüğü için mi?"

"Çünkü bu saygısızlık. Ayrıca Shepard bunu duyarsa seni hadım eder." Duraksıyorum, sonra ona doğru düz bir gülümseme fırlatıyorum. "Aslında, devam et. Seni parçalara ayırdığını görmeyi çok isterim."

"Onunla çok tuhaf bir ilişkin var, Spence," diyor omzuma vurarak. "Sana söylüyorum, yıl bitmeden bu iş

başlayacak."

Cevap verme zahmetine girmiyorum, sadece babama doğru ilerlemeye başlamadan önce onun uzaklaşmasını izliyorum.

Sözlerimi boşa harcamanın anlamı yok; yıl sonunda görecekler. Noelle öylece takılabileceğim biri değil. Eğer kendimi oraya bırakırsam, bu tamamen başka bir şey olur. Asla adını koyamayacağım bir şey çünkü çok olasılıksız. Sonunda onunki gibi iyi bir ailesi, kolay bir gülümsemesi, karmaşık olmayan bir hayatı olan bir adamla birlikte olacak. Pislik olmayan biriyle. Onun insanlarını sevme şeklini gerçekten hak eden biri.

Ve asla ben olamayacağım bir sır değil.

MELEKLER İNİŞİ, ZİYON MİLLİ PARKI

BUGÜN ÖLME İHTİMALİMİZ YÜKSEK.

Tek tesellim, göreceğim son şeyin Shep- ard'ın olağanüstü kıcı olması. Bu yürüyüşe devam etmemi sağlayan tek şeyin giydiği şort olduğunu söylediğimde şaka yapmıyordum.

Bakışlarımı aşağıya doğru indirdim, birkaç santim ötedeki bin fitlik düşüşe baktım. Bu lanet yürüyüş.

Angels Landing'in zirvesinden yarım mil uzaktayız ve şu anda üzerinde bulunduğumuz kısım kırmızı kayalardan oluşan bir denge kirişi. Dün gece Noelle bu patikayı aşmak istediğini söylediğinde biraz araştırma yapmalıydım, çünkü büyükbabam bugünü dışarıda geçirme konusunda gürültü yapmaya başlamıştı. Ama beş dakika sonra akşam yemeğini hazırlarken gülüşmelerini izliyordum, göğsüm sıkışmıştı ve saatler sonra Noelle'in saçları yumruğuma, ağzı da sikime sarılmıştı. Bugünün ölüm olasılığı faktörünü kontrol etmek öncelik listemde üst sıralarda değildi.

Daha sonra, üzerimde uyurken, düşünmüyordum.

Bu konuda da. Bir anlamı yoktu; onu her yerde takip edeceğimi biliyordum. Bunun yerine, Noelle hakkında yıllar boyunca kurduğum çeşitli fantezileri düşünüyordum; LinkedIn'deki takipleri, üç yıl önce bir gece North Beach'teki bir barda onu görmem, bir şeyi başarmam ve buna tanıklık ederse gözlerinde o ateşli öldürücü bakışı göreceğimi bilmem beni harekete geçirmişti. Onu sikip atma fantezileri, rastgele bir Pazar akşamı mutfağıma girip onu lavabonun başında görme fantezileri kadar sıkı.

Bakışlarım omurgasının nemli vadisine kayıyor. Mucizevi bir şekilde, bu şeylere biraz yaklaştım, ama ne kadar süreyle?

Dar patikanın zincirsiz bir bölümü göründü ve soruma cevap verdi. Daha önce ölme ihtimalimizin yüksek olduğunu düşünüyordum, şimdi ise astronomik.

Noelle bu manzara karşısında durdu, omuzları çöktü. Onunla ilk tanıştığımda beni boğazımdan yakalayan özgüveniyle tüm yürüyüş boyunca kıcımlı tekmeledi. Bu durumdan ürkmüş olması midemi sıkıştırıyor.

"İyi misin?" Sesimi dengede tutmaya zorlayarak soruyorum.

Bakışları omzumun üzerinden, geldiğimiz yöne doğru kayıyor ve sonra patikanın kenarına düşüyor, nabızı boynunda gümbürdüyor. "Um."

Avucumu sırtına bastırıyorum. Sinir sistemimin onun güvende olduğuna dair dokunsal bir hatırlatmaya ihtiyacı var. "Devam etmek zorunda değiliz."

Yıllarca babamın sesiyle yeterince çabalamadığımı söyleyerek şartlanmış bir yanımla bu fikre karşı isyan ederken, bir başka ve son zamanlarda daha büyük bir yanımla devam etmeye karşı isyan ediyor. Bırakma düşüncesi beni tekrar

Ofis, Anton ve Matias masamın diğer tarafından bana bakıyor, ayrılık evraklarım aramızda duruyor. Telefonumun hayali şeklini elime koyuyor, babamın aramaları ve mesajlarıyla uğulduyor. Beni rutubetli bir barda, kartvizitimdeki Where To Next logosuna bakarken, omzumun üstündeki masada duran boktan bir dizüstü bilgisayarda tasarım seçeneklerini nasıl incelediğimizi hatırlıyorum. Vücuduma sarsamadığım bir keder yayılıyor. *Bu* zirvenin tepesine küçücük bir patikadan ulaşmaya çalışırsam bunda da başarısız olacağım korkusu. Bir başarısızlığı daha kaldırabilir miyim bilmiyorum, özellikle de Noelle beni izlerken, olmadığım biri olduğumu düşünürken.

Ama sonra bakışlarını kaldırıyor. Aşağıya ya da arkaya değil, ileriye, ötemizde uzanan kanyonlara doğru bakıyor. Gözlerinin keskinleşmesini, ağzının düzleşmesini, omuzlarının dikleşmesini izliyorum.

"Zirveye çıkmak istiyorum," diyor bana bakarak. "Sadece korkuyorum."

Onun çıplak dürüstlüğü karşısında içimde bir şeyler kırılıyor, bir çatlak oluşuyor, sonra da tamamen parçalanıyor. Bu, Bana Bir Sır Ver oyunumuzun farklı bir versiyonu; karşılığında hiçbir şey istemeden bana gerçek bir şey veriyor. Şimdiden yola doğru ilerliyor, korkusuna rağmen o kadar cesur ki. Bu bende de cesur olma isteği uyandırıyor. Bunu hemen onun yanında yapmak istiyorum, çünkü yüzündeki taze kararlılık bana başarısız olmamıza *izin vermeyeceğini* söylüyor.

"Ben de," diyorum, nefesim titreyerek. "Ama sana katılıyorum, zirveye çıkmak istiyorum."

Büyükbabam bir yana, kimse bana yumuşaklıkla bakmaz, ama Noelle bu yolculukta bir düzine ya da daha fazla kez bunu yaptı. Şimdi de öyle yapıyor, bir tutam saç

yanağına değiyor.

İstediği kadar bakmasına izin veriyorum; her zaman açgözlü oldum.

ve bunun ne kadarına sahip olduğumu bilmiyorum. Geçen gece belirlediğimiz parametreler, anlaşmamızın biz buradayken nasıl olacaksa öyle olmasına izin vermektir, sonrasında değil. Hayatımın nasıl bir karmaşa içinde olduğunu düşünürsek, eve döndüğümüzde çekip giderse onu suçlamam.

Ben de şaşırırmazdım.

Bu düşünceyi duymuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve bir nefes veriyor. Ve sonra, hiç tantana yapmadan, zincirsiz patikaya adım atıyor.

Takip ediyorum, başka bir dağın yamacından yuvarlanmaya karar verirse diye yakalama mesafesinde duruyorum. "Çok dikkatli ol, Noelle. Acele etme. Acele etme, tamam mı?"

"Tamam" diye fısıldıyor, kalbimin çarpıntısından zar zor duyabildiğim bir kelime. Gözlerimi ondan ayırmıyorum, ayaklarımı saniyeler önce onun ayaklarının olduğu yere koyuyorum ve onun ne kadar güzel olduğuna, bacaklarımın ne kadar titrediğine, nefesimin göğsümde ve boğazımda ne kadar keskin ve gerekli hissettiğine hayret ediyorum. Zirveye güvenli bir şekilde ulaşana kadar başka hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermiyorum.

Ve sonra oradayız.

Bir an "*Vay* anasını, başardık" diye düşünürken, Noelle bana dönüyor ve yüzünde coşkulu bir ifade beliriyor. Ne kadar vahşi ve güzel görüldüğünü, burada olmaktan ne kadar mutlu olduğunu görünce beynim durağanlaşıyor. Hem de *benimle*. Saçları her yerde ve ağzı ayırık ve onu kendime doğru çektiğimde, teni bana acı verici bir şekilde canlı hissettirecek şekilde yapıyor.

Noelle'in yanağını okşarken bu his kendini yarı tutarlı bir düşünceye dönüştürüyor: Tanrıya *şükür hayattayım*. Bu

yabancı bir duygu, sadece büyükbabamla seyahat ederken hissettiğim bir duygu. Coğunlukla, bana nasıl iyi bir insan olmadığımı söylemeye her zaman hazır olan bir adamı yatıştırmak için durmaksızın çalışmaya odaklandım.

ölçüyorum. Özellikle bu son yıllarda, sadece var olduğum için minnettar hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unuttum.

Ama Noelle göğsümde, *boğazımda*, bir zevk *zonklamasıyla* hissettiğim sağlam bir baskıyla etrafımı *sardığında*, bu düşünce *Tanrı'ya şükür Noelle Shepard kollarımdayken hayattayım'a dönüşüyor.*

Avuç içimi boynunun kenarından aşağı doğru gezdiriyorum, onu orada tutuyorum, böylece sadece onu hissetmek için ağzımı onunkine değdirebiliyorum, sadece onun da bunu istediğini kendime hatırlatmak için, en azından şu anda. Ben kendi nefesimi yakalayana kadar nefeslerimizi paylaşıyoruz ve sonra onu tekrar öpüyorum, ama yumuşak bir şekilde, bana baktığı gibi.

"Vay anasını," diye nefes alıyorum ve onu içime çekmek için geri çekiliyorum. Gülümsüyor, neşeli, tam da ondan her zaman arzuladığım türden bir bakış. Daha fazlasını arzulamamı sağlıyor. Onunla her şeyi istememe neden oluyor, ama tek yapabildiğim onu tekrar öpmek, bu sefer gerçekten.

Tüm ağırlığını, ağzını, dilini, daha sonra tekrar çıkaracağım küçük tatmin seslerini almama izin veriyor ve bir ay önce Cafe Reveille'de büyükbabamla bana doğru yürürken onu gördüğümü düşünüyorum. Kalbim ona doğru nasıl çarpmıştı. Evde bekleyen her şeye rağmen bu yolculuğun getirdiği huzuru, bunu nasıl yaptığını, şu anda bana hayatımın Where To Next'ten daha fazlası olabileceğini nasıl hatırlattığını düşünüyorum. Belki de zaten öyledir.

"Manzaraya bak" dediğinde ve ben de ona baktığımı söylediğimde, düşündüğüm şey *sensin*. Düşündüğüm şey, *bu yolculuğun sonunda ne olursa olsun, beni hala istesen de istemesen de, sana aşık olacağım.*

Yere indiğimde muhtemelen canım çok acıyacak ama siktir et. Noelle Shepard'a böyle sahip olmanın buna değeceğini zaten biliyorum.

3

DÜĞÜNDEN ÜÇ AY ÖNCE

DIZÜSTÜ BILGISAYARIMIN EKRANINA BAKIYORUM, BITİRİP BITİRMEMEYE
KARAR VERİYORUM.

Noelle'in dikkatini yarınki New York seyahati için hazırlanmaktan alıkoyabilmek için iş günümü erkene aldım.

Kafamı kaldırdığımda onu evdeki ofisimin kapısına yaslanmış, bakışları üzerimde dolaşırken nişan yüzüğünü çevirirken buluyorum. Artık onun da olan bu eve ilk geldiğinde giydiği siyah elbiseyi giymiş, çıplak omuzları geçen hafta sonu büyükbabamın bahçesinde bana yardım etmekten bronzlaşmış. Arkasındaki fuayeden içeri süzülen güneş saçlarını altın sarısına çeviriyor.

Keşke fotoğraf makinesiyle aram onun kadar iyi olsaydı. Onun böyle bir fotoğrafını çekmek istiyorum ki onu nasıl gördüğümü anlasın: mükemmel, her ne kadar bu kelimeyi kullanmasak da. Güzel. Bir şekilde benim.

"Merhaba," diyorum sandalyemde arkama yaslanarak. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Kapı pervazını kontrol ederek odaya adım attı. "Giydiğin o sürtük şortunu fark edecek kadar uzun."

Aşağıya bakıyorum, sonra tekrar ona dönüp kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana aldıklarından bahsediyorsun."

Noelle mırıldanıyor, bakışları önce kucağıma sonra da daha aşağılara iniyor. Kalçalarımdaya oyalanıyor, gülünç bir şekilde sergileniyor çünkü kız arkadaşım beni beş inçlik bir iç dikişle seviyor ve ne isterse yapacağım. Onun için dizlerimi biraz açıyorum, gözleri tekrar yüzüme kayınca sırtıyorum.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun, seni küçük sapık?" Dizüstü bilgisayarımı kapatmak için uzanırken mırıldandım. İş günüm açıkça sona erdi.

Yaklaşıyor, çenesini bana doğru sallarken dudakları kıvrılıyor. "Gözlükler de oldukça sürtükçe. Benim için mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Birkaç hafta önce Sadie'yle konuşurken kulak misafiri oldum, mükemmel görüşümden rahatsız olmuştu çünkü bu beni asla gözlükle göremeyeceği anlamına geliyordu ve o gece sipariş ettim. "Bunlar mavi ışıklı. Otuz yaşına geldiğim için göz yorgunluğuna önem veriyorum."

Bana *saçmaladığımı* haykıran bir bakış fırlatıyor ama ben oynadığımız bu küçük oyunu seviyorum ve çerçevelerin hemen üstünden bir tane daha *fırlatıyorum*.

"Her şey seninle ilgili değil Shepard," diyorum, sanki onu düşünerek uyanmıyormuşum ve onun adını sayıklayarak uykuya dalmıyormuşum gibi.

Bunun üzerine gülüyor, doğrudan sikime ve kalbime giden boğuk, kendini beğenmiş bir ses. Onun için sürekli dizlerimin üzerinde olduğumu *bilmekle* kalmayıp bundan zevk almasını seviyorum.

Bu düşünce, güneş ışığının eğiminde, zar zor ulaşabildiğim bir yerde durduğu gerçeğiyle birleşince, ellerimi onun üzerinde tutma isteğim sürekli kaynayan bir

kazana dönüşüyor.

"Buraya gel." Geri itiyorum, masayla aramda boşluk açıyorum, böylece onu tam olarak nerede istediğimi biliyor.

Noelle bana karşı neredeyse her zaman inatçı ve inatçı ve ben bunu seviyorum. Ama ne zaman bir şeye ihtiyacım olduğunu bilmesini de seviyorum.

yaklaştı. Hiç tereddüt etmeden önüme geçiyor, yiyebileceğim küçük bir sırtıyla kışını masanın kenarına dayıyor.

Belki yaparım.

Ayağa kalkarken gözlüklerimi çıkarıyorum, sonra ellerimi bacaklarında gezdiriyorum, elbisesinin eteklerini de yanıma alıyorum. Onu bu şekilde görmek bile arzularımı harekete geçiriyor: avuçlarım çıplak kalçalarının etrafında kıvrılıyor, dizleri kalçalarımı kavlıyor, başını arkaya doğru eğerken nefesi çenemde ılık bir şekilde hissediyorum. Her yönden yumuşak; yumuşak bir vücut, yumuşak bir ten. Yumuşak kahverengi gözleri, on dört yıldır arzuladığım, iki yıldan biraz fazladır sahip olduğum ve önümüzdeki altmış yıl boyunca sahip olacağım şekilde bana sabitlenmiş.

Kalbim yerinden fırladı. Onun tarafından. Eğiliyorum, sessiz bir iniltiyle boğazını öpüyorum.

"Hemen sinirlenme, Spencer."

Noelle'in uyarısı en iyi ihtimalle gönülsüzdü; beni daha yakına çekmek için gömleğimden iki avuç aldı bile. Ben de karşılığında kışından iki avuç alıyorum, onu kendime doğru çekiyorum, böylece bana yaptıklarını hissediyor.

"Eğer odadaysan," diye mırıldanıyorum, dikkatimi tekrar boğazına yöneltiyorum, "kızgıyım."

İç çekiyor, çenesinin altındaki hassas noktaya, çenesinin keskin kıvrımına erişebilmem için başını geriye eğiyor.

"Aslında buraya meşru bir sebep için geldim."

Son hedefim olan ağzına doğru tembelce yukarı doğru bir yol çiziyorum. "Beni süzmenle başlayıp seni bu masanın üzerinde becermemle bitmeyen bir sebep mi? İlgilenmiyorum."

"*Theo*." Yarı hırıltılı, yarı çaresiz bir kahkaha.

Dudaklarının benimkilere deđđiđini hissedebiliyorum.
Sadece bir sıyrık. Olacakların habercisi.

Mırıldanıyorum. "Sen inlerken ismim kulağa hoş geliyor."

Bunun üzerine mikroskobik bir şekilde geri çekiliyor, gözlerindeki puslu bakış düzeliyor. "*Bu* yüzden buraya geldim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Adımı inletmek için mi?"

"Benimkini sakladığım için iyi olduğundan emin olmak için."

Kanın beynimde yeniden dolaşması birkaç saniye sürüyor, böylece neden bahsettiğini hatırlayabiliyorum: bu sabah yatakta bana evlendikten sonra Shepard'ı soyadı olarak kullanmayı planladığını söyledi. Bir süredir bunu düşündüğünü, bunun kendisini Kat'e bağlı hissettirdiğini, *bana* bağlı hissettirdiğini çünkü ona hep böyle seslendiğimi itiraf etti.

Boğazımdaki düğümün çözülmesi bir saniye sürdü ve "Sen ne istiyorsan ben de onu istiyorum Noelle, yani ismini korumaksa, bana mükemmel geliyor" dediğimde sesim hâlâ aşktan boğuk çıkıyordu. Hem zaten Spencer ismi bir sürü pislikle birlikte anılıyor."

Yan döndü, saçları yastığının ve benimkinin üzerine yayılmıştı, yanağında bir kırıksıklık vardı. Parmağımı oraya götürdüm ve ağzı minik bir gülümsemeye dönüştüğünde parmağımın yükseldiğini hissettim.

"Eksi Paul," dedi ama gözleri "*Sen*" diyordu. "Eksi o," diye cevap verdim, boğazım yine düğümlendi. İşler şimdi olmasını istediğim noktaya gelmişti, ve bu konuşmanın sonu oldu. Peki neden bu konuyu tekrar açıyor, özellikle de ellerim kıcının üzerindeyken?

Bu düşünceyi duymuş gibi, "Bu sabah bu konu hakkında pek konuşmadık-" diyor.

"Keşke şu anda bu konu hakkında bu kadar çok konuşmasaydık."

Ağız düzeliyor, o inatçı çizgiye yerleşiyor.

asla kazanamam. İç çekiyorum, isteksizce ellerimi kalçalarına koyuyorum.

"Ne yaparsam yapayım istediğini söylemiştin," diye devam ediyor Noelle. "Ve şahsen, farklı bir soyadına sahip olmak kendimi seninle daha az evli hissetmeme neden olmayacak. Ama *ben* böyle hissediyorum. Dürüstçe, *senin* bu konuda ne hissettiğini bilmek istiyorum." Bakışları arıyor, sanki gözlerimde belirli bir duygu arıyor. "İçinizde bu konuda kötü hisseden küçük bir parça bile varsa bunu konuşmak istiyorum."

Ona birkaç saniye veriyorum. Bakışlarımı göz kapaklarımın arkasına dövme yaptıracak kadar tanıdığım yüzün üzerinde gezdiriyorum. Beni tavırları, gerçekleri, iğrenç sözleri ve tüm sevgisiyle besleyen ağzı. Kocaman kalbini, açıkçası dehşet verici beynini ve inanılmaz kıcını taşıyan bedeni. Kamerasının objektifinden pek çok hikayeyi ve en güzel anılarımızdan bazılarını yakalayan eller.

Sonra göz göze geliyoruz ve onu nasıl sevdiğimi görmesine izin veriyorum, aynen böyle. Bunun asla değişmeyeceğini.

"İyi ya da ciddi olduğumda ya da seni sevdiğimi bilmeni istediğimde sana nasıl sesleniyorum?" Sordum, sesim kısıktı.

Bir kaşını kaldırıyor. "*Güzel* mi?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, avuçlarımı bacaklarında gezdirirken dudaklarımın onunkilere hafifçe değmesine izin veriyorum. Elbisesinin etekleri dizlerinin birkaç santim üzerinde kıvrılmıştı ve ben onu daha yukarı itiyorum, giderken başparmaklarımı iç uylukları boyunca sıyrıyorum.

"Kibar olabilirim Noelle," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kaldırmadan önce teninin dokunuşuyla nasıl

titrediğini izliyorum. "Sana nasıl hitap edeyim?"

İç çekişi ağzıma yayılıyor. "O. Noelle."

Başımı sallıyorum, yanağına ulaşana kadar burnumu yanağından geçiriyorum.

Kulak. "Peki sana kimin ait olduğunu hatırlamanı istediğimde sana ne diye sesleniyorum?"

"Shepard," diye fısıldıyor hiç tereddüt etmeden ve nabzım hızlanıyor. Kızım bu alışkanlıktan neden vazgeçmediğimi çok iyi biliyor.

"Bu doğru." Çenemi eğip karanlık ve sıcak gözleriyle buluşacak kadar geri çekiliyorum, göz bebekleri biraz büyümüş. Onun böyle sersemlemiş ve tahrik olmuş halini seviyorum. "İsimlerimize bağlı çok fazla geçmişimiz var. Seni sadece Noelle Shepard olarak tanıdım. Seni sadece bu şekilde sevdim ve sen bu konuyu açmadan önce de seni bu şekilde sevmeye devam etmeyi planlıyordum."

Başını sallama sırası onda. Tüyleri diken diken oluyor ve bu kadar yakın olmasam göremeyeceği kadar küçük olan şeftali tüylerini kaldırıyor.

"Peki bu sabah neden kulağa mükemmel geldiğini söylediğimi anlıyor musun?" Kalçalarını sıkıca kavrayarak soruyorum. "Başka türlüünü hayal edemediğimi, ama sonuçta benim için en önemli olanın *senin* nasıl hayal ettiğin olduğunu söylediğimde bana inanıyor musun?"

Tekrar başını sallıyor, refleks olarak yutkunuyor, sonra boğuk bir kahkaha atıyor. "Tanrım. Seni bu kadar çok sevmem beni korkutuyor."

Vücudum ihtiyaçla yumruk gibi sıkılıyor. Bu sözleri ne kadar kolay söylediğine ya da ne kadar içten söylediğine tam olarak alışabileceğimden emin değilim.

Sıcak ağzına yavaş, yumuşak bir öpücük kondurmak için öne doğru eğiliyorum, bundan çok daha fazlasına ihtiyacım var ama Noelle'in başlatmasını istiyorum. "Güzel. Neden bana göstermiyorsun?"

İfadesindeki sıcak, sahiplenici bakış zevkimi eritiyor. Kolları boynuma dolanıyor, parmakları ensemdeki saçlara

dolanarak beni kendisine çekiyor. Benim iniltilerim onun tatmin olmuş mırıltılarına karışıyor.

Alt dudağımı ısıyor, acıyan yeri hafifçe emiyor, sonra saçımı sıkıca kavrayarak daha derine inmem için beni teşvik ediyor. Yapıyorum, çünkü ona istediği her şeyi vereceğim.

Dillerimiz tembel bir ritimle dolaşırken elbisesini belinden yukarı doğru itiyorum, parmaklarımı bacaklarının arasına yerleşmek için gözüm kapalı karnından aşağı sürüklüyorum. İç çamaşırının bariyerinden bile o kadar sıcak ki. Ağzının içine doğru iç çekiyorum, onun yerine başparmağımla üzerinde daireler çizebilmek için yer değiştiriyorum. Kalçalarını dokunuşuma doğru ittiğinde, geri çekildiğimde gergin ve rahatsız edici bir ses çıkardığında sırtıyorum. Acı verecek kadar sert olmama rağmen onunla alay etmeyi seviyorum.

"Yok öyle bir şey," diye mırıldanıyorum, geri çekilip ona nasıl dokunduğumu, parmaklarımın kalçasına değdiğinde teninin nasıl yarıldığını izliyorum. Benim için ıslanmaya başladı, bunu hissedebiliyorum ama başka bir şey yapmadan önce onun da ıslanmasını istiyorum. "Seninle ilgileneceğimi biliyorsun."

"Hadi o zaman," diyor sabırsızlıkla.

"Mutlulukla, birkaç dakika içinde. Sadece nerede olduğunu söyle."

Önceki zamanların anıları aklımdan geçiyor - karnında, kalçalarında, göğsünde ve boynunda. Onun içinde, yüzlerce kez.

Noelle çıkardığım yıkık sese gülüyor. "Centilmenlik seçimi," diye mırıldanıyor, kalçalarını daha da açarak. "Şu anda içime girdiğin sürece sorun yok."

Tanrım, tamam. Alay etmeyi unut.

Sabırsızlıkla iç çamaşırını çıkarıyorum, yine gülüyor ama okşadığımda bir iç çekişe dönüşüyor. Sessiz bir uğultuyla iki parmağımı içine sokuyorum, çözölüşünün geri

kalanını izleyebilecek kadar yavaş: dizleri daha da açılıyor ve gözleri kapanıyor. Kalçaları geriliyor ve ağzı yumuşak, tatlı bir iniltinin çıkmasına izin verecek şekilde aralanıyor. Parmaklarıma karşı eriyor ve

Sonra onu öpmek için eğildiğimde dilime karşı, istediğini bildiğim şekilde, zaten sevişiyormuşuz gibi.

"Yeterli değil," diye nefes alıyor, sol elini etrafıma sararken sağ eliyle şortumu kalçalarımın doğru itiyor. Yüzüğünün sıcak metali aletimden aşağı kayarken neredeyse beni eritiyor. "*Seni istiyorum.*"

"Siktir, Noelle," diye inliyorum.

Onunla her zaman her şeyi istiyorum. Ona bu şekilde dokunmak, parmaklarımı onunla ıslatmak, içinde olmak, dilimle boşalmasını sağlamak istiyorum. Onun sevgisine, vücuduna ve tadına o kadar açgözlüyüm ki, parmaklarımı ondan çektiğimde boynundan aşağı ıslak bir çizgi çiziyorum. Ve nihayet, nihayet içine girdiğimde, o kadar yavaş ki titriyor, eğilip teninden onun tadını emiyorum.

"Kahretsin," diye soluk soluğa dirseklerini dayayarak masanın üzerine uzandı.

"Evet," diyorum, aramızdan aşağıya bakıp beni alış şeklinin tadını çıkarıyorum, sonra üzerine düşüp dudaklarına nefes nefese bir öpücük konduruyorum. "*Aynen öyle.*"

Avucunu boynuma doluyor, ağzımı, yanağımı, şakağımı öpüyor. Tüm bunları yavaş yavaş yaparken tüylerim diken diken oluyor. Sonunda kulağıma doğru ilerliyor ve "*Seni seviyorum Theo*" diye fısıldıyor.

O da aynen böyle söylüyor.

Kendimi vahşi ve çıplak hissettiriyor, beni o kadar sertleştiriyor ve o kadar hızlı bir şekilde uçurumun kenarına itiyor ki başım dönüyor. Noelle'in beni bu şekilde sevdiğine inanmak gerçekten imkânsız -tamamen, açıkça, hatalarıma rağmen değil, onlar yüzünden- ve yine de bunu bana her gün söylüyor. Şu anda da söylüyor, sadece kelimelerle değil, beni onun için parçalanırken gördüğünde yumuşak, istekli inlemeleriyle de.

Onun beni sevdiğini düşünerek, benim onu sevmek şeklinde boğularak, üç ay dört gün sonra ve ondan sonraki her gün onun kocası olacağını bilerek sadece birkaç dakika böyle dayanabilirim.

"Seni seviyorum," diye soluyorum, bu hafta o yokken bana eşlik etmesi için onun zihnimde bir fotoğrafını çekiyorum - yanakları kızarmış, ağzı ayrılmış, gözleri ağırlaşmış ve bana kilitlenmiş. "Kahretsin, seninle her şey çok güzel. Boşalacağım."

"İçeri," diyor, daha önceki saygısına rağmen.

Başımı sallıyorum, ön kolumu başının yanına koyuyorum, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Onu sert ve derin öpüyorum ve onu bu şekilde beceriyorum.

"Gördün mü? Kibar olabiliyorum," diye hatırlatıyorum ona, başparmağımla onu okşamak için aramıza uzanıyorum, bir iniltiyi geri ısııyorum. İçine nasıl kaymakta olduğumu hissedebiliyorum ve şu anda lanet bir ipliğe tutunmuş durumdayım. "O kadar iyiyim ki seni üzerime boşaltacağım. Ne kadar tatlı, değil mi Noelle?"

Başı geriye düşüyor ve "*yesgodthat'ssonice*" diye nefes veriyor ve sonra etrafımda sıkıca titreşiyor, lezzetli küçük pantolonları ezbere bildiğim rahatlamış inlemelere dönüşüyor. Önce o giriyor, çünkü her zaman girecek, ama ben hemen arkasındayım.

Ben köprücük kemiği boyunca, boynuna ve çenesine, şişmiş ağzına ulaşana kadar tembel öpücükler kondururken o rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor.

"Adımın seni bu kadar vahşi yaptığını kim bilebilirdi, Spencer?" diye mırıldanıyor.

Dudaklarındaki sırtışı ısııyorum. "Sen iki yıldan biraz fazladır. Ben çok daha uzun süredir."

Gülümsemesi yumuşar. Her zaman ne yaptığı bir sır değil

Ben. Artık değil; şimdiye kadar tüm itiraflarımı yaptım.
"Bunu kendi avantajıma daha sık kullanmalıyım."

Ellerimi destekliyorum. Temizlenmeliyiz ama oyalanma ihtiyacı hissediyorum. Masamın üzerinde her zaman çok güzel görünüyor. "Bir sürü fırsatın olacak."

Mırıldanıyor, şefkatli bir ifadeyle bana bakıyor.

"İsim meselesi hakkında daha fazla konuşmamız gerekiyor mu?" Eğilip alnından usulca öperek soruyorum.
"Sana tekrar güven verdiğim için mutluyum."

"ok hevesli bir şekilde meramınızı anlattınız," diye yanıtlıyor. "Ama New York'tan döndüğümde kesinlikle unutacağım, bu yüzden eve döndüğümde bana tekrar hatırlatmanız gerekecek."

Ona bakıyorum, azalan ışıkta güzel ve kızarmış. *Ev* demesini seviyorum. Bizim olmasını seviyorum. "Senin için her şeyi yaparım, Shepard."

Ve hayatımızın geri kalanında onun adını bu şekilde syleyebilmeyi seviyorum.

YOSEMITE'DE, RESEPSİYONLARINDA

"SIZE BİR İÇKİ ISMARLAYABİLİR MİYİM?"

Dönüyorum. Noelle'in artık boş olan balo salonunu geçmesini izlerken ellerimi takım elbisemin ceplerine sokarak, "Benim ilgimi bundan çok daha fazlasıyla çekebilirsin," diyorum.

Birkaç ay önce, pickleball sahasında bir dizi insana haddini bildirdikten sonra öğle yemeği yerken Thomas, Noelle ve bana resepsiyonun sonunda yalnız kalmak için birkaç dakika ayırmamızı önerdi. O ve Sadie geçen yılki düğünlerinde de aynı şeyi yapmışlardı ve en güzel günümüzün son dakikalarını dikkatimiz dağılmadan geçirmek isteyeceğimizi söylemişti.

O zamanlar *hiç de saçma olmayan* bir şekilde kabul etmiştim; Noelle ile her zaman yalnız kalmak istiyorum. Neden bunu kendi düğünümüzde istemeyeyim ki?

Şimdi, topukları taş zeminde tıkırdayarak bana doğru yürümesini izlerken, bunun olmasını sağladığım için kendimi tebrik ediyorum. Loş şalvarın altında teni parlıyor, ipeksi gelinliğinin sımsıkı örtüsü beni

nefesim kesildi. Onu daha önce koridorun sonunda gördüğümünden beri bir ciğer dolusu nefes alıp almadığımı bilmiyorum. Karı koca olarak ilk öpüşmemiz sırasında nihayet elime aldığımda çıplak olduğunu fark ettiğim saçları sırtına dalga dalga iniyordu.

Ve bana bütün gün baktığı gibi bakıyor, sanki kilometrelerce öteden görebildiği tek kişi benmişim gibi.

Her iki elinde tuttuğu birer kadeh burbon bu anı daha da güzelleştiriyor. İki buçuk yıl önce Vegas'taki o geceden beri -ilk öpüştüğümüz gece- bu onun da tercih ettiği içki haline geldi. Bu gece, özellikle, tam bir döngü hissediyorum.

Noelle'in yerine geçerek içkimi ondan alıyorum. "Bu gece kaç parmak?"

"Üç," diyor kibirli bir şekilde, kendinden memnun sırtışını bardağının kenarına bastırarak. Parmağındaki elmaslar loş ışıktaki dans ediyor. "Hatırladığınız gibi, üç taneyle başa çıkamayan bir erkeğe saygı duymam."

"Birazdan üçünü hallederken *seni* izleyeceğim," diye cevap veriyorum ipek gibi.

"Sadece iyi bir çocuk olursan," diye karşılık veriyor ama ikimiz de onun sadece konuştuğunu biliyoruz. Üst kattaki otel odamıza çıktığımızda, onu beş saniye içinde o elbiseden çıkarıp içime sokacağım. Belki de ona karım derken başparmağımı boğazında gezdiririm, sırf onu nasıl etkilediğini hissetmek için.

Ancak tüm bunlar gerçekleşmeden önce geleneğimizi tamamlamamız gerekiyor.

Yaklaşıyorum, başını geriye atıp bakışlarını üzerimde sabitlediğinde kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Şeref, Shepard."

Sırıttırıyor. Sevdığım yumuşak sırtıştı. O bilerek

Bunu yaptığımızda hep böyle olur. "Neyi alkışlıyoruz, Spencer? Bakıyor musun?"

"Bu gece değil," diyorum, eğilip önce şakağını, sonra da ağzını öpüyorum. "Bu gece, senin karım olmanı kutlayacağız."

"Kocam olmana," diyor, kadehini benimkiyle tokuşturarak.

İçerken eşit derecede kendini beğenmiş ve coşkulu uzun bir bakışmayı paylaşıyoruz ve kalbim tamamen göğsüme yerleşiyor. Kendimi hiç bu kadına ait hissettiğim kadar ait hissetmemiştim ve dizlerimin üzerine çöktüğümünden beri bugünü dört gözle bekliyor olsam da, en iyisinin henüz gelmediğini biliyorum.

Noelle kadehini indiriyor, dudakları en sevdiğim tatlardan biriyle ıslanmış. Yavaş ve uzun bir öpücük için eğildiğimde hem bardağı hem de tadını ondan alıyorum. Daha derin olmasını istiyorum ama etrafta hâlâ birkaç kişi var.

Zaten yapmamız gereken başka bir şey daha var. "Dans et benimle," diyorum ağzına karşı.

Gülümsemesinin çekiciliğini, mutluluğunun uğultusunu hissediyorum, "Madem ısrar ediyorsun."

Bardaklarımızı birkaç adım öteye koyduktan sonra Noelle'e doğru yürümek için acele etmiyorum. O da beni izliyor, gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor ve tekrar geri dönüyor. İlk dans şarkımızın açılış notaları hoparlörlerden yükseldiğinde gözleri açılıyor. Omzunun üzerinden DJ göz kırpmıyor ve sonra gözden kayboluyor.

Etta James'in mırıltısı eşliğinde "Yine mi?" diye soruyor ama kolunu boynuma dolamaktan çekinmiyor. Sağ elini tutup kalbime bastırıyorum ve yavaşça sallanmaya

başlıyoruz.

Saçlarına gülümsüyorum. "Önümüzdeki altmış yıl boyunca."
"Keşke insanlar senin ne kadar yumuşak olduğunu
bilselerdi," diyor.

her kelimesinde yazılı. Kaşımı kaldırarak geri çekiliyorum ve o da sırtıyor. "Sen olmadığın zamanlar hariç tabii."

"Her zaman benim aletimle ilgili olmak zorunda, ha?" "*Keşke* yapsaydım."

"Evet, biliyorum." Ağzımı kulağına bastırıyorum. Kulak memesini öpüyorum, sonra hemen altındaki çukuru, her zaman benim için olduğunu bildiğim o küçük alanı, bilmediğim zamanlarda bile. "Bunu birazdan aletimle ilgili yapabiliriz. Ama önce bana bu dansı borçlusun Shepard ve bunu ciddiye almanı istiyorum."

Gözlerini deviriyor ama sırtıtmaktan kendini alamıyor. "Etta James şarkı söylerken senin sakin hakkında konuşmamalıyız zaten."

Aletim hakkında konuşmak için kötü bir zaman olmamasına rağmen mırıldanarak onaylıyorum, sonra uzanıp başını kavriyorum ve ait olduğu yere, omzuma geri getiriyorum. Parmakları benimkilere dolanıyor ve ancak hayatıma geri döndüğünde keşfettiğim o huzurlu sessizliğe gömülüyoruz. Sonunda nefes verip gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Ve birden Thomas'ın bunu tavsiye ederkenki bilmiş bakışını tamamen anladım. Bugün bir bulanıklık içinde geçti, bu da herhangi bir içgüdüsel duyguya tutunmayı neredeyse imkânsız hale getirdi. Her şeyi neredeyse kendi dışımda yaşadım: Noelle'in yüzüğünü parmağına geçirirken, o benimkini takarken nefesimi tuttum. Gürültülü alkışlar eşliğinde ilk öpüşmemiz. Büyükbabamı fotoğraf çekerken izlemek, sevgili Hasselblad'ı ve Noelle'in üzerinde nefes nefese kalmayı sevdiği süslü dijital fotoğraf makinesi arasında gidip gelmek. LCD ekranda bana gösterdiği Noelle ile dans ederken çekilmiş fotoğrafa bakarken, ben aşktan hasta, o ise mükemmel görünüyordu. Katılan herkesle,

bazılarıyla birden fazla kez konuşmak ve

İnsanlar Noelle'i tekrar tekrar uzaklaştırıyor. Orada burada bir lokma yemek yiyordum ve ellerim onun üzerindeydi ama bu şekilde değil.

Şimdi onunla birlikte olmak, teninin avucuma değen sıcaklığının, duşu paylaştığımızda beni saran ve o seyahat ederken kullandığımda bana yapışan şampuanının tanıdık kokusunun tadını çıkarmamı sağlıyor. Evimizdeymişiz gibi hissettiren sözlü atışmalarımız ve bedeninin giderek benimkine yaklaşması, sanki uyduğunu bildiği her yere daha da yerleşiyormuş gibi. Her şeyi yavaşlatıyor, bu yüzden bunu her zaman canlı bir şekilde hatırlayacağım: hayatlarımız, o iki haftalık yolculukta her şeyin başladığı aynı fonda yeni bir bölüme başlıyor.

Noelle'i daha yakına çekiyorum, kalbim göğsümde zonklıyor. "Birden ona kadar derecelendirirsen, Kat şarkısını büyükbabanla birlikte söylediğimizi bilse ne kadar mutlu olurdu?"

Gülerken çenesi geriye doğru eğiliyor. "Tanrım, buna *bayılırdı*. Muhtemelen bunun nasıl bir döngü olduğuna gülerdi, çünkü her zaman dans etme şekillerine takıntılıydım. Yani, birbirlerini sevme şekillerine takıntılıydım, nokta."

Omzumun üzerinden, tavandan tabana pencerelerden gece gökyüzüne doğru bakıyordu, ama şimdi parlayan gözleri benimkileri buluyor. "Bazen bu şekilde yeniden bağlantı kurmamızın ne kadar çılgınca olduğunu düşünüyorum. Bunların olma ihtimali neydi - benim o zarftaki resimleri bulmam ve Paul'ü bulmak istemem, sonra da onu aramak için TikTok'a gitmem, onca yer varken? Senin o videoyu görme *ihhtimalin* neydi?"

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ben de bunu düşünüyorum."

"Ama sonra düşünüyorum da, başka hiçbir yol daha mantıklı gelmiyor" diye devam ediyor. "Sanırım beni sana getiren Gram'dı. Sanırım

Biz çözene kadar Paul'un gerisini halledeceğini biliyordu. Sanırım beni bu şekilde sevebilecek tek kişinin sen olduğunu benden önce biliyordu."

Başımı sallıyorum, boğazım birden konuşamayacak kadar daralıyor. Büyükbabam ve Kat'ın birbirlerine veremedikleri bu tür bir sevgiydi; bize vermeleri gereken bir hediyeydi. Hâlâ bunu hak edip etmediğimi bilmiyorum ama her gün cehennem gibi deneyeceğim.

"Ve sanırım seninle resmi olarak hiç tanışmamış olsa ve şu anda burada olmasa da, o da seni seviyor," diye fısıldıyor Noelle, yanağından bir damla yaş süzülüyor. Silmek için uzandı ama önce ben uzandım.

"Hissediyorum," diyorum kısık sesle.

Noelle'in beni sevme biçiminde, babamı bile biraz yumuşamaya zorlamasında - büyük ölçüde babam Noelle'in herhangi bir pasif agresif yorumunda onun içini boşaltacağını bildiği için, ama bu başka hiç kimsenin başaramayacağı bir şey. Onun ailesinin benim ailem haline gelmesinde ve büyükbabamın Noelle'i hemen kendi ailesi olarak kabul etmesinde de bu var. Kat hepsiyle iç içe geçmiş durumda.

"Yine de böyle seviyor, değil mi?" Nemli başparmağımı alt dudağına bastırıyorum. "Sonsuzluktan da öte."

Ağzının kenarında bir damla gözyaşı daha yakaladığımda Noelle başını sallıyor. Bana bir keresinde, büyükbabamın evine yaptığı ilk ziyarette, Kat'le arasında hissettiği ruh ikizi ilişkisinin aynısını benimle onun arasında da hissettiğini anlatmıştı. Bu, hakkında konuşabileceğimizi hiç düşünmediğim bir bağdı ve bunun yerine bizi sonsuza dek birbirimize bağlayan şey oldu.

Eğilip onu bir kez ve sonra tekrar öpüyorum, gözlerim yanıyor. "Ben de seni böyle seveceğim," diye mırıldanıyorum,

çenesini çerçeveleyip ve başparmaklarımı yanaklarının yüksek düzleminde gezdiriyorum.

"Yemin ederken burnunu çekerken bunu hissettim," diye dalga geçiyor, sanki kendi yeminini ağlayarak etmemiş gibi.

Başımı sallıyorum, onu sabit tutarak gözlerimde görmesini sağlıyorum, "Demek istediğim, altmış yılı, yüz yılı ya da bin yılı sikeyim. Evrende bir yerlerde toz olsam ve var olduğumu hatırlamasam bile, seni sevmenin nasıl bir his olduğunu tam olarak bileceğim. Bu asla bitmeyecek."

Şaşkın bir şekilde bana bakıyor. Yüzünde yarattığı karmaşaya ayak uyduramıyorum ama önemli değil. Böyle çok güzel, ne olduğumuz gerçeğinin üstesinden gelmiş.

"Theo," diye nefes alıyor sonunda, bileklerimi kavrayarak. "Seni daha çok sevmeme neden olacak şeyler söylemeye devam edemezsin. Bununla başa çıkamam."

"Sana verdiğim her şeyi hallediyorsun," diyorum küçük bir sırıtışla, gözümün kenarından süzülen yaşı yakalamak için uzanırken avucunu öpmek için eğiliyorum. Ve şimdi bana sanki *beni* aynı şekilde sevecekmiş gibi bakıyor.

"Siktir et altmış yılı," diye fısıldıyor, onaylıyor.

"Binlerce kez sikeyim," diye fısıldıyorum, parmağımı elbisesinin fısıltı kadar ince askısına geçirip onu kendime yaklaşıtıyorum. Dudaklarındaki "*seni seviyorum*" u tadarken ona sıkıca sarılıyorum ve hemen karşılık veriyorum.

O kadar güzel ki. Işıklar yanana ve ayrılmak zorunda kalana kadar tadını çıkarıyoruz. Hayatımın en güzel gecesi sona erdi ama sorun değil. Yerini alacak başkaları da olacak.

Balo salonundan çıkarken, parmaklarımız iç içe geçmiş halde, \ion'daki o yüzme havuzuna gittiğimiz günü düşünüyorum. Noelle ve ben suyun altında hayal kırıklıklarımızı haykırdıktan sonra büyükbabam bize hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğini söylemişti. Hiçbir yere ait olamayacağımdan emin olduğum bir zamanda bu benim

için bir merhemdi.

herhangi biriyle. Şimdi bile bu beni bir şekilde rahatlatıyor; inişler ve çıkışlar olacak. İyi şeyler gelip geçecek, kötü şeyler de öyle. Tutunacağız ve geride bırakacağız.

Ama zamanımız dolduğunda, sevgimizi de yanımızda götüreceğiz, çünkü bu hayatta her şey sonsuza dek sürmese de, bazı şeyler bundan daha öteye gider.

BEŞ YIL SONRA BİR PAZAR GÜNÜ

MUTFAĞA GİRDİĞİMDE NOELLE LAVABONUN BAŞINDAYDI, telefonunda çalan bir şarkıya mırıldanarak eşlik ediyor. Omzunun üzerinden bakıyor, gözlerimiz buluştuğunda gülümsüyor. Bir an duruyorum. Onu içime alıyorum.

Yıllar önce evlenme teklif ettiğimde Noelle bunun onun hayatı olup olmadığını sormuştu, ben de ona bunun bizim hayatımız olduğunu söylemiştim. Onun eşim ve ailem olmasını asla hafife almıyorum. Onu sevdiğim gibi sevmek ve karşılığını şiddetle almak.

Şimdi arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum. Elim içgüdüsel olarak karnına gidiyor ve orada yavaş, yatıştırıcı bir daire çiziyorum. Bu sadece bizim aramızda olan bir sır, ama uzun sürmeyecek.

"Hazır mısın?" Boynuna karşı mırıldanıyorum.

Bu, öğrendiğimizde birbirimize sorduğumuz ve muhtemelen önümüzdeki otuz hafta boyunca sürekli tekrarlayacağımız bir soru. En azından ben edeceğim. Doğru yapamayacağım için gerginim. Deneme şansım olduğu için çok mutluyum.

Noelle kollarımda dönüyor, ben elini tutarken çenesini omzuma yaslıyor. "Henüz değil" diye fısıldıyor.

Saat gibi, sallanmaya başlıyoruz.

Koridorun sonunda kahkahalar var. Sevdığımız herkes oturma odasında, kıyasıya bir UNO oyunu oynuyor. Birkaç dakika içinde bu gürültü daha da coşkulu bir şeye dönüşecek.

Ama şimdilik, bu mutfakta sadece ben ve kızım Etta James'le dans ediyoruz, güneş ışığı sırtımızı ısıtıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.